

НЮ ЙОРК ТАЙМС "СЕНЗАЦИОНЕН БЕСТСЕЛЪР!"

СТИВЪН ЪЖИВИТ

PETER SPIN

КРИСОГЛИН

СТИВЪН КИНГ КРИСТИН

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Младежка история за любов, мечти, пари, коли. И за стар плимут, който оживява и единствената му цел е да избие враговете си...

<http://stephenkingbg.hit.bg/books-review.html>

*Посвещавам тази книга на Джордж Ромеро и Крис
Форест Ромеро.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Текстовете на песни, цитирани в настоящата книга, са приписани на певеца (певците или групата), най-често свързвани с тях. Това може да подразни педанта, който смята, че текстът на песента принадлежи на автора, а не на певеца. „Все едно да се припишат на Хал Холбрук творбите на Марк Твен“ — би казал същият педант. Позволете да не се съглася с него. В света на попмузиката важи принципът на „Ролинг Стоунс“ — важен е певецът, не песента. При все това изказвам благодарност на писатели и на певци — най-вече на Чък Бери, Брус Спрингстийн, Брайън Уилсън... и на Ян Бери от състава „Ян и Дийн“. Той успя да се завърне от Завоя на мъртвеца...

Получаването на официално разрешение за използването на текстовете на въпросните песни се оказа трудна работа. Ето защо изказвам специална благодарност на хората, помогнали ми да си припомня песните и уредили разрешението за цитирането на текстовете. Ето имената на неколцина от тях: Дейв Марш — рок-критик и специалист по история на рокмузиката, Джеймс Фъюри, „Великият Джон Маршал“, който разтърсва с роковете си градчето ми по WACZ, брат му Пат Фъюри, специалист по старите хитове, Деби Гелър, Патриша Дънинг и Пит Батчелдър. Благодаря на всички вас, приятели, и дано старите ви плочи никога не се издраскат дотолкова, че да не можете да ги слушате.

С.К.

КНИГА ПЪРВА

ПРОЛОГ

Навярно ще си кажете, че това е история за любовен триъгълник — за Арни Кънингам, Лий Кабът и, разбира се, за Кристин. Но Кристин беше на първо място, искам да го разберете. Тя беше първата любов на Арни и въпреки че не съм абсолютно сигурен (не смятам, че за тези три години съм много помъдрял), мисля, че тя беше единствената му истинска любов. Ето защо наричам трагедия онова, което се случи.

С Арни израснахме в един квартал, ходихме заедно в забавачката, в основното училище „Дарби“ и след това — в либъртивилската гимназия. Мисля си, че ако той не беше унищожен в гимназията, то беше само благодарение на мен. Бях голяма работа там — е, знам, че това е едно нищо; пет години след завършването не можеш и една безплатна бира да си изкрънкаш с хвалбата, че си бил капитан на футболния и на баскетболния отбор и първокласен плувец — но тъй като действително бях такъв, Арни поне не беше убит. Понесе много обиди, но не загина.

С една дума той беше неудачник. Във всяка гимназия има поне по двама подобни на него — това е нещо като закон. Едно момче и едно момиче, отдушници за всички. Имал си лош ден? Оплескал си важно контролно? Скарал си се със старите в къщи и са те окошарили през почивните дни? Няма проблем. Просто намираш един от тези нещастници, които се влачат по коридорите, и си го изкарваш на него. Случва се наистина да ги убият, във всяко отношение, освен във физическо; но понякога те намират нещо, за което да се вкопчат и оцеляват. Арни се държеше за мен. После си имаше Кристин. Лий се появи по-късно.

Исках просто да разберете как стоят нещата.

Арни беше роден неудачник. Не ставаше за спортист, защото нямаше перки, защото беше мършав — един и шейсет и пет висок и тежък петдесетина кила с мокри дрехи и чифт туристически боти. Не беше и сред гимназиалните интелектуалци, защото не бе книжен плъх (а тях ги смятаха за особняци в градче като Либъртивил). Беше умен,

но по принцип се интересуваше единствено от авто-монтъорството. Страшен беше в тая работа. Когато станеше дума за коли, той беше истински гений. Но родителите му — и двамата преподаватели в университета в Хорликс — не можеха да позволят синът им, блестящо изкарал теста за интелигентност, да ходи на практиките за техници. Имаше късмет, че поне му разрешиха да изкара монтъорските курсове за I, II и III степен. Със зъби и нокти Арни се пребори за това. Не беше от наркоманите, защото не се друсаше. Нямахте го и в групата „Пичове-с-из-търкани-дънки «Лъки Страйк»“, защото не къркаше, а ако го удареха по-силно, се разплакваше.

А, да, нямаше го и по момичетата. Хормонът яко го беше ударил, целият беше в пъпки. Миеше си лицето пет пъти дневно, вземаше по две дузини душеве на седмица и изпробва всеки крем и цяр, познат на съвременната медицина. Нищо не помогна. Лицето му приличаше на пица и явно кожата му щеше да си остане пъпчива и надупчена завинаги.

И въпреки това аз го харесвах. Имаше странно чувство за хумор и непрекъснато задаваше въпроси, измисляше загадки и бе зает със страхотни умствени гимнастики. Когато бях на седем години, Арни ми показа как да направя мравешка ферма и почти цяло лято наблюдавахме тези малки симпатяги, очаровани от трудолюбието и от адската им сериозност. Когато бяхме десетгодишни, пак той предложи една нощ да се измъкнем от къщи и да сложим куп конски фъшкии, които взехме от обора на шосе 17, под пластмасовия кон на ливадата пред либъртивилския мотел. Арни пръв се научи да играе шах, както и покер. Показа ми как да постигам максимални резултати в играта на букви. В дъждовните дни, чак докато се влюбих (е, или поне таки си въобразявах — тя беше мажоретка и имаше фантастично тяло, по което страхотно си падах, и когато Арни изтъкна, че е тъпа като галош, не му се разсърдих) първо си помислях за него, защото той знаеше как най-добре се използват дъждовните дни, точно както знаеше как се постига максимален резултат в играта на букви. Може би така се разпознават самотните хора — винаги ще измислят нещо, с което да се занимават в дъждовните дни. Винаги можете да ги повикате. Те винаги са вкъщи. Винаги, по дяволите.

Аз пък го научих да плува. Накарах го да прави физически упражнения и да яде зеленчуци, за да укрепи мършавото си тяло.

Намерих му работа в пътностроителна бригада през лятото преди завършването на гимназията — но и за това двамата трябваше да се преборим с родителите му, които се считаха за големи приятели на ратаите в Калифорния и на стоманолеярите в Бърг, но се ужасяваха от мисълта, че надареният им син (блестящо изкарал теста за интелигентност, нали помните) може да си изцапа ръцете и да си изпече врата.

Точно тогава, към края на лятната ваканция, Арни видя за пръв път Кристин и се влюби в нея. Бях с него през този ден — връщяхме се от работа — и съм готов да го потвърдя и пред Всевишния, ако ме попита, че той хлътна и то яко. Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно и ако скоро не бе станало страшно. Щеше да е смешно, ако не беше толкова трагично.

Но всъщност какво се случи?

Тъжно беше от самото начало. И бързо ставаше все по-трагично.

ПЪРВА ЧАСТ

ДЕНИС — ЮНОШЕСКИ ПЕСНИ ЗА КОЛИ

1. КАК ЗА ПРЪВ ПЪТ ВИДЯХМЕ КРИСТИН

*Хей, я погледни там!
Ето кола по моя вкус,
да я притежавам е чист лукс...
Тази кола е страхотна, човече,
в нея влюбих се вече.
Еди Кокрън*

— Господи! — внезапно извика Арни Кънингам.

— Какво има? — попитах.

Зад очилата с метални рамки очите му бяха изцъклени, притискаше ръка към лицето си, така че дланта покриваше отчасти устата му. Изви главата си назад, сякаш бе прикрепена върху сачмени лагери.

— Спри колата, Денис! Върни се!

— Какво...

— Върни се, искам да я погледна отново.

Изведнъж разбрах.

— О, я зарежи тази работа — казах. — Ако имаш предвид това... нещо, което току-що отминахме...

— Върни назад! — почти изкрещя той.

Дадох на заден ход и си казах, че навярно се майтапи. Но той беше напълно сериозен. Бе налупал въдицата или, казано литературно, беше се влюбил.

Кристин беше трагична и никога няма да разбере Арни какво видя в нея през този ден. Лявата страна на предното стъкло представляваше паяжина от пукнатини, дясната задна част на купето беше ударена и под олющената боя се виждаше ръжда. Задната броня

беше изкривена, капакът на багажника зееше и пълнежът на седалките стърчеше през няколко разреза на тапицерията. Като че ли някой се беше потрудил там с нож. Едната гума беше съвсем спаднала. Другите бяха изтъркани като галоши, виждаше се канавата. Но най-страшното бе, че под двигателя имаше тъмно петно от масло.

Арни се беше влюбил в плимут „Фюри“, модел 1958 година, от онези дългите, с големите перки. От дясната страна на предното стъкло, която беше здрава, се мъдреше стара, избеляла бележка: „Продава се“.

— Погледни я, Денис! — прошепна Арни. Тичаше около плимута като обезумял. Мократа му от пот коса прилепваше към черепа му. Пробва задната врата и тя се отвори със скърцане.

Обърнах се към него:

— Арни, будалкаш ме, нали? Май си слънчасал? Каж ми, че е от слънцето. Ще те заведе вкъщи, ще те сложа под климатичната инсталация и ще забравим всичко това, искаш ли?

Говорех без особена надежда. Той умееше да се майтапи, но този път лицето му беше сериозно. Нещо повече, изглеждаше напълно откачил, което никак не ми хареса.

Арни не си направи труда да ми отговори. От отворената кола лъхна горещ, спарен въздух. Миришеше на старо масло и на нещо гнило. Арни като че ли не забеляза и това. Влезе и седна на разперената избеляла задна седалка. Едно време, преди двайсет години, трябва да е била червена. Сега беше бледорозова.

Протегнах се, издърпах малко от пълнежа, огледах го и сетне отбелязах:

— Изглежда така, като че ли руската армия я е прегазила по пътя си към Берлин.

Най-после той ме забеляза.

— Ъхъ... ъхъ. Но може да се оправи. Ще стане страхотна, Денис. Истинска красавица...

— Ей! Ей! Какво правите там, момчета? — изкрещя някакъв старец, който криво-ляво бе доживял до седемдесетата си годишнина. Възможно беше и да е по-млад. Стори ми се като човек, който не познава радостите на живота. Косата му беше дълга и оредяла. Олисялото му теме беше пример за разрастващ се псориазис.

Носеше зелени провиснали панталони и ниски кецове. Нямаше риза, а около кръста му беше омотано нещо, подобно на дамски корсет. Когато се приближи, видях, че е медицински колан. Веднага ми стана ясно, че за последен път го е прал някъде по времето, когато умря Линдън Джонсън.

— Какво искате бе, момчета? — гласът му беше писклив и рязък.

— Сър, тази кола ваша ли е? — попита го Арни. Въпросът му беше адски тъп. Плимутът бе паркиран на поляната пред бараката, от която се беше появил старецът. И без това гледката беше потискаща, но с плимута на преден план ставаше още по-неприятна.

— Какво, ако е моя? — попита дядката.

— Аз... — Арни преглътна, — аз искам да я купя.

Лицето на старчока светна. Гневът му се стопи, очите му лукаво и алчно пробляснаха, устните му потръпнаха. Сетне той широко се усмихна. В този миг усетих вледеняващ страх, прииска ми се да сграбча Арни и да го повлека след себе си. Нещо се появи в очите на стария човек, някаква загадъчна светлина, която ме накара да изтръпна.

— Добре де, тъй трябваше да кажеш — обърна се дядката към Арни. Протегна ръка и приятелят ми я стисна. — Името ми е Лъобей. Роланд Д. Лъобей. Офицер от запаса.

— Арни Кънингам.

Старецът раздруса ръката му и небрежно ми махна за поздрав. Бях извън играта, той си беше хванал жертва. Все едно, че Арни вече му беше връчил портфейла си.

— Колко? — попита прителят ми, сетне изрече най-голямата глупост: — Колкото и да поискате за нея, няма да е достатъчно.

Изстенах мислено. Все едно, че бе добавил и чековата си книжка към портфейла.

За миг усмивката на Лъобей помръкна и той подозрително присви очи. Навярно се питаше дали не го будалкат. Втренчи се в откритото, замечтано лице на Арни за белези на коварство, после зададе фаталния въпрос:

— Синко, имал ли си кола досега?

Побързах да се намеся:

— Има „Мустанг Мач II“. Родителите му му я купиха. Колата е със скоростна кутия „Хърст“, суперакумулатор и може да стопи

асфалта на първа скорост. Тя...

— Не — промълви Арни. — Едва тази пролет взех шофьорска книжка.

Льобей многозначително ме изгледа и изцяло насочи вниманието си към жертвата. Сложи ръце на кръста и се протегна. Усетих вонята на пот.

— В армията имах проблем с гърбината — каза той. — Пълна нетрудоспособност. Докторите така и не можаха да ме оправят. Ако някой ви попита какво му е лошото на тоя свят, момчета, отговорете му: докторите, комунягите и чернилките радикали. От трите най-гадни са комунягите, веднага след тях са докторите. И ако ви питат кой ви го е казал, кажете му — Роналд Д. Льобей. Тъй вярно, сър!

Докосна стария, ожулен капак на колата с неописуема нежност.

— Туй е най-добрата кола, дето съм имал. Купих я през септември 1957. По онова време новите модели излизаха през септември. Цяло лято ти показват снимки на коли под чергила и под брезенти и накрая умреш да знаеш какви има отдолу. Не като сега — гласът му изразяваше презрение към долното време, което беше доживял да види. — Нова, новеничка си беше тя. Миришеше на нова кола, а туй е май най-хубавата миризма на света. — Замисли се и добави: — Освен може би женската.

Погледнах към Арни и прехапах устни, за да не избухна в смях. Арни изненадано ме изгледа. Старецът като че не ни забелязваше; витаеше в своя изпълнен със спомени свят.

— Носих униформа трийсет и четири години — каза той, като продължаваше да глади капака на колата. — Влязох на шестнайсет, през 1923. Гълтах прахоляка на Тексас, скивал съм въшки колкото омари в бардаците на Ногалес. През Втората световна съм виждал мъже, на които карангията се показва през ушите. Беше във Франция. Вътрешностите излизат през ушите им. Представяш ли си, синко?

— Тъй вярно, сър — каза Арни. Мисля, че не беше чул и дума от брътвежите на Льобей. Пристъпваше от крак на крак, като че ли ужасно му се ходеше до клозета. — Питам ви за колата...

— Ходиш ли на университет? — изведнъж излая Льобей. — Там, в Хорликс?

— Не, сър, уча в либъртивилската гимназия.

— Добре — мрачно каза Лъобей. — Стой далеч от колежите. Пълни са със защитници на чернилките, които искат да подарят Панамския канал. „Генератори на мозъци“ им казват. А пък аз им викам „Генератори на педерастии“.

Загледа се с любов в колата, наклонила се върху спадналата си гума, чиято олющена боя проблясваше под лъчите на късното следобедно слънце.

— Контузих си гърба през пролетта на 57-ма — промълви той. — Още тогава в армията цареше пълен хаос. Измъкнах се таман на време. Дойдох си в Либъртивил и започнах да си търся автомобил. Не бързах. Накрая отидох в автосалона на Норман Коб — там, дето е сега алеята за боулинг, от другата страна на „Мейн стрийт“ — и си поръчах тая кола тук. Рекох — искам я в червено и бяло, последен модел. Червена като на пожарна. И я получих. Когато я докараха, имаше само шест мили на километража. Тъй вярно, сър.

Сетне презрително се изхрачи на земята.

Надникнах през рамото на Арни към километража. Стъклото беше мътно, но все пак прочетох смайващите цифри: 97 432. И шест десети. Боже мой!

Обърнах се към Лъобей:

— А защо продаваш колата, щом толкова много я обичаш?

Старецът злобно ме изгледа с мътните си очи:

— Хитрееш ли, синко?

Не отговорих, но и не сведох очи.

Стояхме втренчени един в друг няколко мига (Арни изобщо не ни обръщаше внимание, а влюбено галеше една от задните перки), после дъртакът заяви:

— Не мога да карам вече. Гърбината ме боли. И очите са зле.

Изведнъж схванах — или поне така ми се стори. Ако ни бе казал верните дати, значи беше на седемдесет и една. А на тази възраст в нашия щат е задължително да се явяваш на очни прегледи всяка година, за да ти подновят книжката. Навярно лекарят му бе забранил да кара кола или старецът не се бе явил на прегледа от страх. И в двата случая резултатът щеше да е един и същ. Вместо да се подложи на такова унижение, той беше обявил плимута за продан. А после колата бързо започнала да се скапва.

— Колко искате за нея? — отново попита Арни. Явно нямаше търпение да мине под ножа.

Льобей вдигна очи към небето, сякаш да провери дали има признаци за дъжд. След това отново погледна към Арни и му отправи широка, любезна усмивка, която обаче твърде много приличаше на злобната гримаса, предназначена за мен.

— Искан й триста — каза той. — Но ми изглеждаш добро момче. За теб ще сваля на двеста и петдесет.

— Боже мой — възкликнах.

Но той вече бе набелязал жертвата си и знаеше точно как да вбие клин помежду ни. Както казваше дядо ми, беше от стара коза яре.

Изведнъж се разбърза и заяви:

— Добре, щом не я искаш. Аз трябва да си гледам филмчето в четири и половина. Никога не изпускам „Краят на нощта“. Добре си побъбрихме, момчета. Чао.

Арни ми хвърли поглед изпълнен с такава болка и гняв, че отстъпих крачка назад. Тръгна след стареца и го хвана за рамото. Когато заговориха, не чувах всичко, но ми стигаше и онова, което виждах. Дъртакът се правеше на обиден. Арни говореше сериозно, с вид на човек, който се извинява. Льобей изрази надежда Арни да разбере, че не позволява да обиждат колата, возила го безопасно години наред. Приятелят ми се съгласи. След много фасони старецът благоволи да се върне обратно. И отново усетих, че в него има някаква преднамерена злоба... все едно студеният ноемврийски вятър да е мислещо същество. Едва ли има по-точно сравнение.

— Ако той каже още една дума, направо се отказвам — заяви Льобей и посочи с кокалестия си, мазолест пръст към мен.

— Няма, няма — побърза да каже Арни. — Триста ли казахте?

— Да, мисля, че толкова...

— Нали смъкна на двеста и петдесет! — извиках аз.

Арни втрещено ме изгледа, навярно се боеше, че старецът ще си тръгне отново, но явно Льобей реши да не рискува. Рибата беше вече почти ухапала въдицата.

— Така да бъде — примирено въздъхна той. Отново ме погледна и видях, че се разбираме — не ме харесваше, а колкото до мен, чувствата ни бяха взаимни. И тримата мълчахме. Льобей ме наблюдаваше. Извърнах поглед към едно малко момче, което се

опитваше да се самоубие с отровназелен скейтборд. Някъде изляя куче. Две петнайсетинагодишни момичета минаха покрай нас; кикотеха се и притискаха куп книги от библиотеката към набъбващите си гърди. Единственото ни спасение бе, че щяха да ни дават заплатите чак на другия ден. При наличие на време, даже само на двайсет и четири часа, лудостта му можеше да премине. Арни започваше да ми напомня на Тоуд, на Тоуд Хол.

Когато ги погледнах отново, Арни държеше две петачки и шест банкноти по един долар — очевидно цялото съдържание на портфейла му.

— Какво ще кажеш за чек? — попита той. Старецът иронично го изгледа и не му отвърна.

— Напълно валиден! — запротестира Арни. — Има покритие.

Имах си хас да няма. Бяхме работили цяло лято за „Карсън Брадърс“ на разклонението на път 1–376, което местните хора твърдо вярват, че никога няма да бъде завършено. Арни казваше, че общинските власти на щата Пенсилвания обявили наддаване за завършване на работата по 1–376 наскоро след приключването на Гражданската война. Не че се оплаквахме. През това лято много момчета получаваха мизерни заплати или не можаха да си намерят работа. Ние печелехме добре, взимахме даже и извънредни часове. Отначало бригадирът Брад Джефрис, се колебаеше да приеме такъв завързак като Арни, но накрая реши да го назначи като сигналист; момичето, което беше възнамерявал да наеме, беше забременяло и хукнало да се жени. През юни Арни започна като сигналист, но полека-лека се захвана и с по-тежката работа, благодарение на ината и решителността си. Това беше първата му истинска работа и не искаше да се изложи. Брад беше много доволен, а лятното слънце даже помогна да позавяхнат пъпките по лицето на Арни. Навярно причината беше в ултравиолетовите лъчи.

— Сигурен съм, че има, синко, — каза Льобей — Ама аз искам цялата сума, нали разбираш?

Не знаех дали Арни разбира, но на мен ми беше пределно ясно. Няма нищо по-просто от това да се спре изплащането на чек в местната банка, ако тази ръждива таратайка се скапе по пътя до вкъщи.

— Проверете в банката — отчаяно възкликна Арни.

— Няма да стане — каза Лъобей и зачеса подмишницата си над мърлявия корсет. — Наближава пет и половина. Банката отдавна е затворена.

— Тогава депозит? — каза Арни и подаде шестнайсетте долара. Изглеждаше напълно откачил. Едва ли ще повярвате, че момче, почти на възраст да гласува, може да се развълнува толкова заради някаква скапана бричка. Самият аз не можех да го проумея. Само на Роналд Д. Лъобей това сякаш му се видя в реда на нещата, навярно на неговата възраст вече нищо не можеше да го учуди. Едва по-късно разбрах, че странната му увереност се дължи на друга причина. Във всеки случай, дори някога в жилите му да е текла топла кръв, сега се бе превърнала в ледена вода.

— Трябва да дадеш поне десет процента — каза Лъобей. Рибата вече беше хваната, след миг щеше да я хвърли в коша. — Ако получа десет процента, ще я задържа двайсет и четири часа.

— Денис — обърна се Арни към мен. — Можеш ли да ми заемеш девет долара до утре?

Имах дванайсет в портфейла и не се канех да ходя никъде. Лятото, прекарано в разкарване на пясък и в копане на канавки, ми помогна да съм в отлична форма за предстоящия футболен сезон, но поради умората почти не излизах. Напоследък дори не бях агресивен в усилията си да чукам мажоретката. Бях богат, но самотен.

— Портфейлът ми е в колата. Ела с мен и ще проверя с какви пари разполагам — заявих аз.

Лъобей смръщи чело, но разбра, че успехът на сделката зависи от мен. Вятърът развяваше къдравата му бяла коса. С вид на собственик той се облягаше върху капака на плимута.

Двамата с Арни тръгнахме към улицата, където беше паркирана моята кола — „Дастър“, модел 1975. Прегърнах приятеля си и внезапно си спомних един дъждовен есенен ден преди повече от дванайсет години: двамата седим в неговата стая със стария черно-бял телевизор. Не обръщаме внимание на анимационния филм, а рисуваме с водни боички. Споменът ме натъжи и поизплаши. Разбирате ли, има дни, когато ми се струва, че човек е най-щастлив като шестгодишен. Тази възраст отминава бързо, като насън.

— Имаш ли пари, Денис? Ще ти ги върна утре следобед.

— Тъхъ, имам — отвърнах. — Но, за Бога, какво правиш, Арни? Тази стара трошка е за боклука. Старецът няма нужда от парите, а ти не си благотворително дружество.

— Не схващам. Какво искаш да кажеш?

— Той те ментосва. Будалка те, защото му доставя удоволствие. Ако закара тази браква при Дарнъл, няма да вземе и петдесет долара за частите ѝ. Тя е пълен боклук.

— Не. Не е. — Ако не беше пъпчивото му лице, приятелят ми щеше да изглежда съвсем обикновен. Но Бог дава всекиму поне по една хубава черта и мисля, че при Арни това бяха очите. Обикновено скрити зад очилата му, те бяха красиви и интелигентни, сиви като облаците в мрачен есенен ден. Ставах адски проникателни, когато се случваше нещо, което го интересуваше, но сега бяха студени и замечтани. — Въобще не е боклук.

В този момент започнах да разбирам, че работата не е само във внезапното желание на Арни да притежава кола. Никога преди не се бе интересувал от автомобили, предпочиташе да се вози на моя дастър и да плаща част от бензина или пък да кара велосипеда си с три скорости. Едва ли му бе необходима кола, за да вози гаджетата; доколкото ми е известно, Арни никога не беше имал приятелка. Тук имаше нещо друго. Приятелят ми сякаш бе влюбен.

Посъветвах го:

— Поне го накарай да я запали пред теб, Арни. И вдигни капака. Под колата има петно от масло. Струва ми се, че блокът е пропукал. Не бива да...

— Ще ми заемеш ли девет долара? — очите му бяха приковани в моите.

Предадох се. Извадих портфейла си и му подадох парите.

— Благодаря, Денис.

— Направо се закопаваш, човече.

Не ми обърна никакво внимание. Прибави моите девет долара към неговите шестнайсет и се върна при Лъобей. Подаде му парите и старецът внимателно ги преброи, като плюнчеше палеца си, сетне каза:

— Да сме наясно, ще я пазя само двайсет и четири часа.

— Да, сър, благодаря — рече Арни.

— Ще вляза да ти напиша разписка — заяви дядката. — Как ти беше името, войнико?

Арни се поусмихна.

— Кънингам. Арнолд Кънингам.

Льобей изсумтя и тръгна през пожълтялата трева към задната врата на бараката. Градинската порта беше от онези модерни алуминиеви врати с вдлъбната буква в средата — голямо Л в този случай.

Опитах се да вразумя приятеля си.

— Слушай, този тип е странен. В него има нещо...

Но Арни вече не беше до мен. Седеше зад волана на колата. На лицето му беше изписано предишното въодушевление.

Заобиколих колата и намерих лостчето за капака на двигателя. Дръпнах го и капакът се повдигна с ръждиво изскърцване, което ми напомни звуковите ефекти от филми на ужасите. Разхвърчаха се микроскопични метални парчета. Акумулаторът беше стар, марка „Олстейт“, наконечниците му бяха така корозирали, че не се виждаше кой е положителният и кой — отрицателният полюс. Изтеглих въздушния филтър и мрачно погледнах четирицилиндровия карбуратор, черен като минен забой.

Свалих капака и погледнах Арни, който седеше и нежно прокарваше ръка по километража, разграфен до абсурдните 120 мили в час. Нима някога колите са вдигали толкова?

— Арни, мисля, че блокът е пропукал. Не те лъжа. Тази кола е скапана, братче. Напълно скапана. Ако ти трябва возило, за същите пари ще намерим много по-добро. Сериозно ти говоря — много по-добро.

— Колата е на двайсет години — промълви той. — Даваш ли си сметка, че това я прави истинска антика?

— Тъхъ — казах. — Автомобилното гробище зад гаража на Дарнъл е пълна с такива „антики“.

— Денис...

Вратата хлопна. Льобей се връщаше. Още по-добре, понататъшните разговори бяха безсмислени. Може и да не съм най-чувствителното човешко същество на света, но разбирам кога съм излишен. Арни беше полудял по колата и не можех да го разбера. Мисля, че никой не би могъл.

Льобей му връчи разписката със замах. На лист от бележник беше написано с леко разкривен старчески почерк: Получени от

Арнолд Кънингам 25,00 долара като 24-часов депозит за плимут '58, Кристин. Следваше подпис.

— Какво е това Кристин? — попитах, като мислех, че не съм прочел правилно или пък той е сбъркал.

Старецът стисна устни и повдигна леко рамене, сякаш очакваше да му се присмея... или ме предизвикваше да го сторя.

— Колата се казва Кристин — отвърна той, — винаги така съм ѝ викал.

— Кристин — каза Арни. — Харесвам ми. А на теб, Денис?

Оказа се, че проклетата браква имала име! Това вече беше прекалено.

— Какво мислиш, Денис, харесва ли ти?

— Не — отговорих. — Щом трябва да носи някакво име, защо не я кръстиш „Беда“?

Навярно го обидих, но не ми пукаше. Отидох да го чакам при моята кола; проклинах се, че не избрах друг път за вкъщи.

2. ПЪРВИЯТ СПОР

*Просто кажи на хулиганчетата отвън,
че ще се возиш на това само на сън.
О, я престани да дрънкаш,
че тутакси ще се намериш вънка!
„Коустърс“*

Закарах Арни до тях и влязох с него да хапна парче торта и да изпия чаша мляко, преди да си тръгна към къщи. Много скоро съжалих, че съм го сторил.

Приятелят ми живееше на „Лоръл Стрийт“ в тих квартал в западната част на Либъртивил. Всъщност почти целият Либъртивил е като тих квартал. Тук не е шикозно както във Фокс Чапъл (където повечето къщи са като именията, които виждате всяка седмица в „Коломбо“), но все пак не прилича на Монроувил с неговите безкрайни улици със складове за стари гуми и книжарници с прашни книги. В Либъртивил няма заводи, градчето е като кампус на близкия университет. Не е шикозно, но поне е някак си интелигентно.

Арни беше смълчан и умислен по целия път до тях; опитах се да го заговоря, но той не ми обърна внимание. Накрая го попитах какво ще прави с колата.

— Ще я оправя — разсеяно промълви той и отново потъна в мълчание.

Съгласен съм, че беше отличен механик. Умееше да борави с инструментите и по звука на мотора да открие повредата. Ръцете му бяха нежни и бързи с двигателите; само когато беше с други хора, още повече — с момичета, те ставаха несръчни и неспокойни. Арни започваше да чупи пръсти и сякаш изпитваше желание да пъхне непокритите си ръце в джобовете или още по-лошо — да зачеше гнойните пъпки по брадичката си и да привлече към тях вниманието на околните.

Сигурен съм, че щеше да оправи колата, но парите, които беше спечелил това лято, бяха предназначени за колежа. Никога досега не беше имал автомобил, нямаше никаква представа колко средства гълтат старите коли. Изсмукват парите ти така, както вампирите изсмуква кръвта. Без съмнение щеше да спести разходите за труд, но покупката на резервните части щеше да го довърши още преди да е започнал работа.

Опитах се да му го обясня, но той изобщо не ме слушаше. Замечтаните му очи бяха вперени в далечината. Нямах представа за какво си мисли.

Майкъл и Реджина Кънингам си бяха в къщи — тя се трудеше над една от любимите си мозайки (тази се състоеше минимум от шест хиляди парчета; би ме изкарала от кожата за не повече от петнайсет минути), а той слушаше плочите си в хола.

Не след дълго започнах да съжалявам, че не съм се отказал от тортата и млякото. Арни им съобщи какво е направил, показва им разписката и те моментално вдигнаха пушилка до небесата.

Трябва да ви е ясно, че Майкъл и Реджина бяха типични университетски преподаватели. Ласкаеха се от мисълта, че действат за благото на обществото, а за тях това означаваше да се участва в протести. В началото на 60-те години протестираха в името на интеграцията на цветнокожите, после — срещу войната във Виетнам и когато тя свърши, дойде ред на Никсън, на въпросите на расовия баланс в училищата (можеха да ви цитират дума по дума случая Ралф Бак, докато ви приспят), на полицейската и на родителската бруталност. Освен това си падаха по разискванията. По тях се увеличаха, колкото и по протеста. Готови бяха да участвуват в двайсет и четиричасови обсъждания на космическата програма, в семинари, посветени на ЕРА или на възможните алтернативи на твърдото гориво. Бяха работили по Бог знае колко „горещи телефонни линии“ — за изнасилвания, за наркомани, горещи линии, чрез които деца, избягали от къщи, могат да поприказват с приятел, както и в добрата стара ПОМОЩ ПО ТЕЛЕФОНА, където хората, намислили да се самоубият, могат да се обадят и да чуят съчувстващ глас, който им казва: „Не го прави, приятел, имаш ангажимент към обществото.“ След като тридесетина години преподаваш в университет, си готов да се разплямаш на момента, както кучетата на Павлов отделяли слюнка,

щом прозвучи звънецът. Предполагам, че след време дори започва да ти се харесва.

Реджина (настояваха да се обръщам към тях на малко име) беше четирийсет и петгодишна ледена красавица с вид на аристократка. Успяваше да изглежда аристократична дори когато беше с дънки, които бяха обичайното ѝ облекло. Нейната специалност беше английската литература, но когато преподаваш в университет, това не е достатъчно — все едно като те попитат от къде си, да кажеш: „От Америка.“ Специалността ѝ беше детайлизирана и калибрирана като образ на радарен екран. Беше отличен познавач на ранните английски поети, а дисертацията ѝ бе върху Робърт Херик.

Майкъл беше преподавател по история. Изглеждаше тъжен и меланхоличен както музиката, която слушаше на грамофона си, въпреки че тъгата и меланхолията обикновено не се вписваха в образа, който се стремеше да създаде. Понякога ми напомняше какво отговорил Ринго Стар на един репортер при първото посещение на Бийтълс в Америка, когато го попитал дали наистина е толкова тъжен, колкото изглежда. „Не — отговорил Ринго, — лицето ми е такова.“ Майкъл беше като него. А освен това, в комбинация с очилата с дебели стъкла, слабото му лице го караше да прилича на карикатура на професор в хумористичен вестник. Започваше да оплешивява и носеше малка козя брадичка.

— Здравсти, Арни — каза Реджина, когато влязохме. — Здравей, Денис.

Това беше последната любезност, която ни продума този следобед.

Поздравихме я и си взехме торта и мляко, сетне се настанихме в кухненския бокс. Във фурната се печеше нещо и честно казано, миришеше отвратително. От известно време Реджина и Майкъл се опитваха да станат вегетарианци и вечерята миришеше така, като че ли пътьом Реджина е подбрала някое гнило водорасло или троскот. Надявах се да не ме поканят да остана.

Грамофонът спря и Майкъл влезе в кухнята. Носеше срязани до коляното дънки и изглеждаше така, като че най-добрият му приятел току-що е умрял. Обърна се към нас с меланхоличен глас:

— Закъсняхте, момчета. Какво ново?

Отвори хладилника и затършува из него. Навярно не му харесваше миризмата на водораслото.

— Купих си кола — каза Арни и си отрязва още едно парче торта.

— Какво? — извика майка му от другата стая. Рязко скочи на крака и шумно се блъсна в ръба на масичката за карти, върху която нареждаше мозайката. Трясъкът беше последван от плясъка на картончетата, които се посипаха на пода. В този момент започнах да съжалявам, че не съм се прибрал направо в къщи.

Майкъл Кънингам се извърна от хладилника и се втренчи в сина си; в едната си ръка държеше голяма ябълка, в другата — кутия кисело мляко.

— Шегуваш се — каза той и кой знае защо точно сега за пръв път забелязах, че козята брадичка, която носеше още от 1970 година или там някъде, е доста посивяла. — Арни, шегуваш се, нали? Кажи, че се шегуваш.

Реджина влезе — висока, с аристократичен вид и адски вбесена. Погледна внимателно лицето на Арни и разбра, че не се шегува.

— Не можеш да купиш кола — каза тя. — Какво говориш, за Бога? Ти си само на седемнайсет години.

Арни последователно изгледа родителите си. На лицето му бе изписано упорито, твърдо изражение, каквото не бях виждал преди. Помислих си, че ако и в училището по-често гледа така, момчетата от авторемонтната работилница няма да са толкова склонни да му се подиграват.

— Грешите — каза той. — Мога да си купя кола без никакви проблеми. Не бих могъл да я получа на кредит, но ми е разрешено да платя в брой. Разбира се, да регистрираш кола на седемнайсет години, е друга работа. За това ми трябва вашето разрешение.

Те го гледаха с удивление, смущение и — когато го видях, усетих, че стомахът ми се свива — нарастващ гняв. Въпреки либералните си възгледи и ангажираност с каузата на ратаите, потъпканите съпруги, самотните майки и прочие, те потискаха и командваха Арни. А той не се съпротивляваше.

— Едва ли има причина да разговаряш с майка си по този начин — каза Майкъл. Остави обратно киселото мляко, задържа ябълката и затвори бавно вратата на хладилника. — Твърде млад си, за да притежаваш кола.

— А Денис вече има — побърза да му напомни Арни.

— Майчице, колко е късно! — възкликнах аз. — Трябва да се прибирам! Аз...

— Възгледите за възпитанието на родителите на Денис коренно се различават от нашите — изрече Реджина Кънингъм. Никога не бях чувал такава студенина в гласа ѝ. Никога. — А ти нямаш право да решаващ сам, без да се посъветваш с баща ти и с мен за...

— Да се посъветвам с вас! — изведнъж изкрещя Арни и разля млякото си. Вените на шията му се изпъваха като въжета.

Реджина отстъпи крачка назад и зяпна от изненада. Готов бях да се басирам, че синът ѝ — грозното пате — никога досега не се бе осмелил да ѝ крещи. Майкъл изглеждаше не по-малко смаян. Започваха да проумяват онова, което вече бях разбрал — за пръв път в живота си Арни най-сетне бе намерил нещо, което истински желае. И Бог да е на помощ на всеки, който се изпречи на пътя му.

— Да се посъветвам с вас! Питам ви абсолютно за всичко! Но всичко се решаваше като на заседание на комитет и ако не искате да правя нещо, при гласуването губех с две към едно! Но този път няма да има заседание на проклетия комитет. Купих кола и... въпросът е приключен!

— Не, не е! — възкликна Реджина и стисна устни. Колкото и да е странно, вече не изглеждаше почти аристократка, а направо като кралица на Англия или на друга страна, въпреки джинсите и всичко останало. В момента Майкъл беше вън от играта. Изглеждаше объркан и нещастен като мен и за миг го съжалих — дори не можеше да си отиде вкъщи за вечеря и да се измъкне от цялата работа; той си беше вкъщи. Тук се разиграваше суровата борба за надмощие между старата и младата гвардия и изходът ѝ щеше да се реши по обичайния начин — с излишна горчивина и ожесточение. Реджина очевидно беше готова на всичко, но не и съпругът ѝ. Нямах желание да се забърквам в семеен скандал. Станах и се запътих към вратата.

— И ти му позволи да го направи? — попита Реджина и ме изгледа високомерно, като че ли никога не се бяхме смяли, не бяхме пекли сладкиши или не бяхме ходили на семейни пикници заедно. — Денис, изненадана съм от теб.

Това ме жилна. Винаги бях харесвал майката на Арни, но никога не ѝ се доверявах напълно, особено след онази случка в детството ми

— навярно съм бил на около осем години.

Двамата с Арни бяхме ходили с велосипедите си към центъра, за да гледаме съботната следобедна прожекция. По обратния път Арни падна от колелото, когато изви рязко, за да избегне някакво куче и здравата си поряза крака. Закарах го до тях на рамката на моя велосипед и Реджина го заведе в кабинета за спешна помощ, където лекарят му направи половин дузина шевове. Бог знае защо, когато всичко свърши и стана ясно, че Арни ще се оправи напълно, Реджина се нахвърли върху мен и грубо ме наруга. Наряза ме като кисела краставица. Накрая целият се разтреперих и замалко не се разплаках — по дяволите, бях едва осемгодишен и досега не бях виждал толкова кръв. Не си спомням дословно всичките й думи, но знам, че се изплаших. Ако не ме лъже паметта, тя започна с обвинението, че не съм го пазил — като че ли бях баткото, а Арни — много по-малък от мен — и завърши, като каза (или поне така се разбра), че по-добре би било аз да съм се пребил.

И ето, че историята се повтаряше — „Денис, не си го пазил добре.“ Вбесих се. Гневът ми се дължеше на недоверието, което изпитвах към Реджина, но само отчасти. Когато си дете (в края на краищата седемнайсетгодишният младеж все още е едно голямо дете), си склонен да вземаш страната на връстниците си. Силен и безпогрешен инстинкт ти подсказва, че ако не събориш някоя и друга ограда, родителите ти — водени от най-добри намерения — с най-голямо удоволствие ще те държат вечно в оградата на детството.

Бях вбесен, но се помъчих да се овладеея.

— Не съм му позволявал нищо — отвърнах. — Той я искаше и си я купи. — Можех да им кажа, че е дал само депозит, но нямах никакво намерение да го сторя. Направо бях побеснял. — Всъщност, опитах се да го разубедея.

— Съмнявам се! — сопна се Реджина, все едно каза: „Не ме будалкай, Денис, знам, че и ти си замесен.“ Бузите й горяха, очите й хвърляха мълнии. Опитваше се да ме накара отново да се почувствувам на осем години, и то доста успешно. Но аз не й се оставих.

— Виж, ако беше изслушала всички подробности, щеше да разбереш, че няма защо да се нервираш. Той я купи за двеста и петдесет долара и...

— Двеста и петдесет долара! — намеси се Майкъл. — Каква кола можеш да купиш за двеста и петдесет долара?

Досега беше мълчал от притеснение или пък бе занемял от изненада, за пръв път чул кроткият му син да повишава глас. Но цената на колата го извади от равновесие. Погледна сина си с открито презрение, от което ми призля. Самият аз искам да имам деца и ако това стане, обещавам, че никога няма да ги гледам така.

Повтарях си, че трябва да запазя спокойствие, че това не е моя работа, че няма за какво да кипвам... но тортата, която бях изял, беше образувала голяма лепкава топка в стомаха ми и чувствах, че вдигам температура. От малък приемах Майкъл и Реджина като свои родители и бях нервен и притеснен от разигралия се семеен скандал.

— Научаваш много за колите, когато поправяш стар автомобил — казах аз. Изведнъж ми се стори, че започвам да говоря като смахнатия Лъобей. — Ще е необходима много работа, преди колата да стане годна за преглед. („Ако изобщо“ — стане помислих си.) Считайте я за... за негово хоби.

— За мен това е чиста лудост — процеди Реджина. Изведнъж ми се прииска да изляза. Предполагам, че ако емоционалното напрежение в стаята не беше толкова голямо, положението щеше да ми е забавно. Започвах да защитавам покупката на Арни, въпреки че поначало смятах цялата история за абсурдна.

— Както кажеш — измърморих. — Но аз нямам нищо общо. Отивам си вкъщи.

— Прекрасно! — иронично изрече Реджина.

— Свършено е — каза Арни безизразно и се изправи. — Ще се чупя оттук.

Реджина ахна, Майкъл примигна, като че ли му бяха зашлевили шамар.

— Какво каза? — успя да изсъска Реджина. — Какво...

— Не разбирам какво толкова ви тревожи — каза им Арни със странен, невъзмутим глас. — Но нямам намерение да седя тук и да ви слушам глупостите. — Погледна майка си и продължи: — Искаше да се запиша в курсовете за колеж. Направих го. Пожела да вляза в шах-клуба, вместо в училищния оркестър — добре, също съм там. Успях да прекарам седемнайсет години без да ви изложа пред приятелите ви от бридж-клуба или да вляза в затвора.

Двамата зяпнаха от удивление, все едно, че стената на кухнята внезапно се бе сдобила с уста и беше проговорила.

Арни ги гледаше със странните си, безизразни очи, в които проблясваше гневно пламъче. Сетне промълви:

— Предупреждавам ви, че няма да се откажа от колата. Това едничко нещо.

— Арни, застраховката... — започна Майкъл.

— Престани! — извика Реджина. Не желаше да обсъжда конкретни проблеми, защото това беше първата крачка по пътя към отстъплението; искаше просто да потуши бунта, бързо и безвъзвратно. Има моменти, когато възрастните, въпреки че те отворачават, едва ли го осъзнават. Тогава изживях такъв момент и се почувствувах още по-зле. Когато Реджина изкрещя на съпруга си, изведнъж ми се стори вулгарна и същевременно изплашена; и понеже я обичах, никога не бих искал да я виждам такава.

Исках да тръгна, но бях като хипнотизиран от сцената пред очите ми — първият голям скандал в семейство Кънингам, който бях виждал, а може би изобщо първият. Действително беше страхотен — поне десета степен по скалата на Рихтер.

— Денис, ти тръгвай, а ние ще изясним това до край — мрачно заяви Реджина.

— Добре. Но не разбирате ли, че правите от мухата слон? Тази кола... Реджина, Майкъл, излезте да я видите... — навярно вдига от нула до петдесет километра за двацет минути, ако въобще може да се движи.

— Денис! Върви си!

Подчиних се.

Когато влизах в моя дастър, Арни изскочи от задната врата, очевидно с намерение да изпълни заканата си да напусне. Родителите му го последваха, сега вече не само кипнали, но и разтревожени. Донякъде ги разбирах. Всичко им се беше стоварило внезапно като гръм от ясно небе.

Запалих мотора и излязох на заден ход на тихата улица. Твърде много неща се бяха случили след като двамата бяхме напуснали работа преди два часа. Тогава бях толкова гладен, че можех да изям каквото ми падне (с изключение на печеното водорасло на Реджина). Сега имах

чувството, че стомахът ми се е свил на топка и ще повърна още първата хапка.

Когато потеглих, тримата стояха на алеята пред гаража (поршето на Майкъл и волвото комби на Реджина бяха приютени вътре — „Те си имат коли — помислих си злобно, — какво ги е еня?“) и продължаваха да се карат.

„Свършено е — помислих си и се почувствах тъжен и подтиснат. — Ще го сразят, Лъобей ще си остане с неговите двайсет и пет долара, а оня плимут ще седи там до второто пришествие.“ И преди бяха постъпвали с Арни така. Защото беше неудачник. Дори и родителите му го знаеха. Беше интелигентен, а зад невзрачната му външност се криеше остър ум и доброта.

Беше добър, но неудачник.

Родителите му го знаеха, както и ония копелета в училищната работилница, които му се подиграваха по коридорите и мажеха с пръсти очилата му.

Знаеха, че е неудачник и щяха да го сломят.

Така си мислех. Но този път грешах.

3. НА ДРУГАТА СУТРИН

*Старият ми рече: „Сине,
Ще ме накараш да се пропия,
ако не спреш да се фукаш
с тоз Линкълн-фурия.“*

Чарли Райан

Появих се пред дома на Арни в шест и половина на следващата сутрин и паркирах до бордюра; не ми се влизаше вътре, макар и да знаех, че майка му и баща му са още в леглото — споменът за скандала в кухнята още беше пресен, за да се наслаждавам на обичайните кифла и кафе преди работа.

Арни не излезе в продължение на почти пет минути и започнах да се питам дали е изпълнил заканата си да се чупи. Сетне задната врата се отвори и той се запъти към мен, размахал кутията си с обяда.

Влезе, затръшна вратата и каза:

— Карай, Джийвс — това беше една от обичайните му закачки, когато беше в добро настроение.

Подкарах, изгледах го внимателно, понечих да проговоря, после реших, че е по-добре да изчакам той да започне... ако изобщо има какво да каже...

Дълго време Арни не пророни нито дума. Изминахме безмълвно по-голямата част от пътя, в колата звучеше само местната станция, която предаваше рок и соул музика. Арни разсеяно тактуваше с крак.

Най-сетне наруши мълчанието.

— Съжалявам, че снощи присъства на скандала.

— Няма нищо, Арни.

— Минавало ли ти е през ум, че родителите са само пораснали хлапета, докато децата им не ги принудят да навлязат в зрялата възраст? Обикновено старците здравата се съпротивляват.

Поклатих глава, а той продължи:

— Ще ти кажа какво мисля по въпроса. — Приближавахме строителния обект, фургонът на „Карсън Брадърс“ беше след едно възвишение. Движението в този ранен час не беше натоварено. Небето имаше цвят на праскова. — Мисля, че между другото родителите се опитват да убият децата си.

— Абсолютно си прав — отвърнах аз. — Моите винаги се мъчат да ме убият. Снощи майка ми се вмъкна в стаята с възглавница и се опита да ме задуши с нея. Предишната вечер татко гонеше мен и сестра ми с нож.

Знаех, че той разбира от майтап, но се питах какво биха си помислили родителите му, ако ме чуеха.

— Знам, че отначало ще ти прозвучи налудничаво — каза невъзмутимо Арни, — но има много неща, които изглеждат странно, докато ги осъзнаеш. Например едиповият комплекс и плащеницата от Турино.

— Звучи ми идиотски — сопнах се. — Просто се скара с вашите и това е всичко.

— Все пак аз наистина го вярвам — каза Арни замислено. — Не че го правят съзнателно. И знаеш ли защо?

— Изгарям от любопитство.

— Защото щом ти се роди дете, вече със сигурност знаеш, че ще умреш, все едно виждаш собствения си надгробен камък.

— Знаеш ли какво, Арни?

— Какво?

— Мисля, че това е адски зловещо — казах аз и двамата избухнахме в смях.

— Не ме разбирай погрешно — промълви приятелят ми.

Влязохме в паркинга и загасих двигателя. Няколко секунди мълчаливо седяхме в колата.

— Заявих им, че ще напусна подготвителните курсове — продължи той, — и че ще се запиша за ПП.

„ПП“ означаваше професионална подготовка. Това е същото, което учат момчетата в трудово-възпитателните училища, само че вечер те не се прибират вкъщи. Имат нещо като задължителна „денонощна“ програма.

— Арни — започнах, без да знам какво точно искам да кажа. Все още се питах какво бе предизвикало неприятностите. — Арни, все още

си непълнолетен. Родителите ти трябва да дадат писмено съгласие за...

— Да, разбира се — каза Арни. Усмихна ми се невесело; под приглушената светлина на ранното утро изглеждаше едновременно по-стар и много, много по-млад... приличаше ми на цинично бебе. — Могат да провалят програмата ми за следващата година и да я подменят изцяло, като ме запишат в курсове по ръкоделие или по шев и кройка. Законът им дава право. Но няма закон, който да може да ме принуди да изкарам успешно курсовете, които са избрали.

Чак сега разбрах колко се е променил. Как е възможно да обикне тази стара таратайка, при това така дяволски бързо? През следващите дни този въпрос непрекъснато ме измъчваше, както навярно измъчва скръбта по наскоро загубен любим човек. Когато Арни каза на родителите си, че има намерение да се запише в курсовете по професионална подготовка, той изобщо не се шегуваше. Беше ги засегнал на болното място и при това го направи с безогледна експедитивност, която ме изуми. Не съм убеден, че някаква по-умерена тактика би му помогнала в битката срещу Реджина, но ме учуди твърдостта му, направо ми взе акъла. Работата беше там, че ако Арни прекарваше последната си година в курса по ПП, колежът отиваше на кино. А за Майкъл и Реджина това беше абсурд.

— И те просто... отстъпиха?

Наближаваше време за работа, но изгарях от желание да науча всички подробности.

— Ами, не беше лесно. Казах им, че ще й намеря гараж и че няма да се явя на технически преглед, докато не получа тяхното съгласие.

— Ъ, смяташ ли, че ще се съгласят?

Хвърли ми мрачна усмивка, която беше едновременно и самоуверена и изплашена — като на секач, замахващ с брадвата над огромен пън. Сетне промълви:

— И още как. Когато съм готов, ще се съгласят на всичко.

И знаете ли какво? Аз му повярвах.

4. АРНИ СЕ ЖЕНИ

*Спомням си деня,
когато я избрах сред всички трошки
и си казах на ума,
че в нея хляб има още...
„Бийч Бойс“*

Можехме да вземем два часа извънреден труд този петъчен следобед, но отказахме. Взехме си чековете от канцеларията и отидохме да ги осребрим в либъртивилския клон на Питсбъргската кредитно-спестовна банка. Внесох по-голямата част от заплата си в спестовния си влог, отделих петдесет долара за чековата си книжка (самото притежание на такава ме караше да се чувствам възрастен — чувство, което навярно се изпарява впоследствие) и задържах двайсет в брой.

Арни взе цялата си заплата в брой.

— Ето — каза и ми подаде десетачка.

— Не — отвърнах. — Задръж я, човече. Ще ти е необходим всеки цент, за да ремонтираш тази бричка.

— Вземи! — повтори той. — Плащам си дълговете, Денис.

— В момента не ми трябват пари.

— Дръж! — настойчиво поднесе парите Арни.

Взех банкнотата, но въпреки протестите му го накарах да вземе един долар ресто.

Докато карахме през града към бараката на Лъобей, Арни ставаше все по-нервен. Пусна радиото прекалено силно и заотмерва такта отначало по бедрата си, после по таблото на колата. След малко „Форинър“ запяха „Мръсно бяло момче“.

— Все едно, че пеят за мен, Арни — пошегувах се и той се изсмя твърде силно и престорено. Държеше се като човек, който чака жена му да роди. Накрая предположих, че се бои да не би Лъобей да е продал колата под носа му.

— Арни, успокой се! Там ще е.

— Спокоен съм, спокоен съм — каза той и ми се ухили широко и фалшиво. Този ден кожата на лицето му беше по-пъпчива от всякога и си помислих (не за първи път, нито за последен) как ли бих се чувствал на негово място, принуден ден след ден да търпя покритото си с гноящи циреи лице.

— Добре, престани да се тръшкаш. Държиш се така, като че ще подмокриш гащите преди да сме стигнали до там.

— Не се тръшкам — отвърна той и удари още веднъж по таблото, само за да ми покаже че не е нервен. „Мръсно бяло момче“ на „Форинър“ беше последвано от „Герой на джукбокса“ на същия състав. Беше петък следобед и блокът „Уикенд Парти“ беше започнал на УКВ-104. Когато си припомням последната ми година в гимназията, неизменно я свързвам с рокмузиката и с нарастващото нереално предчувствие за неизбежно нещастие.

— Ще ми обясниш ли с какво те привлече тази трошка?

Той остана дълго време умълчан, загледан навън към „Либъртивил авеню“, след това рязко изключи радиото, прекъсвайки „Форинър“ на средата на думата.

— Не знам точно — каза той. — Може би защото за пръв път откакто започнаха да ми излизат пъпки виждам нещо по-грозно даже и от мен. Това ли искаше да ти кажа? Е, може би ти помогнах да причислиш случая към точно определена категория?

— Хей, Арни, хайде стига — казах аз. — Това съм аз, Денис, помниш ли ме?

— Помня те — отвърна Арни. — И все още сме приятели, нали?

— Положително, поне така беше доскоро. Но какво общо има това с...

— И това означава, че няма нужда да се лъжем или поне така си мисля. Знам, че съм грозен и че не се сприятелявам лесно. Аз... някак си отблъсквам хората. Не искам да го правя, но така се получава. Нали разбираш?

Кимнах колебливо. Както каза той, бяхме приятели, което означаваше, че не бива да се будалкаме взаимно. Той също кимна, съвсем делово, сетне промълви:

— Другите хора — например ти, Денис, — не винаги разбирате какво означава това. Когато си грозен и ти се присмиват, мирогледът ти

се променя. Трудно е да запазиш чувството си за хумор, понякога се страхуваш да не откачиш.

— Ясно. Но...

— Не — каза той тихо. — Изобщо не ти е ясно. И никога няма да ме разбереш напълно. Но ти ме харесваш, Денис...

— Направо те обичам, човече. Знаеш го.

— Може би — продължи Арни. — Радвам се да го чуя. Може би съзнаваш, че под пъпките и под глупавото ми лице се крие нещо...

— Лицето ти не е глупаво, Арни. Може би само малко странно.

— Майната ти — усмихна се той.

— И на тъпата ти таратайка, глупако.

— Слушай, с тази кола си приличаме. Под скапаната ѝ външност се крие нещо по-добро. Виждам го, това е всичко.

— Нима?

— Да — тихо отвърна Арни.

Завих по главната улица. Вече приближавахме бараката на Лъобей. И изведнъж ми хрумна ужасяваща мисъл. Какво, ако Майкъл е взел някой свой приятел или студент и са побързали да изпреварят Арни и да купят колата? Ще кажете, че това е ход, достоен за Макиавели, но Майкъл Кънингам не бе по-малко перфиден. Ненаправно се беше специализирал във военната история.

— Видях тази кола — и почувствувах, че ме привлича... И сам не мога да си го обясня много добре. Но...

Замлъкна, сивите му очи замечтано се втренчиха в пространството. След миг продължи:

— Но разбрах, че мога да я направя по-хубава.

— Искаш да кажеш — да я поправиш?

— Ъ-ъ, не. Това е твърде безлично. Поправяш столове, маси, косачката, която не ще да работи. И обикновените коли.

Може би забеляза, че повдигнах вежди, но побърза да добави, сякаш се страхуваше да не му се надсмия:

— Знам, че звучи смахнато. Даже не ми се иска да го казвам. Но ние сме приятели, Денис. Което означава, че не се будалкаме помежду си. Според мен това не е обикновена кола. Не знам защо мисля така... но съм сигурен.

Понечих да кажа нещо, за което навярно по-късно щях да съжалявам; исках да му предложа да обмисля по-внимателно

действията си и да не се вманиачава по скапаната кола. Но точно в този момент завихме зад ъгъла и се озовахме на улицата на Лъобей.

Арни ахна.

На поляната пред бараката се очертаваше правоъгълник, където тревата бе още по-жълтеникава и грозна. В единия му край имаше петно от масло, попило в почвата и убило всякаква растителност. Този шибан правоъгълник веднага се набиваше в очи: имах чувството, че ако го гледам по-дълго, направо ще ослепея.

На същото място вчера стоеше плимутът.

Земята си беше там, ама автомобилът беше изчезнал.

— Арни, успокой се — казах, извивайки колата към бордюра. — Не се шашвай, за Бога.

Не ми обърна и капка внимание. Съмнявам се дали въобще ме чу. Лицето му беше пребледняло, върху него се открояваха гнойните му пъпки. Отвори вратата на моя дастър и скочи навън още преди да спра.

— Арни...

— Баща ми е — каза той гневно, с омраза. — Сигурен съм, че копелето има пръст в изчезването на колата.

Сетне се втурна към бараката.

Излязох и се завтекох след него, като си казвах, че тази скапана история няма край. Не можех да повярвам, че току-що съм чул Арни Кънингам да нарича баща си копеле.

Точно се канеше да заблъска с юмрук по вратата, когато тя се отвори. Появи се самият Лъобей. Днес носеше риза върху медицинския колан. Втренчи се в яростното лице на Арни с алчна, престорено добродушна усмивка и изрече:

— Здравсти, синко.

— Къде е? — извика Арни. — Сключихме сделка! По дяволите, нали сключихме сделка! Имам разписка!

— Успокой се — каза Лъобей. Видя ме, застанал на долното стъпало с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. — Кво му става на твоя приятел, синко?

— Колата я няма — казах аз. — Ето какво му е.

— Кой я купи? — възкликна Арни. Никога не бях го виждал така вбесен. Ако в този момент имаше пистолет, сигурно щеше да го опре в челото на Лъобей. Неволно изпитах смайване: все едно, че пред очите

ми заекът се беше превърнал в хищник. Да ме прости Господ, ама смътно ми се мярна мисълта дали Арни няма мозъчен тумор.

— Кой я е купил? — повтори Лъобей тихо. — Ами, никой не я е купил още, синко. Нали си я запазил срещу капаро. Вкарах я в гаража, тва е всичко. Сложих ѝ резервата и смених маслото.

Изпъчи се и ни дари с абсурдна, царствена усмивка.

— Колко великодушно от ваша страна — озъбих се аз. Арни го изгледа колебливо, след това изви рязко глава към затворената врата на скромния гараж, свързан с къщата с пътечка, покрита със сгурия.

— Освен това не исках да я оставям навън, след като ти си предплатил за нея — добави старецът. — Имах разправии с един-двама от типове на тази улица. Една нощ някакво хлапе хвърли камък по колата ми. Тук имам съседи, дошли направо от старата Б.Л.

— Това пък какво е? — попитах аз.

— Бригадата на лайнарите, синко.

С присвити очи огледа срещуположната страна на улицата, като снайперист, взел на мерника си чистите, икономични коли на чиновниците, прибрали се от работа, децата, които играеха на гоненица и скачаха на въже, хората, седнали на верандите си с чаши в ръка в настъпващата вечерна прохлада.

— Искан ми се да зная кой беше оня, дето хвърли камъка — промълви той. — Тъй вярно, умирам да знам кой е бил.

Арни се изкашля.

— Съжалявам, че ви създадох неприятности.

— Не се безпокой — каза Лъобей рязко. — Харесва ми като видя някой да държи на това, дето е негово... или почти негово. Носиш ли парите, момче?

— Да, нося ги.

— Добре, да влезем въщи. И приятелят ти да заповяда. Ще оформим продажбата и ще полеем сделката с по една бира.

Побързах да откажа:

— Не, благодаря. Аз ще остана вън, ако нямате нищо против.

— Както искаш, синко — каза Лъобей и... намигна. И до ден днешен не знам какво би трябвало да означава това намигване. Двамата влязоха вътре и вратата се хлопна след тях. Рибата беше хваната и готова за почистване.

Странно потиснат, тръгнах по пътеката към гаража и опитах вратата. Вдигна се лесно и отвърте ме лъхнаха същите миризми, които усетих вчера, когато отворих вратата на плимута — на масло, на стара тапицерия, на натрупана горещина от дългото лято.

На едната стена бяха опрени гребла и други веhti градински инструменти. На другата стена висяха стар маркуч, велосипедна помпа и старомодна чанта, пълна с ръждиви пръчки за голф. В центъра беше колата на Арни. В наши дни дори кадилаците са компактни, а Кристин изглеждаше дълга цял километър. Паяжината от пукнатини на едната страна на предното стъкло улавяше светлината и то проблясваше като амалгама. Някакво момче с камък, както беше казал Лъобей или може би малко произшествие на път за вкъщи от дома на ветераните след нощ, прекарана в наливане с долнопробна ракия и спомени от войната. За доброто старо време, когато човек можел да види Европа, Тихия океан и мистериозния Изток през мерника на базуката. Кой знае... пък и едва ли има значение... Каквато и да е истината, нямаше да е лесно да се намери стъкло за подмяна.

Нито пък евтино.

Помислих си: „О, Арни, здравата си загазил!“

Спадналата гума, която Лъобей беше махнал, стоеше до стената. Отпуснах се на ръце и на колена и надникнах под колата. Там беше започнало да се образува прясно петно от масло, което се чернееше на фона на кафеникавото очертание на друго, по-старо, по-широко петно, просмуквало се в бетона години наред. Това ме накара да се почувствам още по-зле. Блокът положително беше пропукал.

Минах отпред до мястото на шофьора и точно когато хванах дръжката на вратата, съзрях кофа за боклук в отсрещния ъгъл на гаража. От нея се подаваше голяма пластмасова бутилка. Видях част от надписа върху нея: „САПФ...“

Изстенах. О, да, наистина беше сменил маслото. Колко великодушно от негова страна! Беше източил старото и налял машинно масло „Сапфир“. Това е оня боклук, който можете да купите срещу 3, 50 долара за рециклиран двайсетлитров бидон. Роланд Д. Лъобей беше цар, нали? Роланд Д. Лъобей беше душичка.

Отворих вратата и седнах зад волана. Сега миризмата в гаража вече не беше неприятна, подсказваща занемареност и поражение. Кормилото на колата беше широко и червено — вдъхваше увереност.

Погледнах отново смайващия спидометър, разграфен не до 70 или 80, а чак до 120 мили в час. Нямаше километри, изписани с червени цифрички отдолу; когато това маце е слизало от конвейера, идеята да преминем към метричната система все още не е била хрумнала на умните глави във Вашингтон. Нямаше и голямото червено 55. По онова време бензинът вървял по 29,9 цента за галон, дори по-малко, ако имате късмет в града ви да се води ценова война. До арабското петролно ембарго и ограничаването на скоростта за икономия на гориво оставали още петнайсет години.

„Доброто старо време“ — помислих си и неволно се усмигнах. Бръкнах отляво под седалката и напипах копчето за придвижване на седалката въпреки съмненията ми, че работи. Имаше климатична инсталация (тя положително не действаше) и голямо радио с лъскави бутони — хващаше само средни вълни, разбира се. През 1958 ултракъсите вълни са били почти неизползвани.

Сложих ръце на кормилото и нещо се случи. Дори и сега, след толкова време и продължителен размисъл, не съм сигурен какво точно беше това. Може би видение, но съвсем мимолетно. Сякаш за миг разкъсаната тапицерия се смени с нова, ухаеща на найлон... или може би на истинска кожа. Воланът вече не беше протъркан; никелираните части меко проблясваха в здрача.

„Хайде да се повозим, шефе — като че ли нашепваше Кристин сред тишината на задушния гараж. — Хайде да попътуваме.“

За миг сякаш всичко се промени. Грозната плетеница от пукнатини на предното стъкло изчезна — или така ми се стори. Полянката, която се виждаше през вратата, не беше покрита с пожълтяла и проскубан трева, а с прясно окосена зеленина. Пътеката беше току-що циментирана, без нито една пукнатина. Видях (или ми се стори, че виждам) пред бараката кадилак модел 1957 година. Аристократичното произведение на „Дженерал Мотърс“ беше тревистозелено, без петънце ръжда по него, с големи гангстерски гуми с бели джанти и капаци, които блестяха като огледала. Кадилак с размерите на кораб, защо не? Бензинът е бил евтин като чешмяна вода.

„Хайде да се повозим, шефе... хайде да попътуваме.“

Добре, защо не? Ще я изкарам от гаража и ще се отправя към старата гимназия, все още на мястото си — щеше да изгори чак след шест години, през 1964 — ще пусна радиото, за да хвана Чък Бери,

който пее „Мейбълин“, или Евърли Брадърс със „Събуди се, малка Сузи“, или може би Робин Люк да вие „Сузи дарлинг“. После ще...

После стремглаво изскочих от Кристин. Вратата се отвори със зловещо скърцане и здравата си ударих лакътя в стената на гаража. Блъснах вратата с крак (право да ви кажа, дори не исках да я докосвам) и се втренчих в плимута, който, освен ако не станеше чудо, скоро щеше да принадлежи на моя приятел Арни. Разтърках ожуления си лакът. Същето ми беше лудо.

Видението бе изчезнало. Никакъв хром, никаква нова тапицерия. Точно обратното — множество ръждясали драскотини, единият фар липсваше (предишния ден не бях забелязал това), антената беше дивашки изкривена. И тази неприятна миризма на мухъл и мръсотия...

Още тогава реших, че не харесвам колата на моя приятел Арни.

Излязох от гаража, като непрекъснато се озъртах назад през рамо — кой знае защо, но се страхувах от колата зад гърба ми. Сигурно ще ви прозвучи глупаво, но точно така се чувствавах. А тя си седеше там с очуканата си, ръждива броня, нямаше нищо зловещо или дори странно в нея. Беше просто много стар плимут, с лепенка от технически преглед, чийто срок бе изтекъл на 1 юни 1976 година.

В този момент Арни и Лъобей излязоха от бараката. Арни държеше къс хартия — квитанцията за покупката, предполагам. Ръцете на стареца бяха празни; вече беше скрил парите.

— Надявам се, че ще ти достави удоволствие — рече Лъобей, а аз си помислих, че прилича на стар сводник, който предлага жена на много младо момче. Усетих как в мен се надигна вълна от отвращение към него — към този тип с келяво теме и с кирлив медицински корсет. — Сигурен съм, че ще ѝ се наслаждаваш. След време.

Извърна гуреливите си очи към мен, задържа ги за миг върху лицето ми, сетне отново се втренчи в Арни и повтори:

— След време.

— Да, сър — разсеяно отвърна Арни. Тръгна към гаража като сомнамбул и се спря, загледал в колата си.

— Ключовете са вътре — каза Лъобей. — Ще трябва да си я откараш, нали разбираш?

— Ще може ли да потегли?

— Вчера вечерта тръгна — каза Лъобей, но очите му се стрелнаха встрани. После продължи с тон на човек, който си измива

ръцете от цялата работа: — Приятелчето ти сигурно има здраво въже в багажника, нали?

Така си и беше, но ми стана неприятно, че се е досетил. Въздъгнах... Не исках да имам нищо общо със старата таратайка, която Арни беше купил, но предчувствах как лека-полека тя ще навлезе в живота ми.

Арни беше забравил за нас. Прекрачи прага на гаража и влезе в колата. Късното следобедно слънце осветяваше помещението; вдигна се облаче прах, когато Арни седна вътре и автоматично изтупа панталона си. За миг приятелят ми остана седнал зад волана, обхванал го леко с ръце и отново усетих тревога. Колата като че ли го „всмука“. Казах си, че трябва да престана да си въобразявам и да се държа като някоя тъпа седмокласничка.

Арни леко се приведе напред и завъртя ключа. Когато дочух звука на мотора, хвърлих гневен, обвинителен поглед към Лъобей, но той пак се вираше в небето, сякаш се мъчеше да разбере дали ще вали.

Нямаше да тръгне; просто нямаше начин. Моят дастър беше в доста добра форма, но преди него имах една след друга две брички (постегнати брички, никоя от тях не беше зле колкото Кристин); и много добре познавах този звук в студените зимни утрини, това бавно, уморено тракане, което показва, че акумулаторът е изтощен.

Рърр-рърр-рърр... рърр... рърр... .. рърр...

— Хич не се мъчи, Арни — казах. — Няма да запали.

Той даже не вдигна глава. Изключи двигателя, после пак завъртя ключа. Моторът заработи бавно и мъчително.

Пристъпих към стареца и му се сопнах:

— Не можа ли да я оставиш да поработи, докато се зареди акумулаторът?

Лъобей извърна към мен жълтеникавите си, гуреливи очи и пак безмълвно се загледа в небето.

— А може би изобщо не си я запалил. Сигурно си повикал някои приятелчета да ти помогнат да я избутате в гаража. Ако старо говно като теб въобще има приятели.

Лъобей високомерно ме изгледа и заяви:

— Синко, не се пиши всезнайко. Още не ти е изсъхнало млякото около устата. Когато издрапаш през две войни като мене...

— Върви по дяволите с твоите две войни! — възкликнах яростно и тръгнах към гаража, където Арни още се мъчеше да запали колата. Със същия успех можеше да се опитва и да изпие със сламка Атлантика или да отлети с балон на Марс.

Рърр... .. рърр... .. рърр.

Скоро старият, корозирал акумулатор щеше да се изчерпи напълно и в гаража да се разнесе гадният звук, който обикновено чувате, когато пътувате сам по облян от дъжда черен път или по безлюдна магистрала — глухото изпукване на соленоида, последвано от ужасяващ звук, подобен на предсмъртно хъркане.

Отворих вратата и се обърнах към Арни:

— Май ще трябва да донеса въжето.

Той ме погледна и промълви:

— Сигурен съм, че ще запали заради мен.

Устните ми се разтегнаха в широка, неубедителна усмивка.

— Добре де, ще го донеса за всеки случай.

— Разбира се, щом искаш — разсеяно каза Арни и после продължи едва чуто: — Хайде, Кристин. Моля те!

В този миг въображаемият глас отново ми прошепна: „Хайде да се повозим, шефе... хайде да попътуваме“ — и аз потръпнах.

Арни пак завъртя ключа. Очаквах да прозвучат глухото изпукване на соленоида и мъртвешкото хъркане. Но моторът заработи отначало бавно, след това внезапно ускори оборотите. Сетне отново замря. Арни превъртя ключа. Двигателят се запали и от ауспуха изригнаха изгорели газове със звук, който прозвуча като бомбена експлозия в затвореното пространство на гаража. Подскочих. Но не и Арни. Той беше потънал в някакъв свой свят.

На негово място бих изругал, просто за да накарам колата да тръгне: „Хайде, курво“ е псувня, която неизменно помага; „Тръгвай, минетчийко“ също има своите достойнства; а понякога добродушното, сърдечно „Запали, говно“ върши работа. И повечето познати момчета биха постъпили така. Това е просто едно от нещата, които научаваш от баща си.

Майките дават най-вече добронамерени практически съвети — ако си режеш ноктите на краката два пъти месечно, чорапите ти няма да се късат; не пипай това, не знаеш кой го е държал преди тебе; изяж си морковите, много са полезни. Но бащите ни научават на

вълшебните заклинания. Ако колата не ще да запали, напсувай я... при това я напсувай в женски род. Ако се върнеш седем поколения назад, навярно ще откриеш някой свой праотец, който псува проклетото магаре, задето е спряло насред моста някъде в Съсекс или в Прага. Но Арни не я ругаеше, нашепваше:

— Хайде, миличка. Моля те.

Завъртя ключа. Моторът изгърмя, угасна, сетне заработи. Звукът беше ужасяващ, като че ли четири от осемте бутала си бяха взели почивния ден, но двигателят работеше. Направо не повярвах на очите си. Все пак нямах намерение да разговарям с Арни — гаражът се изпълваше със синкав дим. Побързах да изляза навън.

— Оказа се, че е наред, а? И не се налага да рискуваш твоя скъпоценен акумулатор! — възкликна Лъобей и се изплю на земята.

Не знаех какво да му отговоря. Честно казано, чувствах се малко неловко.

Колата бавно излезе от гаража, а видът ѝ беше толкова абсурден, че не знаех дали да се смея или да плача. Гледах я и не можех да повярвам, че е толкова дълга — като че ли беше оптическа илюзия. А Арни изглеждаше много малък зад кормилото.

Свали стъклото и ми махна с ръка. Крещяхме, за да се чуем — гаджето на Арни — Кристин — имаше извънредно силен и дрезгав глас. Би трябвало първо да се постави заглушител, ако бе останало нещо от ръждясалия ауспух. Бях пресметнал, че дотук ремонтът на Кристин щеше да струва около шестстотин долара, без да се смята счупеното предно стъкло. Един Бог знае колко щеше да излезе само неговата подмяна.

— Ще я закарам при Дарнъл! — изкрещя Арни. — Рекламата му във вестника казва, че може да гарираш в една от задните клетки за двайсет долара седмично!

Извиках в отговор:

— Арни, двайсетачка на седмица за ония задни клетки е много!

Гаражът на Дарнъл бе типичен пример за обирджийство на младите и наивните. Намираше се до голямо автомобилно гробище с префърцуненото име „Магазин за употребявани резервни части“. Бях ходил там няколко пъти, веднъж за да купя стартер за моя дастър, веднъж за карбуратор за мъркюрито, което беше първата ми кола. Уил Дарнъл беше неприятен шишко, който много пиеше и пушеше дълги

пури, въпреки че страдаше от астма. Не криеше, че ненавижда почти всички юноши, собственици на коли в Либъртивил... но това не му пречеше да ги обслужва и оскубва.

— Знам — надвика Арни гърмящия двигател. — Но ще я оставя само за седмица-две, докато намеря по-евтин гараж. Не мога да я закарам вкъщи такава, татко и мама ще откачат.

Беше абсолютно прав. Понечих да заговоря, за сетен път да го помоля да спре тази лудост, преди да е станало прекалено късно. Но се отказах — вече беше купил колата. Освен това, нямах намерение да се надвиквам с гърмящия двигател, нито да вдишвам отровните изгорели газове.

— Добре — изкрещях. — Ще карам след теб.

— Супер — ухили се Арни. — Ще мина по „Уолнът Стрийт“ и „Бейсин Драйв“, за да избегна главните улици.

— Дадено.

— Благодаря, Денис.

Включи на скорост и плимутът подскочи напред и почти спря. Арни леко настъпи газта и от ауспуха изригна облак изгорели газове. Кристин запълзя по алеята към улицата. Когато натисна спирачката, светна само единият стоп. Мислено прибавих още пет долара към сметката за ремонта.

Приятелят ми изви кормилото наляво и изкара колата на улицата. Ръждясалият глушител застърга по тротоара. Арни даде още газ и колата зарева като ранен звяр. Живеещите от отсрещната страна на улицата занадничаха от верандите или излязоха навън да видят какво става.

С гръм и трясък Кристин се понесе по платното с около петнайсетина километра в час, изхвърляйки огромни вонящи облаци от синкав дим, който увисваше над улицата и после бавно се разнасяше в меката августовска вечер. При знака „Стоп“ на кръстовището моторът угасна. Някакво хлапе на велосипед профуча край таратайката, дочух подигранателния му вик:

— Що не я закараш право на гробището, господине!

Арни му се закани с юмрук през прозореца, сетне му показа среден пръст. Ето още нещо ново. Никога през живота си не бях го виждал да показва кукиш.

Стартерът зави, двигателят се задави и после прихвана. Този път последва цяла серия от гърмежи, сякаш стреляха с картечница по „Лоръл Драйв“. Изстенах.

Скоро някой ще извика ченгетата и ще арестуват Арни, задето кара нерегистрирано, технически неизправно моторно превозно средство и нарушава общественения ред. Това едва ли би облекчило положението му вкъщи.

Последва още един трясък, който отекна по улицата като експлозия на снаряд от минохвъргачка, сетне плимутът зави наляво по „Мартин Стрийт“. За няколко секунди огненочервеното слънце се превърна в златисто кълбо, после се скри зад хоризонта. Забелязах че Арни се подпира с лакът на отворения прозорец.

Вбесен се обърнах към Лъобей, готов да излея яда си на него. Казвам ви, сърцето ме болеше. Но картината, която видях, ме накара да се вцепеня.

Старецът плачеше.

Гледката беше ужасна и гротескна, но най-вече жалка. Едно време имахме котарак на име Капитан Бийфхарт. Блъсна го камион, когато бях деветгодишен. Заведохме го при ветеринарния лекар — мама караше бавно, защото плачеше и не виждаше добре от сълзите — а аз седях отзад с котарака. Сложил го бях в кашон и непрекъснато му говорех, че ветеринарят ще го спаси, че ще се оправи, но дори деветгодишен глупчо като мен разбираше, че Капитан Бийфхарт никога вече няма да бъде добре: част от вътрешностите му се показваха, беше облян в кръв и омазан с изпражнения — с една дума — умираше. Опитах се да го погалья, но той захапа ръката ми, точно на мястото между палеца и показалеца. Болката бе силна, но ужасното чувство на състрадание беше още по-силно. Никога след това не съм изпитвал нещо подобно. Не че се оплаквам, нали разбирате. Дори мисля, че хората трябва по-рядко да изпитват такива чувства. Ако ви се случва често, неизбежно ще попаднете в лудницата.

Навел глава, Лъобей стоеше сред голата поляна, недалеч от мястото, където голямото петно от масло бе умъртвило тревата. Държеше голяма носна кърпа и бършеше очите си с нея. По бузите му се търкаляха едри сълзи, които по-скоро приличаха на капки пот. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу.

Извърнах глава, за да не го гледам и погледът ми се спря на малкия гараж. Допреди малко изглеждаше пълен — с вехтории, разбира се, но най-вече с огромната стара кола с двойни фарове, напукано предно стъкло и близо декар широк капак. Сега вещите по стените само подчертаваха празнотата. Гаражът зееше като беззъба уста.

Гледката беше още по-неприятна от разплакания старец. Но когато го погледнах отново, Лъобей почти се бе съвзел. Сълзите му бяха пресекнали, беше натъпкал носната кърпа в задния джоб на вехтите си панталони. Но лицето му все още беше мрачно. Много мрачно.

— Е, свърши се — прегракнало изрече той. — Няма я вече, синко.

— Мистър Лъобей — казах аз, — де да можеше и моят приятел да каже същото. Ако знаете каква разправия имаше с неговите старци заради тази ръждива трошка...

— Разкарай се — сопна ми се старецът. — Писна ми от глупостите ти, блееш като овца. Приятелят ти е много по-акълия от теб. Върви и виж дали има нужда от помощ.

Тръгнах по алеята към моята кола. Не желяех нито миг повече да остана при Лъобей.

— Само блееш! — извика той злобно след мен и това ми напомни онази стара песен на „Юнгбладс“: „Аз съм простичък човек, свиря както мога.“ — Не се мисли за толкова умен!

Качих се на колата и потеглих. Когато завивах по „Мартин Стрийт“, хвърлих последен поглед назад и видях, че той продължава да стои на поляната, а голата му глава проблясва.

Впоследствие се оказа, че е бил прав.

Мислех се за много умен и си изпатих.

5. КАК ОТИДОХМЕ ПРИ ДАРНЪЛ

*Взех си комби, модел трийсет и четвърта —
всички викат му каруца.
Знам, че то не е чевръсто,
но нищо не му куца...
Ян и Дийн*

Карах по „Мартин“ до „Уолнат“ и после завих надясно по „Бейсин Драйв“. Не след дълго настигнах Арни. Беше спрял до бордюра и капакът на багажника беше отворен. Автомобилен крик, толкова стар, че сигурно е бил използван за смяна на колелата на фургоните при преселението към Дивия Запад, беше подпрян на смачканата броня. Дясната задна гума беше спаднала.

Спах зад него и точно когато излизах от колата, от съседната къща излезе млада жена и тромаво запристъпва към нас. Мина покрай страхотната колекция от пластмасови фигури, подредени в тревата пред дома ѝ (две розови фламинга, четири или пет малки патета, строени зад голяма майка-патица и прекрасен пластмасов кладенец с пластмасови цветя, „засадени“ около него). Дамата имаше крещяща нужда от хапчета за отслабване.

— Не можете да оставите тази таратайка тук — каза тя, докато преживяше дъвката си. — Нямате право да паркирате трошката пред нашата къща. Ясно ли е?

— Госпожо — обърна се към нея Арни. — Спадна ми гумата, това е всичко. Ще се махнем, веднага щом...

— Нямате право да паркирате тук, ясно ли е? — повтори тя като автомат. — Мъжът ми ще си дойде скоро. Той не ще никакви таратайки пред къщата.

— Това не е таратайка — каза Арни и в гласа му имаше нещо, което я накара да отстъпи крачка назад.

— Майка ми вика, че тая кола е акана.

— Така е — изписука сестричката му. — Акана-поакана.

— Акана-поакана — повтори Арни. — Каква велика мисъл, нали, деца? Майка ви да не е философ?

— Не — отговори момчето. — Тя е Козирог. Аз съм Везна. Сестра ми...

Прекъснах го смутено:

— Ще се върна колкото е възможно по-бързо.

— Добре.

— И се успокой.

— Не се притеснявай. Няма да бия никого. Забързах към моята кола. Когато седнах зад волана, чух момиченцето да пита Арни:

— Защо си толкова грозен, господине?

Изминах близо два километра до „Джон Ф. Кенеди Драйв“. Според майка ми, израснала в Либъртивил, улицата минавала през един от най-привлекателните квартали по времето, когато Кенеди бил застрелян в Далас. Може би преименуването на старата „Барнсуолоу Драйв“ на убития президент донесло нещастие, защото оттогава кварталът западнал. На нея имаше едно автокино, закусвалня „Макдоналдс“, закусвалня „Бъргър кинг“, работилница „Арби“. Имаше и осемдесет автосервиза, защото улицата води към магистралата.

Купуването на гума трябваше да стане светкавично, но отначало попаднах в два автосервиза на самообслужване, които дори не продават масло, само бензин. Обслужваха се от умствено изостанали момичета в будки от бронирано стъкло, които седят пред компютърен дисплей, четат „Нешънал Инкуайърър“, и преживят дъвка, достатъчно голяма да задави слон.

Третият сервиз беше на „Тексако“ и продаваше гуми. Разполагаха с подходящи гуми за плимута (тогава още не можех да го наричам Кристин, нито да си мисля за нея — за него — с това име) само за двайсет и девет и петдесет, но сервизът се обслужваше само от едно момче и то трябваше да сложи новата гума на джантата и същевременно да налива бензин. Предложих да го заместя, но то отговори, че шефът ще го убие, ако го спипа.

Когато поставих гумата в моя багажник и платих на момчето два долара за работата, вече се смрачаваше. Храстите хвърляха дълги виолетови сенки. Докато бавно се движех по улицата, видях как

последната дневна светлина струи хоризонтално през пролуката между „Арби“ и алеята за боулинг. Златистата светлина беше почти ужасяваща със странната си, неочаквана красота.

Обзе ме внезапна паника, почувствах, че се задушavam. За първи път ме обземаше такова чувство през тази година — през тази дълга, странна година — но не и за последен. И въпреки това ми е трудно да го обясня или даже да го определя. По някакъв начин беше свързано с това, че беше 11 август 1978 година, че от следващия месец щях да бъда в последния клас, че началото на учебната година щеше да означава край на дълъг, спокоен период от моя живот. Подготвих се да стана възрастен човек и за пръв път го прозрях сред тайнствената светлина, проникваща в пролуката между алея за боулинг и закусвалня. В този момент разбрах защо хората се страхуват да пораснат — защото това означава да свалят една маска и да я заменят с друга. Като дете се учиш как да живееш, а като възрастен човек се учиш как да умреш.

Странното усещане премина, но се почувствах потресен и тъжен — доста неприлично за мен състояние.

Когато завих обратно по „Бейсин Драйв“, изведнъж осъзнах, че съм забравил проблемите на Арни и се опитвам да се справя с моите собствени — размислите за възрастта ми бяха припомнили, че ми предстои влизане в колежа, отделяне от родния дом и опит за място в щатския отбор, за което трябваше да се състезавам с още шейсет души, преминали квалификациите, вместо само десет или двайсет. Навярно ще си кажете: „Голям праз, Денис, имам добра новина за теб: на един милиард червени китайци хич не им пука дали ще влезеш в първа дивизия“. Прави сте. Но просто се опитвам да ви обясня, че всичко това за първи път ми се видя реално... и доста страшно. Понякога умът ти се отплесва, независимо от желанието да забравиш неприятните проблеми.

Настроението ми никак не се подобри като видях, че мъжът на дебеланата се е прибрал и че двамата с Арни са настръхнали един срещу друг, очевидно готови всеки момент да се сбият.

Двете малки деца все още седяха тържествено на колелата си, очите им се стрелкаха към Арни и към баща им, като че бяха зрители на някакъв апокалиптичен тенис мач, след който реферът с

удоволствие ще застреля победения. Очевидно очакваха момента, когато баща им ще размаже моя хилав приятел.

Побързах да спра, излязох от колата и се втурнах към тях.

— Ня'а да говоря повече, пъпчивецо! — викаше таткото. — Казвам ти да я махаш, веднага!

Носът му беше голям, сплескан, с изпъкнали червени вени. Лицето му беше червено като рак, а по врата му, над сивата работна риза изскачаха дебели като въжета вени.

— Не мога да карам по капла! — извика Арни. — Нали ти обясних. Ти не би го направил, нали?

— Аз ще те подкарам тебе по капли, говняно лице — каза таткото, очевидно решил да покаже на децата си как големите хора решават проблемите си в действителния свят. — Не може да паркираш смотаната си бричка пред мойта къща. Не ме вбесявай момче, щот ще си изпатиш.

— Никой няма да си изпати — казах аз. — Хайде, господине. Дайте ни малко време.

Арни благодарно ме изгледа; разбрах колко е бил изплашен и че все още се страхува. Винаги аутсайдер, той знаеше, че в него има нещо, Бог знае какво, което кара определени типове да искат да му избият зъбите. Изглежда е бил убеден, че и сега няма да му се размине — но този път беше решил да не се предава.

Очите на мъжа се извърнаха към мен.

— Още един — каза той, сякаш се учудваше, че на света има толкова много дръвници. — Искате ли да ви смеля и двамата? Туй ли искате? Ше го направя, не се съмнявайте.

Да, този вид хора ми бяха познати. Ако беше десет години помлад, той щеше да бъде един от типовете в училище, които мислеха, че е страшно забавно да избият учебниците от ръката на Арни, когато той бърза за класната стая, или да го блъснат както е облечен под душа след часа по физическо. Тези типове никога не се променят. Просто остаряват, развиват белодробен рак от прекалено много „Лъки Страйк“ или издъхват от мозъчна емболия на петдесет и три години или там някъде.

— Не искахме да ви ядосаме — казах аз. — Просто му спадна гумата. Никога ли не сте пукали гума?

— Ралф, искам тия да се махнат! — тлъстата му жена беше застанала на верандата. Гласът ѝ беше писклив и възбуден — това беше по-интересно от шоуто на Донахю. Съседите бяха наизлезли да видят какво става и отново си помислих уморено, че ако още не бяха извикали ченгетата, скоро щяха да го сторят.

— Никога не съм оставял някаква стара бричка да седи пред нечия врата повече от три часа — заяви Ралф. Устните му бяха разтегнати в гримаса и на светлината на залязващото слънце видях как слюнката блести по зъбите му.

— Тук сме по-малко от час — осмелих се да му напомня.

— Я не ми се прави на голям умник, момче — каза Ралф. — Не ме сачисваш. Аз не съм кат' вас, момчета. Работя си за хляба. Идвам си гроги вкъщи и нямам време да се карам. Искам да я махнете и то веднага...

— Имам резервна гума в багажника си — прекъснах го. — Ако ни разрешите да я сложим...

— И ако бяхте поне малко порядъчен... — разгорещено поде Арни.

Е, това вече беше върхът. Порядъчността му бе нещо, което този кретен Ралф нямаше да позволи да бъде поставено под въпрос пред децата му. Замахна към Арни. Не знам как би свършило всичко, може би Арни щеше да се озове в затвора, а безценната му кола — да бъде конфискувана, но аз успях навреме да хвана Ралф за китката. Двамата се сблъскаха и в сумрака се разнесе тъп, плющящ звук.

Дебелото момиченце избухна в сълзи.

Дебелото момиченце седеше на колелото си, а долната му устна беше провиснала почти до гърдите.

Арни, който винаги се беше промъквал като преследвано животно покрай „пушкома“ в училище, сега дори и не мигна. Всъщност като че ли искаше да се случи нещо.

Ралф се извърна към мен, очите му бяха изцъклени от гняв.

— Добре бе, малък лайнар — възкликна той. — Първо теб ще оправя.

Стиснах още по-силно ръката му и промълвих:

— Кротко, човече, гумата е в багажника ми. Дай ни пет минути да я сменим и ще се махнем.

Усетих как напрегнатите му мускули се отпускат. Той погледна децата си. Момиченцето хлипаше, момчето опулено ни зяпаше и това като че ли го накара да промени решението си.

— Пет минути — изръмжа той. Погледна към Арни: — Радвай се, че не викам полицията да те подбере. Туй нещо не е инспектирано, а няма и стопове.

Очаквах Арни да каже още нещо тъпо и да скапе цялата работа, но приятелят ми явно не беше забравил всичко, което е учил за благоразумието.

— Благодаря — промълви той. — Съжалявам, ако съм кипнал малко.

Ралф изсумтя и яростно започна да напъхва ризата си в панталона. Отново погледна към децата си и изръмжа:

— Влизайте вътре! К'во праите тук? Да не искате тупа-лупа?

Ох, Господи, какво звукоподражателно семейство. За Бога, не ги тупа-лупай, защото може да се накака-акат в гащите.

Децата зарязаха велосипедите си и побягнаха към майка си.

— Пет минути — повтори Ралф и ни изгледа злобно. Навярно вечерта, когато отиде да се почерпи с момчетата, ще им разкаже как е удържал фронта срещу поколението, отдадено на секса и на наркотиците. „Тъй вярно, момчета, казах им да разкарат шибаната си таратайка преди да съм ги отупа-лупал. И ако щете вярвайте, побягнаха така, сякаш съм им подпалил задниците“. После ще запали „Лъки страйк“. Или „Камел“.

Сложихме крика на Арни под колата. При третото натискане на лоста крикът се счупи. Дочу се тъп звук, разнесе се облак ръждив прах. Арни ме погледна, в очите му се четеше болка и унижение.

— Няма значение — казах. — Ще вземем моя.

Свечеряваше се, наоколо падаше мрак. Сърцето ми все още биеше твърде силно, в устата си чувствувах горчивината от сблъсъка с „Големия шеф“ от „Бейсин Драйв“ 119.

— Съжалявам, Денис — прошепна Арни. — Повече няма да те забърквам в тази каша.

— Няма значение. Давай да сменим гумата.

Използвахме крика да повдигнем плимута (в един ужасен миг ми се стори, че задната броня ще се разпадне на парчета) и свалихме спадналата гума. Сложихме новата, затегнахме винтовете и

измъкнахме крика. Зарадвах се, когато видях колата на четирите си колела; здравата се бях уплашил от начина, по който изгнилата броня поддаде под натиска на крика.

— Готово — каза Арни и намести стария ожулен капак над винтовете.

Стоях, гледах плимута и отново ме обзе чувството, което бях изпитал в гаража на Лъобей. Може би причината бе в новата гума „Файърстоун“. Върху нея все още стоеше етикетът на производителя и се виждаха яркожълтите тебеширени знаци, оставени от момчето в работилницата при балансирането ѝ.

Потръпнах леко, но не бих могъл да опиша странното чувство, което изпитах. Сякаш бях видял змия, която постепенно се измъква от старата си кожа и отдолу се показва нова и блестяща.

Ралф стоеше на верандата си и злобно ни наблюдаваше. В едната си ръка държеше хамбургер от „чудо-хляб“. В другата ръка стискаше кутия бира.

— Красавец е, нали? — измърморих на Арни, докато хвърлях счупения му крик в багажника на плимута.

— Същински Робърт Дедфорд^[1] — измърмори Арни и двамата се изкискахме с облекчение.

Арни хвърли спуканата гума в багажника върху крика и изпъшка, притиснал ръце към устата си. Приличаше на дете, заловено да държи празен буркан от конфитюр. Избухнах в лудешки смях.

— На какво се смеете, бе, пънкари? — изрева Ралф и тръгна надолу по стълбата. — Искате ли да ви изкривя физиономиите? Ей сега ще ви го демонстрирам.

— Да изчезваме — извиках на Арни и се втурнах към моя дастър. Вече нищо не можеше да обуздае смеха ми, той просто извираше от мен. Тръшнах се на предната седалка, завъртях ключа на двигателя, като се превивах от смях. Плимутът на Арни нададе ужасяващ рев и бе обгърнат от вонящ облак синкав дим. Даже и през този шум дочух пронизителния смях на Арни, който явно бе изпаднал в истерия.

Ралф се понесе по алеята, без да изпуска сандвича и бирата.

— На какво се смеете, бе, пънкари такива?

— На теб, скапаняко! — победоносно извика Арни и потегли с гръм и трясък. Натиснах педала за газта и рязко извих встрани, за да

избегна Ралф, който явно беше решен да ни унищожи. Продължавах да се смея, но това вече беше чиста истерия — от гърлото ми се изтръгваха звуци, подобни на писък.

— Ще те убия, пънкарино! — изрева Ралф. Натиснах отново газта и замалко не връхлетях върху плимута на Арни.

— Начукай си го! — извиках и показах на Ралф среден пръст.

Той се втурна след нас, няколко минути препуска по тротоара, после спря, запъхтян и озъбен.

— Ама че шашав ден — казах и се ужасих от разтреперания си глас. Отново усетих горчивината в устата ми. — Ама че шантав, шибан ден.

Гаражът на Дарнъл на Хамптън Стрийт беше продълговата сграда със стени и покрив от ръждясала ламарина. Върху фасадата ѝ се мъдреше изцапана от грес табела с надпис: СПЕСТЕТЕ СИ ПАРИТЕ! УМЕНИЕТО ОТ ВАС, ИНСТРУМЕНТИТЕ ОТ НАС! Под нея имаше друг надпис с по-малки букви: „Местата в гаража се дават под наем за седмица, месец или година.“

Автомобилното гробище беше зад гаража. Заемаше цял квартал и беше опасно с ограда от същата разядена ламарина — очевидно Дарнъл с нежелание се бе подчинил на нарежданията на градския съвет по благоустройство. Всъщност можеше и да не го прави, най-малко защото двама от тримата му членове бяха негови приятели. Уил познаваше всички важни клечки в Либъртивил. Беше от онези типове, каквито ще намерите в почти всеки голям или малък град, които тихомълком дърпат конците на всеки бизнес.

Носеха се слухове, че е замесен в продажбата на наркотици в либъртивилската гимназия и в основното училище и че се познава с големите мошеници в Питсбърг и във Филадельфия. Не вярвах много на слуховете — или поне така си въобразявах — но знаех, че ако търсиш бомбички и ракети за Четвърти юли, Уил Дарнъл ще ти продаде. Баща ми споменаваше, че преди дванайсет години Дарнъл бил подведен под отговорност като един от големите босове във верига за търговия с крадени коли, която се разпростирала от нашия край на изток до Ню Йорк и чак до Бангор в Мейн. Сетне обвиненията отпаднали. Но баща ми бе почти сигурен, че Уил Дарнъл е затънал до уши в разни други далавери — от отвличане на камиони до фалшиви антики.

„Стой настрана от гаража му, Денис“ — посъветва ме той преди година, когато купих първата си таратайка и платих двацет долара за една от клетките в гаража на Дарнъл, за да се опитам да сменя карбуратора, опит, който завърши с пълен провал.

Спомних си предупреждението му, когато влизах през главната порта след моя приятел Арни. Смрачаваше се, слънцето бе залязло и оставило огненочервена диря на хоризонта. Фаровете ми осветиха купища автомобилни части и ръждясали коли, което ме накара да се почувствувам по-потиснат и по-уморен от всякога. Сетих, се, че не съм се обадил вкъщи и че майка ми и баща ми сигурно щяха да се безпокоят.

Арни се приближи до голяма врата с надпис: „Свирни, за да влезеш.“

От мръсния прозорец до вратата се процеждаше светлина — явно собственикът бе там. Едва се сдържах да не се надвеса през прозореца и да кажа на Арни да закараме колата у дома, поне за тази нощ. Представих си как ще се натъкнем на Уил Дарнъл и на приятелчетата му, които броят откраднатите цветни телевизори, или пребоядисват задигнати кадилаци. Все едно, че Харди Бойс бяха дошли в Либъртивил.

Арни просто си седеше в колата, без да натисне клаксона, без дори да се помръдне. Точно когато възнамерявах да изляза и да го попитам какво смята да прави, той затръшна вратата и се запъти към мен. Дори в полумрака забелязах, че е ужасно притеснен.

— Имаш ли нещо против да натиснеш твоя клаксон, Денис — смирено помоли той. — Този на Кристин изглежда не работи.

— Разбира се.

— Благодаря.

Натиснах два пъти клаксона и след няколко секунди голямата врата на гаража се повдигна с дрънчене. На прага застана самият Уил Дарнъл. Големият му корем преливаше над колана му. Той нетърпеливо махна на Арни да влезе.

Обърнах колата си, паркирах я с лице към шосето и последвах приятеля си.

Гаражът беше огромен, подобен на пещера и бе необичайно тих в края на работния ден. Видях около шейсетина клетки с полегат под, всяка снабдена със закована за стената кутия за инструменти за хората,

които имат проблеми с колите си, но няма с какво да ги поправят. Таванът на гаража беше висок, прорязан от грубо рендосани греди.

По всички стени бяха налепени надписи: „Показвайте инструментите за проверка“, „Предварително си запазете час за подечника“, „Наръчници по автомеханика за онези, които първи ги поискат“ и „Забранена е употребата на неприлични думи“. И още десетина други — накъдето и да погледнех, надписите се набиваха в очите ми. Уил Дарнъл явно си падаше по тях.

— Двайста клетка. Двайста клетка! — изкрещя Дарнъл на Арни с противния си, хриплив глас. — Хайде, разкарай се и изгаси мотора, преди всички да сме се удушили.

Думата „всички“ явно се отнасяше за мъжете, насядали около огромната маса в дъното на гаража. Върху нея бяха разхвърляни чипове за покер, карти за игра и бутилки от бира. Присъстващите разглеждаха придобивката на Арни — едни с насмешка, други — с погнуса.

Арни закара колата до посочената му клетка, паркира я и изгаси мотора. Синкавият дим от ауспуха му изпълни огромното, подобно на пещера помещение.

Дарнъл се обърна към мен. Беше облечен в бяла огромна като корабно платно риза и кафяви войнишки панталони. Дебелият му врат се стелеше на гънки, които висяха като огърлица под брадичката му.

— Малкият — изхриптя той. — Ако ти си му продал тази фъшкия, трябва да се засрамиш.

— Не съм.

Колкото и да е абсурдно, почувствах че трябва да се оправдая пред този тлъст гадняр. Нещо, което не бих направил пред собствения си баща.

— Опитах се да го разубедя.

— Явно на си се опитал достатъчно — заяви Дарнъл и се приближи към клетката.

Арни тъкмо излизаше от колата. Блъсна вратата и от калника се посипа ръжда, която се понесе във въздуха като червено облаче.

Независимо от астмата му, походката на Дарнъл беше грандиозна, почти женствена, като на човек, който през целия си живот е бил дебел и възнамерява да остане такъв. Астмата явно не му попречи да закрепчи на Арни преди още приятелят ми да се е обърнал

към него. Бихте го определили като човек, който не е позволил на телесните недъзи да го смелят.

Подобно на учениците в „пушкама“, подобно на Ралф от „Белия Драйв“, подобно на Бъди Репертън (боя се, че за него скоро ще стане дума), Уил Дарнъл моментално бе изпитал антипатия към Арни — нещо като омраза от пръв поглед.

— Слушай, малкия, за последен път вкарваш тази трошка тук без маркуч на ауспуха — извика той. — Следващият път ще те изхвърля, ясно ли е?

— Да — отвърна Арни.

Изглеждаше някак си смален, уморен и пребит. Огромният прилив на енергия, който го беше крепил досега, се беше изпарил. Сърцето ми се късаше, като го гледах.

— Аз... — поде той, но Дарнъл го прекъсна:

— Ако искаш маркуч, ще ти струва два и петдесет на час и трябва да го поръчаш предварително. Ще ти кажа и още нещо и най-добре да си го набиеш в главата приятелче. Не понасям хлапетии като теб, не съм задължен, пък и нямам нужда. Гаражът ми е за бачкатори, които трябва да поддържат колите си, за да изкарат насыщния, не за богати колежански копелета, които се фукат с колите си по Ориндж Белт. Освен това, тук пушенето е забранено. Ако искаш да запалиш, излизаш на двора.

— Не пу...

— Не ме прекъсвай, синко, не ме прекъсвай и не ми хитрей — заяви Дарнъл и се изтъпанчи пред Арни.

Беше по-висок и по-едър и изцяло го закриваше от погледа ми.

Отново ме обзе бяс. Чувствах как душата ми възнегодува, нервите ми бяха опънати още от момента, когато паркирахме пред дома на Лъобей и видяхме, че проклетата кола я няма.

Хлапетата на моята възраст не ги бръснат за нищо: след време свикваш да се правиш на „чичо Том“ пред типове като Уил Дарнъл, които мразят децата: „да, сър, не, сър, веднага, сър, разбира се, сър...“ но господи, този дебелак прекаляваше!

Внезапно го сграбчих за ръкава.

— Сър?

Дарнъл се обърна и ме изгледа. Открил съм, че когато някой чичка ми е неприятен, изпитвам необяснимото желание да му викам

„сър“.

— Какво искаш?

— Ония там пушат. Кажете им да хвърлят цигарите — посочих към мъжагите, насядали около масата за покер. Тъкмо бяха раздали наново картите. Бяха обгърнати от синкав дим.

Дарнъл ги погледна, сетне отново се втренчи в мен. Лицето му беше сурово.

— Малкият, да не искаш да изхвърля приятелчето ти?

— Не — отвърнах и добавих:

— Сър.

— Тогава си затваряй плювалника.

Той отново се обърна към Арни и постави месестите си ръце върху широките си, тлъсти бедра.

— Разпознавам боклуците от пръв поглед и ми се струва, че си точно такъв — заяви той. — Знай, че си на изпитателен срок, малкия. Независимо колко си се изръсил, прецакаш ли ме само веднъж, ще те изхвърля като мръсно псе.

Кръвта ми забуча от ярост и запулсира в главата ми. Вътрешно се молех Арни да каже на гадния шишко да го извади и да си го начука в гадния задник. Естествено, приятелчетата на Дарнъл щяха да се намесят и да завършим прекрасната вечер със зашити глави в спешното отделение на общинската болница. Но може би си заслужаваше да се опита.

Казвах си: „Арни, кажи му да си го начука и да се омитаме оттук! Бъди мъж, не му позволявай да се гаври с теб. Престани да си неудачник, Арни — щом не отстъпи пред майка си, значи можеш да устоиш и на този ухилен тъпанар. Моля те, поне веднъж се стегни.“

Арни дълго мълча с наведена глава, сетне промълви:

— Добре, сър.

Произнесе думите толкова тихо, че едва го чух. Сякаш нечия ръка стискаше гърлото ми.

— Какво каза?

Арни вдигна очи. Лицето му беше мъртвешки бледо, очите му плуваха в сълзи. Не можах да издържа гледката — сърцето ми се свиваше. Извърнах поглед. Мъжагите бяха захвърлили картите и наблюдаваха сцената.

— Казах „да, сър“ — произнесе Арни с треперещ глас. Звучеше така, сякаш току-що бе направил ужасяващо самопризнание. Отново погледнах към колата — този плимут модел '58, който се мъдреше пред нас, въпреки че мястото му беше в гробището за коли, при ръждясалите брички на Дарнъл, и отново изпитах омраза към него заради онова, което причиняваше на Арни.

— Хайде, изчезвайте — каза Дарнъл. — Вече е затворено.

Арни слепешката се отправи към врата. Навярно щеше да връхлети право върху купчина стари автомобилни гуми, ако не го бях дръпнал за ръкава. Шишкото се запъти към масата в дъното на гаража. Тежко се отпусна на стола и каза нещо на приятелчетата с хрипливия си глас. Мъжагите избухнаха в смях.

— Нищо ми няма, Денис — прошепна Арни, въпреки че не го бях попитал.

Стискаше зъби и дишаше на пресекулки.

— Нищо ми няма, пусни ме. Всичко е наред.

Пуснах ръкава му и се отправихме към врата. Дарнъл извика след нас:

— И да не сте ми довели някои хулигани, защото ще ви чупя.

Един от приятелите му се намеси с писклив глас:

— И оставете марихуаната вкъщи.

Арни потръпна и се прегърби. Може да е най-добрият ми приятел, но го мразя, когато се свива така.

Излязохме в прохладния мрак. Вратата на гаража с дрънчене се спусна зад нас. Ето как закарахме Кристин в гаража на Дарнъл. Адски готино изживяване, нали?

[1] Игра на думи — „dead“ в превод от английски означава „мъртъв“ — Б.пр. ↑

6. НАВЪН

*Купих си кола, с бензин я заредих.
Да ме цунат отзад на всички наредих...*
Глен Фрей

Качихме се в моята кола и я изкарах от двора. Неусетно бе станало девет. Как лети времето, когато човек се забавлява!

Лунният сърп блестеше в небето. Светлината му, съчетана с оранжевите лампи на огромния паркинг пред универсалния магазин затъмняваше падащите звезди, ако изобщо имаше такива.

Преминахме две-три преки в пълно мълчание, сетне Арни внезапно се разрида. Подозирах, че това ще се случи, но силата на емоциите му ме изплаши. Веднага спрях.

— Арни...

Млъкнах, защото усетих, че е безполезно. Приятелят ми щеше да плаче, докато излее цялата си мъка. Хлипаше пискливо, сълзите му се лееха като порой, без всякакви задръжки — бе изчерпал квотата си от задръжки за деня. Отначало ми се стори, че това е само реакция на случилото се. Самият аз изпитвах подобно чувство, но ме беше ударило в главата, която ме болеше като развален зъб, и в стомаха, който се беше свил на топка.

Отначало си казах, че поведението на Арни е спонтанна реакция на събитията през деня — смятам, че така си беше, поне отначало. Но след няколко минути осъзнах, че нещата са много по-сложни. Отначало долавях отделни думи от несвързаната му реч, после — цели изречения.

— Ще ми паднат! — крещеше той през сълзи. — Ще ги пипна тези шибани мръсници ще ги пипна, Денис. Ще ги накарам да си прокълнат майчиното мляко, ще ги накарам да го духат... да го духат!

— Престани! — изплашено го прекъснах. — Стига, Арни.

Но той не престана, а заудря с юмруци по подплатеното с дунапрен табло на моя Дастър. Ударите му бяха толкова силни, че

оставаха следи.

— Ще ги пипна, ще видиш!

Под мъжделивата светлина на луната и на близката улична лампа лицето му изглеждаше измъчено и състарено. Стори ми се, че до мен седи непознат. Духът на Арни като че ли витаеше из някаква ледена пустиня, която шегобиеецът Господ е създал за хора като него. Не го познавах. Но исках да опозная този нов Арни. Седях безпомощно, с единствената надежда, че истинският Арни ще се върне на Земята. След няколко минути надеждите ми се сбъднаха.

Истеричните му крясъци постепенно преминаваха в хлипания. Омразата в гласа му бе изчезнала и сега той само плачеше. От гърдите му се изтръгна гърлено, прегракнало ридание.

Седях зад волана на колата и не знаех какво да правя. Бих дал мило и драго, само и само да съм на друго място, където и да е: да пробвам обувки в магазина на Том Макан, да попълвам бланка за кредит, да подскачам от крак на крак пред кабинката на обществената тоалетна, измъчван от диария и да нямам монета от десет цента...

Да, исках да се намерим, където и да е — нямах претенции да бъда в Монте Карло. Но най-вече много ми се искаше да бъда по-голям, двамата с Арни да бъдем по-големи.

Но мечтите ми бяха напразни. Знаех какво трябва да направя. Колебливо и без особено желание се преместих вдясно и прегърнах Арни. Горящото му трескаво лице се притисна до гърдите ми. Седяхме така около пет минути, сетне го закарах до дома му. Прибрах се вкъщи. Никога след това не коментирахме случилото се. Никой не мина по тротоара, до който бяхме спрели. Навярно случайният минавач би ни сметнал за хомосексуалисти. Седях неподвижно и го прегръщах, сърцето ми преливаше от обич към него. Питях се защо съм единственият приятел на Арни Кънингам — повярвайте, че в този миг не исках да му бъда такъв.

Но все пак макар и смътно, още тогава осъзнах, че сега и Кристин ще му бъде приятелка. Не бях сигурен, че това ми харесва, още повече че заради проклетата кола си бяхме навлекли куп неприятности през този дълъг, необикновен ден.

Когато спряхме пред дома му, попитах:

— Сигурен ли си, че ще се оправяш?

Арни се усмихна с половин уста:

— Да, всичко е наред. Погледна ме тъжно и добави:

— Май ще трябва да намериш друг обект за благотворителната си дейност: фондация „Сърце“, „Общество за лечение на рака“, или... нещо подобно.

— О-о-о, я престани!

— Много добре знаеш, какво искам да кажа.

— Ако имаш предвид, че си лигльо, не ми казваш нищо ново.

Лампата на предната врата светна, Майкъл и Реджина изтичаха навън — навярно искаха да проверят дали сме ние, или идват от щатската полиция да ги уведомят, че единственото им отроче е било прегазено на магистралата.

— Арнълд? — пискливо извика Реджина.

— Изчезвай, Денис — промълви Арни и се усмихна малко поестествено. — Не е необходимо да присъстваш на милия семеен скандал.

Той слезе от колата и смирено произнесе:

— Здравей, мамо. Здравей, татко.

— Къде беше? — попита Майкъл. — Знаеш ли, че изплаши майка си до смърт, млади човече?

Арни беше прав — спокойно можех да мина и без подобни сцени. Хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане и го видях да стои на тротоара — изглеждаше безкрайно самотен и уязвим. Сетне родителите му го прегърнаха и го поведоха към „семейното гнездо“, което навярно струваше шейсет хиляди долара. Безсъмнено щяха да приложат върху него всичко, научено в курсовете по психология за родители — и Бог знае още какво. Лошото беше, че подхождаха към въпроса напълно рационално. Изиграли огромна роля, за да го превърнат в онова, което бе, те бяха прекалено рационални, за да го осъзнаят.

Въртях копчето на радиото, докато намеря ФМ-104 и чух Боб Сигър и „Силвър Бълит Банд“ да пеят „Все още съм същият“. Съвпадението ми се стори ужасяващо, затова превключих на станция, която предаваше мача на „Филис“.

Те губеха. Много добре. Това беше в унисон с всичко случило се.

7. ЛОШИ СЪНИЦА

*Аз съм царят на шосетата, мила,
не ще ме догониш, дори да караш с все сила
Да, аз съм на шосетата цар,
ненадминат господар.
Хайде, опитай се да ме надбягаш.
И сама ще разбереш, че ти липсва тяга.
Отдръпни се, мила, изчезни,
че прах ще напълни красивите ти очи!
Бо Дидли*

Когато се прибрах вкъщи, баща ми и сестра ми седяха в кухнята и ядяха сандвичи, посипани с нерафинирана захар. Изведнъж усетих вълчи глад и си спомних, че не съм вечерял.

— Къде беше, Бос? — попита Илейн, без да откъсне поглед от тийнейджърското си списание. Наричаше ме „Бос“ откакто миналата година „открих“ Брус Спрингстийн и станах негов фанатичен обожател. Навярно целеше да ме нервира с този прякор.

Илейн беше четиринайсетгодишна и обещаваше да се превърне в типична американска красавица — висока, тъмнокоса и синеока. Но в края на лятото на седемдесет и осма, Илейн все още беше типично дете-идиотче. На деветгодишна възраст се бе влюбила в Дони и Мари, две години по-късно припаднаше по Джон Траволта. Един ден имах грешката да го нарека Джон Риволта и сестра ми ме издра толкова жестоко, че за малко не се наложи да зашият бузата ми. Мисля, че донякъде си го заслужавах.

На дванайсет години пощуря по Шоун, сетне дойде ред на Анди Гиб. Но напоследък бе започнала да придобива по-зловещи вкусове: харесваше хеви-метъл ролери като „Дийп Пърпъл“ и някаква нова група на име „Стикс“.

— Помагах на Арни да се оправи с колата си — обясних на баща си и на Ели. Всъщност обяснението ми беше адресирано повече към

него.

— А, онзи гадняр — възкликна сестра ми и обърна нова страница.

Внезапно изпитах неудържимо желание да изтръгна списанието от ръцете ѝ, да го разкъсам и да запратя парчетата в лицето ѝ. Това желание повече от всичко друго ми доказва колко ужасен е бил денят ми. Всъщност, тя изобщо не смята Арни за гадняр — просто използва всяка възможност, за да ме дразни. Но навярно през последните няколко часа ми беше дошло до гуша да слушам как наричат приятеля ми „гадняр“. За Бога, ризата ми още бе мокра от сълзите му. Самият аз се чувствах отворително.

— Какво правят „Кис“ напоследък, скъпа? — запитах я с меден глас. — Писала ли си любовни писма на Ерик Екстрада? „О, Ерик, бих дала живота си за теб, сърцето ми спира всеки път, когато си представя как дебелиите ти, мазни устни се прилепват до моите...“

— Животно такава — хладно произнесе тя. — Не си нищо повече.

— И не мога да кажа нищо свястно.

— Точно така.

Тя взе списанието и сандвича си и величествено се отправи към всекидневната.

— Внимавай да не посипеш захар по пода — предупреди я баща ми и думите му донякъде развалиха ефекта от царственото ѝ излизане.

Отворих хладилника и извадих парче салам и домат, който още не беше омекнал. Имаше и половин пакет обезмаслено сирене, но като ученик в отделенията бях преял с тази гадост и оттогава не можех да я погледна. Налях си чаша мляко и отворих кутия телешка супа.

— Арни купи ли колата? — поинтересува се баща ми.

Той работи като данъчен консултант в „Х. и Р. Блок“, освен това извършва подобни услуги за различни частни фирми. Едно време беше счетоводител на най-голямата архитектурна фирма в Питсбърг, но напусна, когато получи инфаркт. Баща ми е адски готи човек.

— Аха.

— Е, как е? Все още ли мислиш, че е пълен боклук?

— Още по-лошо. Къде е мама?

— На курс — отвърна той.

Спогледахме се и едва се въздържахме да не се разсеем. Побързахме да извърнем очи, засрамени от себе си. Това, че изпитвахме искрено угризение на съвестта, едва ли имаше значение. Майка ми е четирийсет и тригодишна и работи като медицинска сестра в зъболекарски кабинет. Дълги години не беше упражнявала професията си, но след като татко получи инфаркт, тя се върна към нея.

Преди четири години мама се обяви за непризната писателка. Започна да бълва поеми за цветя и разкази, в които се говореше за симпатични старци в залеза на живота си. От време на време се престрашаваше и сътворяваше „истинска“ история за младо момиче, изкушено да „опита“, което впоследствие решава, че е много по-добре да „запази честта си за първата брачна нощ“. Това лято се беше записала в писателски курс в колежа Хорлик. Вече споменах, че там преподаваха Майкъл и Реджина Кънингам. Майка ми събираше всичките си сюжети и истории в книга, която бе нарекла „Записки за любовта и за красотата“.

Може би си казвате (браво на вас), че няма нищо смешно, когато жена, успяла да запази работата си и да отгледа децата си, реши да опита нещо ново. Естествено, имате право. Освен това, навярно си мислите, че с баща ми наистина трябва да се засраим от себе си, че сме само нерези, убедени в мъжкото превъзходство, които грухтят из кухнята. И отново ще бъдете абсолютно прави. Нямам намерение да ви противореча, въпреки че за наше оправдание ще кажа, че ако сте били подложени на мъчението да слушате откъси из „Записки за любовта и за красотата“, както ние с татко и Илейн, може би щяхте да разберете по-добре причината за напушилия ни смях.

И все пак майка ми беше и е страхотна жена, предполагам че е и страхотна съпруга. Поне никога не съм чул баща ми да се оплаква, нито да прекарва цяла нощ в кръчмата. Единственото, което ще кажа за наше оправдание е, че никой от нас не ѝ се подиграва открито. Съзнавам, че подобно оправдание е твърде незадоволително, но все пак е за предпочитане пред никакво. За нищо на света не бихме наскърбили мама.

Притиснах ръка към устата си и се опитах да сподавя напирания смях. Баща ми за миг като че се задави със сандвича си. Не знам за

какво си мислеше, но в паметта ми непрекъснато изплуваше наскоро написаното от майка ми есе, озаглавено: „Имал ли е куче Исус?“

Това бе капакът на всичко. Отидох до шкафа над умивалника и взех чаша за млякото. Когато се обърнах, баща ми беше успял да се овладее. Това ми помогна и аз да сторя същото.

— Изглеждаше доста мрачен, когато се прибра — отбеляза татко. — Всичко ли е наред с Арни, Денис?

— Нищо му няма — отвърнах, изсипах супата в канче и го поставих на печката. — Току-що си купи кола, която е пълен боклук, но иначе е много добре.

Разбира се, Арни съвсем не беше добре, но има неща, които не можеш да споделиш с баща си, независимо че го смяташ за страхотен родител.

— Понякога хората не разбират нещата, докато сами не ги проумеят — промълви татко.

— Е, надявам се, че Арни скоро ще го проумее — отвърнах. — Остави колата при Дарнъл за двайсетачка седмично, защото родителите му не я искат пред къщата си.

— Двайсет долара седмично? Само за клетка? Или за клетка и инструменти?

— Само за клетка.

— Но това е пладнешки грабеж!

— Прав си — казах и забелязах, че баща ми не предложи Арни да паркира колата си пред нас.

— Какво ще кажеш за една игра на крибидж?

— Щом искаш...

— Не провесвай нос, Денис. Не можеш да поправиш чуждите грешки.

— Да, така е.

Изиграхме три-четири партии крибидж и баща ми спечели всички — почти винаги ме побеждава, освен когато е много уморен, или си е пийнал. Въпреки това не му се сърдя. Така ценя повече редките си победи. Докато играехме, майка ми се прибра. Лицето ѝ беше зачервено, очите ѝ блестяха — изглеждаше прекалено млада, за да ми е майка. Притискаше до гърдите си книгата си с разкази и със записки. Спусна се и целуна баща ми. Не докосна с устни бузата му,

както обикновено, а го целуна страстно. Внезапно се почувствах излишен.

Подобно на баща ми, тя ме заразитва за Арни и колата му, които започваха да се превръщат в основна тема на разговор — едва ли е имало толкова обсъждан въпрос в дома ни. Всъщност родителите ми едва ли са били така развълнувани от времето, когато вуйчо ми Сид банкрутира и поиска заем от баща ми. Повторих обясненията си, сетне си легнах. Умирах за сън, освен това ми се струваше, че родителите ми жадуват да останат сами и да се любят... въпреки че, както навярно разбирате, това бе въпрос, върху който никога не се замислях.

Илейн се изтягаше на леглото си и слушаше най-новите хитове по радиото. Казах ѝ да го намали, защото си лягам, а тя ми се изплези. В никакъв случай не можех да понеса подобно поведение. Наведох се над нея и я загъделичках, докато тя заяви, че ще се издрайфа. Казах ѝ, че нямам нищо против, след като ще го направи в собственото си легло и продължих да я гъделичкам. Сетне на лицето ѝ се появи изражение, което сякаш казваше: „Моля те не ме занасяй Денис, защото това е ужасно важно“ и ме попита дали действително можеш да подпалиш пръдните. Една от приятелките ѝ, Керълайн Шамблис, твърдяла, че е възможно, но Керълайн лъжела почти за всичко.

Посъветвах я да попита Милтън Дод, нафуканото ѝ гадже. Сега Илейн действително побесня, опита се да ме удари и възкликна:

— Защо си толкова гаден, Денис?

Отвърнах ѝ, че наистина можеш да подпалваш пръдните и я посъветвах никога да не се опитва да го стори. Прегърнах я (напоследък избягвам да го правя — чувствам се неловко, откакто гърдите ѝ започнаха да набъбват. Честно казано, същото се отнася и за гъделичкането), после си легнах.

Докато се събличах, си казах: „Все пак денят не завърши толкова зле. Все още има хора, които ме смятат за човешко същество, не само мен, но и Арни. Ще го поканя у дома утре, или в неделя, ще гледаме мача на «Филис» по телевизията, или ще се забавляваме с познатите ни от детството игри и ще забравим необикновените събития от предишния ден, отново ще се почувстваме нормални.“

Легнах си с мисълта, че всичко ще бъде наред. Би трябвало да заспя моментално, но не успях. Защото нещо не беше наред и много

добре го съзнавах. Някои неща започват да се случват и сам не знаеш какво, по дяволите, става.

Колите — ето още една момчешка страст. Съществуват безброй коли — понякога получаваш ключовете за една от тях и я подкарваш, без да знаеш точно какво правиш. Досещаш се, но нищо повече. То е като наркотиците, алкохола и секса и някои други неща — работа през лятото, която пробужда нови интереси, екскурзия или нов кръжок в училището. Дават ти ключовете и ти казват: „Запали я и виж какво ще стане“. Понякога колата ти открива нов свят, нов живот, който е прекрасен и пълноценен. Друг път те завлича на пътя към ада и те зарязва там — кървящ и премазан.

Коли. Големи коли, подобни на онези стари автомобили с мощни двигатели като Кристин.

Лежах в мрака и се мятах в леглото, докато чаршафът под мен се събра на топка. Сетих се за думите на Лъобей: „Името ѝ е Кристин“. Кой знае защо, това страшно се бе харесало на Арни. Когато бяхме деца, имахме патинети, след това — велосипеди. Кръстих моето колело, но Арни не го стори — каза, че имената са за кучетата, котките и рибките. Но това беше отдавна. Сега наричаше онзи плимут „Кристин“ и ще по-лошо — винаги говореше за него като за живо същество.

Необяснимо защо това ме плашеше. Дори баща ми говореше за нея така, сякаш Арни не бе купил някаква раздрънкана таратайка, а се бе оженил. Но всъщност изобщо не беше така. Или се лъжех?

Спри колата, Денис! Върни се... Искam отново да я погледна.

Никакво колебание — съвсем нетипично за Арни, който обикновено грижливо обмисляше всичко — животът го беше научил какво става с момчета като него, които постъпват непредпазливо и, о, ужас, импулсивно. Но този път приличаше на ерген, който се запознава с кабаретна танцьорка, влюбва се от пръв поглед, а в понеделник сутринта се събужда със страхотен махмурлук и със съпруга.

Реакцията му на Кристин приличаше на... любов от пръв поглед.

Помислих си: „Няма значение. Ще започнем отначало. Утре ще започнем отначало. Все някак си ще се справим.“

Най-сетне заспах. И засънувах.

Стартерът вие в мрака.

Тишина.

Отново воят на стартера.

Моторът се запали, изгасна, после тръгна.

Мотор, който работи в мрака.

Внезапно фаровете светнаха: големи, старомодни фарове — светлината им ме обля като насекомо под микроскоп.

Стоях на прага на гаража на Роланд Лъобей, а Кристин беше вътре — нова-новеничка, без драскотини или петънца ръжда върху нея. В горната част на чистото, без пукнатини предно стъкло имаше тъмносиня лепенка за омекотяване на светлината. От радиото се разнасяха различни звуци на „Сузи Кю“, изпълнявана от Дейл Хоукинс — глас от далечното минало, но някак си зловещо жизнена.

Моторът мощно изгърмя през двойния ауспук. Неизвестно как разбрах, че в него е вградена скоростната кутия „Хърст“ и колектори „Фюри“. Личи се, че маслото току-що е сменено — цветът му е кехлибарен, то е като жива вода за двигателя.

Внезапно дочувам шепот и изтръпвам. Странното бе, че зад волана нямаше никой.

— Хайде, шефе. Хайде да се повозим.

Поклащам глава. Не искам да вляза вътре, страхувам се. Не искам да се повозя. Изведнъж моторът започва да форсира и да затихва, да форсира и да затихва — звучи така, сякаш реве гладен звяр. Побиват ме тръпки.

При всяко форсиране на двигателя Кристин сякаш леко подскача напред, подобно на зло куче, завързано на канап. Искане ми се да избягам, но краката ми като че са приковани към паважа на алеята.

— Последна възможност, шефе.

Преди да успея да отговоря, или поне да измисля някакъв отговор, тишината се раздра от свистенето на гуми по асфалта и Кристин се стрелва към мен, решетката на радиатора ѝ зейва като отворена уста, пълна с лъскави зъби, фаровете ѝ проблясват.

Изкрещях и се събудих. Наоколо цареше мрак, беше два сутринта. Изплаших се от собствения си глас, но още повече ме ужаси тропота на боси крака, които тичаха по коридора. Сграбчих чаршафа с две ръце. Кой знае как бях успял да се завия с него, въпреки че преди малко бе събран на топка в средата на леглото. Тялото ми плуваше в пот.

Ели извика от коридора:

— Какво беше това? Долових ужас в гласа ѝ.

Лампата светна и видях майка ми, облечена в къса нощница, която разкриваше повече, отколкото тя би допуснала при нормални обстоятелства. Зад нея стоеше баща ми и завързваше колана на халата си, под който очевидно не носеше нищо.

— Миличък, какво има? — попита мама.

В широко отворените ѝ очи се четеше страх. Не си спомням кога за последен път ме бе нарекла „миличък“ — когато бях на четиринайсет, на дванайсет или може би десетгодишен. Наистина не зная.

— Денис? — обади се баща ми.

В този момент Илейн се пъкна между тях, цялата трепереща.

— Лягайте си — промълвих. — Няма нищо, просто сънувах кошмар.

— Ихаа — възкликна Илейн шокирана от късния час и от случилото се. — Сигурно е било като филм на ужасите. Какво сънува, Денис?

— Присъни ми се, че се омъжваш за Милтън Дод и идваш да живееш при мен.

— Не дразни сестра си — смъмри ме майка ми. — Кажи какво сънува, Денис?

— Не си спомням.

Внезапно осъзнах, че чаршафът е събран на топка и срамните ми части се виждат. Побързах да ги прикрия, изпълнен с гужни спомени за мастурбация, полюции и Бог знае още какво. Бях напълно объркан. Отначало дори не можех да разбера дали съм голям, или малък — пред очите ми беше единствено ужасната кола, която подскачаше напред с всяко форсиране на двигателя, спираше за миг и отново се придвижваше с няколко сантиметра: капакът вибрира, решетката наподобява стоманени зъби...

— Последен шанс, шефе.

Почувствах сухата ръка на майка ми върху челото си — проверяваше дали имам температура.

— Няма нищо, мамо. Просто кошмар.

— Но не си спомняш какво...

— Не. Всичко свърши.

— Изплаши ме — промълви тя, сетне неуверено се засмя. — Предполагам ще разбереш какво означава да се изплашиш. Когато твоите деца изпищят в мрака.

— Ама че ужасно. Не говори за това — намеси се Илейн.

— Лягай си, малката ми — каза татко и леко я тупна по дупето.

Сестра ми неохотно се подчини. След като бе преодоляла първоначалната си уплаха, навярно се надяваше, че ще изпадна в истерия. На другата сутрин разказът ѝ щеше да предизвика сензация сред съучениците ѝ.

— Действително ли си добре? — попита мама. — Денис?

Отново бе употребила същата дума, която ми припомни за одрасканите ми колене, когато падах от червената си количка. Спомних си надвесеното ѝ над леглото ми лице, когато трескаво се мятах с висока температура, по време на всички детски болести — заушки, дребна шарка, скарлатина. Изведнъж ми се прииска да заплача, въпреки че бях с двацетина сантиметра по-висок и с трийсетина килограма по-тежък от нея.

— Разбира се — отвърнах.

— Добре, но остави нощната лампа да свети. Понякога помага...

Тя погледна неуверено баща ми и излезе. Бях смаян при мисълта, че и майка ми понякога сънува кошмари — нещо, за което никога не се бях сещал.

Но каквито и да бяха кошмарите ѝ, те не бяха намерили място в „Записки за любовта и красотата“.

Татко седна на леглото и попита:

— Наистина ли не си спомняш какво сънува?

Поклатих глава.

— Навярно е било ужасно, за да те накара да изкрещиш така, Денис.

Впери очи в моите, сякаш ме попита дали има нещо, което трябва да знае.

За малко не извиках: „Колата, сънувах проклетата кола на Арни, Кристин. Кралицата на ръждата, произведената преди двацет години грозна и шибана кола!“ Повярвайте, за малко щях да му го кажа. Но думите замряха в гърлото ми, сякаш ако проговорех, щях да извърша предателство спрямо приятеля си. Добрият стар Арни, когото шегобиецът Господ бе наказал с грозно лице.

— Е, тогава заспивай — каза баща ми и ме целуна по бузата. Усетих наболата му през нощта брада и миризмата на потното му тяло, почувствах обичта му. Прегърнах го силно и той ми отвърна.

Най-сетне останах сам. Лежах на запалена нощна лампа и се страхуват отново да заспя. Взех някаква книга и се отпуснах в леглото. Знаех, че родителите ми лежат будни в стаята си на долния етаж и се питат дали съм се забъркал в някаква каша, или може би съм вкарал мажоретката с фантастично тяло в беда.

Реших, че е невъзможно да заспя. Ще чета до сутринта и ще подремна утре следобед по време на скучните моменти от футболния мач. Докато си го мислех се унесох и се събудих чак на сутринта. Книгата лежеше на пода.

8. ПЪРВИ ПРОМЕНИ

*Ще ти кажа какво бих направил с повече пари.
Ще си купя един „Мъркюри“, дори два.
С „Мъркюри“ ще се обзаведа
и по шосето ще се понеса.
„Стив Милър Бенд“*

Надявах се, че в събота Арни ще се появи, затова останах вкъщи. Окосих моравата, почистих гаража и дори измих трите коли. Майка ми с учудване наблюдаваше необичайното ми трудолюбие и докато обядвахме заяви, че не е лошо по-често да сънувам кошмари.

Не ми се искаше да телефонирам в дома на Арни, поради неприязненото отношение на родителите му към мен, но когато започна шоуто преди футболния мач и приятелят ми не дойде, събрах смелост и позвъних. Реджина вдигна слушалката и въпреки че се преструваше, че нищо не се е променило, долових студенина в гласа ѝ. Това ме натъжи. Синът ѝ беше прелъстен от скапана дърта проститутка, на име Кристин и старото приятелче Денис явно е бил съучастник. Реджина ми съобщи, че Арни не е вкъщи. Бил в гаража на Дарнъл от девет часа сутринта.

Възкликнах: „О, не знаех!“, но гласът ми прозвуча неубедително. Нещо повече, имах чувството, че я лъжа.

— Така ли? — промълви Реджина и отново почувствах студенината ѝ. — Дочуване, Денис.

Тя прекъсна връзката, загледах се в слушалката в ръката си, сетне я поставих на вилката.

Татко се бе разположил пред телевизора, навлякъл отвратителните си морави бермуди и сандали, каквито навярно е носил Исус Христос. Бе напъхал в хладилника шест кутийки от любимата си бира. Днес на „Филис“ им вървеше, разбиваха „Атланта“ на пух и прах. Майка ми отиде при една от съкурсничките си. Предполагам, че си четат една на друга записките и поемите си и се прехласват от тях.

Илейн бе отишла на гости при приятелката си Дела. В къщата цареше тишина. Навън слънцето си играеше на криеница с малките бели облачета. Татко ми подаде кутия бира — прави го само, когато е в добро настроение.

Все пак денят ми се стори скучен. Непрекъснато си мислех за Арни, който не гледа мача по телевизията, не се припича под топлото слънце и дори не коси тревата пред дома си. Представих си го в тъмния гараж на Уил Дарнъл: бърника в мотора на огромната, ръждясала кола, докато мъжете наоколо крещат и тракат с инструментите си. Разнася се картечен пукот — звук от пневматичните отвертки, с които се разхлабват ръждясали болтове. Стори ми се, че чувам хрипливия глас на Уил Дарнъл и астматичната му кашлица...

По дяволите, нима ревнувах? Това ли бе истинската причина за безпокойството ми?

По време на седмия инч станах и се запътих към вратата.

— Къде отиваш? — попита баща ми.

Къде всъщност отивах? В гаража, за да наблюдавам Арни, да се суея около него, да слушам подигравките на Уил Дарнъл? Като че не ми стигаха досегашните неприятности! По дяволите! Арни бе достатъчно голям, за да прецени какво прави.

— Никъде — отвърнах.

Открих шоколадче, грижливо скътано на дъното на кутията за хляб и тържествуващо го конфискувах — знаех, че Илейн ще се пукне от яд, когато го потърси по време на рекламите по телевизията, и не го намери. Повторих:

— Абсолютно никъде.

Върнах се в хола, настаних се пред телевизора, извърнках от баща ми още една бира и изядох шоколадчето на Илейн, като дори облизах опаковката му. С баща ми гледахме как „Филис“ довършиха „Атланта“. Стори ми се, че дочувам как дядо ми, който бе починал преди пет години, произнася с дрезгавия си глас: „Смазаха ги, Дени, направо ги смазаха!“ и забравих за Арни Кънингам. Напълно го забравих.

На следващия ден следобед той се появи, яхнал стария си раздрънкан велосипед. С Илейн играехме крикет на поляната зад къщата. Сестра ми непрекъснато твърдеше, че я мамя — беше изпаднала в гадно настроение. Винаги е такава, когато „загази“. Илейн

безкрайно се гордееше с менструацията си, която ѝ бе дошла преди около четиринайсет месеца.

— Хей! — извика Арни, докато завиваше край ъгъла на къщата. — Дали това са Чудовището от черната лагуна и Годеницата на Франкенщайн, или просто Денис и Ели?

— Не дрънкай много, а поиграй с нас — отвърнах.

— Без мен — заяви Илейн и хвърли чукчето си на земята. — Той е още по-голям лъжец от теб. Такива сте всички мъже!

Когато сестра ми тържествено се отдалечи, Арни произнесе с разтреперан, престорен глас:

— За пръв път ме нарича „мъж“, Денис!

Сетне падна на колене, на лицето му беше изписано екзалтирано блаженство. Избухнах в смях. Когато пожелаеше, Арни бе истински артист. Това бе една от причините, поради която го харесвах толкова много. И знаете ли, струва ми се, че никой, освен мен, не разбираше колко е духовит. Веднъж четох за някакъв милионер, който държал откраднатата картина на Рембранд в мазето си, където никой, освен него, не можел да ѝ се наслаждава. Напълно го разбирам. Не че Арни бе като картина на Рембранд, нито бе страхотно духовит, но ми беше приятна мисълта, че в него има нещо хубаво... Нещо, което беше хубаво, но оставаше скрито.

Помотяхме се из игрището, като безцелно запрацахме топките. Накрая една отхвърча през живия плет в двора на съседите. След като пропълзях под плета, за да я взема, решихме, че повече не ни се играе и се настанихме в шезлонгите. Скоро след това нашият котарак на име „Пискливия Джей Хоукинс“, наследник на покойния Капитан Бийфхарт, изпълзя изпод верандата — явно се надяваше да открие някоя симпатична катеричка, която да умъртви бавно и с наслада. Жълтеникавите му очи пробляснаха под приглушената светлина на късния следобед.

— Мислех, че вчера ще дойдеш да гледаме заедно мача — обърнах се към Арни. — Изпусна много.

— Бях в гаража — отвърна той. — Но все пак слушах мача по радиото.

Гласът му се понижи с няколко октави и той отлично имитира дядо ми:

— Смазаха ги, Дени, направо ги смазаха.

Засмях се и кимнах. Днес в него имаше нещо особено — може би така ми се струваше под оскъдната светлина — нещо съвсем различно. Първо, изглеждаше уморен, под очите му имаше сенки. Но същевременно кожата му изглеждаше малко по-чиста, отколкото преди. Докато работехме в пътностроителната бригада, Арни пиеше прекалено много Кока Кола. Естествено, знаеше, че не трябва да го прави, но от време на време се поддаваше на изкушението. Пъпките по лицето му периодично се появяваха и възпаляваха, както при повечето юноши. Само че в неговия случай те ставаха все повече и по-големи.

Питах се дали действително кожата му се е поизчистила, или само така ми се струваше. Обърнах се към него:

— Свърши ли нещо?

— Нищо особено. Смених маслото и прегледах блока. Важното е, че няма пукнатини. Просто Лъобей, или някой друг е оставил кранчето за маслото отворено, това е всичко. Изтекло е почти цялото. Имал съм късмет, че не съм прецакал цилиндрите, докато откарвах колата в гаража.

— Как се вреди на подемника? Мислех, че трябва да направиш предварителна заявка.

Арни извърна очи и небрежно отвърна:

— Никакъв проблем. Просто изпълних няколко поръчки на мистър Дарнъл.

Въпреки небрежния му тон ми се стори, че крие нещо от мен. Понечих да го разпитам по-подробно, сетне реших че не ми е работа. Може би „Няколкото поръчки“ означаваха, че приятелят ми е бил изпратен до закувалнята на ъгъла, за да донесе кафе и закуски на постоянните клиенти. Или е трябвало да опакова сандъци употребявани автомобилни части, които ще бъдат продадени по-късно. Не исках в никакъв случай да бъда въвлечен в лудешката авантюра на Арни с Кристин и не ми пукаше как се справя (и дали се справя) в гаража на Дарнъл.

Освен това изпитвах още нещо, подобно на апатия. Тогава не успях да определя точно чувството, усещането си, или не пожелах да го направя. Предполагам, че се чувстваш така, когато твой приятел се влюби и се ожени за типична високомерна и закоравяла мръсница. Не я понасяш, не можеш да я търпиш и в деветдесет и девет процента от случаите това е взаимно. Обикновено това е знакът, че идва край на

приятелството. Когато това стане... забравяш приятеля си, или откриваш, че той те е изоставил, обикновено с възторженото одобрение на мръсницата.

— Да отидем на кино — предложи Арни.

— Какво дават?

— Един от онези гадни филми за Кунг-фу. Как ти се струва? Хия! Той се престори, че нанася жесток удар от карате на Пискливия Джей Хоукинс, и котаракът побърза да изчезне.

— Звучи ми страхотно. С Брус Лий ли е?

— Не, с някакъв друг тип.

— Как се казва филмът?

— Не знам. „Страшни юмруци“, „Бързите ръце на смъртта“ или пък „Половите органи на яростта“. Нямам представа. Е, какво решаваш? Когато се върнем, ще разкажеш гадориите на Ели и ще я накараме да се издрайфа.

— Съгласен — отвърнах. — Стига да успеем да си купим от евтините билети.

— Дават го до три часа.

— Да вървим.

Оказа се, че филмът е, с Чък Норис и съвсем не е лош. А в понеделник двамата с Арни отново се заловихме с работата си в бригадата. Забравих кошмарния сън. Постепенно осъзнах, че не виждам Арни толкова често, както преди. Отново ми хрумна, че по същия начин се отчуждаваш от приятел, който току-що се е оженил. Освен това, връзката ми с мажоретката започна да се задълбочава. Страстите ми се разпалваха често, когато я изпратех до вкъщи, след като се бяхме натискали в автокиното, топките ме боляха толкова много, че едва ходех.

Междувременно Арни прекарваше почти всяка вечер в гаража на Дарнъл.

9. БЪДИ РЕПЕРТЪН

*И знам, че независимо от цената
двойният ауспук кара да нее колата
Погледнете мойто гадже —
на Кадилак прилича даже.
Муун Мартин*

Последната седмица на бригадата ни се падна няколко дни преди Деня на труда. Когато онази сутрин спрях пред дома на Арни, за да го взема, той се появи с огромна синина под окото и дълбока драскотина на лицето.

— Какво се е случило?

— Не ми се говори за това — намусено произнесе той. — И без друго трябваше да давам обяснения на родителите си до втръсване.

Хвърли кутията си за храна на задната седалка и потъна в мрачно мълчание, което не наруши по целия път. Някои от работниците започнаха да го поднасят заради синината, но Арни се престори, че не ги чува.

Не споменах нито дума за това, докато се прибирахме, само въртях копчето на радиото и си траех. Навярно никога нямаше да науча подробностите около перипетиите на Арни, ако не бях примамен от онзи мазен италианец с ирландска кръв на име Джо, преди да свърнем от „Мейн Стрийт“.

По онова време Джино неизменно успяваше да ме примами — все едно сякаш протягаше ръка през затворения прозорец и ме сграбчваше. Заведението му, наречено „Чудесна италианска пица“ се намира на ъгъла на „Мейн“ и „Бейсин Драйв“. Всеки път, щом съгледах рекламата му, с изрисувана на нея пица и звездичка, вместо точка над буквата „и“ (нощем тя светва и гасне — страхотно, нали?), изпитвах странното привличане. Освен това, тази вечер майка ми беше на кръжок, което означаваше, че трябва да си купим нещо готово за ядене. Перспективата не бе особено радостна. Двамата с баща ми не

бяхме кой знае какви готвачи. А в ръцете на Ели дори тенджерата с вода може да загори.

Отбих се в паркинга на Джино и предложих:

— Какво ще кажеш за една пица? Голяма и мазна, ухаеща на потни крака.

— Ама че гадост.

— Добре де, мирише на чисти крака — поправих се. — Идваш ли?

— Не, зле съм с парите — апатично отвърна приятелят ми.

— Аз черпя. Дори ще ти отстъпя цялата шибана аншоа. Съгласен ли си?

— Денис, наистина не...

— Ще те черпя и една пепси.

— Знаеш, че е вредна за кожата ми.

— Зная. Само си помисли — ще изпиеш ли една огромна чаша Пепси!

За пръв път през този ден очите му пробляснаха, и той повтори:

— Огромна чаша Пепси, помисли за това. Много си гаден, Денис, повярвай ми.

— Дори две, ако поискаш — настоях аз. Постъпката ми наистина беше гадна — все едно да предлагаш шоколад на огромната дебелана от цирка.

— Тогава две — възкликна Арни и ме хвана за рамото, сетне се запревива, стиснал гърлото си с ръце и закрещя:

— Две! Бързо! Две! Незабавно!

Разсмях се толкова силно, че едва не връхлетях върху стената. Когато излязохме от колата, си помислих: „Защо да не изпие една-две пепси? Сигурен съм, че напоследък се въздържа.“ Слабото подобрене на кожата, което бях забелязал онзи мрачен съботен ден преди две седмици, сега бе очевидно. Все още лицето му беше покрито с пъпки, но повечето — извинете ме за израза — вече не гнояха. Арни като цяло изглеждаше добре. След лятото, прекарано в работа по шосетата, бе силно загорял и в по-добра форма от когато и да било през живота си. Ето защо си казах, че е заслужил една пепси. Плячката принадлежи на победителя.

Пицарията се върти от страхотен италианец на име Пат Донахю. Върху касата му има лепенка с надпис: „Ирландска мафия“. На деня на

Свети Патрик той сервира зелена бира (на седемнайсети март дори не можете да припарите до пицарията, а джубокът непрестанно свири „Когато ирландските очи се усмихват“). Освен това си пада по черните бомбета, които обикновено носи килнати на тила си.

Джубокът е истинска антика, останка от края на четиридесетте и всички плочи са от преди новата ера. Навярно това е последният джубок в Америка, където можеш да чуеш три плочи за четвърт долар. В редките случаи, когато пуша марихуана, пицарията на Джино е в центъра на халюцинациите ми: влизам и си поръчвам три огромни пици, литър пепси и шест-седем от домашно приготвените пасти на Пат Донахю. Сетне си представям как се разполагам на масата и омитам всичко под съпровода на Ролинг Стоунс и на Бийч Бойс.

Влязохме, поръчахме пиците си и седнахме да наблюдаваме как тримата майстори обръщат тестото във въздуха. Разменяха си хапливи италиански шеги от рода на: „Снощи те скивах на танците, Хауи. Коя беше онази жаба с брат ти? Онази ли? Ами, сестра ти.“

Как да не ти дойде до гуша от Стария свят! В заведението непрекъснато влизаха посетители, много от тях наши съученици. Много скоро щях да ги видя по училищните коридори. Искаше ми се ваканцията да бе свършила, изпитах необясним страх. Стори ми се, че чувам училищния звънец, но, кой знае защо, пронизителният му звук прозвуча като предупреждение: „Ето че отново се започва, Денис, но за последен път. След завършването на тази учебна година ще трябва да се научиш да бъдеш възрастен.“ Чувах затварящите се с трясък врати на гардеробчетата и тържествуващия вик на Марти Белерман: „Хей, Педерсън! Запомни, че задникът ми и лицето ти си приличат като две капки вода!“. Усетих миризмата на тебеширен прах, която се разнасяше из стаите. От секретарските кабинети на втория етаж се дочуваше тракането на пишещи машини. Директорът мистър Мичъм, прави съобщения в края на деня със сухия си, превзет глас. Обеди на открито върху дървените скамейки, когато времето е хубаво. „Зайците“, които изглеждат едновременно наперени и стреснати. А в края на годината преминаваш тържествено през залата, издокаран в огромната пурпурна хавлия и това е краят. Завършил си гимназията и те пускат на свобода в нищо неподозирания свят.

— Денис, познаваш ли Бъди Репертън?

Гласът на Арни прекъсна фантазиите ми. Бяха донесли пицата.

— Кой Бъди?

— Репертън.

Името ми беше познато. Нахвърлих се върху пицата си и се опитах да свържа името с определено лице. След малко си спомних. Бях кръстосал шпагите с Бъди Репертън по времето, когато бях един от наперените „зайци“. Случило се бе на някаква забава. Оркестърът имаше почивка, а аз се редях на опашката за газирани напитки. Репертън ме изблъска встрани и заяви, че „зайците“ трябва да чакат, докато батковците се вредят. По онова време той беше второкурсник — едър, тромав и гаден второкурсник. Имаше квадратна челюст, черна мазна и сплъстена коса и прекомерно сближени очички. Но те не бяха съвсем глупави, в тях проблясваше някаква заплашителна интелигентност. Бъди беше от онези типове, които прекарват почти цялото си време („усвояват занаята“) в пушкама.

Изказах еретичното мнение, че старшинството в годините не дава предимство на опашката. Репертън ме покани да излезем заедно навън. Междувременно чакащите зарязаха опашката и предпазливо ни заобиколиха. По лицата им бе изписано жадното очакване, което обикновено предхожда някакво сбиване. Появи се някакъв даскал и ги разпръсна. Репертън обеща, че ще ме пипне, но така и не успя. Това бе единственият ми контакт с него. Понякога съзирах името му в списъка на учениците, наказани да останат след часовете. Освен това си спомням, че Бъди беше изгонван от училището — доказателство, че този тип не членува в „Лигата на младите християни“.

Разказах на Арни за единственото премеждие с Репертън и приятелят ми уморено кимна, сетне докосна синината под окото си, която постепенно придобиваше ужасен жълтеникав оттенък.

— Той го направи.

— Репертън те е „украсил“ така?

— Да.

Арни ми каза, че познавал Бъди от монтьорските курсове. Една от иронииите в кошмарния му и определено нещастен училищен живот се състои в това, че интересите и способностите му го поставят в обкръжението на хора, които се смятат за задължени да побъркват от бой момчета като Арни Кънингам.

Когато Арни беше второкурсник и учеше „теория на двигатели с вътрешно горене“ (префърцунено название на старите шофьорски

курсове, които бяха преименувани, след като училището получи от федералното правителство цял куп пари за професионално обучение), някакво момче, на име Роджър Гилман, му спуска задника от бой. Знаем, че думите ми звучат адски просташки, но точно изразяват онова, което се случи с Арни. Приятелят ми беше така пребит, че се наложи два дни да отсъства от училище, а Гилман бе отстранен за една седмица. Сега този тип бе в затвора заради контрабанда със спиртни напитки. Бъди Репертън беше един от обкръжението на Гилмън и след осъждането му бе станал лидер на групата.

За Арни часовете по монтьорство бяха равнозначни на посещение на демилитаризирана зона. Ако се измъкнеше жив след седмия час, той пробягваше разстоянието до другия край на училището, стиснал под мишница дъската и фигурите за сбирка на шах-клуба.

Спомням си, как преди година, когато посетих някакъв градски шахматен турнир, видях нещо, което според мен символизираше ненормалния училищен живот на Арни. Той седеше, приведен над шахматната дъска. Наоколо цареше тишина, както е обичайно при такива турнири. След дълги размишления, Арни мълчаливо премести пионката с пръсти, така почернели от смазка и машинно масло, че не биха могли да се изчистят дори с най-ефикасния препарат.

Разбира се, не всички копелета от работилницата тормозеха Арни. Там имаше и доста свестни момчета, но повечето от тях принадлежаха към определени групи, в които не се допускаха външни хора, или непрекъснато бяха дрогирани. Първите обикновено бяха от бедните райони на Либъртивил (само не ми казвайте, че учениците от гимназията не се делят според кварталите, защото е точно така). Те са толкова сериозни и мълчаливи, че има опасност да ги сметнеш за глупави. Повечето от тях изглеждаха като реликви от шейсет и осма, с дълги коси, завързани на опашка и с пребоядисани тениски и джинси. Но сега бяхме хиляда деветстотин седемдесет и осма. Те вече не искаха да свалят правителството — единствената им амбиция бе да станат отлични автомобилни механици.

Но все пак работилницата е последното убежище за некадърните и твърдоглавите, които смятат училището за принудителен затвор. Когато Арни спомена името на Репертън, веднага се сетих за неколцина типа, които кръжаха около него като планети-спътници.

Повечето от тях бяха двайсетгодишни, но все още се мъчеха да „избутат“ училището. Дон Вандерберг, Сенди Галтън, Мучи Уелч. Истинското име на последния беше Питър, но всички го наричаха Мучи, защото винаги висеше пред залите за рокконцерти в Питсбърг и врънकाеше дребни монети от насъбралата се тълпа.

Бъди Репертън дошъл в гаража със синьо Камаро, произведено преди години, преобръщало се два пъти на шосе 46 близо до националния парк „Сконтик Хилс“. Арни ми каза, че го е купил от един от типове, които играеха покер с Дарнъл. Двигателят бил наред, но купето било доста пострадало от двете катастрофи. Репертън докарал колата при Дарнъл седмица след като Арни оставил там Кристин. Преди това също се е навъртал из гаража.

През първите няколко дни се правел, че изобщо не забелязва Арни и приятелят ми нямал нищо против. Репертън бил в отлични отношения с Дарнъл и винаги получавал най-дефицитните инструменти, които обикновено се раздавали след предварително записване.

Сетне Репертън започнал да тормози Арни. Често на връщане от автомата за кока-кола или от тоалетната, събарял кутията с болтове, които се разпилявали на пода на клетката на Арни. Друг път ако кафето му стояло на полицата, Репертън блъсвал с лакът чашата и тя се преобръщала. Тогава мръсникът пропявал с меден глас като на Стив Мартин: „Извинявай... Ме!“, а на лицето му цъфвала гадна усмивка. Дарнъл започвал да крещи на Арни да събере болтовете, преди да са се изтъркаляли в дупките на пода.

След това, щом видел Арни, Бъди шумно го удрял по гърба и извиквал: „Как си, педал?“

Арни понасял нападките му със стоицизма на човек, който вече е видял и преживял всичко това. Навярно се е надявал, че на Бъди ще му писне и ще го остави на мира, или че ще си намери друга жертва. Имало и друг изход, въпреки че бил прекалено хубав, за да се сбъдне — съществувала реалната възможност Репертън да сгази лука, да бъде арестуван и да изчезне от сцената като приятелчето му Роджър Гилман.

Сдърпали се рано следобед в събота. Арни гресирал Кристин, тъй като все още нямал достатъчно пари за хилядите други поправки, за които колата му плачела. В този момент се появил Репертън — весело си подсвирквал. В едната си ръка носел чаша кола и пакетче

фъстъци, в другата — крик. Когато минал покрай клетката на Арни, замахнал с крика и счупил единия фар на Кристин.

— Направи го на сол — каза ми Арни, докато ядяхме пиците си.

„Майчице, виж какво направих!“ — възкликнал Бъди Репертън, с престорено трагично изражение. — „Е, педал...“

Успял да произнесе само това. Нападението срещу Кристин имало по-голям ефект, отколкото атаките срещу Арни. Пробудило в приятеля ми жажда за мъст. Заобиколил Плимута, стиснал ръце в юмруци и сляпо замахнал. Ако бил герой от някоя книга или от филм щял да нокаутира Репертън и да го прасне в нокаут с мъртва удар.

Но в реалния живот обикновено не става така. Арни дори не успял да удари брадичката на грубиянина, а улучил ръката му, съборил на пода пакетчето с фъстъци и колата се изплискала върху лицето и ризата на Репертън.

„Падна ми в ръцете, шибано копеленце такова! — изревал Бъди. На лицето му било изписано комично смайване. — Ще ти спускам задника от бой“. Вдигнал крика и налетял на Арни. Притичали неколцина от присъстващите и някой извикал на Репертън да хвърли крика и да се бие честно. Бъди се подчинил. Отново се нахвърлил върху Арни.

— Нима Дарнъл не се опита да го спре? — попитах.

— Нямаше го, Денис. Изчезна петнайсет минути или половин час преди започването на боя — все едно, че знаеше какво ще се случи.

Арни каза, че Репертън набързо успял да го пребие. Първо насинил окоето ми, сетне дълбоко одрал лицето му с пръстена с монограм, купен по време на някоя от годините, прекарани в десети клас.

— Да не говорим за станалото — добави той.

— Какво?

Седяхме в едно от задните сепарета. Арни се озърна, за да се увери, че никой не ни гледа и повдигна тениската си. Гледката ме накара да подсвирна — гърдите и стомахът му бяха покрити с натъртвания, обагрени с всички цветове на дъгата, които едва сега започваха да избледняват. Чудех се как е могъл да идва на работа, след като е бил пребит така. Попитах го:

— Човече, сигурен ли си че нямаш спукано ребро?

Наистина бях ужасен — синината под окото му и драскотината на лицето му изглеждаше дреболия в сравнение с тази гадост. Разбира се, бях виждал бой между гимназисти, дори бях участвал в няколко схватки, но за пръв път през живота си виждах резултатите от сериозен побой.

— Абсолютно — равнодушно отвърна Арни. — Имах късмет.

— Очевидно.

Арни не ме удостои с повече подробности, но Ранди Търнър бил свидетел на случилото се и ми разказа останалото, когато започнахме училище. Според него Арни навярно щял да пострада повече, ако ударите му не били много по-силни и по-бесни, отколкото побойникът очаквал. Арни се нахвърлил срещу Бъди така, сякаш в него се бил вселил Сатаната. Размахвал ръце като крила на вятърна мелница и стоварвал юмруците си, където свари. Крещял, псувал, от устата му хвърчала слюнка. Напразно се опитах да си го представя — пред очите ми непрекъснато изплуваше една и съща гледка: Арни удря с юмруци по таблото на колата така силно, че оставя вдлъбнатини и крещи, че ще го пипне.

Запратил Репертън в другия край на гаража и разкървавил носа му (благодарение на късмета си, не на добро прицелване) и нанесъл силен удар в гърлото му, който накарал Репертън да се задави и общо взето да се откаже от намерението да спуска от бой Арни Кънингам.

Бъди се извърнал, стиснал гърлото си, опитал се да повърне, а Арни го изритал в задника с грубия си ботуш с железни налчета и го проснал по корем на пода. Репертън продължавал да се дави и да притиска гърлото си с ръка, от носа му шуртяла кръв. Според Ранди Търнър, Арни очевидно се канел да го убие с ритници. В този миг Уил Дарнъл изневиделица се появил и изкрещял с хрипливия си глас веднага да престанат.

— Арни смята, че побоят срещу него е бил предварително замислен — обърнах се към Ранди.

Той сви рамене.

— Твърде възможно. Интересно как Дарнъл се появи точно в момента, когато Репертън започна да губи.

Седмина от присъстващите сграбчили Арни и го откънаха встрани. Отначало той се съпротивлявал като побъркан, крещял им да го пуснат и че ще убие Репертън ако не му плати счупения фар. Сетне

се усмирил, изглеждал замаян и учуден, че Репертън лежи на пода, а той все още е на крака.

Бъди най-после се изправил, тениската му била изцапана от смазка. От носа му продължавала да шурти кръв. Нахвърлил се върху Арни, но според Ранди го направил неохотно, само проформа. Неколцина от присъстващите го сграбчили и го отвели. Дарнъл се приближил до Арни и му наредил да предаде ключа от кутията с инструменти и да изчезва.

— Боже господи, Арни! Защо не ми се обади в събота?

Приятелят ми въздъхна.

— Бях изпаднал в тежка депресия.

Изядохме пиците си и купих на Арни трета Пепси. Вярно е, че вреди на кожата, но е отлична за депресията.

— Не зная дали Дарнъл имаше предвид да изчезна само тази събота, или изобщо — промълви Арни, докато се прибирахме. — Какво мислиш, Денис? Дали ме е изхвърлил завинаги?

— Казваш, че е поискал ключа от сандъчето с инструменти?

— Точно така. Никога досега не са ме изхвърляли, не са ме гонили от където и да е — опечалено заяви той. Изглеждаше така, сякаш ще се разплаче.

— Не съжaliaвай. И без това гаражът не е място за теб. А Уил Дарнъл е педераст.

— Навярно няма смисъл да се опитвам да държа Кристин в гаража — прекъсна ме Арни. — Дори Дарнъл да ми разреши да се върна, Репертън ще бъде там. Отново ще се сбия с него и...

Затананиках мелодията от „Роки“.

— О, Вървете по дяволите ти и каруцата, която караш, ездачо — възкликна той и леко се усмихна. — Нямам нищо против да се бия с него. Но има опасност Репертън да изпотроши Кристин, когато не съм там. Убеден съм, че Дарнъл едва ли ще се опита да го спре.

Не му отговорих. Навярно Арни си помисли, че съм съгласен с него но съвсем не беше така. Не смятах, че Репертън има зъб на стария, ръждясал плимут „Фюри“. Ако усетеше, че сам не е в състояние да унищожи главния обект на омразата си, той просто ще излезе да повика на помощ приятелчетата си — Дон Вандерберг, Мучи Уелч и тъй нататък. Обуйте кубинките си, момчета, тази нощ ни предстои здраво ритане.

Хрумна ми, че могат да убият Арни и то в буквалния смисъл. Понякога тези типове постъпват така. Събитията се изплъзват от контрол и накрая някое момче умира. От време на време във вестниците описват подобни случаи.

* * *

— ... да я държа?

— Какво каза? — улових се, че съм изгубил нишката. Пред погледа ми изникна колата на Арни.

— Попитах те дали имаш представа къде да я държа?

Колата, колата, колата — само за нея дрънкаше. Започваше да прилича на повредена плоча. И още по-лошо, непрекъснато говореше за нея като за живо същество. Беше достатъчно умен, за да проумее, че обичта му към Кристин прераства в мания, но не правеше нищо, за да се осъзнае.

— Арни — обърнах се към него. — Човече, струва ми се, че си изправен пред много по-сериозен проблем от това къде да денеш колата си. Искам да знам къде ще се денеш самият ти?

— А? За какво говориш?

— Питам те какво ще правиш, ако Бъди и приятелчетата му решат да те обработят.

Изведнъж като че ли помъдря — промяната беше така внезапна, че ме стресна. Беше лице, като от телевизионните новини, които бях гледал като малък, лицето на всички онези войници в черни гащеризони, които побъркаха добре екипираната и поддържана армия на света.

— Денис — промълви той — все някак ще се оправя.

10. ЛЪОБЕЙ УМИРА

*Нямам си кола и сърцето ме боли,
но имам шофьор — добро начало,
е нали?*

Ленън и Маккартни

В кината се въртеше „Брилянтин“ и една вечер отидох да го гледам заедно с мажоретката. Стори ми се тъп, но гаджето ми страхотно го хареса. Седях в тъмния салон и наблюдавах как тези напълно измислени тийнейджъри пеят и танцуват (ако ми се гледат тийнейджъри — или поне що годе истински — по-добре да издебна повторението на „Училищната джунгла“ по телевизията). Изведнъж усетих, че не следя действието на екрана. Внезапно ми хрумна гениална идея, както понякога се случва, когато не мислиш за нещо определено.

Извиних се на гаджето и отидох да телефонирам от фойето. Бързо и уверено избрах номера на Арни. Зная го наизуст от осемгодишна възраст. Разбира се, можех да изчакам края на филма, но идеята ми се струваше страхотна.

Арни вдигна слушалката.

— Ало?

— Арни, обажда се Денис.

— О, Денис.

Гласът му бе толкова странен и безжизнен, че малко се изплаших.

— Арни? Всичко наред ли е?

— А? Разбира се. Мислех, че ще водиш Роуз на кино.

— Оттам ти се обаждам.

— Навярно филмът не струва — отбеляза Арни със същия безжизнен и унил глас.

— Роуз го намира страхотен.

Мислех, че думите ми ще го разсмеят, но той мълчеше, сякаш търпеливо чакаше да продължа.

— Слушай — извиках. — Измислих разрешение.

— Разрешение? На какво?

— Любей. Той притежава гараж, при това имам чувството, че би излял и умрял плъх, стига да има печалба от това. Ако му предложиш... да речем шестнайсет-седемнайсет долара седмично...

— Много смешно, Денис.

Гласът му беше студен и изпълнен с ненавист и омраза.

— Арни, какво...

Той прекъсна връзката.

Стоях смаян във фоайето, вирах се в телефона и се питах какво по дяволите, означава всичко това. Може би родителите му са скроили нов номер? Или пък се е върнал в гаража на Дарнъл и открил, че и другият му фар е счупен. Или...

Внезапно ме осени някакво интуитивно предчувствие. След малко се оказа, че съм прав. Поставих слушалката на вилката, отидох до отсрещния щанд за вестници и попитах дали имат днешния брой. Момичето, което продаваше бонбони и пуканки, го откри след продължително ровене. Сетне ме загледа, като мляскаше дъвката си. Прелистих го нетърпеливо, докато стигнах до последните страници, където отпечатват некролозите. Навярно искаше да се увери, че няма да направя нещо неприлично върху вестника, или може би да го изям.

Там не пишеше нищо — или поне така ми се стори отначало. После обърнах страницата и видях заглавието: „Ветеран от Либъртивил умира на седемдесет и една годишна възраст“. Имаше снимка на Роланд Любей във военна униформа, на която той изглеждаше двайсет години по-млад и значително по-свеж, отколкото при срещите ни с него. Некрологът беше кратък. Любей починал внезапно в събота следобед. Негови наследници са брат му Джордж и сестра му Марша. Погребението щеше да се състои във вторник в два следобед.

Внезапно.

В некролозите винаги пише: „След продължително боледуване“, „След кратко боледуване“, или „внезапно“. „Внезапно“ може да означава всичко — от инсулт до електрически ток във ваната. Спомням си какъв номер погодих на Ели, когато беше съвсем мъничка — може

би тригодишна. Изплаших я до смърт с човече на пружина, скрито в кутийка. Големият брат Денис върти ръчката и от кутийката се разнася музика, не е лошо, дори е забавно. Изведнъж Бумм! Отвътре изскача човече с ухилено лице и грозен, закривен нос и за малко да я удари в лицето. Ели се разрева и хукна да търси майка си, а аз седях и мрачно се вирах в човечето, което се поклащаше напред-назад. Убеден бях, че навярно ще ми се скарат, и си го заслужавах — предварително знаех, че тя ще се изплаши, когато музиката спре и отвътре внезапно изскочи грозното човече.

Да изскочи така внезапно.

Върнах вестника и застанах до щанда, като се вирах тъпо в плакатите, рекламиращи предстоящи премиери.

Събота следобед.

Внезапно.

Странно съвпадение.

Гениалната ми идея бе, Арни да върне Кристин там, където я бе открил. Че може би ще уговори Лъобей да му осигури паркинг срещу заплащане. Оказа се, че старецът е мъртъв. Бе умрял същия ден, когато Арни се беше сбил с Бъди Репертън — същия ден, когато Бъди бе счупил фара на Кристин.

Внезапно пред очите ми изниква картина: Бъди Репертън замахва с крика и в същия миг от очите на Лъобей бликва кръв, той се свлича на пода и внезапно, съвсем внезапно...

„Стига глупости, Денис — казах си. — Престани с тези глу...“

В този миг дълбоко в разсъдъка ми, някакъв глас в дълбините на разума ми прошепна: „Хайде, шефе, ела да се повозим“, сетне замлъкна.

Момичето зад щанда изплю дъвката си и каза:

— Ще пропуснеш края на филма, той е най-готин.

— Благодаря.

Тръгнах към вратата на салона, сетне свих към чешмичката. Гърлото ми беше напълно пресъхнало.

Докато жадно гълтах водата, вратите на салона се отвориха и започнаха да излизат тълпи. Над главите им съзрях последните надписи. Появи се Роуз и ме потърси с поглед. Доста мъже я огледаха, но тя парира похотливите им погледи с присъщата си разсеяна сдържаност.

— Ден-ден — възкликна гаджето ми и ме хвана под ръка. Да ми викат „ден-ден“ не е най-лошото нещо на света — навярно по-гадно е да ти извадят очите с нажежен ръжен, или да ампутират крака ти с верижен трион, но никога не съм си падал по галените имена.

— Къде беше? Пропусна края. Това е най...

— Най-хубавата част от филма — довърших вместо нея. — Извинявай. Внезапно се наложи да задоволя естествените си нужди.

— Ще ти го разкажа, ако ме заведеш на хълма — промълви тя и притисна ръката ми до меката си гърд. — Ако искаш да го чуеш, разбира се.

— Хубав ли беше?

Роуз ми се усмихна. Широко разтворените ѝ очи бяха мили и както винаги някак си унесени. Притисна още по-плътно ръката ми към бюста си и отвърна:

— Чудесно. Обожавам щастливия край, а ти, Дед-Ден?

— Много си падам.

Навярно трябваше да си мисля за гърдите ѝ, но вместо това мислите ми бяха заети с Арни.

Същата нощ отново ми се присъни кошмар. Кристин беше стара. Всъщност, истинска антика, ужасяваща купчина старо желязо, подобно на това, което очакваш да видиш на картите за Таро: Колата на Смъртта, вместо Обесения. Струваше ми се стара като пирамидите. Двигателят ѝ изрева, изгасна и от ауспуха изригна мазен синкав дим.

В нея имаше някой. Роланд Льобей се изтягаше зад волана. Очите му бяха отворени, но замъглени и мъртви. Всеки път, когато двигателят форсираше и разяденото от ръжда купе на Кристин започваше да вибрира, старецът подскачаше като парцалена кукла. Покритият му със струпеи череп се поклащаше напред-назад.

Гумите изскърцаха смразяващо, Плимутът се стрелна към мен. В този миг ръждата по купето изчезна, старото, мътно стъкло светна, полираните части пробляснаха, а старите изтрити гуми се превърнаха в нови, от най-добра марка, грайферите им изглеждаха дълбоки като Гранд Каньон.

Колата изпищя, фаровете ѝ светнаха, като че бяха изпълнени с омраза очи. Безпомощно повдигнах ръка, сякаш, за да се предпазя и си помислих: „Господи, каква неописуема безгранична ярост...“

Събудих се.

Но не изкрещях. Тази нощ сподавих вика си.

Едва успях да го сторя.

Седнах в леглото. Под студената лунна светлина съзрях, че отново стискам събрания на топка чаршаф. Помислих си: „Починал внезапно.“

Тази нощ не можах да заспя отново.

11. ПОГРЕБЕНИЕТО

*Дълги перки, бяла кат' луната,
движи се като истински рай на земята.
Хей, приятелю, когато умра, хвърли ме отзад
и ме закарай на гробището с моя Кадилак.
Брус Спрингстийн*

Брад Джефрис, шефът на нашата пътностроителна бригада, беше прехвърлил четирийсетте, оплешивяващ, мускулест и с постоянен слънчев загар човек. Непрекъснато крещеше — особено когато изоставахме от графика — но иначе беше много свестен. По време на обедната почивка отидох да го попитам дали Арни е поискал да бъде освободен за няколко часа или за целия следобед.

— Помоли ме да го пусна за два часа, за да отиде на някакво погребение — отвърна Брад, после свали очилата си с метални рамки и разтърка червените вдлъбнатини, образували се от двете страни на носа му. — Да не си решил да отсъстваш и ти? И без това в края на седмицата ме напускате, остават само скапаняците.

— Брад, налага се и аз да отида.

— Защо? Кой е онзи тип? Кънингам обясни, че просто му продал някаква кола. Господи, смятам, че никой не отива на погребението на търговец на употребявани коли, освен семейството му.

— Не беше търговец на коли, просто обикновен човек. Арни има някакви проблеми, свързани с цялата история. Иска ми се да го придружа.

Брад въздъхна:

— Добре, добре, добре. Можеш да отсъстваш от един до три, също като него. При условие, че се согласиш да работиш без обедна почивка, а в четвъртък да останеш до шест вечерта.

— Разбира се. Благодаря ти, Бред.

— Ще ти пиша присъствие — прекъсна ме той. — Но ако някой от шефовете в Питсбърг научи, ще ме изяде с парцалите.

— Не бой се, няма.

— Ще ми липсват, момчета — промълви Брад. Взе вестника си и го разгърна на спортната страница. Беше сдържан човек и думите му бяха равносилни на похвала.

— И на нас ни беше хубаво през това лято.

— Радвам се че мислиш така, Денис. А сега изчезвай и ме остави да си чета вестника.

Така и направих.

В един часа помолих шофьора на един трейдър да ме закара до централната барака на строежа. Заварих Арни там. Беше свалил жълтата си каска и сменяше ризата си. Той стреснато ме изгледа.

— Денис! Какво търсиш тук?

— Приготвям се да отида на погребение — отвърнах. — Също като теб.

— Не — моментално заяви Арни.

В думите му се криеше нещо повече — съботите, в които не бяхме заедно, студенината на Майкъл и Реджина, която усещах дори по телефона, реакцията му на обаждането ми от киното, накарала ме да осъзная до каква степен ме е изолирал от живота си и как всичко се бе случило по същия начин, както бе умрял Льобей. Внезапно.

— Да — настоях. — Арни сънувам този тип. Чуваш ли какво ти казвам? Сънувам го! Твърдо съм решил да присъствам на погребението. Можем да отидем поотделно, или заедно. Така или иначе ще дойда.

— Не се майтапиш, нали?

— А?

— Когато ми телефонира от киното наистина ли не знаеше, че Льобей е мъртъв?

— Боже мой! Нима смяташ, че ще си правя майтап с такова нещо?

— Не — след кратко колебание отвърна той. Отговорът му дойде след внимателно обмисляне. Навярно смяташе, че всички са се обърнали срещу него — Уил Дарнъл, Бъди Репертън, може би и родителите му. Но всъщност не ставаше въпрос за хора, нито един от тях не бе виновен за промяната в приятеля ми. Виновна беше колата.

— Казваш, че го сънуваш?

— Да.

Арни стоеше неподвижно, забравил ризата в ръката си и размишляваше върху думите ми. Най-накрая наруших тишината.

— Във вестника пише, че погребението ще бъде в гробището „Либъртивил Хайс“. Какво решаваш — да вземеш автобуса, или да те закарам?

— Ще дойда с теб.

— Правилно.

По време на службата стояхме на хълмчето близо до гроба. Не смеехме, нито имахме желание да се присъединим към малцината опечалени. Общо бяха десетина души, половината от тях — старци в стари, но грижливо запазени униформи. Имах чувството, че лъхат на нафталин. Ковчегът на Лъобей стоеше върху плъзгачи, поставени над гроба и беше покрит с националния флаг. Горещият августовски ветрец донасяше до слуха ни думите на свещеника: „Човекът е като трева, която израства, а сетне я покосяват, човекът е като цвете, което разцъфва през пролетта и повяхва през лятото, човекът е като любовта и обича всичко преходно.“

Когато службата свърши, махнаха флага и някакъв човек, който явно приближаваше шейсетте, хвърли шепа пръст върху ковчега. Няколко бучици отскочиха от капака и паднаха в дупката. В некролога пишеше, че Лъобей има брат и сестра. Навярно това беше братът — приликата не бе поразително, но се забелязваше. Очевидно сестрата не бе успяла да пристигне: около гроба се тълпяха единствено старчоците.

Двама от тях, които приличаха на членове на Американския легион сгънаха флага и го подадоха на брата. Проповедникът помоли Бога да ги благослови и да ги закриля, да ги озари със сияйния си образ, да ги възвиси и да им даде покой. Присъстващите започнаха да се разотиват. Огледах се и забеляза, че Арни вече не е до мен, а се е отдръпнал малко встрани. Стоеше под близкото дърво, по лицето му се стичаха сълзи. Попитах го:

— Добре ли си, Арни?

Хрумна ми, че не видях никой от опечалените да плаче. Ако Роланд Лъобей знаеше, че Арни Кънингам единствен ще пролее сълзи заради него на скромната погребална церемония, в най-забутаното гробище на Пенсилвания, може би щеше да свали петдесет долара от

цената на скапаната си кола. Дори в този случай, Арни щеше да плати сто и петдесет долара повече, отколкото струваше старата бричка.

Арни яростно разтърка лицето си и прегракнало промълви:

— Добре. Да вървим.

Помислих си, че ме подканва да си тръгнем, но той не се отправи към паркирания ми Дастър, а се спусна надолу, по хълмчето. Понечих да го попитам къде отиваме, сетне стиснах устни. И без това знаех — искаше да разговаря с брата на Лъобей.

Братът стоеше редом с двама бивши легионери и тихо говореше, стиснал флага под мишница. Беше облечен в костюм на човек, комуто предстои пенсиониране и то с малка пенсия — син, на райета, леко лъснал на седалището. Вратовръзката му беше поизмачкана, а около яката на бялата му риза — пожълтяла.

Той ни погледна. Арни се обърна към него.

— Извинете, сигурно сте братът на мистър Лъобей?

— Да.

Той изгледа Арни въпросително и (както ми се стори) малко враждебно.

Приятелят ми протегна ръка.

— Казвам се Арни Кънингам и познавах брат ви. Преди известно време купих колата му.

Когато Арни протегна ръка, Лъобей машинално посегна към нея — за американците това е най-естественият жест, след проверката на дюкяна при излизане от обществената тоалетна. Но когато Арни каза, че е купил колата на Лъобей, протегнатата ръка на непознатия сякаш се поколеба. За миг ми се стори, че ще я отдръпне и ще остави ръката на Арни да виси във въздуха. Но той не го стори... въпреки че явно го желаше. Докосна ръката на Арни, сетне побърза да я пусне, и промълви с безжизнен глас:

— А, да, Кристин.

Сега приликата между братята беше очевидна — имаха еднакви чела, надвиснали над веждите, еднакъв овал на лицето и светлосини очи. Но лицето на този човек беше по-благородно, почти благо. Едва ли някога щеше да придобие лукавото лисиче изражение на Роланд Лъобей.

— В последното писмо, което получих от Роли пишеше, че я е продал.

Боже мой, и той говореше за колата като за живо същество. Ами галеното име Роли? Трудно бе да си представя, че някой може да нарича така стареца с покрития със струпеи череп и мръсен корсет. Но братът произнесе името със същия безжизнен глас, в който не долових нито капчица любов към покойника.

Льобей продължи:

— Брат ми не ми пишеше често, мистър Кънингам. Беше доста злобен човек и обичаше да злорадства. Не бива да говоря така за мъртвец, но това е самата истина. В писмото си Роли ви наричаше „левак“ и се хилеше, че ви е „прекарал“.

Зяпнах от удивление. Обърнах се към Арни, очаквайки нов изблик на гняв. Но лицето му остана невъзмутимо. Той промълви:

— Продавачът винаги смята, че е прекарал клиента. Съгласен ли сте, мистър Льобей?

Льобей се засмя.

— Това е мой приятел — продължи Арни. — Беше с мен, когато купих колата.

Представи ме и се здрависах с Джордж Льобей.

Старците си бяха отишли. Тримата стояхме сами и смутено се гледахме. Льобей премести флага в другата си ръка, сетне попита.

— С какво мога да ви услужа, мистър Кънингам?

Арни се изкашля и каза:

— Става дума за гаража. Разбирате ли, работя по колата и я подготвям за преглед. Родителите ми не разрешават да я държа у дома, питам се дали...

— Не.

— ... ще ми дадете гаража под наем.

— Не, и дума да не става... Наистина е...

— Ще ви плащам двайсет долара седмично — прекъсна го Арни.
— Дори двайсет и пет.

Потръпнах. Приятеля ми приличаше на дете, попаднало в подвижни пясъци, което решава да се окуражи, като изяде няколко шоколадчета с арсеник.

— Невъзможно.

Смущението на Льобей сякаш нарастваше.

— Само гаража — повтори Арни, който започваше да се изнервя.
— Само гаража, където досега беше колата.

— Няма да стане — отвърна Льобей. — Тази сутрин обявих къщата за продан в три посреднически бюра. Агентите я показват на клиенти и...

— Разбира се, но докато...

— ... няма да искат да им се мотаеш из краката. Разбираш ме, нали?

Той се приведе към Арни и продължи:

— Да сме наясно. Нямам нищо против тийнейджърите като цяло. В противен случай навярно вече щях да съм в лудницата, защото почти трийсет години бях гимназиален учител в Парадайз Фолс, щата Охайо. А ти ми изглеждаш много интелигентен и добре възпитан представител на Генус адолесънт. Но единственото, което искам да свърша в Либъртивил, е да продам къщата и да разделя сумата със сестра си, която живее в Денвър. Искам да се отърва от къщата, мистър Кънингам и не желая да имам нищо общо с живота на брат ми.

— Разбирам — отвърна Арни. — Ще промените ли решението си, ако обещава да се грижа за къщата? Да кося тревата? Да пребоядисам оградата? Да поправа това-онова? По този начин ще ви бъде полезен.

— Действително е много сръчен — намесих се. Казах си, че няма да ми навреди, ако по-късно Арни си спомни, че съм бил на негова страна, въпреки че беше точно обратното.

— Вече наех човек да наглежда къщата и да се грижи за поддръжката ѝ — каза Льобей.

Думите му прозвучаха убедително, но внезапно осъзнах, че със сигурност ме лъже. Мисля, че и Арни го разбра.

— Добре. Съжалявам за брат ви. Стори ми се човек със силен дух.

Когато чух думите му, внезапно си спомних как, вбесен се обърнах към Льобей и видях по лицето му да се стичат едри, мазни сълзи. „Е, това е. Всичко свърши, синко.“

— Със силен дух ли?

Джордж Льобей цинично се усмихна.

— О, да. Беше мръсник със силен дух. — Той като че не забеляза шокираното изражение на Арни. — А сега ме извинете, господа. Боя се, че стомахът ме заболя от топлината.

Обърна се и се отправи към колата си. Стояхме недалеч от гроба и го наблюдавахме как се отдалечава. Внезапно Лъобей спря и лицето на Арни просветна — навярно си каза, че той е променил решението си. За миг Лъобей остана неподвижен сред високата трева, свел глава като човек, който усилено размишлява. Сетне се обърна към нас и каза на Арни:

— Съветвам те да се откажеш от колата. Продай я. Ако никой не иска да я купи, продай я на части. Ако и това се окаже невъзможно, зарежи я бързо и безвъзвратно, сякаш се отказваш от лош навик. Смятам, че ще си спестиш доста неприятности. Забрави я и то побързо.

Стоеше сред тревата и гледаше към Арни, в очакване той да каже нещо, но приятелят ми не му отговори, само продължи да го гледа втренчено. Очите му бяха придобили онзи странен сивкав цвят, който се появяваше в моментите, когато бе взел някакво решение и твърдо устояваше позициите си. Лъобей като че прочете мислите му и кимна. Изглеждаше нещастен и болен.

— Довиждане, господа.

Арни въздъхна.

— Е, това е то.

Сетне с негодувание се взря в отдалечаващия се Лъобей.

— Да — отговорих, като се надявах, че изглеждам по-разочарован, отколкото всъщност бях. Виновен бе кошмарният ми сън. Не ми харесваше идеята Кристин от ново да се върне в онзи гараж. Струваше ми се, че ако това стане, ще напомня много на кошмарния ми сън.

Безмълвно се отправихме към колата ми. Мисълта за Лъобей ме измъчваше. Всъщност мислех с неприязън и за двамата братя. Внезапно взех импулсивно решение — Бог ми е свидетел, че събитията можеха да се развият свършено различно, ако не се бях подчинил на хрумването.

Обърнах се към Арни:

— Хей, човече, трябва да се облекча. Почакай ме минутка.

— Добре — отвърна той без дори да ме погледне. Отмина напред, пъхнал ръце в джобовете си, забол очи в земята.

Свърнах вляво, където малка, дискретна табелка и още по-малка стрелка посочваха пътя към тоалетните. Но когато се озовах в

подножието на първото възвишение, скрит от погледа на Арни, завих надясно и затичах към параклиса. Пристигнах в момента, когато Джордж Льобей се опитваше да натика едрото си тяло зад волана на мъничък „Чевет“ с лепенка на „Херц“ под наем на предното стъкло. Задъхано извиках:

— Мистър Льобей! Мистър Льобей!

Той изненадано ме изгледа.

— Извинете, че отново ви безпокоя.

— Няма нищо, но се боя, че онова, което казах на приятеля ти остава в сила. Няма да му разреша да държи колата в гаража.

— Добре — отвърнах.

Льобей въпросително повдигна рошавите си вежди.

— Става дума за колата — продължих. — Не ми харесва.

Той безмълвно продължи да се взира в мен.

— Струва ми се, че ми влияе зле. Може би донякъде... не мога точно да го обясня...

— Ревнуваш, а? — тихо попита той. — Отделя й повече време, отколкото на теб?

— Донякъде сте прав. С Арни сме приятели от деца. Но смятам, че това не е всичко.

— Така ли?

— Да.

Огледах се, за да се уверя, че Арни не ме е проследил и когато извърнах очи от Льобей, най-сетне разбрах какво ме измъчва.

— Защо му казахте да зареже колата и да забрави за съществуването й? Защо казахте, че това прилича на лош навик?

Джордж Льобей остана безмълвен. Страхувах се, че не може да отговори, поне на мен. Сетне едва чуто той попита:

— Синко, сигурен ли си, че това ти влиза в работата?

— Не знам.

Изпитах непреодолимо желание да срещна погледа му.

— Повярвайте ми, обичам Арни. Не искам той да страда. Проклетата кола вече му докара куп неприятности. Не искам да се забърква в още по-голяма каша.

— Ела в мотела ми тази вечер. Намира се точно до изхода на „Уестърн Авеню“ към шосе 376. Ще се оправиш ли?

— Заливах с асфалт тази част от магистралата — похвалих се и протегнах ръцете си. — Все още имам пришки.

Усмихнах се, но той остана сериозен и повтори:

— Мотел „Рейнбоу“. На изхода са два — моят е по-евтиният.

— Благодаря — отвърнах смутено. — Слушайте, всъщност...

— Може би не е твоя работа, нито моя, или на когото и да било — прекъсна ме Лъобей. Говореше тихо, с даскалски глас, толкова различен (но същевременно странно подобен) на хрипливия глас на покойния му брат.

— Но съм длъжен да те предупредя — брат ми беше лош човек. Струва ми се, че единственото, което обичаше през целия си живот, бе плимутът, който е купил приятелят ти. Тъй че въпросът засяга само тях, единствено тях, независимо какво ще си кажем.

Джордж Лъобей се усмихна. Усмивката му беше неприятна. В този миг ми напомни Роланд Лъобей. Потръпнах.

— Синко, навярно си прекалено млад, за да обръщаш внимание, за да се вслушваш в съвети, но чуй какво ще ти кажа:

Той бавно кимна и продължи:

— Точно така. Поетите винаги и може би съзнателно създават погрешна представа за любовта. Любовта е стар главорез. Не е сляпа, а е канибал с изключително остро зрение. Любовта е хищно животно и е винаги гладна.

— С какво се храни? — изрекох противно на волята си. Устните ми се раздвижиха, въпреки че разумът ми диктуваше, че целият разговор е безсмислен.

— С приятелство — отвърна Джордж Лъобей. — Храни се с приятелството. На твоето място, Денис, бих очаквал най-лошото.

Затвори с тихо изщракване вратата на колата и запали мотора, който заработи като шевна машина. Сетне потегли, като ме остави онемял на края на паркинга. Внезапно се сетих, че Арни ще очаква да се появя откъм тоалетните, затова с все сила се спуснах натам.

Докато тичах ми хрумна, че в този момент гробарите, или пазителите на вечността, или както наричаха себе си напоследък, спускат ковчега на Лъобей. Пръстта, която Джордж Лъобей хвърли в края на церемонията навярно е разпръсната върху капака му като завладяваща ръка. Опитах се да прогоня образа, но друг, още по-неприятен, изплува пред очите ми: Роланд Лъобей лежи в облицования

с коприна ковчег, облечен в най-хубавия си костюм и бельо — без миризливия пожълтял корсет, разбира се.

Любей вече бе заровен в земята. Любей лежеше в ковчега си, със скръстени на гърдите ръце... но защо бях толкова сигурен, че на лицето му цъфти широката, гаднярска усмивка?

12. МАЛКО СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ

*Чуваш ли чак до Нийдъм?
Следвай шосе 128, за да ти е лесно...
В мрака е толкова студено,
в мрака е толкова интересно...
Джонатан Ричан и „Модърн Лавърс“*

Мотелът „Рейнбоу“ действително беше много западнал. Сградата беше едноетажна, асфалтът на паркинга — напукан, две от буквите на неоновия надпис не светеха. Беше точно такъв мотел, в който би отседнал пенсиониран преподавател по английски. Зная, че звучи ужасно подтискащо, но е точно така. А утре Джордж Льобей ще върне колата си в бюрото „Херц“ на аерогарата и ще вземе самолета за Парадайз Фолс, щата Охайо.

Мотел „Рейнбоу“ приличаше на гериатрично отделение на някоя болница. Старци седяха пред бунгалата в шезлонги, предоставени от управата, кръстосали костеливите си крака, белите им чорапи прикриваха косматите им пищали. Всички мъже приличаха на загряващи алпинисти — мършави здравеняци. Повечето от жените имаха закръглените форми, характерни за дамите, прехвърлили петдесетте, за които няма надежда да отслабнат. Забелязал съм, че има мотели, чиито посетители са изключително хора, над петдесетте, сякаш старците научават за тях от реклама, която звучи примерно така: „Стари, но добри“, „Елате в не дотам живописния мотел «Рейнбоу», заедно с извадената си матка и увеличената си простатна жлеза“, „Не разполагаме с кабелна телевизия, но предлагаме масаж само срещу четвърт долар“. Пред бунгалата нямаше никакви млади хора, ръждясалите катерушки встрани от мотела бяха празни, люлките хвърляха дълги, неподвижни сенки върху земята. Пъстроцветна дъга се извисяваше над неоновия надпис, който бръмчеше като рояк мухи, затворени в бутилка.

Льобей седеше с чаша в ръка пред бунгало № 14. Приблжих се и му подадох ръка.

— Искаш ли нещо безалкохолно? — попита той.

— Не, благодаря.

Взех шезлонга, който стоеше пред едно от празните бунгала и седнах до него.

— Тогава ще ти разкажа всичко, което знам — промълви Льобей с тихия си, културен глас. — По-млад съм от Роли с единайсет години и все още не мога да свикна с мисълта, че съм остарял.

Смутено се размърдах в шезлонга си и не казах нищо. Льобей продължи:

— Бяхме четири деца. Роли бе най-големият, а аз — най-малкият. Брат ни Дрю загина във Франция през хиляда деветстотин четирийсет и четвърта. Двамата с Роли служеха в армията. Израснахме тук, в Либъртивил. По онова време градчето бе много, много по-малко, почти селце. Но въпреки това си имаше своите аристократи и своите пари. Ние бяхме парии. Бедняци. Некадърници. Вън от класацията и прочие подобни клишета.

Той тихо се изсмя в падащия мрак и наля още Севънъп чашата си.

— Най-характерното за детството на Роли — само това си спомням, защото, когато се родих, той беше в пети клас.

— И какво беше то?

— Гневът му — отговори Льобей. — Роли непрекъснато беше разгневен. Ядосваше се, че като ученик използваше чужди дрехи, ядосваше се, че баща ни е пияница, който не е в състояние да се задържи на постоянна работа в стоманолепарните фабрики, ядосваше се, гневеше се, че майка ни не може да го откаже от пиенето. Сърдеше се на трите по-малки деца — на Дрю, Марша и на мен, които правеха бедността непоносима.

Протегна ръка и нави ръкава на ризата си, за да ми покаже възлестите сухожилия, които изпъкваха под лъсналата, изпъната кожа. Видях дълбок белег, вървеше от лакътя чак до китката, където избледняваше.

— Това ми е от Роли. Направи го, когато бях на три, а той на четиринайсет години. Играех си с боядисани дървени кубчета на пътеката към къщата, когато той изскочи навън. Тръгнал на училище.

Навярно съм му препречил пътя. Роли ме блъсна, излезе на улицата, сетне се върна и ме запрата встрани. При падането ръката ми се раздра от островърхата ограда, заобикаляща преплетените плевели и слънчогледи, които майка ми гордо наричаше „градината“. Изтече ми толкова кръв, че всички се изплашиха до смърт — всички, с изключение на Роли, който продължаваше да крещи: „От сега нататък повече да не ми се мотаеш из краката, проклет сополанко. Не ми се пречкай, чуваш ли?“

Смаяно се втренчих в стария белег. Погледнах го и осъзнах, че с течение на времето пухкавата ръчичка на тригодишното дете бе пораснала и се бе превърнала в измършавяла ръка на старец, която виждах сега. Кървящата рана отпреди петдесет години бавно се бе удължила чрез сребристи белези, подобни на пречки на стълба. Раната се бе затворила, но белегът се бе уголемил.

Изпитах огромно чувство на безнадеждност. Потръпнах от ужас. Спомних си как Арни удря с юмрук по таблото на колата ми и прегракнало крещи, че ще те пипне. Джордж Льобей се бе втренчил в мен. Не зная какво е било изражението ми, но той бавно спусна ръкава си. Когато закопча маншета и скри белега, изпитах чувството, че пропъжда непоносимото си минало. Той отпи от чашата си и продължи:

— Когато вечерта баща ми се прибра вкъщи — беше ходил на един от редовните си запои, които наричаше „търсене на работа“ — и когато разбра какво е направил Роли, направо го спуга от бой. Но брат ми не се разкая. Плачеше, но не се разкайваше. Непрекъснато повтаряше през сълзи: „Мотаеше ми се из краката. И ако отново ми се изпречи на пътя, пак ще го направя. Не можеш да ми попречиш, проклето пиянде!“ Баща ми го удари по лицето и разкървави носа му. Роли падна на пода, а кръвта шуртеше между пръстите му.

Майка ми пищеше, Марша плачеше, Дрю се бе сгушил в ъгъла, а за ревах с все сила и държах превързаната си ръка. А Роли продължаваше да повтаря: „Пак ще го направя, дърто пиянде, дърт пияница, проклет дърт пияница!“

Първите звезди започваха да проблясват на небето над нас. Някаква старица излезе от бунгалото в края на алеята, измъкна очукан куфар от багажника на колата си и се прибра. Някъде свиреше радио, не беше настроено на УКВ станцията, която предава само рокмузика.

— Да, най-добре си спомням вечния му гняв — тихо повтори Лъобей. — В училище Роли се биеше с всеки, който му се присмееше заради дрехите, или заради начина, по който бе подстриган. Беше готов да се бие с всекиго, когото подозираше, че му се подиграва. Непрекъснато го гонеха от училище. Най-накрая напусна и постъпи в армията.

Двайсетте години не бяха подходящо време за военна служба. Липсваше достойнство, нямаше повишения, нито развети флагове и знамена, нямаше благородство. Препращаха Роли от база в база, първо на юг, после на югозапад. Получавахме писма от него веднъж на три месеца. Гневът му не стихваше. Вбесен бе от онези, които наричаше „лайнарите“. Те бяха виновни за всичко. Лайнарите пречели на заслуженото му повишение, лайнарите не му разрешили отпуска, лайнарите били некадърници и не биха могли да открият собствения си задник, дори да го търсят с две ръце и с фенерче. Пак те минимум два пъти го бяха тикнали в ареста.

Все пак брат ми се задържа на служба, защото беше отличен механик — успяваше да поддържа в движение старите и грохнали возила, които Конгресът отпускаше на армията.

Смутено си помислих за Арни — Арни, който беше толкова сръчен.

Лъобей се приведе напред.

— Но талантът беше допълнителен източник на гняв за брат ми, млади човече. И този гняв не стихна, докато той купи колата, която сега принадлежи на приятеля ти.

— Какво искате да кажете?

Лъобей невесело се засмя.

— Роли поправяше армейските камиони, колите на офицерите, както и транспортъорите. Оправяше булдозери и с подръчни средства поддържаеше в движение щабните коли. Веднъж, когато във Форт Арнолд в Западен Тексас дойде на посещение някакъв конгресмен и колата му се повреди, комендантът който се мъчеше да направи добро впечатление, нареди на Роли да поправи драгоценното Бентли на видната личност. О, да, получихме писмо от четири страници, посветени на този „говнар“ — четири страници, върху които Роли изливаше целия си гняв и злъч. Цяло чудо бе, че думите не бяха прогорили хартията като сярна киселина.

През ръцете му бяха минали безброй автомобили, но Роли успя да си купи кола едва след края на Втората световна война. Дори тогава можа да си позволи единствено стар, прояден от ръжда Шевролет, който му създаваше проблеми. През двайсетте и трийсетте парите никога не му стигаха, а по време на войната Роли се интересуваше единствено как да остане жив.

През всичките тези години докато беше автомеханик, бе поправил хиляди коли на лайнарите, но никога не бе притежавал собствен автомобил. Оставаше си същият парий в Либъртивил. Дори старият Шевролет не укроти яростта му, нито Хъдсъна, който купи на старо в годината, след като се ожени.

— Бил е женен?

— Не го е споменавал, нали? С огромно удоволствие би ви разказвал за преживелиците си в армията — за приключенията си по време на войната и за безкрайните си схватки с говнарите — би дрънкар до безкрайност, стига ти и приятелят ти да не заспите... но през цялото време ръката му ще бъде в джоба ви и ще опипва за портфейла ви. Но едва ли щеше да си направи труда да ви разкаже за Вероника, или за Рита.

— Кои са те?

— Вероника беше жена му — рече Любей. — Ожениха се през хиляда деветстотин петдесет и първа, малко преди Роли да замине за Корея. Знаеш ли, можеше да си остане в Щатите. Беше семеен, жена му беше бременна, самият той не беше в първа младост. Но Роли реши да замине.

Любей замислено се втренчи в безлюдната детска площадка.

— Всъщност това бе двубрачие. През хиляда деветстотин петдесет и първа Роли бе четирийсет и четиригодишен и вече беше женен. Бе женен за армията. И за говнарите.

Той отново замълча. Мълчанието му беше някак си подтискащо.

Най-накрая попитах:

— Добре ли сте?

— Да. Просто размишлявах. Мислех лошо за мъртвеца.

Изгледа ме с невъзмутимо лице, само очите му изглеждаха променени — бяха помътняли и натъжени.

— Цялата тази история ми причинява болка, млади човече... как ти беше името? Не искам да разказвам тези стари, тъжни истории на

човек, към когото не мога да се обърна по име. Как се казваш — май беше Доналд?

— Денис — отвърнах. — Слушайте, мистър Лъобей...

— Боли ме повече, отколкото предполагам — прекъсна ме той. — Но щом веднъж съм започнал, най-добре е да ти кажа всичко, нали? Виждал съм Вероника само два пъти. Тя беше от Западна Вирджиния. Бе от жените, които по онова време наричахме „южнячки — повлекани“, при това доста глуповата. Роли я въртеше на малкия си пръст и не й обръщаше внимание. Изглежда, това бе единственото, което искаше от нея. Но според мен тя го обичаше. Поне докато се случи нещастията с Рита. Що се отнася до Роли, мисля че изобщо не я смяташе за жена. Беше се оженил за нещо, подобно на... стена на плача.

— Изтръпвам, като си спомня писмата му. Е, не бива да забравяме, че той напусна училище преждевременно. Тези неграмотни писма изискваха огромно усилие от брат ми. Бяха неговият висящ мост, неговият роман, неговата симфония, най-голямото постижение в живота му. Едва ли ги е писал, за да излее омразата, изпълваща душата му. Смятам, че му служеха, за да зарази и другите.

— Когато се ожени за Вероника, престана на пише. Вече разполагаше с търпелив слушател на безкрайните си оплаквания и вече не му трябвахме. Предполагам, че ѝ е писал през двете години, които прекара в Корея. През този период получих само едно писмо, а сестра ми Марша — две. Роли явно не се зарадва, когато в началото на хиляда деветстотин петдесет и втора му се роди дъщеря — оплакваше се, че сега трябва да храни още едно гърло и че говнарите още повече го тормозят.

— Нито веднъж ли не го повишиха?

Миналата година бях гледал част от дълга телевизионна серия, екранизация по роман, наречен „Имало едно време орел“. На следващия ден видях в дрогерията джобно издание на същия роман и го купих, като се надявах да прочета добре написана военна история. Оказа се, че в книгата е описана не само войната, но и животът в мирно време. Освен това научих подробности за въоръжените сили. Една от тях бе, че по време на войната товарният влак се превръща в експрес. Трудно ми беше да проумея как е възможно Лъобей да

постъпи в армията през двайсетте, да изкара две войни и да си остане редник по времето, когато Айк стана президент.

Льобей се засмя.

— Брат ми приличаше на Превит от романа „Оттук до вечността“. Биваше повишен, след което веднага го разжалваха заради някакво провинение — неподчинение, безочливо поведение или пиянство. Казах ли ти, че няколко пъти го вкараха в ареста? Веднъж заради това, че преди някакво тържество в офицерския клуб във Форд Дикс се бе изпикал в купата с пунш. За въпросното провинение му дадоха само десет дни — мисля, че началниците му са си спомнили за младостта си и са си казали, че това е само шега, каквато много от тях са правили като студенти. Не са имали, не са могли да имат представа за омразата и смъртната ненавист, продиктували постъпката на брат ми. Но смятам, че по това време Вероника може би им е казала истината.

Погледнах часовника си. Беше девет и петнайсет. Льобей говореше почти час.

— Брат ми се върна от Корея през хиляда деветстотин петдесет и трета и тогава за пръв път видя дъщеря си. Казват, че я оглеждал в продължение на една-две минути, сетне я върнал на жена си и прекарал остатъка от деня в работа по стария си шевролет... отегчавам ли те, Денис?

— Не — отвърнах напълно искрено.

— През всичките тези години единственото желание на Роли бе да притежава чисто нова кола. Не кадилак или линкълн — не искаше да се причисли към офицерите, към говнарите. Мечтаеше за нов плимут, може би за форд, или за додж.

От време на време Вероника пишеше, че повече от съботните си дни прекарват в обикаляне на търговците на коли в градовете, където бе разположена частта на Роли. Заедно с бебето, седяла в стария Хъдсън, който притежаваха по онова време и четяла приказки на малката Рита, докато Роли обикалял из прашните паркинги с коли за продан и водел с търговците безкрайни разговори за компресори, конски сили, хеми фхедс и предавателни отношения. Понякога си мисля за момиченцето, израснало сред плющенето на вимпели, развявани от горещия вятър в половин дузина военни градчета, и не знам дали да се смея, или да плача.

Отново се сетих за Арни.

— Искате да кажете, че брат ви е бил вманиачен?

— Точно така. Започна да дава на Вероника пари, за да ги спестява. Освен неуспеха във военната кариера, където не можа да се издигне повече от старши сержант, брат ми имаше проблеми с пиенето. Не беше алкохолик, но на всеки шест-седем месеца си правеше запой. Накрая изобщо не си спомняше за какво ги е похарчил.

От Вероника се очакваше да сложи край на пианските му истории. Това бе една от причините, поради които Роли се ожени за нея. Когато започне запоя, брат ми искал от нея пари. Веднъж дори допрял нож до гърлото ѝ и я заплашил, че ще я убие. Научих го от сестра ми, която понякога разговаряше с Вероника по телефона. Снаха ми отказала да му даде спестените пари, които по онова време през хиляда деветстотин петдесет и пета, възлизали на около осемстотин долара. „Помисли за новата кола, скъпи — казала му тя, докато ножът заплашвал да се забие в гърлото ѝ. — Никога не ще я купиш, ако изпиеш парите.“

— Навярно го е обичала — прекъснах го.

— Може би. Но не си създавай лъжлива романтична представа, че любовта ѝ е успяла да промени Роли. Капката може да пробие камъка, но за това са необходими стотици години. А хората са смъртни.

Стори ми се, че иска да добави още нещо, но се отказа. Паузата ми се стори странна. Лъбей продължи:

— Но брат ми никога не нарани жена си и дъщеря си. Не забравяй, че е бил пиан, когато заплашвал с нож Вероника. Сега в училищата е подета голяма кампания срещу наркоманията — напълно съм съгласен, защото няма по-отвратителна гледка от петнайсет-шестнайсетгодишни младежи, които залитат, натъпкани с наркотици, но все пак смятам алкохолът за най-гадният и опасен наркотик на света — употребата му не е забранена.

Когато Роли най-сетне напусна армията през хиляда деветстотин петдесет и седма, жена му бе спестила около хиляда и двеста долара. Към тях той добави и отпуснатата му голяма инвалидна пенсия заради болния му гръб — твърдеше, че е надхитрил говнарите.

Ето че най-сетне имаха пари. Купиха къщата, в която си бил с приятеля си, но преди това се появи колата. Колата винаги бе на първо място. Роли обикаляше като побъркан автосалоните. Най-сетне се спря

на Кристин. Описа ми я в дълго писмо. Беше „Фюри“ — купе, модел '58 и брат ми изброяваше всевъзможни подробности. Не ги помня, но се обзалагам, че приятелят ти знае характеристиките ѝ наизуст.

— По-точно мерките ѝ — прекъснах го аз. Лъобей невесело се усмихна.

— Да, мерките ѝ. Роли, пише, че цената ѝ била малко под три хиляди долара, но той (както се изразяваше) „успял да ги надхитри“ и я получил за две и сто, като предоставил на търговеца старата си кола. Поръчал я, платил десет процента капаро, а когато колата пристигнала, наброил разликата в десет и в двайсетдоларови банкноти.

— На следващата година шестгодишната Рита се задави и умря.

Подскочих и за малко щях да преобърна шезлонга си. Бях почти задрямал. Последните му думи подействаха така, сякаш ме обля студен душ.

— Да, точно така — отвърна Лъобей в отговор на стреснатия ми въпросителен поглед. — През този ден отишли на „автоизлет“. Това замествало досегашните експедиции за търсене на кола. Автоизлет — така се изразяваше Роли. Беше харесал думата от някаква рокпесен. Всъщност той слушаше само такава музика. Всяка неделя тримата отиваха на „автоизлет“. На всички седалки имало специални торби за отпадъци. На момиченцето било забранено да пуска каквото и да е на пода и изобщо да прави боклук. Знаело си урока добре. То...

Лъобей отново замълча и мисълта му като че ли се отклони.

— Роли поддържаше пепелниците чисти. Винаги. Беше страстен пушач, но предпочиташе да изтръска цигарата си през прозореца, вместо в пепелника, а щом я допусеше, я изхвърляше през отвореното странично стъкло. Ако с него пътуваше човек, който се осмеляваше да ползва пепелника, Роли бързаше да го изпразни и да го почисти с хартиена салфетка. Миеше колата два пъти седмично и я поддържаше саморъчно, като наемаше клетка в местния гараж.

Питах се дали това е бил гаражът на Дарнъл.

— Въпросната неделя тримата, на път за вкъщи, спрели да купят сандвичи от крайпътния павилион — по онова време нямаше закусвални на Макдоналдс, само крайпътни павилиони. Онова, което се случило било... просто нелепо...

Лъобей отново замълча, сякаш се питаше доколко да бъде откровен или как да разграничи предположенията си.

— Рита се задавила от парче месо — най-сетне каза той. — Когато започнала да се задушава и притиснала ръце към гърлото си, Роли спрял, измъкнал я от колата и я заудрял по гърба, като се опитвал да я накара да повърне. Разбира се, сега медицината разполага с метода на Хаймлих, който действа доста ефикасно в подобни случаи. Младо момиче, стажантка в моето училище, миналата година спаси момче, което се бе задавило в закусвалнята, чрез този метод. Но по онова време...

— Племенницата ми умря край шосето. Струва ми се, че няма по-отвратителна и страшна смърт.

Гласът му отново бе добил монотонната интонация, характерна за учителите, но на мен вече не ми се спеше. Изобщо не ми се спеше.

— Убеден съм, че Роли се е опитал да я спаси. Мъча се да вярвам, че Рита умря поради нещастно съвпадение на обстоятелствата. Брат ми бе доста закоравял и не познаваше състраданието. Не вярвам да е обичал особено дъщеря си, ако изобщо е изпитвал подобно чувство. Но понякога, в ситуации на живот и смърт, липсата на обич е спасение. Понякога е необходимо да бъдеш безчувствен.

— Но не и в този случай — казах аз.

— Накрая Роли я хванал за глезените и я провесил с главата надолу. Заудрял я в стомаха с надеждата, че ще повърне. Смятам, че е щял да се опита да ѝ направи трахеотомия с джобното си ножче, ако е имал най-малката представа как да го стори. Но, разбира се, не е знаел. Рита умря.

— Марша дойде на погребението, придружена от съпруга си и от семейството си. Аз също присъствах. Тогава за последен път се събрахме всички заедно. Спомням си, че си помислих: „Роли сигурно е сменил колата.“ Странно защо, но при тази мисъл изпитах леко разочарование. Колата заемаше толкова важно място в писмата на Вероника, както и в няколкото послания, които бях получил от Роли, че бях започнал да я смятам за член от семейството им. Но брат ми не я беше сменил. Спряха с нея пред методистката църква. Кристин беше излъскана до блясък... стори ми се отвратителна. Действително беше отвратителна.

Той се обърна и ме погледна.

— Вярваш ли ми, Денис?

Преглътнах, преди да отговоря.

— Да, вярвам ви. Лъобей мрачно кимна.

— Вероника седеше на предната седалка като восъчна кукла. Каквато и да бе преди, каквото и пламъче да гореше в душата ѝ, сега бе угаснало. Роли бе притежавал колата, а тя — детето. Вероника не тъгуваше, просто беше мъртва.

Седях неподвижно и се опитвах да си представя гледката — опитвах се да си представя какво бих направил, ако се бе случило с мен. Дъщеря ми се задавя, задушаваше се на задната седалка на колата ми, сетне умира край шосето. Щях ли да сменя колата? Защо да го сторя? Не колата причини смъртта на момиченцето, а онова, с което то се задави — залькът, който задуши трахеята му. Така че защо да сменям колата? Няма никаква причина, освен малката подробност, че никога не ще мога да я погледна, не ще мога да мисля за нея, без да изпитам ужас или мъка. Бих ли я сменил? Естествено!

— Попитахте ли го за колата?

— Разбира се. Марша присъстваше на разговора ни, който се състоя веднага след погребалната церемония. Братът на Вероника беше пристигнал от Глория, Западна Вирджиния, и я отведе вкъщи след погребението — снаха ми се движеше като робот, готова всеки момент да изпадне в несвяст.

— Най-сетне останах насаме с Марша и с Роли. Това бе истинската среща на семейството. Попитах го дали възнамерява да смени колата. Кристин беше паркирана зад катафалката, която докара дъщеря му до гробището — същото гробище, където днес погребяха Роли. Колата бе боядисана в червено и в бяло — заводите „Крайслер“ изобщо не произвеждаха плимут „Фюри“, модел 1958 година в комбинация. Колата на брат ми беше боядисана по негова поръчка. Стояхме на петнайсетина метра от нея. Изведнъж изпитах странно желание... да се отдръпна още по-далеч от нея, сякаш можеше да ни чуе.

— Какво му казахте?

— Попитах го дали възнамерява да смени колата. Лицето му се изопна и придоби познатото упорито изражение, до болка познато от детството ми. Същото изражение имаше в деня, когато ме запрати върху островърхата ограда, когато упорито продължаваше да нарича баща ми пияница, дори след като татко разкървави носа му. Брат ми отвърна: „Да не съм луд да я сменям, Джордж. Колата е само на една

година и е изминала едва петнайсетина хиляди километра. Много добре знаеш, че нямаш сметка да сменяш кола, преди да е станала на три години.“

— Казах му: „Ако в този момент мислиш за парите, Роли, навярно някой е откраднал остатъка от сърцето ти и го е заменил с камък. Нима искаш жена ти да вижда колата всеки ден? Да се вози в нея? Боже мой, що за човек си?“

— Изражението му въобще не се промени до момента, когато погледна към колата, която блестеше под слънцето... паркирана зад катафалката. Това бе единственият път, когато лицето му се смекчи. Спомних си, че се запитах дали някога е поглеждал Рита така. Едва ли — смятам, че нежността му беше напълно чужда.

Лъобей замълча, сетне продължи:

— Марша му каза абсолютно същото. Винаги се бе страхувала от Роли, но през този ден гневът ѝ надви страха ѝ — не забравяй, че Вероника ѝ пишеше непрекъснато и тя знаеше колко много снаха ми обича дъщеричката си. Каза на Роли, че когато някой умре, изгаряш дюшека, върху който е спал, даваш дрехите му на Армията на спасението, или нещо подобно — правиш всичко възможно да забравиш мъртвеца, за да могат останалите да продължат спокойно живота си. Каза му още, че Вероника никога не ще живее спокойно, докато колата, в която е умряла дъщеря ѝ, се мъдри в гаража.

Роли я запита с обичайния си гаден, саркастичен глас, да не би да иска да залее колата с бензин и да я подпали само защото дъщеря му се е задушила в нея. Сестра ми се разплака и заяви, че идеята е прекрасна. Накрая я хванах под ръка и я отведох встрани. Нямаше смисъл да се говори на Роли, нито в този момент, нито когато и да било. Кристин беше негова — можеше да бърбори до безконечност, че няма сметка да я сменя по-рано от три години, можеше да говори до посиняване за километрите, които е изминала, но простата причина бе, че ще я запази, защото просто така му се искаше.

— Марша замина обратно за Денвър с автобуса. Доколкото знам, никога вече не се видя с Роли, нито му писа. Дори не дойде на погребението на Вероника.

Жена му! Първо детето, след това — жена му. Бог знае защо, но знаех, че е станало точно така. Странно вцепенение обхвана краката ми и пропълзя към стомаха ми.

— Вероника умря шест месеца по-късно. През януари хиляда деветстотин петдесет и девета.

— Но смъртта ѝ не е била причинена от колата — прекъснах го. — Нали не е имала нищо общо с колата?

— Точно обратното — тихо промълви Лъобей.

Помислих си: „Не искам да чуя онова, което ще ми каже“. Но разбира се, щях да го изслушам. Защото сега колата бе собственост на най-добрия ми приятел и защото се беше превърнала в идея-фикс, завладяла живота му.

— След смъртта на Рита Вероника изпадна в депресия и никога не излезе от нея. Беше се сприятелила с няколко жени в Либъртивил и те се опитаха да ѝ помогнат отново да поеме пътя си, както предполагам, че биха се изразили някои. Но тя бе неспособна да го стори. Изобщо не бе в състояние. Иначе всичко беше наред. За пръв път в живота си брат ми разполагаше с много пари. Получаваше военна и инвалидна пенсия, освен това работеше като нощен пазач във фабриката за автомобилни гуми в западната част на града. Отидох дотам след погребението, но фабриката вече я няма.

— Собственикът ѝ се разори преди дванайсет години — обясних. — По онова време бях съвсем малък. Сега на мястото ѝ има китайска закусвалня.

— Роли изплащаше ипотеката на две вноски месечно. Естествено, вече не се налагаше да храни още едно гърло. Но въпреки охолния живот, Вероника никога не можа да се съвземе — просто нямаше желание.

По-късно открих, че напълно хладнокръвно е замислила самоубийството си. Ако съществува ръководство за начинаещи самоубийци, то нейният случай щеше да бъде включен в него като достоен за подражание пример. Вероника отишла в магазина за авточасти в града — същият, от който преди много години купих първия си велосипед — и се снабдила с дълъг гумен маркуч. Прикрепила единия му край към ауспуха на Кристин и пъкнала другия през прозорчето на задната врата. Не притежавала шофьорска книжка, но знаела как да запали колата — всъщност повече не ѝ трябвало.

Свих устни, навлажних ги с език и някъде отдалеч дочух гласа си, който наподобяваше хрипливо грачене.

— Струва ми се, че имам нужда от колата, която ми предложихте.

— Бъди така добър, донеси една кутийка и на мен — помоли Лъобей. — Знам, че няма да мога да заспя — колата винаги ми действа така, но подозирам, че и без това цялата нощ не ще мигна.

Имах същите подозрения. Отидох да взема колите от канцеларията на мотела. На връщане спрях по средата на паркинга. Джордж Лъобей се открояваше като тъмна сянка пред бунгалото си, белите му чорапи проблясваха като малки призраци. Помислих си: „Може би колата е прокълната. Може би това е причината за всичко. Действително прилича на разказ за призраци. Сякаш виждам пред себе си табела... «Следваща спирка — зоната на здрача!»“

Но това беше абсурдно, нали?

Разбира се, че бе абсурдно. Продължих пътя си. Колите не могат да пренасят проклятието, нито хората; подобни неща се случват само във филмите на ужасите, с които се развличах събота вечер в автокиното, но нямаха нищо общо с действителността.

Подадох на Лъобей колата му и изслушах края на историята му, който можеше да се обобщи в един ред: „Живял нещастно до края на живота си“. Единственият и неповторим Роланд Лъобей запазил къщичката си и плимута, модел '58. През хиляда деветстотин шейсет и пета година той се отказал от работата си като нощен пазач. И някъде по същото време спрял да се грижи за Кристин, да я издържа като току-що излязла от магазина, забравил я, както човек забравя да навие часовника си. Попитах го:

— Нима искате да кажете, че колата е стояла навън от хиляда деветстотин шейсет и пета насам? Цели тринайсет години?

— Не, Роли я прибра в гаража — отвърна Лъобей. — Съседите не биха се примирили с гледката на кола, която ръждясва на нечия морава. Това може да стане само на село, но не и в типично американско предградие.

— Но колата беше навън, когато ние с Арни...

— Знам. Брат ми я паркира на моравата с надпис „Продава се“, залепен на предното стъкло. Поразпитах наоколо, защото бях любопитен. Обърнах се към приятелчетата му от Легиона. Повечето от тях бяха изгубили връзка с Роли, но един каза, че според него за пръв път е видял колата навън през май тази година.

Понечих да кажа нещо, но се отказах. Хрумна ми ужасяващата мисъл: „Съпадението е невероятно! Кристин бе стояла в тъмния гараж с години — четири, осем, дванайсет, дори повече. После — само няколко месеца преди да се появим ние с Арни и приятелят ми да се влюби в нея, Роланд Лъобей внезапно я извадил навън и залепил надписа «Продава се».“

По-късно, много по-късно, проверих в стари броеве на Питсбъргските вестници, както и в местния „Кийстоун“. Лъобей изобщо не бе обявявал за продан Кристин, поне не чрез пресата, както обикновено се прави, когато искаш да продадеш колата си. Просто я паркирал на своята уличка в предградието, дори не на някой централен булевард, и зачакал да се появи купувач.

Тогавя не осъзнах напълно какво означава хрумването ми — поне не открих логическа връзка със случилото се — но кой знае защо, отново изпитах смразяващ страх. Все едно, че Лъобей е знаел, че ще се появи купувач. Ако не през май, то през юни. Или през юли. Може би през август. Но във всеки случай — скоро.

Не, хрумването ми съвсем не бе дошло по рационален и логичен път. Внезапно пред очите ми изплува отвратителната гледка: Венерина мухоловка изникнала край блато; зелените ѝ челюсти са широко разтворени в очакване на нищо неподозиращото насекомо.

Нужното насекомо.

Най-сетне успях да кажа:

— Спомням си, как си помислих, че брат ви се отказва от колата, защото не иска да рискува провал на изпита по кормуване. Когато човек остарее, трябва да се явява на проверочен изпит през една-две години. Подновяването на книжката не е автоматично.

Джордж Лъобей кимна.

— Типично за Роли. И все пак...

— Какво?

— Спомням си, че някъде прочетох — да ме убиеш не мога да се сетя кой го е казал или написал, — че в историята на човечеството съществуват „периоди“. Когато настъпил „периодът на парната машина“, дузина хора ги изобретили. Може би само един е получил патента, или признанието на историята, но все пак едновременно се появили толкова много хора, които работили върху една и съща идея.

Как си го обясняваш? Много просто — настъпил бил „периодът на парната машина“.

Льобей отпи от колата си и се загледа в небето.

— Идва Гражданската война и внезапно настъпва „периодът на желязо и кръв“? После „периодът на автоматичните оръжия“. Докато се усетиш, идва „периодът на електричеството“ и „периодът на радиоапаратите“, а накрая настъпва този на „атомната бомба“. Сякаш идеите не са възникнали в главите на отделни индивид, а са породени от някакъв непрестанен прилив на интелект, който сякаш идва от космоса.

Той ме погледна и продължи:

— Колкото повече мисля за това, толкова повече се страхувам, Денис. Струва ми се, че идеята е някак си... някак си безбожна.

— Искате да кажете, че за вашия брат е настъпил „периодът за продажба на Кристин“?

— Може би. Еклесиаст казва, че има време за всичко — време за посев, време за жътва, време за война и време за мир, време да се остави оръжието. Отрицание за всяко положително явление. Тъй че ако в живота на Роли е имало „период Кристин“, може би за него е настъпил моментът да се отърве от нея.

— В такъв случай навярно го е предусетил. Роли беше животно, а животните се подчиняват изцяло на инстинктите си.

— Или пък най-сетне му е омръзнала — прекъсна ме Льобей.

Кимнах, най-вече защото изгарях от желание да си тръгна, не защото обяснението ме задоволяваше. Джордж Льобей не бе видял Кристин в деня, когато Арни ме накара да се върнем. Но аз бях. Плимутът, модел '58 изобщо не приличаше на кола, съхранявана в гараж. Беше мръсен и в каросерията — надупчена, предното стъкло бе напукано, задната броня почти липсваше. Колата приличаше на труп, изровен от гроба и оставен да се разлага под слънцето.

Сетих се за Вероника Льобей и потръпнах. Сякаш прочел мислите ми (или поне част то тях) Льобей каза:

— Знам много малко за това, как брат ми е живял и какво е чувствал през последните години от живота си, но абсолютно съм сигурен в едно, Денис. Когато през хиляда деветстотин шейсет и пета, или когато и да е било, е почувствал, че е време да прибере колата, той

го е направил. А когато е усетил, че е време да я продаде, незабавно го е сторил.

Той замълча, сетне продължи:

— Струва ми се, че нямам какво повече да ти кажа... освен да споделя твърдото си убеждение, че приятелят ти ще бъде много пощастлив, ако се отърве от тази кола. Наблюдавах го внимателно. В момента изглежда доста угрижен. Прав ли съм?

Внимателно обмислих въпроса му. Лъобей беше прав. Арни не изглеждаше особено щастлив и едва ли някога бе познал това чувство. Но преди да започне историята с плимута, поне изглеждаше доволен... сякаш бе постигнал *maius vivencit* в живота. Споразумението, което не го правеше щастлив, но поне му помагаше да оцелее.

— Да — отвърнах. — Прав сте.

— Мисля, че колата на брат ми няма да го направи щастлив. Дори обратното. Не вярвам в проклетия, нито в призраци и други свръхестествени явления. Но съм убеден, че чувствата и събитията могат да се резонират. Може би при необичайни обстоятелства те се предават, както отворената кутия с мляко поема миризмата на храните с подправки. Или може би просто си въобразявам. Но ще се чувствам спокоен, ако знам, че колата, в която племенницата ми се задуши, и в която снаха ми се самоуби, е пресована в парче обикновен метал. Може би подозренията ми противоречат на зрелия разум.

— Мистър Лъобей, споменахте, че сте наел човек да се грижи за къщата, докато бъде продадена. Вярно ли е?

Той неловко се понамести в стола си.

— Не. Излъгах импулсивно. Не ми харесва мисълта, че онази кола отново ще се озове в гаража... сякаш се е завърнала в родния си дом. Ако е вярна теорията ми, че чувствата резонират, то те ще витаят там, както в Кристин. — И побърза да се поправи: — Както и в колата.

Не след дълго се сбогувах и докато пътувах към къщи, а светлината на фаровете ми прорязваше тъмнината, размишлявах върху разказа на Лъобей. Питях се дали за Арни ще има значение, ако му кажа, че в колата му се е задушило едно дете и че друг човек е умрял в нея. Бях сигурен, че няма. По своему приятелят ми бе не по-малко упорит от самия Роланд Лъобей. „Милата“ сценка, разиграла се между него и родителите му в деня, когато купи Кристин, бе най-ярко доказателство за това. Фактът, че той продължава да посещава

монтъорските курсове в либъртивилската гимназия потвърждаваха мнението ми.

Спомних си думите на Лъобей: „Не ми се нравеше мисълта, че се е завърнала у дома си.“

Освен това бе споменал, че брат му откарвал колата някъде, за да работи по нея. В момента единственият сервиз в Либъртивил беше този на Уил Дарнъл. Разбира се, през петдесетте може да е имало друга, но се съмнявах. В душата си бях твърдо убеден, че Арни се опитва да стегне Кристин в същата работилница, където е била и преди.

Била. Това беше ключовата дума. След ебиването с Бъди Репертън Арни се страхуваше вече да държи Кристин в гаража. Може би пътят към миналото ѝ също бе затворен.

Освен това, изобщо не вярвах в проклятията. Дори теорията на Лъобей за безсмъртието на чувствата ми се струваше изсмукана от пръстите. Едва ли самият той вярваше в нея. Показал ми бе стар белег и беше говорил за „отмъщение“. Може би това бе по-близо до реалното обяснение на случилото се, отколкото разни бабини деветини за свръхестествени явления. Точно така. Разбира се.

Не. Бях седемнайсетгодишен и след година щях да постъпя в колежа. Не вярвах в проклятия и чувства, които продължават да витаят и се вкиснах, подобно на разбито мляко. Не вярвах, че миналото може да протегне отвратителните си мъртвешки ръце към живите.

Но сега съм помъдрял.

13. ПО-КЪСНО СЪЩАТА ВЕЧЕР

*Докато се спусках по хълма с моя автомобил,
видях Мейбелин в купе „де Вил“.
Кадилакът се движеше като лорд,
но не ще надбяга осемцилиндровия ми форд...
Чък Бери*

Майка ми и Илейн си бяха легнали, но баща ми гледаше късните новини по телевизията. Попита ме:

— Къде беше, Денис?

— Играх боулинг.

Излъгах съвсем инстинктивно. Не исках баща ми да научи за разговора ми с Лъобей. Въпреки че всичко случило се досега бе доста странно, все пак не бе толкова необикновено, за да заинтересува баща ми. Или поне така си казвах тогава.

— Арни се обади — рече татко. — Помоли да телефонираш, ако се прибереш преди единайсет и половина.

Погледнах часовника си — единайсет и двајсет. Изведнъж реших, че за днес повече не мога да се занимавам с Арни и с проблемите му.

— Денис?

— Какво?

— Няма ли да му се обадиш?

— След малко — отговорих с въздишка.

Отидох в кухнята, направих си сандвич със студено пилешко месо, налях си чаша хавайски пунш — гадно питие, но си падам по него — и набрах номера на Арни. Приятелят ми вдигна слушалката след второто позвъняване. По гласа му личеше, че е развълнуван и щастлив.

— Денис! Къде беше досега?

— Играх боулинг.

— Слушай, тази вечер отидох в гаража на Дарнъл и можеш ли да си представиш — той е изхвърлил Репертън! Бъди вече го няма, на мен ми е разрешено да остана!

Сърцето ми отново се сви от необясним страх. Оставих сандвича на масата. Кой знае защо, апетитът ми беше изчезнал.

— Арни, сигурен ли си, че трябва да върнеш Кристин в гаража?

— Защо не? Отървахме се от Репертън — какво по-хубаво от това?

Спомних си как Дарнъл нареди на Арни да загаси мотора на колата си, преди да е отровил въздуха в скапания му гараж, как му заяви, че не понася богати копелета като него. Спомних си как Арни смутено извърна очи, когато ми съобщи, че е получил разрешение да използва подемника, като в замяна изпълнил „няколко поръчки“ на шишкото. Хрумна ми, че на Дарнъл ще му бъде адски гот, ако успее да превърне приятеля ми в момче за всичко. Навярно ще се стори много забавно на постоянните клиенти, както и на типовете, с които дебелакът играеше покер. Арни тича за кафе, Арни тича за кифли, Арни поставя ново руло тоалетна хартия в клозета и зарежда хартиени кърпи в автомата. „Хей, Уил, кой е цъкльото, дето се бяхти в тоалетната?... Онзи ли? Казва се Кънингам. Родителите му са даскали в колежа, а малкият кара тук следдипломна квалификация по чистене на кенефи.“ И всички ще избухнат в смях. Арни ще се превърне в посмешище за клиентите в гаража на Дарнъл.

Всичко това ми мина през ума, но не казах нищо. Предполагах, че приятелят ми сам ще прецени плюсовете и минусите. Така не можеше да продължава вечно Арни бе прекалено умен, или поне така се надявах. Беше грозен, но не и тъп.

— Изгонването на Репертън само може да ме радва — отвърнах. — Но смятах, че Кристин е само временно в гаража. Слушай, Арни, струва ми се, че двайсетачката седмично ще ти дойде малко много, като знам колко се ръсиш за използването на инструментите на подемника и за какво ли още не.

— Ето защо ми се искаше да взема под наем гаража на мистър Льобей — въздъхна Арни. — Изчислих, че ще имам повече сметка, дори да плащам двайсет и пет долара седмично.

— Правилно. Обзалагам се, че ако дадеш обява във вестника, положително ще...

— Не, не, позволи ми да довърша — все така възбудено произнесе Арни. — Когато днес следобед отидох в гаража, Дарнъл поиска да поговори насаме с мен. Каза, че съжالياва заради побоя, нанесен ми от Репертън и заяви, че ме е подценил.

— Сериозно?

Не че се съмнявах в думите му — искаше ми се да му повярвам, но не можех.

— Да. Попита ме още дали искам да работя при него на половин ден. Десет, дванайсет часа седмично след училище — ще прибирам инструментите, ще смазвам подемниците и прочее. В замяна ще получа клетка срещу десет долара седмично и ще плащам само половината такса за използването на инструментите и на стенда. Как ти се струва?

Помислих си, че звучи прекалено хубаво, за да е вярно.

— Внимавай, какво правиш Арни.

— Защо?

— Баща ми твърди, че Дарнъл е мошеник и крадец.

— Досега не съм забелязал нищо подобно. Струва ми се, че това са само празни приказки, Денис. Дарнъл е просто един креслив грубиян. Това е всичко.

— Съветвам те да не се обвързваш с него — преместих слушалката на другото си ухо и отпих от чашата си. — Но бъди винаги нащрек и гледай да изчезнеш, ако играта загубее.

— Знаеш ли нещо конкретно?

Из града се носеха слухове, че Дарнъл е замесен в търговия с наркотици, обаче със сигурност се знаеше, че в гаража му се правят сделки с крадени коли.

— Не — отвърнах. — Просто не му се доверявам.

— Ами... — нерешително поде Арни, сетне се върна към любимата си тема — Кристин. Като че тя бе най-важното нещо в живота му.

— Но това е шанс, истински шанс, Денис, стига да успея. Кристин... е много зле. Успях да я пооправя, но на мястото на всяка отстранена повреда изникват поне още четири. С някои все още не мога да се справям, но скоро ще се науча.

— Аха — промърморих и отхапах от сандвича си. След разговора с Джордж Лъобей, още по-малко харесвах Кристин — най-

добрата приятелка на Арни.

— Колата се нуждае от регулиране на предницата — по дяволите, всъщност са необходими нова предница и накладки за спирачките, пребоядисване... може би ще се опитам да ремонтирам буталата, но съм безпомощен с евтините си инструменти. Нали разбираш, Денис?

Гласът му прозвуча така, сякаш отчаяно молеше за одобрение ми.

Изведнъж със свито сърце си припомних наш съученик на име Фреди Дарлингтън. Фреди беше кротко момче, но притежаваше отлично чувство за хумор. Един ден се запознава с някаква курва от Пен Хилс — истинска уличница, която с удоволствие си разтваряше краката за войската и обичаше да се чука, без да й пука — което и да кажеш, все ще е вярно. Грозното ѝ, тъпо лице ми напомняше задницата на огромен камион и тя непрекъснато джвакаше дъвка. Миризмата на любимата ѝ дъвка се носеше на талази около нея. Мадамата забременя горе-долу почти по същото време, когато Фреди хлътна по нея. Винаги съм смятал, че налага въдицата само защото тя бе първото момиче, позволило му да стигне докрай. Фреди напусна училище и започна работа в някакъв склад, а принцесата роди бебето. През декември той я доведе на забавата, организирана по случай края на срока и с всички сили се стараеше да покаже, че нищо не се е променило, въпреки че беше точно обратното. Жена му ни зяпаше презрително с мъртвите си очи, челюстите ѝ подскачаха като на преживяща крава, а всички ние бяхме научили новината: принцесата се беше върнала към занаята. Навърта се около алеята за боулинг и пицарията на Джино, кръстосва улиците, докато Фреди е на работа и отново се чука, без да ѝ пука. Хората казват, че надървеният мъж няма скрупули, но сега знам, че разгонените жени могат жив да те изядат. Погледнах Фреди, който изглеждаше десет години по-стар от мен, и ми се доплака. Когато говореше за жена си, гласът му звучеше умоляващо, като на Арни преди малко. „Нали я харесвате, момчета? Нали жена ми е готина, момчета? Не съм се прецакал, нали, момчета? Може би това е само лош сън и скоро ще се събудя, нали? Нали? Нали?“

— Разбирам — отвърнах. Цялата тъпа, гадна история с Фреди Дарлингтън бе преминала през ума ми за около две секунди. — Отлично те разбирам, Арни.

— Добре — с облекчение промълви той.

— Бъди нащрек, особено когато започнем училище. Дръж се настрана от Бъди Репертън.

— Непременно.

— Арни...

— Какво?

Поколебах се. Искях да го попитам дали Дарнъл е споменал, че Кристин е била в гаража му и преди. Дали е успял да я познае. Нещо повече, исках да му разкажа какво се е случило с мисис Лъобей и с дъщеричката ѝ Рита. Но не го направих. Арни веднага щеше да разбере откъде съм научил подробностите. И тъй като бе особено чувствителен, когато станеше дума за проклетата му кола, навярно щеше да си помисли, че съм действал зад гърба му — пък и донякъде така си беше. Но ако му кажех, това може би щеше да сложи край на приятелството ни.

Беше ми писнало от Кристин, но все още милеех за Арни. Което означаваше, че трябва да вдигна ръце от цялата история. Никакво дебнене и никакви въпроси, никакви лекции.

— Нищо — отвърнах. — Канех се да ти кажа, че навярно си намерил подслон за таратайката си. Моите поздравления.

— Денис, ядеш ли нещо?

— Да, сандвич с пилешко. Защо?

— Дъвчеш в ухото ми. Звучи гадно.

Задъвках колкото е възможно по-шумно. Арни се престори, че повръща. Разсмяхме се. Почувствах се по-добре — беше както едно време, преди Арни да се влюби в тъпата, шибана кола.

— Ти си педераст, Денис.

— Точно така. Научих го от теб.

— Я се наведи — извика той и затвори телефона.

Довърших сандвича и питието си, изплакнах чинията си и чашата и се върнах в хола, готов да взема душ и да си легна. Бях уморен до смърт.

По време на разговора ми с Арни чух как баща ми изгасва телевизора и реших, че си е легнал. Но не беше. Седеше в креслото си с разкопчана риза. Сепнах се, когато забелязах, колко са побелели космите на гърдите му и как на светлината на нощната лампа темето му проблясва под оредяващата коса. Вече не бе млад. С нарастващо безпокойство осъзнах, че след пет години, когато теоретично ще

завърша колежа, баща ми ще бъде петдесетгодишен и плешив — типичен счетоводител. След пет години ще навърши петдесет, ако не умре от повторен инфаркт. Баща ми каза, че първият не е бил толкова сериозен, но не се опита да ме излъже, че няма опасност да се повтори. Знаех го, майка ми го знаеше, също и баща ми. Само Ели все още си въобразяваше, че той е безсмъртен — но нима напоследък не бях забелязал неувереност в погледа ѝ. Не бях съвсем сигурен, но може би започваше да разбира.

Починал внезапно.

Косата ми настръхна. Внезапно. Става от стола си и се хваща за сърцето. Внезапно. Изпуска ракетата си на корта. Не ти се иска да мислиш за смъртта на баща си, но понякога е неизбежно. Бог ми е свидетел, че е така.

— Неволно дочух част от разговора ти с Арни — промълви той.

— Така ли? — попитах враждебно.

— Да не би Арни да е нагазил в нещо топло и кафяво, Денис?

Отвърнах колебливо:

— Ами... не съм съвсем сигурен.

Все пак, с какви факти разполагах? Фантасмагории, това бе всичко.

— Имаш ли да споделиш нещо с мен?

— Не точно сега.

— Разбирам те. Но ако... ако играта загрубее, както преди малко се изрази, ще ми кажеш ли какво става?

— Да.

— Разбирахме се.

Тръгнах към стълбата, но преди да сложа крак на първото стъпало, баща ми ме спря, като каза:

— Знаеш ли, че бях близо петнайсет години счетоводител на Уил Дарнъл?

Замръзнах на мястото си и изненадано го изгледах.

— Не, не знаех.

Баща ми се усмихна. Никога преди не го бях виждал да се усмихва така. Беше усмивка, която никога досега не бях виждал, усмивка, каквато може би майка ми бе съзирала само няколко пъти, но не и сестра ми. Отначало ти се струва някак си отнесена, но ако се

вгледаш, забелязваш, че изобщо не е такава — беше цинична и безмилостна.

— Можеш ли да пазиш тайна, Денис?

— Да, предполагам.

— Предполагаш, или можеш?

— Да, мога.

— Така е по-добре. Бях счетоводител на Дарнъл до хиляда деветстотин седемдесет и пета, след което той назначи Бил Ъпшоу от Монроувил.

Баща ми ме изгледа и продължи:

— Не твърдя, че Бил Ъпшоу е мошеник, но бих казал, че скрупулите му са толкова тънки, че можеш да четеш вестник през тях. А миналата година той си купи къща стил „Тюдор“ за триста хиляди долара. Майната им на лихвите, пълен напред!

Той обгърна дома ни с ръка, сетне я отпусна в скута си. С майки ми бяха купили къщата за шейсет и две хиляди долара година преди да се родя — сега може би струваше двойно повече. Едва наскоро изплатиха ипотеката и получиха разписката от банката. Миналото лято си устройохме малко пиршество в задния двор. Татко запали скарата, надяна розовата разписка на дълга вилица и всеки от нас я поддържа на огъня, докато тя се изпепели.

— Не прилича на замък, Дени?

Върнах се, седнах на дивана и отвърнах:

— Много е хубава.

Баща ми продължи:

— С Дарнъл се разделихме доста приятелски, въпреки че никога не съм го харесвал като човек. Смятах го за отрепка.

Кимнах, защото определението ми хареса — то изразяваше чувствата ми към Дарнъл по-добре от всякакви неприлични думи.

— Но трябва да знаеш, че съществува огромна разлика между личните и деловите взаимоотношения. Трябва бързо да го разбереш, ако не искаш да свършиш като амбулантен търговец. Деловите ни отношения бяха привидно поносими, но само привидно. Ето защо накрая напуснах.

— Не те разбирам.

— Непрекъснато откривах огромни суми — обясни баща ми. — Огромни суми с недоказуем произход. По нареждане на Дарнъл

инвестирах в две корпорации — пенсилванската „Слънчевата енергия за отопление“ и нийоркската. Ясно бе, че служеха като прикритие.

Накрая се срещнах с Дарнъл, защото исках да играя с открити карти. Съобщих му, че ако му бъде направена данъчна проверка, положително ще му се наложи да отговаря на много неудобни въпроси. Казах му още, че не след дълго ще знам прекалено много и ще стана неудобен за него.

— Какво ти отговори?

— Започна да „танцува“ — отвърна татко със същата сънена, цинична усмивка. — В моята професия, когато наближиш четирийсетте започваш да научаваш „танцовите стъпки“, и то само ако си способен счетоводител. Смятам, че не съм от най-лошите. „Танцът“ започва, когато шефът те повика и започва да те разпитва дали си доволен от работата и от заплатата си. Ако отговориш, че работата ти харесва, но навярно би могъл да получаваш повече за труда си, той те насърчава да споделиш проблемите си: може би изплащаш къща или кола, или събираш пари за образованието на децата си; може би съпругата ти си пада по много по-елегантни дрехи, отколкото може да си позволи... нали ме разбираш?

— Преслушва те, а?

— По-скоро те опипва — отвърна татко и се засмя. — Да, така е. „Танцът“ досущ прилича на сложен менует. Състои се от различни фрази, паузи и стъпки. След като научи за финансовите ти затруднения, шефът започва да те разпитва какво искаш да притежаваш — кадилак, вила в Катскилс или в Ноконос, може би дори яхта.

Последната дума ме накара да потръпна, защото знаех, че голямата мечта на баща ми е да има яхта. През слънчевите летни следобеди често го придружавах до пристанищата край езерата Кинг Джордж и Пасеонки. Докато проучваше цените на по-малките яхти, забелязвах изпълнения му с копнеж поглед. Едва сега го разбирах — яхтите бяха недостъпни за него. Може би животът му щеше да е различен, ако нямаше деца, за чието образование да мисли. Тогава сигурно щеше да притежава мечтаната яхта.

Погледнах го и попитах:

— И ти му отказа?

Баща ми сви рамене.

— Още в началото му дадох да разбере, че не искам да „танцувам“. Първо, това би означавало да се сближа с него, а както вече споменах, смятах Уил Дарнъл за смрадлив пор. От друга страна, хората като него са адски невежи по отношение на счетоводството — мнозина попадат в затвора, защото вярват, че могат да укрият незаконните си доходи и са напълно убедени в това.

Той се засмя и продължи:

— Кой знае защо, всички те си въобразяват, че парите могат да се перат като мръсни дрехи, докато на практика единственият изход е да жонглираш, докато нещо се стовари върху главата ти.

— Това ли бе причината да му откажеш?

— Да, донякъде. — Той ме изгледа право в очите. — По дяволите, не съм мошеник, Денис.

Внезапно помежду ни като че премина електрически ток. Дори сега, четири години по-късно, настръхвам като си го спомня, макар да не съм сигурен, че мога да ви опиша случилото се. Причината не бе само в това, че тази вечер баща ми за пръв път разговаряше с мен като с равен, нито че за миг ми позволи да видя тъжния странстващ рицар, скрит в изтънчения човек, който се бори за прехраната си в един мръсен, гаден и пълен с изнудвачи свят. Всъщност за пръв път го виждах в истинската му светлина — човек, съществувал много преди да се появя на бял свят и направил доста компромиси. Ако в този миг си го представех да се люби с майка ми — двамата потънали в пот от усилията си — навярно нямаше да се почувствам неудобно.

Сетне баща ми сведе очи, виновно се усмихна и произнесе с дрезгавия глас на Никсън, който отлично умееше да имитира:

— Мили хора, заслужавате да узнаете, дали баща ви е мошеник. Успокойте се, не съм. Можех да приема подкупа, но... но щеше да е неморално.

От облекчение се засмях прекалено високо. Усетих, че моментът ми се изплъзва, че връзката помежду ни се разпада. И въпреки че нещо в мен се съпротивляваше, разумът ми подсказваше, че така е по-добре — не можех да издържа на напрежението. Струва ми се, че и баща ми почувства същото.

— Тихо — нареди той. — Ще събудиш майка си и тя ще ни нахока, защото още не сме си легнали.

— Вярно. Татко, имаш ли предетава с какво се занимава Дарнъл?

— По онова време не знаех и не исках да науча, защото щях да стана негов съучастник. Имах известни подозрения и подочувах това-онова. Мисля, че въртеше търговия с крадени автомобили — не че ги укриваше в гаража на „Хамптън стрийт“; Уил не е толкова тъп — само идиотът сere там, където яде. Може би се занимаваше и с контрабанда.

— На оръжия и боеприпаси? — попитах с леко прегракнал глас.

— О, нищо толкова романтично. По-скоро бих предположил, че се е занимавал с цигари и с алкохол, които винаги вървят на пазара. Може би ако е преценил, че няма голям риск, понякога е прекарвал пратка микровълнови печки или цветни телевизори. С една дума, през всичките тези години не е стоял със скръстени ръце.

Лицето на баща ми стана сериозно и той ме изгледа.

— Дарнъл умело използваше козовете си и дълго време късметът не му изневери, Денис. О, може би дори нямаше нужда от късмет в нашия град — предполагам, че ако бе ограничил дейността си само в Либъртивил, щеше да си кара по стария начин цял живот или поне докато пукне от инфаркт — но ако щатските данъчни са дребни риби, то онези от федералното бюро са направо акули. Досега Дарнъл е имал късмет, но някой ден онези типове ще се стоварят върху него като Великата китайска стена.

— Дочул ли си някакви слухове?

— Нито дума. Пък и едва ли ще чуя. Но много обичам Арни Кънингам и знам, че си обезпокоен от тази му кола.

— Прав си. Струва ми се, че е побъркан по нея. Нищо не го интересува, освен проклетата кола...

— Хората, които не са имали много, са склонни да реагират по този начин — прекъсна ме баща ми. — Увеличат се до полуда било по кола, било по някое момиче или по музикален инструмент, или са завладени от фикс идеи по отношение на някоя известна личност. В колежа имахме съученик, когото наричаха Щърка. Беше високо, грозновато момче. Щърка бе луд по моделите на влачета, запалил се беше по тях още от трето отделение. Миниатюрната му железница бе едва ли не осмото чудо на света. Изхвърлиха го от „Браун“ още през първата година. Имаше двойки по всички предмети. Когато се наложи да избира между колежа и любимите си модели, предпочете второто.

— Какво стана с него?

— Самоуби се през шейсет и първа — отговори баща ми и стана.
— Мисълта ми беше, че понякога добрите хора биват заслепени, и то не винаги по своя вина. Може би Дарнъл ще забрави за Арнъл, може би приятелят ти ще бъде за него само клиент както всички останали, който лежи под колата си. Но ако Дарнъл се опита да го използва, отвори му очите, Денис. Не допускай да бъде въвлечен в „танца“.

— Добре, ще опитам. Но едва ли всичко зависи от мен.

— Вярно. Хайде да си лягаме.

— Съгласен.

Качихме се в стаите си на горния етаж. Въпреки умората си, дълго не можах да заспя. Изминалият ден бе богат на събития. Навън вятърът подухна и някакво клонче заудря по външната стена на къщата. Някъде отдалеч, навярно от центъра на града, дочух изсвирване на гуми върху асфалта — в тихата нощ звукът напомняше отчаяния смях на истерична жена.

14. КРИСТИН И ДАРНЪЛ

*Каза ми, че чул за семейство,
типичен американски дует,
което собственото си бебе
разменило за шевролет.
Но да говорим за бъдещето оттук нататък —
от миналото се изплъзнахме в тоз'миз
кратък...
Елвис Костело*

Зает денем с работата в пътностроителната бригада, вечер Арни ремонтираше Кристин и почти не виждаше родителите си. Взаимоотношенията помежду им все повече се изостряха. Домът на семейство Кънингам, където доскоро цареше приятна и безметежна атмосфера, сега напомняше военен лагер. Навярно на мнозина от вас ситуацията е до болка позната от собственото им юношество. По принцип децата са егоисти и смятат, че първи са открили Америка. (Обикновено това е по-често явление при момичетата, но не е задължително). От своя страна родителите са прекалено боязливи, нерешителни, невежи и властни и отказват да отпуснат юздата. Едните и другите грешат. Понякога схватката помежду им е мъчителна и жестока — едва ли има по-отвратителна и жестока война от гражданската. Но положението на Арни бе още по-тежко, защото разривът беше настъпил толкова късно, а родителите му бяха свикнали да му се налагат. Едва ли ще сгреща, ако кажа, че бяха планирали живота му, вместо него. Ето защо, когато четири дни преди началото на учебната година Майкъл и Реджина предложиха да заминат за вилата им, в Йорк, Арни прие, въпреки че последните свободни дни му бяха жизнено необходими за да ремонтира колата си. Докато работехме в бригадата, все по-често повтаряше, че „ще им покаже“, че ще превърне Кристин в истинска царица на шосетата и „ще им даде да

разберат“. Вече бе запланивал след ремонта на купето, да я преобоядиса в оригиналните ѝ цветове — тъмночервено и слонова кост.

И все пак замина за вилата, твърдо решен в продължение на четири дни да се подчинява безпрекословно и да се забавлява — или поне да се преструва, че го прави. Отбих се у тях вечерта преди заминаването им и с облекчение установих, че Майкъл и Реджина вече не ми се сърдят за покупката на колата, която все още не бяха виждали. Очевидно бяха решили, че синът им е обзет от някаква мания.

Реджина беше заета с приготвяне на багажа. Помогнах на Майкъл и на Арни да качат кануто върху джипа им и здраво да го привържат. Когато свършихме, Майкъл предложи на сина си — с изражението на крал, който удостоява с невероятни почести двама любими поданици — да донесе няколко бири от кухнята.

Арни се престори на смаян и безкрайно трогнат и въодушевено заяви, че идеята е прекрасна. Но преди да се отдалечи, тайничко ми намигна.

Майкъл се облегна върху джипа и запали цигара.

— Смяташ ли, че колата ще му омръзне?

— Не знам.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, стига да мога — промълвих предпазливо.

Бях абсолютно сигурен, че ще ме помоли да прочета едно конско на Арни и да се опитам да го вразумя. Но Майкъл каза:

— Ако имаш възможност, докато ни няма се отбий в сервиза на Дарнъл и провери какво става с колата. Много ми е любопитно.

— Защо? — попитах и моментално осъзнах, че постъпвам адски невъзпитано. Но думата вече се бе изплъзнала от езика ми.

— Защото искам Арни да успее — простичко отвърна Майкъл и ме погледна. — О, Реджина не дава да се издума за колата. Ако синът ѝ притежава автомобил, това би означавало, че е пораснал. А последното би могло да означава много неща — неубедително изрече той. — Но вече не му се сърдя, или поне съм се примирил. Признавам, че отначало бях неприятно изненадан. Представих си как тази ръждясала бричка се мъдри пред дома ни, докато Арни е в колежа... или пък че някоя вечер той ще се задуши от изгорелите газове от ауспуха.

Неволно си припомних Вероника Льобей.

— Но сега... — Майкъл вдигна рамене, погледна към вратата, свързваща гаража с кухнята, хвърли цигарата си и я стъпка. — Очевидно синът ми се смята отговорен за колата, самочувствието му е поставено на изпитание. Дано да стегне Кристин за преглед.

Навярно забеляза промяна в изражението ми. Когато отново проговори, гласът му прозвуча така, сякаш се оправдаваше.

— Все още не съм забравил какво е да си млад. Зная, че колата е необходимост за младеж като Арни. Реджина не може да го разбере, защото винаги е имала кавалери, които да я возят. Никога не е имала нужда от собствена кола. Знам, че автомобилът е задължителна необходимост, ако някое момче иска да има гаджета.

Внезапно схванах мисълта му. Смяташе Кристин за средство за постигане на дадена цел, не за самата цел. Питам се как ли ще реагира ако научи, че единствената мечта на сина му е да подкара Кристин. Питам се още дали ако го разбере, ще се почувства неловко.

Вратата на кухнята се затвори с трясък.

— Обещавах ли да провериш?

— Ами... добре. Щом като настоявате.

— Благодаря.

Арни се появи с бирите и попита:

— За какво му благодариш?

Тонът му беше небрежен и закачлив, но очите му напрегнато ни оглеждаха. Отново забелязах, че кожата му действително започва да се изчиства и че лицето му вече не изглежда толкова мекушаво. За пръв път понятията „Арни“ и „гадже“ не ми се видяха взаимноизключващи се. Не приличаше на лицето с изпъкнала челюст на някой спасител по плажа, цар на абитуриентските балове, но изглеждаше интересно и интелигентно. Едва ли някога щеше да се хареса на Роузан, но...

— Задето ни помогна да качим кануто — небрежно отвърна Майкъл.

— О, това ли било?

Изпихме бирите, после се прибрах у дома. На другия ден щастливото семейство замина за вилата, вероятно за да преоткрие семейната хармония, изчезнала в края на лятото.

Един ден преди завръщането им, отидох с колата си в сервиза на Дарнъл — искаше ми се да задоволя собственото си любопитство, както и това на Майкъл.

Сервизът, който се издигаше пред огромен паркинг за бракувани коли, заемаше цяла пресечка и на дневна светлина изглеждаше също така отблъскващ, както в нощта, когато докарахме Кристин — притежаваше очарованието на умряла мъртва пепелянка.

Намерих свободно място на паркинга пред процъфтяващия преуспяващ магазин за авточасти, който също принадлежеше на Дарнъл — на витрините му бяха изложени скъпи глави, скоростни кутии и турбо компресори, безсъмнено предназначени за всички бачкатори, които трябва да поддържат таратайките си, за да си изкарват прехраната. Освен това имаше богат избор на скъпи гуми и тасове. Докато човек гледаше тази витрина, можеше да си помисли, че е попаднал в някакъв автомобилен Дисниленд.

Слязох от колата и прекосих паркинга по посока на сервиза, откъдето се разнасяха викове, дрънкане на инструменти и пукот на пневматичните отвертки. Мършав човек, облечен в нацапано кожено яке поправяше стар мотоциклет. Върху лявата му буза се виждаше дълбока драскотина, като че ли бе паднал от возилото си. На гърба на якето му беше изрисуван череп със зелена барета, имаше и симпатично очарователно мото: „Избий ги до крак и Бог ще се погрижи за онзи, който не е враг“.

Мъжът ме изгледа с кръвясали и безумни очи, като на Распутин, после отново се приведе над мотоциклета. Върху подредените му с хирургическа прецизност инструменти пишеше: „Сервиз на Дарнъл“.

Влязох в напомнящото на пещера помещение, където отекваха подрънкването на инструментите и гласовете на мъжете, които псуваха колите. Помислих си, че кой знае защо, монтьорите винаги псуват, и то в женски род: „Престани да се инатиш, кучко“, „Що не щеш да се разхлабиш, мръснице“, „Рик, я ми помогни за свалим тази пущина“.

Огледах се за Дарнъл, но не го видях. Мъжете наоколо не ми обърнаха внимание. Тръгнах към клетката, където стоеше Кристин, паркирана с предницата към изхода, преструвайки се, че бях собственикът ѝ. В клетката вдясно, двама шишковци, облечени в тениски, монтираха прицеп за фургон върху задницата на очукан пикап. Клетката от другата страна беше празна.

Когато приближих Кристин усетих как отново ме побиха тръпки и съвсем безпричинно ме обзе смразяващ ужас. Страхът ми беше съвсем неоправдан, но не успях да се овладеея — инстинктивно

направих крачка вляво, към празната клетка. Кой знае защо, не исках да застана пред колата.

Първото, което ми направи впечатление бе, че външността на Арни се подобрява успоредно с тази на Кристин. След това забелязах, че той ремонтира колата някак си хаотично, въпреки че по принцип е много методичен.

На мястото на старата, счупена антена се мъдреше нова и проблясваше под неоновото осветление. Решетката на радиатора беше сменена наполовина. Останалата част все още беше на петна и разядена от ръжда.

Намръщено огледах цялата дясна страна на колата и си казах: „Е, сгрешил съм, сигурно е от другата страна“. Заобиколих Кристин и отново я разглеждах, но не открих това, което търсех.

Свъсил вежди, се облегнах на стената и се замислих. Бях почти сигурен, че когато за пръв път видяхме Кристин пред дома на Лъобей с надпис „Продава се“, залепен на предното стъкло, от едната страна на купето, близо до задницата имаше голяма изпълнена с ръжда дупка — също като онези, които дядо ми наричаше „конски ритник“. Често, докато карахме по магистралата и задминавахме кола с голяма дупка върху купето, той възкликваше: „Хей, Дени, я погледни! Тази изглежда като ритната от кон“.

Дядо ми беше от хората, които имат подходящ цветист израз за всяка ситуация.

Казах си, че навярно съм си въобразил, после поклатих глава. Не биваше да се самозаблуждавам. Дупката действително беше там — спомних си я съвсем ясно. Сега бе изчезнала, но това съвсем не означаваше, че изобщо не е съществувала. Очевидно Арни я бе изучава и замаскирал отлично. Но...

По нищо не личеше, че ламарината е изучана. Нямаше нито следа от грунд, боята не беше олющена — както и преди, Кристин бе боядисана в убито червено и в мръсно бяло.

По дяволите, сигурен съм, че беше там! Дълбока вдлъбнатина, пълна с ръжда от едната или от другата страна на купето.

А сега беше изчезнала.

Подпирах се на стената, заобиколен от потракването на инструментите. Внезапно се почувствах напълно изоставен и много изплашен. Имаше нещо нередно, нещо откачено в цялата тази история

и действията на Арни. Поставил беше нова антена, въпреки че ауспухът почти се влачеше по земята. Сменил бе само половината от решетката. Казваше, че ще започне ремонта на колата от предницата, но беше поставил нова, яркочервена тапицерия върху задните седалки, доскоро покрити с разкъсан и прашен плат, от който стърчаха счупени пружини.

Всичко това ме плашеше. Струваше ми се ненормално и съвсем нетипично за Арни.

Хрумна ми нещо, някакъв далечен спомен. Несъзнателно отстъпих назад и огледах колата — не на части, а цялата. Изведнъж ми просветна, всичко си дойде на мястото и отново ме обзе ужас.

Спомних си нощта, когато докарахме Кристин тук и сменихме спуканата гума — когато я поставихме на скапаната бричка, внезапно ми се стори, че забелязвам лека промяна в нея, че изпод неугледната ѝ външност наднича друг автомобил — нов, великолепен, току-що слязъл от конвейера в годината, когато Айк беше президент, а Батиста все още управляваше Куба.

Гледката пред очите ми ми напомни за онази нощ... само че освен новата гума, сега Кристин имаше още придобивки — антената, никелираната решетка, проблясваща под неоновите лампи, нов тъмночервен мигач, претапицираните седалки.

На свой ред това ми напомни нещо от детството ми. Всяко лято с Арни заминавахме за две седмици на лагер, организиран от библейското училище. Ежедневно учителката ни разказваше по някоя история от Библията, като я оставяше недовършена; после ни раздаваше „вълшебна хартия“. Листовете бяха бели, но щом ги потъркахме с монета, или с неподострен молив, върху тях постепенно се очертаваше някаква картина: гълъбицата занася маслиненото клонче на Ной, стените на Йерихон рухват... и така нататък. С Арни запленини наблюдавахме появяването им. Отначало виждахме само отделни щрихи върху белия лист, сетне те се свързваха помежду си, придобиваха смисъл...

Изгледах Кристин с нарастващ ужас. Опитах се да се отърся от впечатлението, че дяволски наподобява онези вълшебни картинки.

Искаше ми се да надникна под капака ѝ.

Внезапно това ми се стори безкрайно важно.

Заобиколих я и заставах до предната врата. Не ми се искаше да стоя пред нея — необяснимо защо, но не исках — и пипнешком потърсих лостчето за отваряне на капака. Не можех да го открия и си казах, че сигурно е вътре в нея.

Понечих да заобиколя Кристин, но съзрях още нещо, което ме изплаши до смърт. Навярно се бях заблудил за „конския ритник“. Знаех, че не съм, но все пак беше възможно.

Но онова, което видях, беше съвсем различно.

Пукнатината върху предното стъкло се беше смалила.

Бях абсолютно сигурен.

Напрегнато си припомних как само преди месец влязох в гаража на Лъобей да разгледам колата — Арни бе придружил стареца в къщата, за да подпише документите. Веднага ми направи впечатление, че цялата лява страна на предното стъкло представлява паяжина от пукнатини, навярно причинени от отхвъркнал камък.

Днес паяжината изглеждаше по-малка, по-слабо разклонена. Сега, за разлика от преди, през нея можеше да се надникне в колата. Бях сигурен. „Зрителна измама, това е всичко“ — прошепна разумът ми.

И все пак сигурно грешах, защото онова, което виждах, беше невъзможно. Ако имаш пари, подмяната на предното стъкло не е проблем. Но да накараш пукнатината да се смали... Опитах се да се засмея, но от гърлото ми се изтръгна само скимтене. Един от мъжете в съседната клетка любопитно ме изгледа и прошепна нещо на приятеля си. Гласът ми трепереше, но си казах, че все пак е за предпочитане, отколкото ако не мога да издам нито звук. Казах си още, че съм станал жертва на оптическа илюзия и това е всичко. Когато за пръв път видях Кристин, залязващото слънце осветяваше изцяло напуканото стъкло, а втория път тя беше в тъмния гараж на Лъобей. Сега колата се осветяваше от монтираните във високия таван флуоресцентни лампи. Три различни видове осветление, но крайният резултат бе еднакъв — оптическа измама.

Все пак повече от всякога жадувах да надникна под капака. Заобиколих Кристин и дръпнах предната дясна врата, но тя не се отвори. Беше заключена. Разбира се, че беше заключена — и четирите бутона бяха натиснати. Арни едва ли би я оставил отворена, за да позволи да всеки да седне вътре и да я разглежда.

Репертън може да бе изгонен от гаража, но гадняри като него се срещаха под път и над път. Отново се засмях — глупавият стар Денис! Но този път гласът ми беше още по-писклив и треперещ. Внезапно изпитах чувство на клаустрофобия, както понякога сутрин, когато бях прекалил с марихуаната.

Съвсем естествено, че Анри е заключил плимута. Може би си въобразявах, но все ми се струваше, че когато първия път заобиколих колата, бутоните не бяха натиснати.

Отново отстъпих назад и огледах Кристин. Седеше си кротко в клетката и въпреки усилията на Арни, все още приличаше на куп старо желязо. В главата ми се въртеше една и съща натрапчива мисъл — сякаш Кристин знаеше, че искам да вляза вътре и да дръпна лостчето за отваряне на капак.

И тъй като не искаше да го сторя, беше заключила вратите си.

Идеята ми се стори нелепа и забавна. Толкова забавна, че пак се засмях. Забелязах, че този път неколцина мъже ме погледнаха, както обикновено се зяпат лудите.

Огромна ръка се стовари върху рамото ми и ме завъртя — видях пред себе си Уил Дарнъл. От устата му стърчеше угаснала пура. Краят ѝ бе овлажнен и ми се стори адски отвратителна. Шишкото носеше половинки очила с половин стъкла, а очите зад тях студено ме отглеждаха.

— Какво търсиш тук, миличък? — попита той. — Тази кола не е твоя.

Мъжете в съседната клетка ни наблюдаваха с жадно любопитство. Единият смущка приятелчето си и му прошепна нещо.

— На мой съученик е — отвърнах. — Докарахме я тук заедно. Може би ме помните — аз съм онзи с огромния тумор на носа и...

— Хич не ме интересува, дори да си пристигнал със скейтборд — изръмжа той. — Туй не е твоя кола. Спести си тъпите шегии и моментално се разкара! Хайде, изчезвай!

Баща ми беше прав — Дарнъл бе истински боклук.

С най-голямо удоволствие бих се разкарал. Имаше поне хиляда други места, където исках да бъда през последния ден от ваканцията. Дори Черната дупка в Калкута беше за предпочитане — положително щях да се чувствам по-добре там. Е, не съм идеално, но все пак по-добре. Но нещо в Кристин ме тревожеше. Събрани накуп,

незначителните подробности се превръщаха в загадка, която жадувах да разкрия. „Бъди негови очи“ — беше казал баща ми и съветът ми се стори добър. Лошото бе, че не можех да повярвам на очите си.

Обърнах се към шишкото:

— Казвам се Денис Гилдър. Баща ми е бил ваш счетоводител, нали?

Дарнъл дълго се вира в мен с безжизнените си, ледени свински очички. Стори ми се, че се кани да ме наругае и да ми извика, че не му пука кой е баща ми, че трябва моментално да се разкарам и да оставя на мира бедните работници да поровят колите си, за да изкарат насъщния си...

Сетне се усмихна, но очите му останаха студени.

— Значи ти си момчето на Кени Гилдър?

— Точно така.

Дарнъл потупа капака на Кристин с тлъстата си бяла ръка. Забелязах, че носи два пръстена, брилянтът на единия изглеждаше истински. Все пак не бях напълно сигурен — хлапе като мен не разбира много от скъпоценни камъни.

— Добре. Ако действително си син на Кени, всичко е наред.

Стори ми се, че се кани да ми поиска документ за самоличност. Мъжете в съседната клетка отново се заловиха за работа, очевидно решили, че няма да се случи нищо интересно.

— Ела да си поговорим в канцеларията — нареди Дарнъл, обърна се и прекоси гаража, без дори да хвърли поглед назад. Явно не се съмняваше, че ще се подчиня. Движеше се като кораб, вдигнал всички платна, бялата му риза се развяваше, обиколката на ханша му бе смайваща. Винаги когато гледам много пълни хора, не мога да повярвам на очите си, сякаш съм станал жертва на много умела оптическа измама. Но не забравяйте, че в рода ми всички са слаби, в сравнение с родителите си дори съм дебел.

Докато крачеше към канцеларията си — стаичка със стъклена стена, която гледаше към гаража, — Дарнъл се спираше тук-там. Напомняше ми на Молох, за когото учихме в часовете по литература. Молох беше бог, за когото се вярвало, че вижда всичко с единственото си червено око. Шишкото излая на някакъв клиент, че ще го изхвърли, ако не сложи маркуч на ауспуха си, извика на друг, че „гърбината“ на Ники отново му създава неприятности и двамата избухнаха в смях,

изрева на трети да събере шибаните кутийки от кока кола, да не би да е роден на буницето? Очевидно на Уил Дарнъл бе чуждо онова, което майка ми наричаше „нормален тон“.

След моментно колебание го последвах. Човек си пати от любопитството.

Канцеларията му беше обзаведена в стил „ранен американски карбуратор“ и по нищо не се различаваше от мръсните канцеларии в гаражите по цялата страна, която съществува благодарение на каучука и бензина — течното гориво. На стената висеше омазнен календар със снимка на русокоса богиня по шорти и с разкопчана блуза, покачена на някаква ограда. Виждаха се и реклами на няколко фирми за продажба на авточасти. И още — купища папки, антична сметачна машина и снимка (леле, мале!) на Уил Дарнъл с нахлупен на главата фес, яхнал миниатюрен мотоциклет, който сякаш всеки миг щеше да рухне под тежестта му. В канцеларията вонеше на отдавна изпушени пури и на пот.

Дарнъл се настани на въртящия стол с дървени облегалки за ръцете. Възглавницата уморено изпухтя под тежестта му, сякаш се примиряваше с участието си. Шишкото се облегна назад и взе кибритена клечка от кухата глава на керамичното негърче. Драсна я върху парчето гласпапир, залепено от едната страна на бюрото му и запали влажния си фас. Закашля се продължително и силно, едрият му гръден кош конвулсивно се повдигаше и спускаше. На стената зад него беше залепена картинка, изобразяваща котарака Гарфийлд. Вдигнал лапа, котаракът питаше: „Искаш ли да ти избия зъбите?“ Текстът като че идеално характеризираше Уил Дарнъл — мръсник в царството си.

— Искаш ли пепси, малкия?

— Не, благодаря — отвърнах и седнах на дървения стол срещу него.

Дебелакът ме погледна — студените му очи отново се впиха в лицето ми, сетне кимна.

— Как е баща ти, Денис? Научих, че е имал проблеми със сърцето.

— Добре е. Веднага си спомни за вас, когато му съобщих, че Арни е докарал колата си тук. Каза ми, че сега Бил Ъпшоу се занимава със счетоводството ви.

Дарнъл отново изпитателно ме изгледа със студените си очи.

— Аха. Добър счетоводител е този Бил. Да, да. Не колкото баща ти, но все пак добър.

Кимнах. Дватама замълчахме. Започвах да се чувствам неловко. За разлика от мен, Уил Дарнъл въобще не изглеждаше притеснен. Лицето му беше безизразно, само очите му продължаваха да ме изучават. Проговори така внезапно, че подскочих:

— Навярно приятелчето ти те изпраща да провериш дали действително съм изгонил Репертън?

— Не, няма такова нещо.

— Е, предай му че Бъди вече го няма — продължи шишкото, сякаш не ме беше чул. — Малък хитрияга беше този Бъди. Винаги, когато докарват трошките си тука, им казвам: „Подчинявайте се, или се спасявайте“. Репертън ми помагаше, вършеше това-онова и сигурно си е въобразил, че е получил златния ключ за кенефа, или нещо подобно. Пустият му нахитрял пънкар!

Той отново се закашля и дълго време не можа да се успокои. Звучите, изтръгващи се от гърлото му, ми се сториха адски противни. Започвах да изпитвам чувство на клаустрофобия, въпреки че прозорецът на канцеларията гледаше към сервиза.

— Арни е добро момче — след малко рече Дарнъл, без да откъсва поглед от лицето ми. Дори по време на пристъпа очите му продължаваха да ме дебнат. — Много бързо усвои тукашните порядки и разбра какво се иска от него.

Чудех се какво ли е онова, „което се иска“, но не посмях да го попитам.

Дарнъл сам ми отговори. Като изключим студенината в погледа му, явно беше в добро настроение, което го правеше словоохотлив.

— Мете пода, изхвърля боклука в края на работното време и заедно с Джими Сайкс следи всички инструменти да бъдат връщани. С инструментите трябва да се внимава — щом им обърнеш гръб, сякаш им поникват крила, Денис. — Засмя се, но смехът му премина в хриптене. — Освен това започна да разглобява на части колите в автомобилното гробище. Има сръчни ръце. Сръчни ръце и отворителен вкус за коли. От години не съм виждал по-голяма гадория от онзи плимут.

Опитах се да възразя:

— Смятам, че колата е нещо като хоби.

— Дано! — възкликна Дарнъл. — Дано да си прав. Стига да не реши да се фука по шосетата с нея, както онзи негодник Репертън... но едва ли скоро ще му се удаде възможност, нали?

— Да. Колата изглежда доста скапана.

— По дяволите, какво работи той по нея? — гневно попита шишкото.

Внезапно се приведе напред, мощните му рамене почти допряха главата му. Съвси вежди и присви очи, докато се превърнаха в блещукащи точки.

— Майната му, какво е намислил? Цял живот съм в този бизнес, но никога не съм виждал по-шантав начин да се ремонтира кола. Слушай, да не би това да е някакъв майтап? Или игра?

— Не ви разбирам — отвърнах, въпреки че беше точно обратното — разбирах го прекалено добре.

— Да не искаш да ти го нарисувам? — възкликна Дарнъл. — Докарва бричката си в гаража и отначало прави всичко, както му е редът. По дяволите, сигурно не е червив с пари, иначе нямаше да е тук. Сменя маслото и филтъра, гресира я. Един ден забелязвам, че е купил още две гуми, след като вече е сменил задните.

Учудено си помислих: „Две задни гуми?“ После реших, че Арни просто се е снабдил с три нови гуми в допълнение на онази, която купих вечерта, когато докарахме Кристин в гаража.

— След няколко дни видях, че е сменил чистачките — продължи Дарнъл. — На пръв поглед — нищо странно, само дето колата още дълго няма да излезе отгук — независимо дали вали дъжд, или грее слънце. После се появи нова антена и си казах, че приятелчето ти ще слуша радио докато работи и ще изтощи акумулатора. Сега виждам, че е претапицирал само задните седалки и е сменил половината решетка. Е, какво е това? Някаква игра?

— Не зная. От вас ли купи резервните части?

— Не — огорчено отвърна Дарнъл. — Нямам представа откъде ги намира. Видя ли решетката — по нея няма нито едно петънце ръжда. Навярно я е поръчал някъде, в заводите „Крайслер“ в Ню Джърси, или Бог знае къде. Но къде е другата половина? В задника му? Никога не съм виждал решетка от две части.

— Наистина не знам. Честна дума.

Шишкото нервно смачка пурата си в пепелника и възкликна:

— Я не ме баламосвай. Признай, че и ти умираш от любопитство. Забелязах как оглеждаше колата.

Свих рамене и отвърнах:

— Арни не говори много за нея.

— О, сигурен съм. Той е потаен кучи син. Но признавам, че е истински боец. Репертън сбърка адреса като се захвана с него. Ако остана доволен от работата му, може би по-късно ще го назнача за постоянно. Джими Сайкс е добро момче, но не му сече пипето.

Изгледа ме проницателно и попита:

— Как мислиш, ще излезе ли добър работник от приятелчето ти?

— Така смятам.

— Захванал съм се с много работи — продължи Дарнъл. — Давам под наем камиони на хора, които трябва да закарат стоката си до Филадельфия. Превозвам бракмите след автомобилни състезания. Необходим ми е помощник, човек, на когото мога да се доверя.

Изпитах ужасяващо подозрение, че ме „кани на танц“. Побързах да се изправя, като за малко не преобърнах стола си и казах:

— Време е да си вървя. И... мистър Дарнъл, ще ви бъда признателен, ако не споменете за посещението ми пред Арни. Много е чувствителен, когато става дума за колата му. Да ви кажа честно, тук съм по поръчение на баща му, който се интересува докъде е стигнал с ремонта на плимута.

— Имал си е доста неприятности вкъщи, а? — Дарнъл присви дясното си око, сякаш лукаво ми намигаше. — Старците му излапали няколко кила пургатив, после клекнали над него, нали?

— Ами... да. Откъде знаете?

— Знам всичко.

Той грациозно се изправи и ме потупа толкова силно по рамото, че се олюлях. Независимо от астмата беше силен като бик.

— Достатъчно по този въпрос — продължи Дарнъл и ме поведе към вратата.

Ръката му все още лежеше на рамото ми и ме изнервяше, изпитвах леко отвращение.

— Ще споделя още нещо, което ме тревожи. Годишно през гаража ми минават стотици хиляди автомобили. Е, може би се поизсилих, но разбираш какво имам предвид — имам набито око за

колите. Знаеш ли, готов съм да се закълна, че съм виждал тази и преди, когато не е била такава бричка. От кого я купи приятелчето ти?

— От някакъв тип на име Роланд Льобей — отвърнах и си спомних думите на брата, че Льобей собственоръчно ремонтирал Кристин в някакъв сервиз на самообслужване. — Наскоро почина.

Дарнъл ме зяпна като ударен от гръм.

— Льобей? Роли Льобей?

— Точно така.

— Бивш военен? Пенсионер?

— Да.

— Боже мой, разбира се! Докарваше я тук редовно в продължение на шест ли може би осем години, после престана да идва. Беше толкова отдавна! Голям мръсник бе този Льобей. Навярно ако му налееха вряла вода в гърлото, щеше да изпикае кубчета лед. Никой не го обичаше — той още по-здрави стисна рамото ми и продължи:

— Приятелят ти знае ли, че съпругата на Льобей се е самоубила в тази кола?

— Какво? — възкликнах с престорено учудване. Не исках Дарнъл да разбере, че тревогата ми ме е подтикнала да разговарям с брата на Льобей след погребението. Страхувах се, че ще повтори информацията пред Арни и ще му съобщи откъде я имам.

Шишкото ми разказа цялата история — първо умряла дъщерята, после — майката. Когато свърши, промълвих:

— Сигурен съм, че Арни не знае нищо. Ще му кажете ли?

Той отново изпитателно ме изгледа.

— А ти ще му кажеш ли?

— Не — отвърнах. — Струва ми се, че няма смисъл.

— Тогава и аз няма да го сторя.

Той отвори вратата и мръсният въздух в гаража ми се видя като свеж полъх след задимената от пурата му канцелария.

— Дявол да го вземе този мръсник, Льобей! — възкликна Дарнъл. — Надявам се, че и в ада го карат да козирува и да марширува...

За миг гневно стисна устни, сетне погледна към Кристин, която се мъдреше в клетката си. Боята ѝ беше олющена и отдолу се виждаше ръжда, но антената и половината от решетката бяха нови.

— Мръсната кучка, отново е тук! — възкликна шишкото и се обърна към мен:

— Казват че черен гологан не се губи, а?

— Сигурно е така.

— Довиждане, малкия — произнесе Дарнъл и тикна нова пура в устата си. — Поздрави баща си от мен.

— Непременно.

— И кажи на Кънингам да се пази от онзи негодник Репертън. Мисля, че Бъди не е човек, който прощава лесно.

15. ФУТБОЛНИ НЕВОЛИ

*Научих се на саксофон да свиря
и никой за това не ми придиря.
Цяла нощ пия уиски,
Сетне умирам, волана стиснал...
Стийли Дан*

Започнахме училище и в продължение на една-две седмици не се случи нищо особено. Доволен съм, че Арни не разбра за отиването ми в гаража. Струва ми се, че това едва ли щеше да му хареса. Дарнъл удържа на думата си и запази посещенията ми в тайна — може би си имаше собствени съображения. Обадох се на Майкъл един следобед, когато знаех, че Арни е в гаража. Съобщих му, че синът му работи по колата, но ще измине дълго време, преди тя да стане годна за преглед. Казах му още, че според мен Арни само си губи времето. Майкъл посрещна думите ми с облекчение и с изненада и с това всичко приключи... поне за известно време. Арни се появяваше и изчезваше от живота ми като предмет, който забелязваш с крайчеца на окото си. Срецахме се по коридорите, класовете ни учеха заедно три часа, от време на време той идваше у нас през почивните дни. Понякога ми се струваше, че нищо не се е променило. Но той прекарваше много повече време в гаража на Дарнъл, отколкото у нас, а в петъчните вечери, придружен от Джими Сайкс — глуповатият помощник на Дарнъл, заминаваше за Фиби Плейнс. Двамата прекарваха катастрофирани спортни и състезателни коли, главно „Камаро“ и „Мустанг“, с избити стъкла и инсталирани под тях ролки за повдигане. Натовазваха ги на камион-платформа и ги докарваха при Дарнъл — ново попълнение за автомобилното гробище.

Някъде по това време Арни контузи гръбнака си. Контузията не беше сериозна, или поне така твърдеше той, но майка ми веднага забеляза, че приятелят ми е пострадал. Една неделя той дойде у нас, за да гледа по телевизията „Филис“, които тази година играеха доста

добре. По време на третия ининг, приятелят ми стана, за да налее на двама ни по чаша портокалов сок. Майка ми седеше до татко на дивана и четеше книга. Вдигна поглед, когато Арни се върна от кухнята и попита:

— Арни, защо куцаш?

Стори ми се, че за миг лицето му изненадващо и неочаквано се промени и доби лукаво, почти виновно изражение, поне така ми се стори. Във всеки случай, дори да го е имало, то изчезна след секунда.

— Предполагам, че съм се контузил снощи, докато бях в Плейнс — обясни той и ми подаде чашата с портокалов сок. — Джими Сайкс за малко не изпусна последната таратайка, която се опитвахме да наместим в камиона. Представих си я как се изплъзва назад, след което двамата се мъчим поне още два часа, докато отново я натоварим. Подпрях я с рамо и я тикнах напред. Сега разбирам, че не е трябвало да го правя.

Обяснението ми се стори прекалено подробно за такава незначителна контузия, но може би отново грешах.

— Трябва повече да внимаваш — назидателно каза майка ми. — Бог...

Прекъснах я:

— Мамо, ще ни оставиш ли да гледаме мача на спокойствие?

— ...ти е дал само един гръб — невъзмутимо продължи тя.

— Да, мисис Гилдър — покорно се съгласи Арни. Илейн царствено влезе в хола и попита: — Има ли още портокалов сок, или тъпоъгълниците са го изпили?

Извиках ѝ нетърпеливо:

— Хайде, остави ни на мира!

На терена беше станал скандал поради съдийска грешка и заради Ели бях пропуснал най-интересното.

— Не викай на сестра си, Денис — промърмори баща ми, без да откъсне поглед от списанието, което четеше.

— Оставили сме и за теб, Ели — обърна се към нея Арни.

— Понякога ми се струва, че в теб има нещо човешко — заяви сестра ми и рязко се отправи към кухнята.

— Чу ли, в мен има нещо човешко, Денис! — прошепна ми Арни и се престори, че се разплаква от умиление. — Нещо човешко!

Може би случката ми напомни щастливите дни, когато винаги бяхме заедно, или просто си въобразявах, но ми се стори, че шеговитите му думи са изречени насила, че са някак си нереални и прикриват нещо друго. Скоро забравих за контузията на Арни, въпреки че през цялата есен той накуцваше.

Самият аз бях доста зает. Бях скъсал с мажоретката, но винаги намирах момиче, с което да изляза в съботните вечери, когато не бях преуморен от непрекъснатите тренировки. Треньорът Пъфър не беше отрепка като Дарнъл, но съвсем не бе цвете за мирисане. Подобно на повечето треньори в малките провинциални гимназии, той подражаваше на покойния Винс Ломбарди, чието мото беше: „Победата не е всичко, а нещо повече“. Странно, но много хора вярват в тази тънка философия. Бях доста заякнал през лятото, прекарано в работа на магистралата и навярно с лекота щях да изкарам футболния сезон, ако отборът ни печелеше. Но по времето, когато с Арни участвахме в първата кървава схватка с Бъди Репертън, разиграла се до „пушкома“ в началото на учебната година вече беше напълно ясно, че през този сезон на отбора ни не върви. Треньорът Пъфър не го свърташе от яд, защото през десетте му години в либъртивилската гимназия отборът никога не бе имал неуспешен сезон. Но през онази година му се наложи да претърпи унижение, което беше горчив урок за него, пък и за всички нас.

Първият ни мач за сезона, който винаги беше с „Тигрите от Люнбърг“, се игра на девети септември. Трябва да кажа, че Люнбърг отговаря точно на името си и е едно нищо и никакво градче с малка гимназия в най-западната част на окръга. Все още чувам бойния вик на привържениците на Либъртивил: „Кажете, много ли е гот да стъпиш в кравешко лайно!“, последван от ироничен припев: „Да-вай-йй-йй, Люнбърг!“

Бяха изминали двадесетина години, откакто момчетата от Люнбърг бяха побеждавали либъртивилския отбор, но този път те се справиха отлично и напълно заслужено ни разгромиха. Играех ляво крило и в края на първото полувреме бях абсолютно сигурен, че от ударите по гърба ще ми останат белези за цял живот. До този момент резултатът беше 17–3. Мачът свърши при 30–10. Запалянковците от Люнбърг обезумяха от радост. Изтръгнаха гредите от вратите, като че

отборът им беше спечелил местния шампионат, и на рамене изнесоха своите момчета от игрището.

Нашите привърженици, дошли със специални автобуси, оклюмали седяха на скамейките под жаркото есенно слънце и изглеждаха сломени. Когато влязохме в съблекалнята, треньорът Пъфър, смъртноблед и някак си замаян, предложи да коленичим и да помолим Богинята за помощ през следващите месеци. Тогава разбрах, че неприятностите не са свършили, а едва сега започват.

Паднахме на колене, въпреки че всички изпитвахме болки по цялото си тяло, бяхме контузени и уморени до смърт и единственото ни желание бе да застанем под духовете и да измием миризмата на загубата. Въпреки това се подчинихме на заповедта му и в продължение на десет минути го слушахме как обяснява положението на Всевишния, като завърши с обещание, че ще изпълним задълженията си, ако Той изпълни своите.

Следващата седмица тренирахме по три часа под жаркото слънце, вместо обичайните час и половина-два. Вечер падах като пребит в леглото и в съня си чувах гръмливия глас на треньора: „Удари този левак! Удряй! Удряй!“ Правехме кросове, докато усетех, че краката ми ще се разложат, а белите ми дробове ще се подпалят. Един от защитниците. Лени Барнс, получи лек слънчев удар и треньорът благоволи да го освободи от тренировки до края на седмицата.

Срещяхме се с Арни в училището, понякога в края на седмицата той идваше у нас и оставаше на вечеря. Понякога в неделя следобед гледахме заедно мачове по телевизията, но иначе почти не се виждахме. Бях прекалено зает, въпреки че цялото тяло ме болеше, успявах да се завлека до училището и на тренировка, след това се прибирах вкъщи и сядах да уча. Но да се върнем към футболните ми неволи. Струва ми се, че най-много страдах от начина, по който съучениците ми гледаха мене, Лени и другите ми съотборници. Трябва да ви кажа, че фразата „духът на училището“ е чиста глупост. Измислена е от училищните директори, които си спомнят как на младини са прекарвали страхотно съботните следобеди на стадиона, но предпочитат да забравят, че доброто им настроение се е дължало на факта, че са били пияни, надървени, или и двете. „Духът на училището“ навярно би се проявил единствено при провеждане на кампания за узаконяване на марихуаната. Повечето ученици изобщо не

се интересуват от футбол, баскетбол или от лека атлетика. Мислят само как да се набутат в колеж, в нечий гащи, или в някоя каша. Познатата песен — бизнесът преди всичко.

Независимо от всичко. На всяка цена. Въпреки това, свикваш да си победител, и смяташ, че ще продължи вечно и го приемаш като нещо съвсем нормално. Години наред либъртивилската гимназия се славеше със страхотния си футболен отбор. За последен път бяха губили шампионата, (ако не се смяташе сегашния сезон) преди двайсет години, през хиляда деветстотин шейсет и шеста. Ето защо през седмицата, последвала загубата от Люнбърг нашите привърженици все още не се тръскаха и не скърцаха със зъби, но ни зяпаха обидено и озадачено по училищните коридори, а някои дори ни освиркваха на редовното петъчно събиране. Освиркванията накараха треньора да се изчерви като рак. Той покани тези „Плачковци“ и „двулични приятели“ на стадиона в събота следобед, за да наблюдават и реванша на века.

Не знам дали „плачковците“ и „двуличните приятели“ дойдоха на стадиона, но аз бях там. Играехме на собствен терен срещу „Мечките“ от Ридж Рок. Това е миньорски град и учениците от местната гимназия са груби селяндури, зловни, грозни и яки простаци. Миналата година нашият тим едва успя да ги елиминира в надпреварата за регионалната титла: тогава някакъв спортен коментатор каза, че победата не се дължи на по-добрата игра, а на факта, че треньорът ни има възможност да избира между повече ученици. Повярвайте, че Пъфър побесня, когато го чу. Но тази година на „Мечките“ им вървеше — разбиха ни на пух и прах. През първата част Фред Дан напусна терена поради мозъчно сътресение, през втората закараха Норман Алепо в общинската болница със счупена ръка. А през последната „Мечките“ направиха три поредни тъчдауна, два — от пънтери. Крайният резултат беше 40–6. Не ще бъде нескромно, ако спомена, че аз отбелязах и шестте. Но това не ми пречеше да съм реалист и да осъзнавам, че просто имах късмет.

Последва още една седмица, изпълнена с изтощителни тренировки. Пъфър непрекъснато крещеше: „Удари онзи левак!“ Един ден тренирахме близо четири часа и когато Лени каза, че все пак трябва да ни остане малко време за уроците, имах чувството, че Пъфър ще го опердаши. Треньорът бе добил навика непрекъснато да прехвърля връзката с ключове от едната в другата си ръка и ми

напомняше капитан Куиг от „Бунта на Кайн“. Смятах, че най-точният показател за характера ти е как понасящ загубите. Пъфър, който през цялата се кариера не беше имал губещ сезон, реагираше на сегашното положение с объркана, безмислена ярост, подобно на тигър в клетка, дразнен от жестоки деца.

Следващият петък — мисля, че беше двацет и втори септември, обичайното събиране след седмия час беше отменено. Едва ли някой от съотборниците ми съжаляваше: и без това беше глупаво да седиш като истукан, докато дванайсет подскачащи мажоретки за хиляден път те представят на зрителите. Но все пак това беше зловещ признак. Същата вечер треньорът ни нареди да се върнем в гимнастическия салон, където в продължение на два часа ни прожектираше видеозаписи на подобните ни загуби от „Тигрите“ и от „Мечките“. Навярно целеше да ни амбицира, но странно защо се почувствах подтиснат. В нощта преди втория мач на собствен терен, сънувах нещо странно. Не беше кошмар, като онзи, от който се изтръгнах с писък, събуждайки цялата къща, но все пак беше... неприятен. Играехме с филарделфийските „Драconi“, над стадиона духаше силен вятър. Възторжените викове на публиката, гръмогласният, променен от високоговорителите глас на Чъби Маккарти, който съобщаваше тъчдауните и ярдовете, дори звуците на ударите, които си разменяха играчите — всичко това отекваше някак странно и приглушено на фона на неспирния, монотонен вятър.

Лицата на зрителите по трибуните изглеждаха жълтеникави, и недействителни, подобни на китайски маски. Мажоретките танцуваха и подскачаха като навити кукли. Небето беше необикновено сиво и покрито с облаци. Отборът ни губеше. Треньорът Пъфър крещеше някакви наставления, които не чувахме. „Драконите“ ни се изплъзваха, топката неизменно беше в тяхно владение. Лени Баронг изглеждаше така, сякаш го измъчваше страхотна болка. Потръпващите му устни бяха извити надолу като на трагична маска.

Блъснаха ме, събориха ме на земята и ме прегазиха. Лежах на тревата, гърчех се и се опитвах да си поема дъх. Вдигнах очи и забелязах Кристин, паркирана на лекоатлетическата писта. Беше чисто нова и блестеше, сякаш само преди час беше излязла от автосалона.

Арни седеше на покрива ѝ в лотосова поза (скръстил крака като някой Буда) и ме зяпаше невъзмутимо. Изкрещя ми нещо, но

монотонният вой на вятъра почти заглуши думите му. Стори ми се, че вика: „Не бой се. Ще се погрижим за всичко. Не бой се, всичко е наред.“ Питам се за какво ще се погрижат, докато лежах на терена (който в съня ми се бе превърнал в изкуствена зелена настилка) и се опитвах да си поема дъх. Бандажът се впиваше между краката ми, точно над тестисите ми. Ще се погрижат, но за какво? За какво?

Не получих отговор. Жълтите фарове на Кристин злобно проблясваха, а Арни си седеше на покрива ѝ сред непрестанния, напорист вятър.

На следващия ден излязохме на терена и достойно се борихме за честта на добрата стара гимназия. Онова, което последва, не беше толкова страшно, както в съня ми. Никой не беше контузен, дори в третата част настъпи момент, когато ми се стори, че може би ще победим. Сетне полузащитникът на „Драконите“ извади късмет с няколко дълги паса. Като не върви — не върви. Отново загубихме. След мача треньорът Пъфър остана неподвижен на скамейката и дори не ни погледна. Предстояха ни още две срещи, но той вече се бе признал за победен.

16. ПОЯВЯВА СЕ ЛИЙ, ИЗЧЕЗВА БЪДИ

*Не се смей скъпа, не е хвалба —
притежавам най-бързата кола в града.
Би полетяла, ако имаше крила
ако някой да я задмине се опита.
Това е моят дяволски автомобил,
не подозираш с какво съм се сдобил...
Бийч Бойс*

Сигурен съм, че всичко започна отново във вторник след загубата ни от „Драконите“. Трябва да е било двамайсет и шести септември. По три предмета сливаха класа ни с този на Арни. През четвъртия час имахме един от тях — „Звездни мигове в историята на Америка“. Първите два месеца от учебната година ни предаваше завеждащият катедрата мистър Томпсън. Темата на лекциите му беше „Двеста години възход и падение“. Но Арни им викаше часове по „къркорене“, защото се падаха точно преди обед и стомасите ни издаваха странни звуци.

Когато през онзи ден часът свърши, някакво момиче се приближи към приятеля ми и го попита дали има домашно по английски. Той отговори утвърдително и внимателно го измъкна от тетрадката си. Забелязах, че момичето внимателно го огледа с тъмносините си очи. Косата му беше тъмноруса, с цвят на пресен мед — не на онзи, преработения, а на меда, току-що изваден от питата. Беше завързана отзад с широка панделка, синя като очите на момичето. Докато я наблюдавах, сърцето ми се сви. Девојката преписваше домашното, а през това време Арни не откъсна поглед от нея. Разбира се, и друг път бях виждал Лий Кабът. Преди три седмици бе пристигнала в Либъртивил от някакъв град в Масачузетс, така че се бяхме срещали по коридорите на училището. Някой ми каза, че баща ѝ работел за „ЗМ“, които произвеждат прозрачните лепенки.

Не искам да ви излъжа, че този ден за пръв път я загледах, защото Лий Кабът беше красавица. Забелязал съм, че в романите писателите неизменно приписват някакъв физически недостатък на героините си: може би смятат красотата за банална, или си мислят, че физическите недостатъци ще направят дамата по-реална. Пишат, че дадена жена щяла да бъде красива, ако нямала издадена по-дълга долна устна, заострен нос, или плоска гръд — все нещо не ѝ е наред.

Лий Кабът беше просто и безусловно красива. Кожата ѝ беше идеална, страните ѝ — с еластична руменина. За момиче беше висока, но не прекалено. Притежаваше великолепно тяло — стегнат, висок бюст, тънка талия, която изглеждаше толкова малка, че би могъл да я обгърнеш с ръце (или поне да мечтаеш да го направиш), дълги бедра и хубави крака. Красиво лице, сексапилно, елегантно стройно тяло — направо безинтересна за някой писател. Липсваха издадената долна устна, острият нос, дефектите в телосложението (липсваше дори очарователният крив преден зъб). Навярно в детството си Лий бе посещавала отличен зъболекар. Но когато я гледах, съвсем не ми се струваше безинтересна.

Няколко момчета се опитаха да я свалят, но получиха учтив отказ. Предполагаха, че навярно все още е влюбена в някого от Андовър, или както му викаха на родното ѝ градче, и че след време ще ѝ мине. По два предмета имахме общи часове не само с Арни, но и с Лий и само чаках удобен момент да си опитам късмета.

Но сега, докато наблюдавах как двамата крадешком се оглеждат, се питах дали изобщо имам шанс. Усмиввах се тайничко: Арни Кънингам, Старият Пицолики и Лий Кабът — какъв абсурд. И все...

Вътрешната ми усмивка помръкна. За трети път, и то със сигурност, забелязах, че лицето на приятеля ми започва да се изчиства. Пъпките му бяха изчезнали. По бузите му все още имаше белези, но ако човек притежава волево лице, дори го правят по-мъжествено.

Докато Лий и Арни крадешком се поглеждаха, аз огледах Арни и се запитах точно кога и как е станало чудото. Слънцето проникваше през прозорците на класната стая и осветяваше лицето на приятеля ми. Стори ми се, че изглежда по-възрастен. Сякаш не бе заличил пъпките и белезите по лицето си само чрез редовно миене и мазане със специален мехлем, а някак си бе успял да превърти часовника с три години напред. Косата му беше по-къса, срасана по различен начин, а

бакенбардите, с които толкова се гордееше (откакто ги пусна преди година и половина) бяха избръснати.

Спомних си онзи облачен следобед, когато отидохме да гледаме филма с Чък Норис и когато за пръв път забелязах подобрението във външния вид на Арни. Беше по времето, когато бе купил колата. Може би в това бе разрешението на загадката. Младежи по целия свят, радвайте се! Отървете се завинаги от младежките си пъпки! Купете си кола на старо и тя ще...

Ехидната ми мислена усмивка внезапно помръкна.

Купете си кола на старо и тя ще... направи какво? Ще промени лицето ти и начина ти на мислене и по този начин ще въздейства на обмяната ти. Ще освободи истинската ти същност? Стори ми се, че чувам как Стъки Джеймс, старият ми учител по математика, нашепва в ухото ми любимата си фраза: „Дами и господа, ако проследим докрай това разсъждение, докъде ще ни отведе?“

Докъде, наистина?

— Благодаря, Арни — тихо промълви Лий с мелодичния си глас и прибра домашното в тетрадката си.

— Няма защо — отвърна той.

Очите им се срещнаха — сега се гледаха открито, не крадешком и дори усетих как помежду им припламна искра.

— Ще се видим през шестия час — рече Лий и се отдалечи. Бедрата ѝ се полюшваха под полата от зелено трико, косата се развяваше около раменете ѝ.

— Какво общо имаш с нейния мензис?^[1] — опитах се да се помайтапя аз.

Спомних си, че през шестия час трябва да бъда в занималнята под надзора на страшната мис Райпак, която всички ученици наричахме мис Ратпак^[2], но винаги само зад гърба ѝ.

— Математика — замечтано отвърна Арни с меден глас, който бе толкова необичаен за него, че се засмях. Той въпросително вдигна вежди.

— Защо се смееш?

— Ма-а-а-атематика! — възкликнах. Завъртях очи, заплясках с ръце и се разсмях още по-лудешки.

Арни се престори, че замахва към мен и извика:

— Внимавай, Гилдър!

— Я се разкарай, грознико!

— По-добре си гледай шибания футболен отбор!

В този момент покрай нас мина мистър Холдър, който разкриваше на първокурсниците тайните на граматиката („и как се правят чекии“ — твърдяха някои шегобийци). Той намръщено смъмри Арни:

— Не говори глупости по коридорите!

После отмина, стиснал чантата си в една ръка и сандвич в другата.

Арни се изчерви като рак. Винаги реагира така, когато някой учител го заговори. (Реакцията му беше толкова машинална, че докато бяхме в отделенията, винаги го наказваха безпричинно, просто защото имаше гузен вид). Това навярно подсказваше как са го възпитавали родителите му: „Аз съм добре, ти — също, аз личност, ти — също. Безкрайно се уважаваме, но когато сбъркаш, ще се изприциш от угризения.“ Предполагам, че това е част от либералното възпитание в Америка.

Срязах го:

— Мери си думите, Кънингам. Здравата си загазил.

Арни се разсмя и двамата тръгнахме по коридора, последвани от трясъка на затръшващи се врати на шкафчетата. Ученици бързаха във всички посоки, или обядваха, облегнати върху гардеробчетата си. Храненето в училищната сграда беше забранено, но повечето от нас пренебрегваха тази заповед.

Попитах Арни дали си носи обяд.

— Да, в книжна кесия.

— Иди я вземи. Предлагам да обядваме на скамейката на стадиона.

— Не ти ли писна от игрището? — възкликна той. — Все ми се струва, че ако миналата събота бе полежал още малко, проснат по корем, някой от противниковите играчи можеше да те смачка.

— Не ми пука. Тази седмица играем на чужд терен. Иска ми се да изляза от училището.

— Добре, ще се видим на стадиона.

Носех си четири сандвича. Откакто Пъфър започна маратонските ни тренировки, непрестанно изпитвам вълчи глад.

Вървах по коридора и си мислех за Лий Кабът и как всички ще останат като треснати, ако тя започне да излиза с Арни. Няма да е пресилено, ако кажа, че гимназистите са доста консервативни. Всички момичета се обличат според последната шантава мода, момчетата понякога пускат коса чак до задника. Всички пушат марихуана и смъркат кокаин. Но това е за камуфлаж, преграда, която издигаш между себе си и света, докато се ориентираш какво става с теб. Все едно държиш огледало, с което заслепяваш учители и родители с надеждата, че ще ги шашнеш, преди да са те шашнали напълно. Независимо от екстравагантните си облекла и прически, по душа повечето гимназисти са не по-малко консервативни от банкери-републиканци на сбирка на църковното настоятелство. Много момичета притежават абсолютно всички албуми на „Блек Сабат“, но ако Ози Осбърн се появи в училището и определи среща на някое от тях, то и всичките му приятелки, ще се пръснат от смях при мисълта за това.

Сега, когато кожата на Арни се бе изчистила от пъпките той изглеждаше добре, дори отлично. Все пак си казвах, че едва ли момиче, което помни лицето му като голяма гнойна рана, ще пожелае да излезе с него. Всъщност гаджетата не го виждаха какъв е сега, а бяха запечатали в паметта си предишния му образ. Но с Лий беше различно. Наскоро дошла в града ни, тя нямаше представа колко отвратително е било лицето на Арни през първите три години в гимназията. Естествено, можеше да го види ако разгърнеше миналогодишния училищен вестник и погледнеше снимката на членовете на шахматния клуб. Но колкото и да е странно, същите тези републикански убеждения биха я накарали да не ѝ обърне внимание. „Има само настояще“ — попитай когото и да е банкиер-републиканец, и той ще отговори, че това е мотото, което движи света.

Гимназисти и банкиери-републиканци... Когато си млад безусловно приемаш непрекъснатата промяна. Пораснеш ли, започваш да се убеждаваш, че светът ще се промени, независимо от усилията ти да запазиш статуквото. Дори банкиерите-републиканци го знаят — може би не им харесва, но го приемат. Само когато си млад непрекъснато говориш за промяна, въпреки че тайно се надяваш тя никога да не настъпи.

Излязох навън, стиснал огромния си плик с храна и прекосих паркинга по посока на работилницата. Тя беше дълга, подобна на хамбар ламаринена барака, боядисана в синьо. Външно не се различаваше много от гаража на Дарнъл, само дето беше по-чиста. Вътре се помещаваха дърводелския и авторемонтния цех, както и ателието на графициите. Мястото за пушене бе на гърба на бараката, но когато времето бе хубаво, момчетата стояха от двете ѝ страни и се подпираха върху стените ѝ с рокерските си ботуши и кубинки. Те си пушат и разговарят с гаджетата си, или им пускат ръце.

Но днес пред бараката беше безлюдно. Това би трябвало да ми подсказже, че нещо не е наред, но бях разсеян и погълнат от мислите си за Арни и за Лий, както и за психологията на съвременната американска младеж.

Определеното от училищните власти място за пушене се намираше в задънена уличка зад работилницата. Петдесетина метра по-нататък е стадионът, над който се извисява електрическо табло. В горната му част е изписано: „Териери, дръжте ги“.

Близо до мястото за пушене видях трийсетина момчета, скупчени в кръг. Обикновено това означаваше сбиване, или онова, което Арни нарича „гъди-гъди“. Две момчета, които не са толкова побеснели, че да се бият истински, се дебнат и си разменят леки удари, опитвайки се да запазят репутацията си на истински мъже.

Изгледах ги с безразличие. Нямах никакво желание да присъствам на сбиване. Исках да си изям обяда и да проуча дали Арни харесва Лий Кабът. Ако помежду им имаше дори флирт, това би могло да го накара да забрави колата. Едно беше сигурно — Лий изглеждаше сто хиляди пъти по-добре от Кристин.

В този миг дочух писък на момиче, някой изкрещя:
— Не! Прибери го, човече!

Изплаших се не на шега и тръгнах да проверя какво става.

Пробих си път през тълпата и видях Арни сред заобиколилите го момчета. Ръцете му бяха вдигнати отбранително пред гърдите. Беше блед и явно изплашен, но не паникьосан. Недалеч от него лежеше плика му с храна, стъпкан на земята — върху плика личеше отпечатък от подметка. Срещу Арни стоеше Бъди Репертън в джинси и бяла тениска, плътно прилепнала към мускулестата му гърд. В дясната си

ръка стискаше автоматичен нож и бавно го размахваше пред лицето на Арни, сякаш правеше магически заклинания.

Беше висок и широкоплещест, носеше черната си, дълга коса на опашка, завързана с кожено ремъче. Месестото му лице изглеждаше глуповато и злобно, по него играеше усмивка. Усетих как краката ми се разтрепериха от смайване и вледеняващ страх. Бъди не изглеждаше просто глупав и злобен, а направо луд.

— Казах ти, че ще те спипам, грознико! — изскъска той. Завъртя ножа встрани и леко замахна към Арни. Последният се отдръпна назад. Ножът беше с дръжка от слонова кост, върху която имаше лъскаво копче, при натискането на което изскача острието, дълго близо двайсет и пет сантиметра. Изобщо не прилича на нож, а на шибан байонет.

— Давай, Бъди! Дамгосай го! — възторжено изрева Дон Вандерберг.

Усетих, че устата ми пресъхва.

Трескаво се обърнах към момчето до мен — някакъв тъп „заек“, когото не познавах. Изглеждаше като хипнотизирай, очите му бяха опулени.

— Хей! — извиках и когато той не реагира, силно го ръгнах с лакът в ребрата. — Хей!

„Заекът“ подскочи и стреснато ме изгледа.

— Тичай да доведеш мистър Кейси. Ще го намериш в канцеларията на дърводелската работилница. Хайде, побързай!

Репертън хвърли поглед към мен, сетне към Арни и изскъска:

— Хей, Кънингам, искаш ли да го опиташ?

— Хвърли ножа и ще видим, лайнар такъв! — изрече Арни напълно невъзмутимо.

„Лайнар“ — откъде ми беше позната тази дума? От Джордж Льобей, разбира се. Казваше, че това била любимата дума на брат му.

Но очевидно Репертън не си падаше по нея. Изчерви се като рак и направи крачка към Арни. Приятелят ми се отдръпна и го заобиколи. Помислих, че след миг ще се случи нещо — жестоко сбиване, след което са необходими шевове и остават белези.

— Бягай веднага за Кейси! — изкрещях на глупавия „заек“ и той се подчини. Ясно ми беше, че всичко ще свърши преди появяването на мистър Кейси. Освен ако успееш да излъжа Бъди. Извиках:

— Хвърли ножа, Репертън!

Той отново ме погледна и престорено учудено възкликна:

— Я виж кой бил тука! Приятелчето на пицоликия. Хайде, накарай ме да го хвърля!

— Имаш нож, а Арни е с голи ръце. В такъв случай си само скапан пъзльо.

Бъди се изчерви още повече. Явно се бе разконцентрирал. Отново изгледа двама ни с Арни. Арни ми хвърли изпълнен с огромна признателност поглед и пристъпи към Репертън. Това не ми хареса.

— Хвърли ножа! — изкрещя някое от момчетата. След миг друго извика същото. Тълпата започна да припява: „Хвърли го, хвърли го, хвърли го“!

Репертън побесня. Нямаше нищо против да бъде център на вниманието, но сега разбираше, че му се подиграват.

Неспокойно стрелна поглед към мен, сетне към Арни и към останалите. Върху челото му падна кичур коса и той нетърпеливо го отметна.

Когато отново ме погледна, се престорих, че се нахвърлям върху него. Ножът се насочи към тялото ми и тогава Арни скочи — реагира по-бързо, отколкото предполагах. Нанесе удара карате по китката на Репертън и изби ножа от ръката му. Той изтрополи върху покрития с фасове асфалт.

Репертън се наведе и понечи да го вземе. Арни премери удара си с адска точност, когато пръстите на Бъди докоснаха земята, той с все сила настъпи ръката му. Бъди изпищя.

Дон Вандерберг му се притече на помощ. Блъсна Арни, който падна. Без да съзнавам какво правя, с всичка сила изритах Вандерберг в задника, все едно че беше футболна топка.

Вандерберг, висок, кльощав младеж, който по онова време беше двайсетинагодишен, закрещя и заподскача, като се притискаше с ръце отзад. Бе забравил, че трябва да помогне на своя Бъди и вече не беше заплаха за мен. Питам се как не го парализирах — никога не съм ритал толкова силно човек, или топка. Приятели... повярвайте, че усещането беше прекрасно.

В този миг някаква ръка ме стисна за шията, усетих пръсти между краката си. Измина цяла секунда, докато осъзная какво ще се случи, затова не можах изцяло да го предотвратя. Някой здраво стискаше топките ми — прималя ми от болката, която обхвана корема

и краката ми. Олюлях се и когато хватката около шията ми се разхлаби, се проснах на земята.

— Как ти се струва това, хуйчо? — възкликна някакъв здравеняк с почернели зъби.

Носеше малки, елегантни очила с телени рамки, които изглеждаха смешни върху широкото му, грубовато лице. Беше Мучи Уелч, друг приятел на Бъди. Внезапно заобикалящите ни зрители започнаха да се разпръскват, дочух мъжки глас, който извика:

— Престанете! Веднага престанете! Разотивайте се, момчета! Дяволите да ви вземат, разотивайте се!

Беше мистър Кейси. Най-иосле! Бъди Репертън сграбчи ножа си от земята, прибра острието и бързо скри оръжието в джоба на джинсите си. Издрасканата му ръка кървеше и по всичко личеше, че ще отече. Гадина такава! Надявах се да се подуе, докато заприлича на огромната ръкавица на Патока Доналд.

Мучи Уелч отстъпи встрани, хвърли поглед към приближаващия се мистър Кейси и деликатно докосна с палец ъгълчето на устата си. После рече:

— Ще се видим по-късно, хуйчо.

Дон Вандерберг вече не подскачаше, но продължаваше да разтрива натъртения си задник. Лицето му беше обляно в сълзи. От болката.

Внезапно Арни се озова до мен, прегърна ме и ми помогна да се изправа. Ризата му се бе измъкнала от панталоните, фасове се бяха забили в колената на джинсите му.

— Как си, Денис? Какво ти направи?

— Нищо, само дето щеше да ми смачка топките. Ще се оправя.

Поне така се надявах. Но ако си мъж и поне веднъж са те удряли между краката (навярно се е случвало с всекиго), ще разбереш какво изпитвах. Ако пък си жена, няма или по-точно — не ще можеш да го проумееш.

Отначало пронизващата болка е нетърпима, после постепенно преминава и се заменя от притъпено пулсиращо усещане за натиск. Притаява се под лъжичката ти и сякаш ти шепне: „Хей, здрасти! Радвам се, че съм тук. Ще се издрайфаш и ще напълниш гащите! Мисля, че ще остана известно време, съгласен ли си? Какво ще кажеш за половин час, или малко повече? Страхотно, а?“

С една дума, да ти стискат ташаците не е едно от най-големите удоволствия в живота.

Мистър Кейси си проправи път сред оредяващата тълпа и мигновено прецени ситуацията. Не беше едър като тренъора Пъфър, дори не изглеждаше особено силен. Беше среден на ръст и на средна възраст, започващ да оплешивява. Върху носа му се мъдреха очила с рогови рамки. Винаги носеше чисто бели ризи (без вратовръзка) както и днес. Не беше едър човек, но вдъхваше уважение. Никой ученик не смееше да му погоди номер, защото за разлика от повечето учители той ни най-малко не се страхуваше от нас. Момчетата знаеха това. Бъди, Дон и Мучи — също. Усетих го, когато тримата намусено забиха очи в земята и неспокойно запристъпваха от крак на крак.

— Изчезвайте! — рязко нареди мистър Кейси на неколцината останали зрители, които започнаха да се разпръскват. Мучи Уелч явно се канеше да се изниже заедно с тях, но мистър Кейси му нареди:

— Ти остани, Питър.

Дангалакът възкликна:

— О, мистър Кейси, нищо не съм направил!

— Аз също — обади се Дон. — Защо винаги се заяждате с нас?

Учителят се приближи към мен — все още се подпирах върху Арни.

— Добре ли си, Денис?

Кимнах, въпреки че едва сега започвах да идвам на себе си. Болката навярно щеше да е още по-силна, ако бедрото ми не бе блокирало донякъде ръката на Уелч.

Мистър Кейси тръгна обратно към тримата „герои“, които нервно пристъпваха от крак на крак. Знаех, че преди малко Дон изразяваше мнението на приятелите си — действително се чувстваха нарочени.

— Големи смелчаги, няма що! — иронично промълви учителят. — Трима срещу двама! Така ли си свикнал, Бъди! Комай дори численото превъзходство не ти помага!

Бъди му хвърли смразяващ, заплашителен поглед, после отново забодя очи в земята.

— Онези копелета започнаха всичко — промълви той.

— Лъжеш... — поде Арни.

— Затваряй си устата, грознико! — прекъсна го Бъди. Понечи да каже още нещо, но мистър Кейси го сграбчи и го заблъска в стената на бараката, където имаше табела с надпис: „Място за пушене“. При всеки удар табелата издрънчаваше, като че подчертаваше драматизма на ситуацията. Учителят подхвърляше Бъди Репертън така, като че беше парцалена кукла. Казах си, че независимо от ниския си ръст, навярно е доста як.

— Ще си затваряш гнусната уста! — задъхано изрече той и отново запрати Бъди в стената. — Ще си я затваряш, или добре ще я изплакнеш! Защото нямам никакво намерение да ти слушам мръсотииите.

Изведнъж пусна ризата на побойника, измъкнала се от панталоните му — отдолу се показваше белият му, отпуснат корем. После невъзмутимо се обърна към Арни:

— Та какво казваше?

— Минах покрай „пушкама“ на път за стадиона, където се канех да обядвам — отвърна Арни. — Репертън пушеше заедно с тези приятелчета. Приблужи се до мен, изби от ръката ми плика с обяда и го настъпи. Направо го размаза. — Очевидно се канеше да каже още нещо, но преглътна и каза: — Затова се сбихме.

Само че аз нямах намерение да мълча. По принцип и при нормални обстоятелства не съм доносник или дърдорко. Но Репертън очевидно бе решил, че побоят не е достатъчно отмъщение срещу човека, заради когото Дарнъл го изгони от гаража си. Явно възнамеряваше да забие ножа си в корема на Арни, възможно бе дори да го убие. Ето защо се намесих.

— Мистър Кейси?

Учителят ме погледна. Застанал зад него, Бъди Репертън злобно се втрени в мен, сякаш ме предупреждаваше: „Дръж си езика зад зъбите! Това е само между нас!“. Допреди година някаква криворазбрана гордост би ме накарала да се подчиня и да му играя по свирката, но сега се бях променил.

— Какво има, Денис?

— Той има зъб на Арни още от лятото. Освен това носи нож и по всичко личеше, че възнамерява да го използва.

Арни бе впил в мен потъмнелите си, непроницаеми очи. Спомних си как нарече Репертън „лайнар“ — любимата дума на

Льобей — и ме побиха тръпки.

— Долен лъжец! — с престорено възмущение възкликна Репертън. — Никакъв нож нямам!

Кейси безмълвно го изгледа. По всичко личеше, че Вандерберг и Уелч са хванати натясно. Явно разбираха, че този път „забавлението“ няма да приключи със задържане след часовете, нито с познатото им временно отстраняване от гимназията, а с изключване.

Трябваше да съобщя само още една подробност. Замислих се и за малко не се отказах. Сетне си рекох, че става дума за живота на най-добрия ми приятел. В душата си бях убеден, че Бъди не се шегуваше и наистина се канеше да намушка Арни. Ето защо обясних:

— Бъди има нож, и то автоматичен.

Очите на Репертън проблясваха, или по-скоро хвърляха мълнии, сякаш ме заплашваше, че ще ме прокълне и ще ме изпрати в ада, или най-малкото — в ортопедичното отделение на някоя болница.

— Глупости, мистър Кейси — дрезгаво изрече той. — Кълна, се, че лъже...

Учителят не му отговори, а се обърна към Арни и попита:

— Вярно ли е, че Репертън те е заплашвал с нож?

Арни като че се колебаеше дали да отговори. После произнесе тихо, като че въздишаше:

— Да.

Сега заплашителният поглед на Бъди беше насочен към двама ни.

Кейси се обърна към Мучи Уелч и Дон Вандерберг. Забелязах, че е променил подхода си: движенията му бяха бавни и предпазливи, като че опипваше почвата под краката си. Явно бе разбрал, че невниманието може да му струва скъпо. Попита ги строго:

— Видяхте ли ножа?

Двамата сведоха очи и не порониха нито дума. Мълчанието им беше достатъчно красноречив отговор. Мистър Кейси нареди:

— Изпразни джобовете си, Бъди.

— Ще има да вземаш! — сопна се Репертън. — Не можеш да ме принудиш.

— Грещиш, ако мислиш че нямам право да ти заповядам — меко промълви учителят. — Сбъркал си и ако смяташ, че не мога да те претърся, стига да пожелаеш. Но...

— Хайде, опитай! — изкрещя Бъди. — Ще те размажа върху стената, плешив скапаняк такъв!

Повдигаше ми се, чувствах се безпомощен. Ненавиждах подобни сцени на насилие, а тази беше най-неприятната от всички, които бях виждал.

Но мистър Кейси контролираше положението и нито за миг не промени поведението си.

— ... няма да го направя — невъзмутимо довърши той. — Сам ще изпразниш джобовете си.

— Друг път! — сопна се Бъди. Облягаше се на стената на работилницата, за да не се забележи издутия му джоб. Ризата му се бе измъкнала от панталона и измачканите ѝ пешове закриваха чатала му. Очите му изплашено се стрелкаха във всички посоки, като на хванато в капан животно.

Мистър Кейси погледна към Мучи и към Дон Вандерберг.

— Качвайте се в стаята ми. Да не сте мръднали оттам — и без това здравата сте загазили.

Двамата бавно се отдалечиха. Вървяха близо един до друг, сякаш за морална подкрепа. Мучи се обърна и погледна назад. В този миг в училището прозвуча звънец. Учениците започнаха да се прибират на групи, някои хвърляха любопитни погледи към нас. Бяхме пропуснали обяда, но вече не бях гладен.

Мистър Кейси насочи вниманието си към Бъди.

— Благодарни на Бога, че се намираш на училищна територия — подхвана той. — Ако действително имаш нож и си го използвал, това е физическо насилие със смъртоносно оръжие за което изпращат в затвора.

— Хайде, докажи го! — изкрещя Бъди. Лицето му гореше, дишаше нервно, на пресекулки.

— Ако моментално не изпразниш джобовете си, ще предложи да те изгонят от училище. Междувременно ще позвъня в полицията и щом излезеш от пределите на гимназията, веднага ще те арестуват. Разбираш ли в каква каша си се забъркал? — Той мрачно го изгледа и продължи: — Тук имаме свои правила, но тежко ти, ако попаднеш в ръцете на ченгетата. Естествено, ако не носиш нож, нищо няма да ти се случи. Но ако намерят оръжие в теб...

Той замълча. Настъпи гробна тишина.

Четиримата стояхме като вкаменени. Казах си, че Бъди няма да се подчини. Ще се съгласи с временното отстраняване от училище и ще се опита да се отърве от оръжието. Но той явно размисли и осъзна, че полицаите ще потърсят ножа. Измъкна го от задния си джоб и го захвърли върху асфалтовата площадка. При падането копчето се натисна, дългото острие изскочи и застрашително проблясна под следобедното слънце.

Арни се втрени в него и избърса устата си с опакото на ръката.

— Върви в канцеларията и ме чакай, докато дойда — тихо нареди мистър Кейси.

— Майната ти! — истерично изкрещя Бъди и гневно отметна падналата върху челото му коса. — Напускам тази шибана кочина!

— Добре, чудесно — равнодушно промълви учителят, като че Репертън му предлагаше чаша кафе. В този момент разбрах, че Репертън никога повече няма да стъпи в либъртивилската гимназия. Този път няма да има временно отстраняване от занятия. Родителите му ще получат по пощата съобщение за изключването му, в което се излагат причините и се цитират права на настойниците.

Бъди изглежда двама ни с Арни и се ухили, сетне изкрещя:

— Ще ви го върна тъпкано! Ще ви го върна и след това ще ви се иска никога да не сте се раждали на този шибан свят!

Злобно изрита ножа, който се завъртя като пумпал. Острието му проблясна преди оръжието да спре на ръба на площадката. Бъди се отдалечи, налчетата на кубинките му потракваха по асфалта.

Мистър Кейси ни изглежда, стори ми се стар и уморен.

— Съжалявам — промълви той.

— Няма нищо — отвърна Арни.

— Искате ли извинителни бележки? Веднага ще ви ги напиша, ако смятате, че е по-добре да се приберете вкъщи.

Погледнах Арни, който се мъчеше да изчисти ризата си. Той поклати глава.

— Не, няма нужда — отвърнах.

— В такъв случай ще извиня закъснението ви.

Отидохме в канцеларията му и той ни написа извинителни бележки за следващия час, в който сливаха класовете ни — експериментална физика. Когато влязохме в лабораторията, мнозина ни изгледаха любопитно и зашушукаха.

След шестия час раздадох списъка на отсъстващите. Прегледах го и видях имената на Репертън, Вандерберг и Уелч. Смятах, че след училище ще ни повикат при отговорничката по дисциплината мисис Нотръп, за да разкажем за случилото се. Но това не стана.

Когато удари последният звънец отидох да потърся Арни — мислех си, че ще се приберем заедно къщи и ще поговорим за случилото се. Но и тук ударих на камък. Той вече бе отишъл в гаража на Дарнъл, за да работи по Кристин.

[1] Игра на думи. На английски „period“ означава „учебен час“ и „мензис“. — Б.пр. ↑

[2] Rat@pack (англ.) — в буквален превод означава банда плъхове. — Б.пр. ↑

17. КРИСТИН ОТНОВО В ДВИЖЕНИЕ

*Имам форд мустанг червен
с резервоар догоре зареден.
Знаеш, че е прекалено мощен
да пълзи по тесните шосета нощем.*
Чък Бери

Успях да разговарям с Арни едва следващата събота, след футболния мач. През този ден за първи път, откакто бе напуснала гаража на Лъобей, Кристин отново се движеше по улиците.

Отборът ни замина за Хидън Хилс, градче на трийсетина километра от Либъртивил. Това беше най-потискащото пътуване в живота ми. Все едно, че отивахме на гилотината, вместо на футболен мач. Дори фактът, че класирането на противниците ни беше не по-добро от нашето, ни най-малко не ни ободряваше. Треньорът Пъфър седеше зад шофьора на автобуса. Беше бледен и мълчалив, сякаш го измъчваше махмурлук.

Обикновено пътуването на отбора ни в друг град представляваше комбинация от керван и пътуващ цирк. Зад автобуса ни се движеше друг, натоварен с мажоретките, с оркестъра и с всички запалянковци. Зад втория автобус се проточваше колона от двайсетина коли с лепенки на задната броня, които гласяха: „Разбийте ги!“. Автомобилите бяха претъпкани с младежи, които надуваха клаксоните, святкаха с фаровете и изобщо нравеха всичко, което навярно си спомняте от ученическите дни.

Но през този ден след автобуса ни вървеше само рейсът с мажоретките, който дори не беше пълен. (В сезоните, когато ни вървеше, ако до вторник човек не се запишеше за място във втория автобус, просто не заминаваше) и едва три-четири коли. Двучичните ни приятели ни бяха изоставили. Седях до Лени Баронг, питах се дали и днес ще загубим и изобщо не забелязах, че една от малкото коли, следващи автобуса, е Кристин.

Съгледах я едва когато слязохме на паркинга пред гимназията в Хидън Хилс. Оркестърът на домакините вече беше на терена и ясно се дочуваше бумтенето на големия барабан, странно подсилено от прихлупеното, покрито с облаци небе. От началото на сезона това беше първият подходящ за футбол съботен ден — хладен и облачен.

Изненадах се, когато видях Кристин, паркирана зад автобуса с оркестъра, но когато от нея слязоха Арни и Лий Кабът, бях направо изумен. Обзе ме болезнена ревност. Лий носеше плътно прилепнали кафяви панталони и бял пуловер, разкошната ѝ коса се спускаше върху раменете ѝ.

— Арни! — възкликнах. — Какво правиш тук?

— Здравсти, Денис — някак си смутено промълви той. Забелязах, че някои от съотборниците ми, слизащи от автобуса, също както мен не могат да повярват на очите си: Пицоликият Кънингам бе успял да сваля готината мадама от Масачузетс. За Бога, нима е възможно!

— Как си?

— Добре — отговори Арни. — Познаваш ли Лий Кабът?

— Виждали сме се в училището. Здравей, Лий.

— Здравсти, Денис. Ще победите ли днес?

Снижих гласа си в дрезгав шепот и зашепнах:

— Всичко е предварително уговорено. Залагай до дупка.

Арни се изчерви от грубите ми думи, но Лий притисна устата си с ръка и се изкикоти.

— Ще се опитаме, но не съм сигурен за крайния изход — продължих по-сериозно.

— Стискаме палци — каза Арни. — Представям си заглавията в утрешните вестници: „На Гилдър като че порастват крила! Бие рекорда на Конфедерацията!“.

— По-вероятно е да прочетеш: „Гилдър е закаран в болницата с фрактура на черепа“ — кисело го прекъснах, сетне попитах:

— Колко души дойдоха? Десет? Петнайсет?

— Така на трибуната ще има повече място за онези, които са тук — намеси се Лий, после улови под ръка Арни — стори ми се, че жестът ѝ го изненада и му достави удоволствие.

Казах си, че започвам да я харесвам. Можеше да е някоя проклетница или глупачка. Изглежда, че повечето красиви момичета

спадат към първата, или към втората категория, но Лий беше съвсем различна.

— Как е бричката? — попитах и се приближих до Кристин.

— Не е зле — Арни ме последва, опитвайки се да прикрие доволната си усмивка.

Ремонтът очевидно напредваше — сега плимутът не изглеждаше толкова странен. Другата половина от старата, ръждясала решетка беше сменена с нова, пукнатините върху предното стъкло бяха напълно изчезнали.

— Сменил си стъклото...

Приятелят ми кимна.

— И капака.

Капакът беше чисто нов и контрастираше с проядените от ръжда врати. Боядисан бе в тъмночервено, като пожарна кола и изглеждаше доста странно. Арни го докосна с жест на собственик. Ръката му леко се плъзна по повърхността на колата, сякаш я галеше.

— Да, него поставих сам.

Нещо ме жегна — нима не бе направил всичко сам? Побързах да кажа:

— Закани се, че ще я стегнеш като за изложба. Сега започвам да ти вярвам.

Заобиколих колата, приближих се до предната врата и надникнах вътре. Вратите все още бяха облицовани с мръсен и разкъсан плат, но сега бе сменена тапицерията и на предните седалки.

— Ще стане чудесна — намеси се Лий, но в гласа ѝ долових особена нотка — не беше така естествен и жизнен както преди, когато говорехме за мача. Внимателно я изгледах и моментално разбрах — тя не харесва Кристин. Осъзнах го напълно и безусловно, сякаш бях надникнал в разума ѝ. Знаех, че се опитва да хареса колата, защото обича приятелят ми. Но... в душата си никога нямаше да се примири с нея.

— Значи е готова за преглед? — обърнах се към Арни.

— Ами... не съвсем — неуверено промълви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Клаксонът не работи и понякога задните светлини угасват при натискане на спирачката. Предполагам, че някъде има късо съединение, но досега не успях да го открия.

Погледнах предното стъкло. Върху него се мъдреше лепенка на автомобилната инспекция. Арни проследи погледа ми. Изглеждаше едновременно смутен и агресивен.

— Уил ми я даде. Знае, че колата е почти готова.

Помислих си: „А освен това знае, че ще излизаш със страхотно гадже!“

— Няма опасност, нали? — Лий се обърна към двама ни. Сетне въпросително повдигна вежди, усетила очевидната студенина помежду ни.

— Не — отвърнах. — Не забравяй, че Арни е истински цар на шосетата.

Шеговитите ми думи сякаш намалиха напрежението.

От стадиона долетя фалшиво писукане на медни инструменти, после дочухме гласа на диригента, тих, но отчетлив под прихлупеното небе.

— Още веднъж, ако обичате! Това е от Роджърс и Хамерщайн^[1], не някакъв рокендро-о-лл! Хайде, повторете го!

Спогледахме се. С Арни избухнахме в смях, след миг Лий ни последва. Погледнах я и сърцето ми отново се сви от ревност. Исках най-доброто за приятеля си, но Лий беше повече от това: близо осемнайсетгодишна, с великолепно тяло, олицетворение на здраве и с подвижен ум. Роузан бе по своему красива, но пред Лий изглеждаше като глупава овца.

Питам се тогава ли я пожелах за пръв път? Пожелах гаджето на най-добрия си приятел! Сигурно. Но се заклевавам, че никога нямаше да се опитам да я сваля, ако събитията се бяха развили другояче. Или пък се самозалъгвам...

— Да побързаме, Арни, иначе няма да останат места на трибуната — саркастично рече Лий.

Арни се усмихна. Момичето продължаваше да го държи под ръка и той изглеждаше направо шашнат. И защо не? Ако бях на неговото място и за пръв път излизах с красавица като Лий, вече щях да съм влюбен в нея. Мислено му пожелах много щастие. Искане ми се да ми повярвате, дори да се усъмните в останалото, което ще ви разкажа. Ако някой заслужаваше мъничко щастие, това бе точно Арни.

Съотборниците ми вече бяха в съблекалнята, намираща се до гимнастическия салон на училището. Треньорът Пъфър надникна

навън и извика:

— Ще благоволите ли да ни удостоите с присъствието си, мистър Гилдър? Знам, че ви досаждам и се надявам, да ме извините, задето прекъсвам важната ви работа, но бихте ли размърдали задника си?

Промърморих на Арни и на Лий:

— Това е от Роджърс и Хамерщайн, не някакъв си ро-кендро-о-ол — и бавно препуснах към съблекалнята.

Треньорът се бе прибрал. Забелязах, че Арни и Лий се отправят към трибуните. Спрях и се върнах при Кристин. Въпреки че закъснявах, предпочитах да я заобиколя — все още изпитвах абсурден страх да вървя пред нея.

Върху задницата ѝ забелязах прикрепена с пружина табелка с пенсилвански номер. Дръпнах я и видях на гърба ѝ надпис: „Собственост на гаража на Дарнъл, Либъртивил, Пенсилвания.“

Пуснах табелката и тя с изщракване се върна на мястото си. Изправих се и се замислих. Дарнъл беше дал на приятеля ми лепенка за изкаран технически преглед, въпреки че колата все още не бе безопасна за движение. Пак той му бе услужил с временен номер, за да доведе Лий на мача. Освен това Арни вече не му викаше „Дарнъл“, а „Уил“. Всичко това беше интересно, но доста обезпокояващо.

Питах се дали Арни е толкова наивен да вярва, че типове като Уил Дарнъл правят услуги само от любов към ближния. Надявах се, че той не се самозаблуждава, но не бях съвсем сигурен. Всъщност напоследък не можех да го позная — коренно се бе променил.

Този път изненадахме самите себе си, защото победихме. Впоследствие се оказа, че това е първата от общо двете срещи, които спечелихме през целия сезон, въпреки че в края му вече не бях в отбора.

Всъщност не би трябвало да победим. Излязохме на терена, пораженски настроени и отгоре на всичко загубихме жребия.

„Планинците“ (тъпо име за футболен отбор, но всъщност какво пък толкова оригинално има в названието „Териери“?) поведоха с четирийсет ярда при първите два опита, преминавайки през отбраната ни като нож през масло. Сетне, при третия опит, техният куортърбек изпусна топката. Гари Тардиф я сграбчи, необезпокояван премина шейсет ярда и отбеляза. На лицето му грееше широка усмивка.

„Планинците“ и треньорът им яростно запротестираха, че топката е била въвн от играта, но съдиите не уважиха възражението им. Ето как поведохме с 6–0. Докато седях на скамейката хвърлих поглед към трибуната, където седяха нашите привърженици, и видях, че направо са откачили. И с право. През този сезон повеждахме за пръв път. Арни и Лий развяваха флагчета, с надпис „Териери“. Вдигнах ръка за поздрав. Лий ме забеляза, махна ми, сетне смушка Арни. Той също ме поздрави. По всичко личеше, че доста са се сближили. Усмигнах се доволно.

Колкото до мача, след щастливия удар късметът не ни изневери. За пръв път през тази година бяхме набрали инерция. Не подобрих рекорда за тъчдауни на Конфедерацията, както бе предрекъл Арни, но отбелязах три пъти. След втората част резултатът беше 17–0, а треньорът Пъфър бе нов човек. Предвиждаше пълен обрат в играта ни, най-великото завръщане в историята на Конфедерацията. Оказа се, че мечтите му са напразни, но поне този ден беше истински щастлив. Радвах се за него, както и за това, че Арни и Лий са се сближили.

Втората половина от мача не беше така успешна за нас. Отбраната ни отново бездействаше, както през първите три срещи но сезона, но все пак успяхме да победим с 27–18.

По време на четвъртата част треньорът ме смени с Брайън Макнали, който щеше да играе на моя пост следващата година — дори по-рано, както впоследствие се оказа. Взех душ, преоблякох се и излязох навън точно в момента, когато прозвуча предупредителния сигнал.

Пълният с коли паркинг беше безлюден. От стадиона се дочуваха лудешки подвиквания — привържениците на домакините ги окуражаваха да направят невъзможното през оставащите две минути. Отдалеч схватката на терена изглеждаше глупава, каквато всъщност и беше.

Тръгнах към Кристин. Тя се мъдреше на паркинга с ръждясалите си врати, нов капак и задни перки, които изглеждаха дълги няколко километра. Приличаше на изкопаемо, от края на петдесетте, когато всички петролни милионери били в Тексас, а американският долар властвал над японската йена, вместо обратното. Напомняше ми за безвъзвратно отминаващото време, когато Карл Пъркинс пеел за барабани с розови педали, Джони Хортън — за това колко е хубаво да

танцуваш цяла нощ в кръчмата, а най-големият идол на американската младеж бил Ед „Куки“ Бърнс.

Докоснах Кристин. Опитах се да я погала, както бе сторил Арни. Искаше ми се да я обикна заради него, както Лий. Чувствах се длъжен да го направя. Лий познаваше приятеля ми едва от месец, а аз бях прекарал с него целия си живот.

Плъзнах длан по ръждивата повърхност и си спомних за Джордж Лъобей, за Вероника и за Рита. Усетих, как несъзнателно ръката ми се сви в юмрук. Внезапно с все сила го стоварих върху вратата на Кристин — ударът беше толкова силен, че болка прониза ръката ми. Засмях се пресилено и се запитах какво по дяволите нравя.

Дочух шума от ръждясал метал, който се ронеше като пясък върху асфалта.

От стадиона долетя думкането на барабан, все едно, че чувах туптенето на някакво гигантско сърце.

Моето сърце.

Опитах се да отворя предната врата.

Беше заключена.

Навлажних с език устните си и осъзнах, че съм изплашен до смърт.

Сякаш (каква нелепа, смешна мисъл) — сякаш колата не ме харесваше и подозираше намерението ми да я разделя с Арни. Страхувах се да застана пред нея, защото...

Отново се засмях, сетне си спомних съня си и смехът замря на устните ми. По високоговорителя не гърмеше гласът на Чъби Маккарти, но всичко останало ме накара да изпитам неприятно чувство на дежа ви — виковете на зрителите, звукът от удрящи се едно в друго тела, опаковани в предпазни кори и колани, съскането на вятъра през дърветата, които под мрачното небе изглеждаха като изрязани от картон.

Моторът ще изреве. Колата ще се стрелне напред, ще спре, отново ще потегли... гумите ще изсвистят, когато се нахвърли върху мен...

Прогоних неприятното видение. Крайно време бе да обуздая въображението си. Това бе просто една кола, никаква Кристин — обикновен плимут „Фюри“ модел '58, слязъл от конвейера в Детройт с около четиристотин хиляди като него.

Успях да се самозалъжа... поне временно. За да покажа, че не се боя от Кристин коленичих и погледнал отдолу. Онова, което съзрях, беше още по-необикновено от странния начин, по който Арни ремонтираше купето ѝ. Видях три нови амортизатора, но четвъртият представляваше просмукана с масло руина. Ауспухът беше толкова нов, че все още блестеше, но гърнето изглеждаше (меко казано) на средна възраст. Колекторът беше в окаяно състояние. Докато я гледах ми хрумна за изгорели газове, проникващи в колата и отново си спомних за Вероника Лъобей. Изгорелите газове могат да убиват, те...

— Денис, какво правиш?

Въпреки опитите ми да се самозалъжа, навярно несъзнателно съм бил нащрек — мигновено скочих на крака, сърцето ми биеше лудешки. Видях пред себе си Арни. Изглеждаше разгневен.

„Защото разглеждах колата му? Но защо ще ми се сърди за това?“

Уместен въпрос. Все пак бях сигурен, че не греша.

— Разглеждах тъпата ти таратайка — отвърнах престорено небрежно. — Къде е Лий?

— Отиде до тоалетната — нетърпеливо отсече той, сякаш в момента изобщо не му беше до нея. Сивите му очи не се откъсваха от лицето ми. — Денис, ти си най-добрият ми приятел, единственият, с когото съм близък. Ако не се бе намесил онзи ден, Репертън положително щеше да ме намушка. Но не ме шпионирай! Никога!

От игрището долетяха възторжени викове; домакините току-що бяха отбелязали — до края на мача оставаха по-малко от трийсет секунди.

— По дяволите, Арни, нямам представа за какво говориш! — възкликнах, въпреки че се чувствах гузен. Усещах се точно както в деня, когато за пръв път видях Лий: оглеждах я от глава до пети и дори я пожелах — пожелах момичето, в която очевидно бе влюбен приятелят ми. Но... да го шпионирам?

Навярно в неговите очи действията ми можеха да се тълкуват така. Знаех, че неговият ирационален интерес или по-точно — вманиачаванетр му в колата бе заключената стая в дома на приятелството ни, където не можех да проникна, без да си навлека неприятности. Арни не ме бе заловил да отварям вратата с шперц, но ме бе хванал, докато се опитвах да надникна през ключалката.

— Много добре знаеш за какво говоря — процеди през зъби той. Смаяно установих, че не е ядосан, а направо вбесен.

— Ти, майка ми и баща ми, всички ме шпионирате „за мое добро“, прав ли съм? Признай, че родителите ми те изпратиха да дебнеш в гаража на Дарнъл.

— Хей, Арни, почка...

— Нима си въобразяваш, че няма да науча? Не повдигнах въпрос, защото смятах, че сме приятели. Но вече не съм сигурен. На това трябва да се сложи точка — струва ми се, че сега е моментът. Остави колата ми на мира и не си пъхай носа, където не трябва.

Прекъснах го:

— Първо, за посещението ми в гаража знае само баща ти, Реджина не подозира нищо. Майкъл ме помоли да проверя докъде си стигнал с колата. Обещах му, защото и на мен ми беше любопитно. Баща ти винаги е бил любезен с мен — какво трябваше на направя?

— Да му откажеш.

— Струва ми се, че не разбираш. Той е на твоя страна. Доколкото знам, майка ти все още се надява, че от Кристин няма да излезе нищо, но Майкъл искрено желае да я стегнеш. Сам ми го каза.

— Естествено, опитвал се е да те избудалка — подигравателно изрече Арни. — Всъщност единственото му желание е да ме държи под око. И двамата се интересуват само от това. Не искат да порасна, защото ще бъдат принудени да признаят, че са остаряли.

— Съдиш ги прекалено сурово, момче.

— Запази мнението си за себе си. Може би си наивен, защото имаш почти нормално семейство. Знаеш ли, че скъпите родители предложиха да ми купят нова кола по случай завършването на гимназията. От мен се искаше единствено да се откажа от Кристин, да завърша с пълно отличие и да постъпя в „Хорликс“... където ще ме държат под око още четири години.

Не знаех какво да кажа. В едно бях съгласен с него — постъпката на родителите му действително беше адски гадна.

Арни продължи:

— Тъй че не си пъхай носа в моите работи. Денис — само за това те моля. И за двама ни ще е по-добре.

— И без това не казах нищо на баща ти — съобщих му само, че правиш малки поправки. — Стори ми се, че изпита известно

облекчение.

— О, да, обзалагам се.

— Нямах представа, че толкова си напреднал с ремонта. Но все пак колата не е напълно готова за преглед. Погледнах отдолу — колекторът е направо скапан. Надявам се, че караш с отворени прозорци.

— Не ме учи как да карам! Знам много повече за колите, отколкото ти някога ще научиш!

Думите му ме разгневиха. Все пак се опитах да се въздържа; нямах намерение да се карам с него, особено сега, когато Лий щеше да дойде всеки момент. Но сякаш невидими пръсти започнаха да натискат едно по едно червените копчета в главата ми.

— Навярно си прав — отвърнах, като се постарях да овладее гнева си. — Но изобщо не съм сигурен, че познаваш хората. Уил Дарнъл ти е дал лепенка без да си минал прегледа — ако те хванат, той ще загуби разрешителното си. Дал ти е и временен номер. Защо мислиш, че го прави?

За пръв път Арни изглеждаше объркан.

— Вече ти обясних. Уил знае, че работя по колата.

— Не бъди наивен. Отлично знаеш, че онзи тип не би дал дори патерица на куц рак, ако няма полза от това.

— За Бога, остави ме на мира, Денис!

Пристъпих към него и заявих:

— Хич не ми пука за колата ти. Просто не искам да се забъркаш в някаква каша заради нея. Повярвай ми.

Той несигурно ме изгледа.

— Всъщност за какво се караме? Задето надниквах под колата ти?

Всъщност това не беше цялата истина... или само донякъде. Струва ми се, че и двамата го знаехме.

От игрището прозвуча последният сигнал. Заръмя дъжд, внезапно застудя. Обърнахме се към стадиона и видяхме Лий да се приближава към нас. Носеше две флагчета — за себе си и за Арни. Махна ни с ръка, ние ѝ отвърнахме.

— Денис, повярвай, че мога да се грижа за себе си — промълви приятелят ми.

— Дано да е така — отвърнах простичко.

Изведнъж ми се прииска да го попитам, доколко е замесен в игрите на Дарнъл. Но знаех, че не бива, защото щях да го ядосам още повече. Щяхме да си разменим обиди, за които вероятно щяхме да съжаляваме и които никога нямаше да забравим.

— Да, мога — повтори той. Докосна колата и суровото му изражение се смекчи.

Изпитах едновременно облекчение и смайване: облекчение, защото все пак не се скарахме и не си разменихме жестоки обиди. И ако приятелството ни можеше да се сравни с дом, сега бе затворена не само една стая, а цяло крило.

Арни бе пренебрегнал съветите ми и бе поставил ясни условия за продължаване на приятелството ни; все едно ми бе казал: „Всичко ще бъде наред, докато ми се подчиняваш.“

Едва ли разбираше, че постъпва точно както родителите си, пък и не бе чудно: крушата пада под корена си.

Лий се приближи, в косата ѝ проблясваха капки дъжд. Лицето ѝ беше поруменяло, очите ѝ жизнерадостно и възбудено блестяха. Излъчваше наивна, неосъзната сексуалност, от която ми се зави свят, която ме замая, въпреки че вниманието ѝ не бе насочено към мен, а към Арни.

— Как свърши мачът? — попита приятелят ми.

— Двайсет и седем на осемнайсет — осведоми го Лий и радостно добави:

— Направо ги размазахме. Къде се дяха вие двамата?

— А, тук сме. Просто разговаряхме за коли — отвърнах.

Арни развеселено ме изгледа. За щастие чувството му за хумор не се бе изпарило заедно с разума му. Забелязах как гледа Лий и си казах, че все още има някаква надежда за него. Явно започваше да се влюбва в момичето и то до уши. Още не осъзнаваше какво става, но ако събитията се развиеха според предвижданията ми, скоро и това щеше да се случи. Изгарях от любопитство да разбера как е успял дотолкова да се сближи с Лий. Лицето му напълно се бе изчистило и сега изглеждаше красив, ако може да наречете „красиво“ сериозно очилато момче. Всъщност съвсем не беше тип, с когото бихте очаквали да ходи Лий Кабът; по-скоро бихте си я представили под ръка с някой Аполон.

Зрителите започнаха да напускат стадиона, смесвайки се с играчките.

— Просто говорехте за коли — подигравателно повтори Лий. Обърна се към Арни и се усмихна. Той също се ухили. Захаросаната му усмивка изпълни сърцето ми с радост. Бях абсолютно сигурен, че когато Лий му се усмихне, Арни престава да мисли за Кристин като за живо същество и тя се превръщаше в най-обикновена кола.

Това адски ме радваше.

[1] Роджърс, Ричърд (1902 — 1979) — американски композитор на популярна музика; Хамерщайн, Оскар (1895 — 1960) — американски автор на текстове и либретист. — Б.пр. ↑

18. НА ТРИБУНИТЕ

*О, Боже, дай ми Мерцедес бенц.
Приятелите ми поршета карат до един —
защо не се погрижиш за своя беден син...
Дженис Джоуплин*

През първите две седмици на октомври често виждах Арни и Лий по коридорите на гимназията; отначало просто разговаряха, облеgnати върху неговото, или върху нейното гардеробче, после започнаха да се държат за ръце, накрая излизаха от училище прегърнати. Невъзможното се бе случило. Казано на жаргона на гимназистите, те „ходеха“. Струваше ми се, че помежду им има нещо повече — мислех, че се обичат.

Не бях виждал Кристин от деня, когато победихме „Планинците“. Очевидно Арни я беше върнал в гаража, за да довърши ремонта ѝ. Може би това влизаше в споразумението, което беше сключил с Дарнъл. В замяна шишкото му бе дал временния номер и фалшивата лепенка за да изкара технически преглед. Не бях виждал плимута, но в замяна на това непрекъснато се сблъсках с Арни и с Лий... и чувах да се говори за тях. Връзката им беше най-обсъжданата тема в училището. Момчетата се питаха какво, за Бога, е видяла в него Лий; момчетата, по принцип по-практични и по-прозаични, се интересуваха единствено дали смотаният ми приятел е успял да я чукне. Не ме бе грижа нито за едното, нито за другото, но от време навреме се питах какво мислят Реджина и Майкъл за първото влюбване на сина им.

Един понеделник в средата на октомври двамата с Арни отидохме да обядваме на трибуната на футболното игрище, както в деня, когато Бъди Репертън ни беше заплашвал с ножа си — всъщност заради това го изключиха. Мучи и Дон бяха отстранени от занятия за три дни и напоследък бяха станали доста примерни. Междувременно (съобщавам го с прискърбие) отборът ни претърпя още две загуби.

Съотношението между победи и загуби беше едно към пет и треньорът Пъфър отново стана мълчалив и мрачен.

Пликът ми с храна не беше така пълен, както в онзи съдбоносен ден на схватката с Репертън. Вече не тренирахме така усилено. Бяхме така изостанали от „Мечките“ от Ридж Рок, че едва ли имахме шанс в Конференцията, освен ако автобусът им паднеше в някоя пропаст.

Седяхме под топлото октомврийско слънце и изведнъж ми хрумна, че скоро ще дойде Халоуин — празникът на малки призраци, увити в чаршафи и нахлузили гумени маски, или предрешени в скъпи купешки костюми, като на Дарт Вейдър от Междузвездни войни. Арни си носеше печено яйце и го размени за един от сандвичите ми със студено руло „Стефани“. Предполагам, че родителите знаят много малко за тайния живот на децата си. От първо отделение досега, всеки понеделник Реджина Кънингам слагаше печено яйце в плика на сина си. От друга страна винаги, когато вечеряхме руло „Стефани“ (обикновено в неделя), на следващия ден откривах сандвич с руло в кесията си. Открай време ненавиждах тези сандвичи, а Арни — печените яйца, въпреки че не отказваше да хапне яйца, приготвени по всякакъв друг начин. Често се питах как биха реагирали майките ни, ако знаят колко малко от стотиците печени яйца и десетките сандвичи с месно руло, които грижовно пъхат в пликовете ни, са изядени от онзи, за когото са били предназначени.

Когато привършихме с обяда извадих сладките си, а Арни — десертите със смокини. Погледна ме, за да се увери, че го наблюдавам, натика и шестте парчета в устата си и ги захруска. Бузите му комично се издуха.

Възкликнах:

— Господи, каква гадост!

В отговор той измуча нещо нечленоразделно.

Ръгнах го в ребрата, където винаги е бил особено чувствителен и извиках:

— Гъди, гъди! Пази се, Арни!

Той избухна в смях и от устата му се разхвърчаха парченца сладкиш. Сигурен съм, че звучи отвратително, но всъщност беше адски смешно.

— Престани, Денис! — извика приятелят ми с пълна уста.

— Какво каза? Не те разбирам, скапан варварино!

Продължих да го мушкам в ребрата и да му правя „гъди-гъди“ — израз, останал от отдавна забравеното детство. Арни се дърпаше, извиваше се и се смееше. Накрая преглътна и се уригна.

— Ама че си гаден, Кънингам!

— Знам.

Изглеждаше ужасно доволен. Пък и навярно имаше защо: доколкото знам, пред никого не бе демонстрирал номера с шестте сладкиша, натикани едновременно в устата му. Ако го бе направил пред родителите си, навярно Реджина щеше да получи нервна криза, а Майкъл — инсулт.

Поинтересувах се:

— Какъв е рекордът ти досега?

— Веднъж налапах дванайсет, но щях да се задавя.

Ухилих се ехидно.

— Правил ли си го пред Лий?

— Пазя го като изненада за абитуриентската вечер — отвърна той. — Освен това смятам да ѝ направя „гъди-гъди“.

Разсмях се и осъзнах колко ми липсва Арни понякога; имах футбола, подготвителните курсове за колежа и ново гадже, което (поне така се надявах) ще се навие да ме задоволи с ръка преди да свърши сезонът на автокината. Едва ли можех да се надявам на нещо повече — мацката беше прекалено влюбена в себе си. Все пак си заслужаваше да опитам.

Както разбирате, времето ми беше доста запълнено и все пак Арни ми липсваше. Отначало между нас бе застанала Кристин, а сега се бе появила и Лий. Надявах се, че ще успее да измести проклетата кола.

Обърнах се към Арни:

— Къде е Лий?

— Вкъщи — отговори той. — Загазила е и казва, че има ужасни болки.

Мислено повдигнах вежди. Казах си, че ако Лий обсъжда с него женските си проблеми, отношенията им се задълбочават.

— Как ти хрумна да я доведеш на мача с „Планинците“?

Арни се засмя.

— Това е единственият мач, на който съм бил от две години насам. Признай, че ви донесохме щастие, Денис.

— Просто ѝ се обади и я покани, така ли?

— За малко щях да се откажа. За пръв път определях среща на момиче.

Той срамежливо ме погледна и продължи:

— Спах само два часа, след като се обадох на Лий и тя се съгласи да излезе с мен. Страхувах се до смърт, че ще се изложя, че изневиделица ще се появи Бъди Репертън и ще се нахвърли върху мен, или че ще се случи нещо непредвидено и ужасно.

— Трябва да ти кажа, че изглеждаше адски самоуверен.

— Така ли? — в гласа му прозвуча задоволство. — Прекрасно! Но всъщност се страхувах. Знаеш, че Лий разговаряше с мен в училище — искаше ми домашните и прочие. Дори се записа в клуба по шахмат, въпреки че не разбира много от тази игра... Между другото, започна да става по-добра... давам ѝ уроци.

„Обзалагам се, че го правиш, мръсничко“ — помислих си, но не посмях да му го кажа — все още си спомнях как избухна през онзи паметен ден в Хидън Хилс. Освен това умирах от любопитство да научи историята докрай: свалянето на красавица като Лий Кабът беше истинско постижение.

— После започнах да си мисля, че тя не е безразлична към мен — продължи Анри. — Трябваше ми повече време, отколкото на другите момчета, момчета като теб, Денис.

Прекъснах го:

— О, да, аз съм истинска „секс машина“, както казва в песента си Джеймс Браун.

— Не си „машина за секс“, но познаваш момичетата — сериозно отвърна Арни. — Разбираш ги, а аз винаги съм се страхувал от тях. Никога не знаех какво да им кажа, май все още е така. Но с Лий е различно.

Той грижливо обмисли думите си и продължи:

— Страхувах се да ѝ определя среща. Нали разбираш, тя е красива, дори изключително красива... Прав ли съм, Денис?

— Абсолютно. Според мен Лий е най-хубавото момиче в гимназията.

Арни доволно се усмихна.

— И аз мисля така... но се страхувах, че не съм обективен... защото я обичам.

Изгледах го загрижено. Надявах се да не го сполетят неприятности, с които не може да се справи. Естествено, тогава нямах представа какво означава истинска неприятност.

— Знаеш ли, докато бяхме в лабораторията, неволно подслушах разговора между Лени Баронг и Нед Стругман. Нед сподели, че поканил Лий на среща и тя му отказала, но много мило... все едно, че ако я покани втори път, би се съгласила. Представих си, че може би след няколко месеца тя ще ходи с Нед и изпитах безумна ревност. Абсурдно, нали? Лий му отказва, а аз изгарям от ревност, разбираш, нали?

Усмихнах се и кимнах. На игрището мажоретките репетираха новата си програма. Едва ли щяха да помогнат особено много на отбора ни, но все пак беше приятно да ги наблюдаваш. Под яркото обедно слънце сенките им подскачаха върху зелената морава. Арни продължи:

— Още нещо ми направи впечатление: Нед не изглеждаше ядосан, засрамен, или пренебрегнат. Просто се бе опитал да свали момиче и не бе успял. Реших, че мога да направя същото. Когато позвъних на Лий, целият ме обля пот. Майчице, колко се страхувах! Представих си как тя ще се изсмее и ще ми каже: „Да изляза с теб, влечуго такова? Какво си въобразяваш? Още не съм толкова закъсала!“

Прекъснах го:

— Правилно! Просто не мога да разбера защо не ти го е казала?

Той ме ръгна в корема и извика:

— Гъди-гъди! Ще те накарам да се издрайфаш!

— Стига си се занасял. По-добре ми разкажи останалото.

Арни сви рамене.

— Няма много за разправяне. Когато позвъних на Лий, майка ѝ се обади и каза, че ще я повика. Чух я да оставя слушалката на масичката и за малко щях да затворя. — Протегна двата си пръста, раздалечени на около половин сантиметър. — Ей на — за толкоз щях да затворя. Без майтап.

— Чувството ми е познато — успокоих го.

Действително беше така — притесняваш се от присмеха и от презрението, независимо дали си красавец-футболист, или пъпчив очилат загубеняк. Но едва ли напълно разбирах онова, което бе изпитал Арни. Постъпката му изискваше безумна смелост. Да

определиш среща на момиче не е нищо особено, но сред учениците това може да означава различни неща. Има момчета, които изкарват целия гимназиален курс без да съберат достатъчно смелост да определят среща на момиче. Нито веднъж през всичките четири години. Всъщност това е характерно не за един или двама, а за повечето ученици. А има толкова тъжни момчета, които никой не кани на среща. Като размислиш разбираш, че животът е устроен несправедливо. Прекалено много хора са обречени на страдание. Едва ли можех да си представя ужаса, който е изпитвал Арни, докато чакал Лий да се обади; бил е изплашен и възбуден от мисълта, че се кани да определи среща не на кого да е, а на най-красивото момиче в гимназията.

Приятелят ми продължи:

— Най-сетне чух Лий да казва „Ало?“, но... не можах да проговоря, защото гърлото ми беше пресъхнало. Опитах отново, но се дочу само свистене. Тя повтори: „Ало, кой се обажда?“; навярно смяташе, че някой си прави тъпа шега. Помислих си: „Това е нелепо! Щом разговарям с нея в училище, значи мога и по проклетия телефон. Най-много да ми откаже, няма да ме застреля, ако я поканя да излезе с мен“. Престраших се и рекох: „Здрасти, обажда се Арни Кънингам“, тя също ми каза „Здравей“. Забърборих несвързано и изведнъж осъзнах, че не съм намислил къде да отидем. Темите за разговор постепенно се изчерпваха, след малко тя щеше да затвори телефона. Затова ѝ предложих първото, което ми хрумна: да отидем на футболния мач в събота. Лий моментално се съгласи, сякаш го бе очаквала.

— Твърде вероятно...

— Хм, може би си прав — Арни се замисли върху думите ми.

В този момент прозвуча звънецът, което означаваше, че остават пет минути до началото на петия час. Двамата с Арни се изправихме. Мажоретките тичешком напускаха игрището, късите им полички игриво се развяваха около бедрата им.

Слязохме от трибуната, хвърлихме празните пликосе в кофата за смет, боядисана в оранжево и в черно — цветовете на гимназията — и се запътихме към училището.

Арни продължаваше да се усмихва, сякаш си припомняше как проблемът се бе разрешил от само себе си през онзи ден, когато за

пръв път бе определил среща на Лий Кабът. Изведнъж развеселено възкликна:

— Знаеш ли, поканих я на мача, тласкан от отчаянието!

— Много благодаря! — прекъснах го иронично. — Ето какво съм заслужил задето всяка събота си скъсвам задника на игрището.

— Разбираш какво искам да кажа. Чуй какво стана накрая: когато Лий се съгласи да излезе с мен, изведнъж ме жегна ужасяваща мисъл и побързах да ти се обадя. Спомняш ли си?

Действително си спомнях как Арни ми позвъни, за да узнае дали мачът е в Либъртивил. По гласа личеше, че е напълно съкрушен, когато му съобщих, че ще играем в Хидън Хилс.

— Представи си трагедията ми — продължи той. — Поканил съм на мач най-хубавото момиче в гимназията, а колата ми е в гаража на Уил.

— Можехте да вземете автобуса.

— Вярно, но тогава не знаех, че ще има свободни места. Едно време трябваше да си запазиш място седмица преди мача. Нямах представа, че толкова много привърженици са ви изоставили, след като започнахте да губите.

— Не бъркай с пръст в раната ми!

— Затова се обърнах за помощ към Уил. Знаех, че Кристин ще издържи на дългия път, но все още нямах право да я карам. Разбери, че бях отчаян.

„Колко отчаян?“ — внезапно си помислих: „Колко отчаян?“

— Уил ми влезе в положението. Каза, че разбира колко е важно и ако... — Арни замълча, поколеба се и изтърси:

— Ето историята на „голямата свалка“.

И ако...

Но какво ми влиза в работата?

„Бъди нащрек вместо него“ — бе казал баща ми.

Отхвърлих и тази мисъл.

Минахме покрай „пушкома“, където три момчета и две момичета забързано допушваха цигара с марихуана; възбуждащият аромат, така приличен на миризмата на запалени сухи листа, подразни обонянието ми.

Попитах Арни дали е виждал Бъди Репертън.

— Не — отвърна той. — Нямам никакво желание. А ти срещал ли си го?

Бях виждал Бъди само веднъж, в бензиностанцията „Щастливият шофьор“, намираща се на шосе 22 за Монроувил. Неин собственик беше бащата на Дон Вандерберг, който непрекъснато бе на ръба на фалита, откакто през седемдесет и трета арабите наложиха петролното ембарго. Бъди не ме забеляза, защото не пълних бензин, а просто минах покрай него.

— Видях го, но не сме разговаряли.

— Да не искаш да кажеш, че той може да говори! — възкликна Арни с нетипична за него злоба. — Ама че лайнар!

Сепнах се — отново тази гадна дума! Размислих, пристраших се и го попитах откъде се е научил да се изразява така „елегантно“.

Той замислено ме изгледа. От училището се разнесе вторият звънец. Закъснявахме за час, но в този момент хич не ми пукаше.

Арни промълви:

— Спомняш ли си деня, когато купих колата? Не като дадох капарото, а когато действително я купих?

— Разбира се.

— Придружих Лъобей в бараката му, а ти остана навън. Старецът ме покани в кухнята, масата беше застлана с покривка на червени и бели квадрати. Седнахме и той ми предложи бира. Казах си, че е по-добре да приема. Умирах от желание да купя колата и не исках да го засегна. Отворихме по една бира и старецът започна дългата си, объркана тирада... която ти би нарекъл „празно дрънкане“. Непрекъснато повтаряше, че всички лайнари са се съюзили срещу него. Ето от къде научих тази дума, Денис. Лъобей твърдеше, че лайнарите го принуждават да продаде колата си.

— Но какво е искал да кажа?

— Навярно че е прекалено стар за да шофира, въпреки че отказваше да го признае. Вместо това обвиняваше лайнарите. Принуждавали го на две години да се явява на проверочен изпит и ежегодно — на преглед при учен лекар. Всъщност лекарският преглед го притесняваше повече. Освен това твърдеше, че съседите го мразели, дори някой, замерил с камък колата му. Разбирам всичко, но не знам защо...

Той спря на вратата, забравил, че закъсняваме за час. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и намръщено продължи:

— Не разбирам защо е оставил Кристин да се скапе, Денис. Спомняш си каква беше, когато я купих. Освен това, винаги говореше за нея като за живо същество. Сигурно ще кажеш, че това е трик, за да ми я пробута, но съм сигурен, че грешиш. Накрая, докато броеше парите, старецът изръмжа: „Проклетата кола... да пукна, ако знам за какво ти е притрябвала, момче. Тя е също като асо пика...“

Промърморих, че мога да я стегна и да я направя като нова, а той отвърна: „Сигурно. Ако лайнарите ти позволят.“

Влязохме в училище и се сблъскахме с мистър Льору, учителя по френски, който забързано крачеше по коридора. Голата му глава проблясваше под неоновото осветление.

— Закъснявате за час, момчета — изрече той със страдалчески глас, който ми напомни за белия заек от „Алиса в страната на чудесата“. Забързахме, докато той се отдалечи, сетне забавихме крачка.

Арни промълви:

— Изплаших се до смърт, когато Репертън се нахвърли върху мен. — Той понижи глас и се усмихна, но всъщност беше напълно сериозен. — Признавам, че за малко щях да подмокрят гащите. Навярно несъзнателно съм употребил любимата дума на Лъобей — съгласи се, че ужасно приляга на Бъди.

— Прав си.

— Трябва да вървя — припряно рече приятелят ми. — Имам математика, след това курс по монтьорство. Чудя се защо го посещавам — през последните два месеца изучих най-подробно устройството на Кристин.

Той забързано се отдалечи. Останах още минута в коридора и го наблюдавах, докато изчезне от погледа ми.

В понеделниците имах шести час в занималнята при страшната мисис Ратпак. Смятах, че ще успея да се промъкна там незабелязано... и преди го бях правил. Освен това бях разбрал, че на учениците от горния клас им е позволено почти всичко.

Стоях в коридора, размишлявах и се опитвах да се отърва от страха, който започваше да добива конкретна форма. Бях убеден, че нещо не е наред. По гърба ми лазеха тръпки и дори лъчите на топлото октомврийско слънце, проникващи през прозорците на всички

гимназии по света, не биха могли да ги пропъдят. Засега всичко беше постарому, но бях убеден, че скоро ще се промени.

Стоях като вкаменен, безсилен да помръдна. Опитвах се да си внуша, че побилите ме тръпки са предизвикани от страха за собственото ми бъдеще, че се чувствам обезпокоен от предстоящата промяна в живота ми. Навярно това донякъде бе и причина за страховете ми, но само донякъде. „Проклетата кола... да пукна, ако знам за какво ти е притрябвала, момче. Тя е също като асо пика...“ Забелязах, че мистър Льору се връща и побързах да се отдалеча.

Според мен, всеки човек има в мозъка си „специално копче“. В моменти на силен стрес и на големи неприятности натискате копчето и запращате онова, което ви измъчва в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си. Така се отървявате от него, погребвате го като мъртвец. Но често то се промъква в подсъзнанието ви и понякога в кошмарите ви мъртъвците се размърдват и оживяват.

През нощта отново сънувах Кристин. Този път зад волана седеше Арни, а на седалката до него се изтягаше отвратителният, разлагащ се труп на Роланд Льобей. Колата изрева, изскочи от гаража и се нахвърли върху мен, заслепявайки ме с фаровете, които проблясваха като жестоки очи.

Събудих се и видях, че притискам възглавницата към устата си, за да заглуша вика си.

19. ЗЛОПОЛУКАТА

*Закови го, закови го,
приятел, ще ти запуша устата...
„Бийч Бойс“*

Тогава за последен път разговарях сериозно с Арни, чак до Деня на благодарността, защото следващата събота вече бях в болницата. През този ден отново играхме срещу „Мечките“ от Ридж Рок и загубихме със смайващото 46–3. Всъщност научих резултата по-късно, защото в края на мача вече бях въвн от играта. Около седем минути след началото на третата част успях да сграбча топката и когато се канех да хукна напред, върху мен се стовариха трима лайнмени на „Мечките“. За миг усетих разкъсваща болка, сякаш бях попаднал в центъра на ядрен взрив. После пред очите ми причерня и всичко потъна в мрак.

Останах заобиколен от мрака дълго, въпреки че тогава не го осъзнавах. Бил съм в безсъзнание близо петдесет часа. Когато в понеделник следобед на двацет и трети октомври дойдох на себе си, установих, че се намирам в либъртивилската общинска болница. Мама и татко седяха до леглото ми, също и Ели, която изглеждаше измъчена и разтревожена. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, които безкрайно ме трогнаха; явно бе плакала за мен, въпреки всичките сладкиши, които ѝ задигах от кутията за хляб; въпреки че когато бе дванайсетгодишна ѝ дадох презерватив, след като цяла седмица се бе оглеждала в профил, облечена в плътно прилепваща тениска, за да провери дали гърдите ѝ са наедряли (в този случай Ели се разплака, а мама не ми проговори повече от две седмици). Въпреки ще непрекъснато я дразнех и изтъквах превъзходството си над нея.

Когато дойдох в съзнание Арни не беше в стаята, но скоро се появи — двамата с Лий чакали във фойето на болницата. Същата вечер ме посетиха лелята и чичото, които живееха в Олбъни, а до края на седмицата край леглото ми се изредиха куп роднини и приятели. Дори целият футболен отбор ме посети, включително треньорът

Пъфър, който изглеждаше състарен с двайсет години. Навярно беше осъзнал, че има и по-лоши неща от губещ сезон. Той ми събщи, че никога повече няма да играя футбол. Измъченото му лице беше напрегнато, навярно очакваше да заридая или да изпадна в истерия. Но аз почти не реагирах, нито открито, нито в душата си. Бях прекалено щастлив, че съм жив и че след известно време отново ще мога да ходя.

Ако ме бяха ударили само веднъж, навярно щях да се отърва леко. Но човешкото тяло не е пригодено да бъде „пресовано“ едновременно от три различни посоки. И двата ми крака бяха счупени, левият — на две места. При падането бях извадил дясната си ръка и тя също беше с частична фрактура. Но всичко това не бе толкова важно. По-страшното беше, че имах спукване на черепа и бях претърпял „контузия в основата на гръбначния стълб“, както се изрази лекарят, занимаващ се с моя случай. Думите му означаваха, че на сантиметър съм се отървал да бъда парализиран от кръста надолу до края на живота си.

Имах много посетители, получих цял куп цветя и картички. Ужасно се забавлявах — все едно, че бях оживял, за да присъствам на собственото си погребение.

Но имах страхотни болки и прекарах безброй безсънни нощи. Ръката и кракът ми бяха вдигнати във въздуха нагоре чрез скрипец, непрекъснато изпитвах сърбеж под гипса. От кръста надолу също бях гипсиран. Пред мен се очертаваше радостната перспектива за дълъг престой в болницата и за чести разходки с инвалиден стол до стаята за инквизиции, на чиято врата се мъдреше невинен надпис „Физиотерапия“.

О, и още нещо — разполагах с прекалено много време.

Четях вестници и разговарях с моите посетители. Когато събитията започнаха да се развиват стремглаво и повече не можех да прикривам подозренията си, често се питах дали не полудявам.

Останах в болницата до Коледа. Когато ме изписаха, подозренията ми се бяха превърнали в твърдо убеждение. Все по-трудно ми беше да ги пренебрегвам, съзнавах, че не губя разсъдък си. Навярно щях да се почувствам по-добре, ако успеях да се самозалъжа. Но по това време бях изплашен до смърт и на път да се влюбя в момичето на най-добрия си приятел.

Да, имах време за размисъл... Прекалено много време.

Достатъчно много, за да се упрекна стотици пъти заради онова, което изпитвах към Лий. Достатъчно време, за да се взирам в тавана на стаята и да си казвам, че бих дал мило и драго, само да не бях чувал за Арни Кънингам... за Лий Кабът... или за Кристин.

ВТОРА ЧАСТ

АРНИ — ЮНОШЕСКИ ПЕСНИ ЗА ЛЮБОВТА

20. ВТОРИЯТ СКАНДАЛ

*Търговецът дойде и ми рече:
„Дай ми твоят стар форд, човече.
Ще ти предложи кола снежнобяла,
която по шосето лети като хала.
Само кажи ми каква ти се иска
и подпиши се тук; тогаз
веднага ще ти я докарам за по-малко от час.“
Да, нов автомобил ще си купя
и ще пътувам в комфорт;
вече не ще се нервирам с
с онзи раздрънкан стар форд.
Чък Бери*

Плимутът модел '58 на Арии Кънингам мина техническия преглед на първи ноември хиляда деветстотин седемдесет и осма... Така той довърши започнатото в онази далечна вечер, когато с Денис Гилдър бяха сменили спуканата гума на Кристин. След прегледа трябваше да плати осем долара и петдесет цента акциз, два долара общинска пътна такса (което му даваше право да паркира безплатно в центъра на града) и още петнадесет долара за получаване на номер от бюро за регистрация на превозните средства в Монроувил.

Арни се върна от Монроувил с колата, която бе наел от Уил Дарнъл и напусна гаража, седнал зад волана на Кристин. Закара я право вкъщи.

Час по-късно родителите му се прибраха от работа и скандалът избухна почти незабавно.

— Видяхте ли я? — Арни говореше на двамата си родители, но като че се обръщаше към баща си... — Регистрирах я днес следобед.

Имаше пълно основание да се гордее. Кристин беше току-що измита и полирана, повърхността ѝ блестеше под светлината на късното следобедно слънце. Тук-там все още се виждаха ръждиви петна, но все пак колата изглеждаше хиляда пъти по-добре, отколкото в деня, когато Арни я купи. Вратите и капакът бяха чисто нови, задната седалка — претапицирана. Вътре бе идеално чисто. Стъклата и полираните части блестяха.

— Да... — поде Майкъл.

— Разбира се, че я видяхме — сопна се Реджина. Беше си наляла джин с тоник и ожесточено разбъркваше питието си със сламка. — За малко да се блъснем в нея. Забранявам да я паркираш на алеята. Къщата ни е заприличала на автомобилно гробище.

— Мамо! — смаяно и обидено възкликна Арни. Погледна към баща си, но Майкъл бе отишъл да си налее чаша алкохол — навярно бе решил, че ще се нуждае от подкрепа.

— Точно така — повтори Реджина Кънингам.

Лицето ѝ беше преbledняло, ружът на бузите ѝ придаваше вид на клоун. Изгълта на един дъх половината чаша и изкриви лице, все едно, че бе изпила горчиво лекарство.

— Върни я там, където я държеше досега. Не я искам и няма да ти позволя да я държиш пред къщата ми. Това е!

— Да я върна обратно? — недоумяващо възкликна Арни. Освен обиден, вече беше разгневен. — Страхотна идея, няма що! Престоят в гаража ми струва двайсетачка седмично и...

— Струва ти много повече — прекъсна го майка му. Пресуши чашата си, остави я на масата и продължи:

— Завчера прегледах чековата ти книжка... Очите на Арни се разшириха.

— Какво си направила?

Реджина леко се изчерви, но не сведе очи. Майкъл се върна от кухнята и тъжно изгледа съпругата и сина си.

— Просто исках да разбера колко харчиш за проклетата кола! — възкликна Реджина. — Съвсем естествено е. Може би си забравил, но следващата година постъпваш в колеж. Доколкото ми е известно, обучението в Пенсилвания не е безплатно.

— Ровила си из стаята ми, докато откриеш чековата ми книжка, така ли? — язвително попита Арни. Сивите му очи бяха потъмнели от гняв. — Може би си търсила и хашиш, порнографски списания, или съмнителни петна по чаршафите?

Майка му зяпна от учудване. Навярно бе очаквала обида, или гняв, но не и тази безкрайна, неописуема ярост.

— Арни! — избухна баща му.

— Защо, какво ѝ пречи да го направи? — изкрещя Арни. — Смятах, че това е моя работа. Бог ми е свидетел как непрекъснато ми повтаряте, че изцяло отговарям за парите си...

Реджина студено заяви:

— Безкрайно съм разочарована от разсъжденията ти, Арнълд. Разочарована и обидена. Държиш се като...

— Не ме учи как да се държа! Струва ми се, че аз трябва да съм обиден! Скапах се от работа, докато направя колата годна за преглед — ремонтирах я близо три месеца, а когато я докарах тук, веднага ми заповядваш да я махна от алеята. Нима очакваш да съм щастлив?

— Не е нужно да държиш такъв тон на майка си — намеси се Майкъл. Въпреки упрека, по гласа му личеше, че се чувства неловко и иска да заглади положението. — Нито да използваш такъв език.

Реджина му подаде чашата си.

— Налей ми още едно питие. В кухнята има запечатана бутилка джин.

— Татко, стой тук — настоя Арни. — Много те моля. Сега е моментът да изясним всичко.

Майкъл Кънингам погледна към жена си, извърна очи към сина си, сетне отново към съпругата си. И двамата изглеждаха непреклонни. Той наведе глава и се завъртя към кухнята, стиснал в ръка празната чаша.

Реджина мрачно изгледа сина си. Още от лятото чувстваше, че в отношенията им назрява криза. Явно бе решила, че скандала по повод на Кристин е последният ѝ шанс да възвърне изгубените си позиции. Ето защо ядно произнесе:

— През юли имаше близо четири хиляди в книжката. Почти три четвърти от парите, които си спечелил от девети клас насам, плюс лихвата...

— О, значи непрекъснато си ме контролирала! — избухна Арни. Внезапно се отпусна на стола си и се втренчи в нея. Гласът му трепереше от негодувание и от изненада. — Мамо, защо не изтеглиш проклетите пари и не ги внесеш в собствената си сметка?

Реджина отвърна с леден тон:

— Защото съвсем доскоро си въобразявах, че разбираш стойността на парите. Но през последните няколко месеца говориш само за колата, а сега и за момичето. Струва ми се, че си се побъркал и по двете.

— Много благодаря. Оценявам непредубеденото ти мнение за начина ми на живот.

— През юли имаше почти четири хиляди. За твоето образование, Арни, за образованието ти. Сега са ти останали приблизително две хиляди и осемстотин. Оплаквай се колкото си щещ, че съм те шпионирала — признавам, че малко ми е обидно, но е факт, че за два месеца си пропилял хиляда и двеста долара. Може би затова не мога да гледам проклетата кола. Прилича ми на...

— Слушай...

— ... на огромна банкнота, която отлита в небитието.

— Позволи ми да ти обясня...

— Не, Арни — категорично заяви тя. — Не искам никакви обяснения.

Майкъл се върна с чашата ѝ, наполовина пълна с джин. Отиде до бара, добави малко тоник и я подаде на съпругата си. Реджина отпи и отново направи гримаса. Арни седеше на стола до телевизора и замислено я гледаше. След няколко секунди промълви:

— И ти си преподавателка в колеж? Значи така се отнасяш към студентите си: „Казах вече. А вие си затваряйте устите!“ Страхотно! Направо ги съжалявам.

— Внимавай, Арни! — изкрещя Реджина и заканително размаха пръст. — Внимавай!

— Ще ми позволиш ли да се изкажа?

— Моля! Но едва ли ще променя решението си.

Майкъл неловко се изкашля.

— Редж, струва ми се, че момчето е право: отношението ти не е особено конструктивно...

Жена му се нахвърли върху него като разярена котка:

— Ти да мълчиш!

Съпругът ѝ потръпна и се отдръпна. Арни започна:

— Първо, ако внимателно си разгледала спестовната ми книжка (не се съмнявам, че си го направила), навярно си забелязала, че съм изтеглил две хиляди и двеста долара в началото на септември. Налагаше се да купя предни калници за Кристин.

— Съобщаваш го, сякаш се гордееш с това! — гневно възкликна тя.

— Права си — заяви Арни и хладнокръвно я изгледа. — Монтирах цялата седмица сам, без ничия помощ. Справих се отлично. Изобщо...

За миг гласът му пресекна, сетне той отново продължи:

— ... изобщо не личи, че е ремонтирана. Второ, навярно си забелязала, че съм възстановил шестстотин долара от похарчената сума. Уил Дарнъл хареса работата ми и ме назначи в гаража. Ако на два месеца добавям към спестяванията си по шестстотин долара, а може би и повече, ако Уил ме изпраща в Олбъни, откъдето купува коли на старо в края на учебната година ще имам в книжката си четири хиляди и петстотин. Ако работя на пълна смяна в гаража до следващото лято, преди постъпването ми в колежа ще събера близо седем хиляди. И всичко това, благодарение на колата, която ненавиждаш.

— Парите нямат значение, ако не успееш да влезеш в добър колеж — парира го Реджина, като ловко смени тактиката.

Същото правеше по време на събранията на катедрата, когато някой се осмелеше да ѝ противоречи, което се случваше доста рядко.

— Понижил си успеха си.

— Но не дотолкова, че да ми попречи — отвърна момчето.

— Какво значи „не дотолкова“? Получил си двойка по математика. Само преди седмица ни изпратиха червената карта.

Червената карта, понякога наричана от учениците „карта-двойкарка“, се изпращаше на онези от тях, получили слаби оценки, месец след началото на първия срок.

— Двойката получих само от едно изпитване — хладнокръвно заяви Арни. — Мистър Фендерсън е прочут с навика си да изпитва само по веднъж през първата половина на срока. Ето защо се случва да ти пише двойка поради неразбиране на основен математически

проблем, а в края на срока оценката ти да бъде отлична. Щях да ти обясня всичко, ако си беше направила труда да ме попиташ. Но ти не благоволи да го сториш. Освен това през четирите години в гимназията съм получил едва три червени карти, включително тази. Много добре знаеш, че общият ми успех продължава да е отличен и...

— ... в най-скоро време ще се понижи — пискливо го прекъсна Реджина и пристъпи към него. — Проклетата кола направо ти е взела ума! Имаш си приятелка — прекрасно, поздравявам те. Но в манията ти към колата има нещо ненормално. Дори Денис казва...

Арни рязко скочи на крака и се озова до нея. Изненадана, Реджина стреснато се отдръпна, за миг забравила гнева си.

— Не забърквай Денис — тихо, но заплашително процеди той. — Това е само между нас.

— Добре — отвърна майка му, бързо преценила, че се налага да отстъпи. — Все пак признай, че си понижил успеха си. И двамата с баща ти го знаем, а червената карта е само още едно доказателство.

Реджина се наежи, когато момчето самоуверено се усмихна и заяви:

— Предлагам ти да сключим сделка. Позволи ми да оставя колата тук до края на срока. Ако общият ми успех е по-малко от четири, ще предложию Кристина на Дарнъл. Обзалагам се, че ще я купи. Той много добре знае, че ще я продаде за хилядарка, след като я стегнах. Цената ѝ само ще се повиши с течение на времето.

Той се замисли, сетне продължи:

— Дори ти предлагам още по-изгодно за теб споразумение. Ако в края на семестъра не съм сред отличниците, също ще продам колата. Сама прецени — ще изгубя Кристина, ако получа само една петица. Какво ще кажеш?

— Не! — моментално отвърна Реджина, сетне хвърли към мъжа си поглед, сякаш го предупреждаваше: „не ми се бъркай!“

Майкъл, който тъкмо се канеше да каже нещо, здраво стисна устни.

— Защо? — престорено спокойно запита Арни.

— Защото е номер и ти отлично го знаеш! — изкрещя майка му. Внезапно бе изгубила контрол и гневът ѝ беше необуздан.

— Нямам никакво намерение да те слушам да дрънкаш в рели-некипели и да ме обиждаш! Май забрави, че съм ти майка и че съм

сменяла мръсните ти пелени. Казах да махнеш колата оттук! Не желая повече да я виждам и това е!

Арни погледна баща си и попита:

— А ти какво мислиш, татко?

Майкъл отново понечи да проговори, но съпругата му го прекъсна:

— И той мисли като мен. Мненията ни напълно съвпадат.

Момчето се втренчи в нея, сивите им очи се срещнаха.

— Искаш да кажеш, че не го смяташ за човек, нали?

— Е, този път наистина прекали и...

Реджина се извърна, решително стиснала устни, но в очите ѝ се четеше странно объркване. Арни улови ръката ѝ точно над лакътя.

— Прав съм, нали? Когато си наумиш нещо, ти просто не виждаш, не чуваш, дори не мислиш.

— Арни, престани! — извика баща му.

Момчето изгледа майка си и продължи със същия тих глас:

— Ще ти кажа защо не можеш да понасяш колата ми. Не е заради похарчените пари, а защото покрай Кристин успях да си намеря работа, която умея да върша и която рано или късно ще ми донесе доста пари. Отлично го знаеш. Бедата не е и в бележките ми — изобщо не съм си развалил успеха. Работата е там, че непрекъснато искаш да ме държиш под чехъл, както постъпваш със студентите си и с него — той посочи към Майкъл, който изглеждаше гузен и нещастен, — както винаги си постъпвала с мен.

Лицето му беше зачервено, ръцете му — гневно стиснати в юмруци.

— Пълнеше ми главата с тъпите си либерални теории, как цялото семейство обсъждало и решавало възникналите проблеми. Но истината е, че винаги сама избираше дрехите и обувките ми, сама преценяваше с кого да играя и с кого — не. Ти решаваше къде да отидем на почивка, ти нареждаше на баща ми кога да смени колата и за каква марка. Купих Кристин без твое съгласие. Ето защо я мразиш до смърт!

Реджина му зашлеви шамар, който прозвуча като пистолетен изстрел. Навън беше паднал мрак, фаровете на преминаващите покрай къщата коли проблясваха като жълтеникави очи.

Кристин се мъдреше на асфалтираната алея пред дома на семейство Кънингам, както едно време на моравата на Лъобей, само че сега изглеждаше значително по-добре. От нея лъхаше спокойствие, сякаш семейната свада ни най-малко не е засягаше. Очевидно се бе издигнала в обществото.

Внезапно и съвсем неочаквано Реджина Кънингам се разплака: явление, необикновено като дъжд в пустиня. През целия си живот Арни го бе наблюдавал само четири-пет пъти и в нито един от случаите нямаше вина за избухването на майка си.

По-късно сподели с Денис, че бил ужасен от сълзите ѝ, или по-точно — от появата им. Отгоре на всичко майка му като че се състари, сякаш за секунди се превърна от четирийсет и петгодишна привлекателна жена в шейсетгодишна старица. Сивите ѝ, твърди като кремък очи помътняха, от тях рухнаха сълзи, които обляха лицето и се стичаха на вадички върху грима ѝ. Реджина сляпо посегна към питието си, поставено върху полицата над камината. Събори чашата, която падна на пода и се счупи. В хола се възцари тишина. И тримата изглеждаха смаяни, че са допуснали нещата да стигнат дотам. И все пак Реджина успя да каже през сълзи:

— Забранявам да я вкарваш в гаража или да я оставяш пред нас, Арнолд!

— Не се бой, няма — студено заяви момчето, тръгна към вратата, но на прага се обърна и изгледа родителите си.

— Благодаря за проявеното разбиране. Безкрайно съм задължен и на двама ви.

После напусна стаята.

21. АРНИ И МАЙКЪЛ

*Откакто ме заряза
нося само черни очила.
Но знам, ще се оправя
щом лъсна кадилака, черен кат' смола.*
Муун Мартен

Майкъл настигна сина си на алеята, когато последният се отправяше към Кристин. Постави ръка на рамото му, но Арни я отблъсна и продължи да рови из джобовете си за ключовете от колата.

— Арни, моля те...

Момчето рязко се извърна. За миг изглеждаше, като че ще направи случилото се преди малко още по-кошмарно, като удари баща си. После напрегнатото му тяло леко се отпусна. Той се облегна върху колата, прокара длан по повърхността ѝ, сякаш черпеше сили от нея и едва чуто промълви:

— Какво искаш?

Майкъл понечи да каже нещо, после стисна устни — по всичко личеше, че е безкрайно неуверен. По лицето му се изписа безпомощно изражение, което щеше да бъде комично, ако не бе толкова ужасяващо. Изглеждаше странен и много измъчен. Най-сетне успя да проговори. С мъка изричаше всяка дума, като че ли нещо в него се съпротивляваше с всичка сила.

— Арни... Арни, безкрайно съжалявам.

— Добре — отвърна момчето, обърна се и отвори предната врата на Кристин. Лъхна го приятна миризма на добре поддържана кола. — Разбрах го от начина, по който одеде се застъпи за мен.

— Моля те — повтори Майкъл. — Много ми е трудно, потрудно, отколкото предполагаш.

Нещо в гласа му накара Арни да се обърне. Баща му изглеждаше безкрайно нещастен, в очите му се четеше отчаяние. Забелязал погледа му, Майкъл побърза да продължи:

— Не казвам, че съм искал да те защитя. Знай, че донякъде оправдавам майка ти. Забелязах как я изнудваше, решен на всяка цена да постигнеш своето...

Арни дрезгаво се изсмя.

— С други думи, държал съм се точно като нея, така ли?

— Майка ти е в критичната възраст — тихо промълви Майкъл.
— Прекалено трудно приема промяната.

Арни примигна, не повярвал на ушите си, сякаш внезапно баща му беше проговорил на непознат език и бе споменал нещо, което имаше връзка с разговора им, колкото резултатите от бейзболните мачове.

— К-какво?

— Климактериумът — това е причината. Майка ти е изплашена, пие прекалено много и понякога има силни болки. Не много често — добави той, забелязал разтревоженото лице на Арни. — Ходи на лекар и той ѝ обясни, че причината е единствено в критичната възраст, но въпреки това майка ти е емоционално объркана. Ти си единственото ѝ дете и единственото ѝ желание е да подреди живота ти, независимо от цената.

— С една дума, да ѝ играем по свирката. Не ми казваш нищо ново. Винаги го е искала!

— Безспорно майка ти е убедена, че постъпва правилно — прекъсна го Майкъл. — Защо мислиш, че си по-различен от нея? Или по-добър? Одеве ти идваше да я убиеш и тя го разбра. Аз също го усетих.

— Тя започна всичко...

— Не, ти го започна, когато докара тук колата. Знаеше как ще реагира майка ти. Всъщност Реджина е права за още нещо — много си се променил. Започна да се променяш от деня когато дойде с Денис и заяви, че си купил кола. Нима мислиш, че не си разтревожил майка си? Или мен? Как ще реагираш, ако забележиш, че детето ти проявява черти на характера, за които изобщо не си подозирал?

— Хайде, татко. Струва ми се, че малко пресил...

— Напоследък изобщо не те виждаме. Непрекъснато ремонтираш колата, или се разхождаш с Лий.

— Започваш да говориш също като мама.

Внезапно Майкъл се усмихна, но усмивката му беше невесела.

— Грещиш, и то много. Реджина говори както винаги, ти — също. Майка ти не се е променила, ти — също. Но аз започвам да се чувствам като командир на отряд сини каски, който рискува всеки момент да бъде убит.

Арни леко се прегърби, ръката му отново галъвно се плъзна по колата. След кратко мълчание промълви:

— Мисля, че те разбирам. Не ми е ясно защо ѝ позволяваш да те тормози, но това си е твоя работа.

Майкъл тъжно се усмихна. Изглеждаше унижен и измъчен като куче, което през целия горещ летен ден е тичало след подхвърленото му парче дърво.

— Навярно съм се примирил. Може би има компенсации, които не разбираш и които не мога да ти обясня. Например... това, че я обичам...

Арни сви рамене.

— Е, какво ще правиш сега?

— Ще ме повозиш ли?

Момчето изненадано го изгледа, сетне по лицето му се разля доволна усмивка.

— Разбира се, качвай се. Къде искаш да отидем?

— На аерогарата.

— Защо точно там?

— Ще ти обясня по пътя.

— Ами Реджина?

— Майка ти си легна — тихо отвърна Майкъл, а синът му смутено се изчерви.

Арни караше уверено. Новите фарове на Кристин прорязваха мрака и осветяваха шосето като прожектори. Минаха покрай дома на семейство Гилдър, после завиха наляво по „Елм Стрийт“. Преминаха светофара и поеха по магистралата към летището. Движението беше слабо. Моторът на колата тихо мъркаше.

Таблото с уредите проблясваше със загадъчна зелена светлина.

Арни пусна радиото и намери WDIL — питсбъргската станция, която предаваше само стари мелодии. Джийн Чандлър пееше „Херцогът от Ърл“.

— Колата ти е истинска хала — със страхопочитание изрече Майкъл.

— Благодаря — усмихнато отговори синът му. Майкъл дълбоко си пое дъх.

— Дори мирише като нова.

— Сменил съм почти всичко. Тапицерията на седалките ми струваше цели осемдесет долара — част от парите, за които Реджина ме укоряваше. Взех куп автомобилни книги от библиотеката и се опитах да прерисувам всичко с абсолютна точност. Уверявам те, че не беше лесно, както изглежда на пръв поглед.

— Защо?

— Първо, плимут „Фюри“, модел '58 не се числи към класическите коли и за него няма подробно описание дори в „Американската кола“, „Американски класически автомобили“, нито дори в „Колите на 1950 година“. За класически се смятат понтиак, модел '58 и „Тъндърбърд“, произведен през същата година, с перки като заешки уши. Мисля, че това е последният страхотен модел на тази кола и...

— Нямах представа, че знаеш толкова много за старите автомобили — прекъсна го баща му. — Откога се интересуваш от тях, Арни?

Момчето неопределено сви рамене, замълча, сетне продължи:

— Най-големият ми проблем бе, че Льобей поръчал Кристин направо от завода и я променил по свой вкус. Колите, които слизат от конвейера в Детройт не са боядисани в червено и в бяло. А аз се стараех да я възстановя такава, каквата е харесвала на стареца, не на автомобилните производители. Понякога просто налучквах.

— Защо си бе наумил да я възстановиш в оригиналния ѝ вид, който допадал на стареца?

Арни отново вдигна рамене.

— Не знам. Кой знае защо ми се струваше редно.

— Признавам, че си свършил страхотна работа.

— Благодаря.

Майкъл се приведе напред и се втренчи в таблото с уредите.

— Какво гледаш? — рязко го попита момчето.

— Да пукна, ако някога съм виждал нещо подобно! — възкликна баща му.

— Какво?

Арни също погледна таблото.

— А, милометъра...

— Върти обратно, а?

Действително милометърът се въртеше в обратна посока. В момента показваше седемдесет и девет хиляди петстотин и няколко мили. През очите на Майкъл индикаторът се превъртя от две на девет, изминатите мили се намалиха с една.

Майкъл се засмя.

— Ето нещо, което си пропуснал да поправиш, синко.

Арни пресилено се усмихна и отвърна:

— Прав си. Уил каза, че някъде кабелите се преплитат, но не ми се занимава с тях. Освен това е много хитро да имаш милометър, който навърта обратно.

— Поне точен ли е?

— Какво?

— Питам дали ако изминеш разстоянието от нашата къща до „Стейтън Скуеър“ милите ще се намалят с шест?

— О, разбирам. Не, уредът изобщо не е точен. Връща по две-три мили на всяка действително измината. Понякога дори повече. Рано или късно кабелът на спидометъра ще се прекъсне. Когато го сменя, милометърът ще се оправи от самосебе си.

Майкъл, който разбираше от автомеханика и който навремето си бе имал неприятности с кабела на спидометъра, погледна към стрелката, но не забеляза характерното трептене, подсказващо повреда. Стрелката се бе заковала малко след шейсетте. Спидометърът изглеждаше наред, само милометърът бе „полудял“. Майкъл се запита дали синът му действително смята, че двата индикатора се хранват от един и същ кабел. Едва ли...

Тръсна глава, засмя се и каза:

— Все пак ми се струва странно, синко.

Вместо да отговори, Арни попита:

— Защо отиваме на аерогарата?

— Ще оставим колата на паркинга и ще ти платя престоя за един месец. Струва едва само пет долара — много по-евтино е, отколкото в гаража на Дарнъл. Ще взимаш колата си, когато пожелаеш — автобусът спира на летището. Всъщност това е последната му спирка.

— Боже, мой! Не съм чувал по-откачено предложение! — възкликна Арни, отби в страничната алея и спря пред някакво

затворено ателие за химическо чистене. — Излиза, че трябва да пътувам цели двайсет и пет километра до гарата, за да взимам колата си! Знаеш ли, цялата история ми напомня за „Параграф 22“. Не! Няма да стане!

Канеше се да извика още нещо, но изведнъж баща му го сграбчи за гушата и процеди:

— А сега слушай. Отвори си ушите и не забравяй, че все пак съм ти баща. Майка ти беше права, Арни. През последните няколко месеца си нетърпим, дори нещо повече — станал си много особен.

— Пусни ме — промърмори Арни, опитвайки се да се освободи.

Майкъл леко разхлаби хватката си и продължи:

— Позволи ми да ти посоча плюсовете и минусите на предложението си. Действително аерогарата е далече от дома ни, но със същия билет от двайсет и пет цента, с който отиваш до гаража на Дарнъл, ще стигнеш чак до летището. Вярно е, че има паркинги и гаражи много по-близо до дома ни, но в града кражбите и вандалските прояви са често срещано явление. А на аерогарата е сравнително безопасно.

— Нито един обществен паркинг не е безопасен.

— Второ, паркирането на летището е много по-евтино, отколкото в гараж в центъра на града или в сервиза на Дарнъл.

— Тук не става дума за пари и ти отлично го знаеш!

— Навярно си прав — прекъсна го Майкъл. — Но пропускаш нещо, Арни. Забравяш истинската причина.

— Какво искаш да кажеш?

За миг Майкъл се поколеба и замислено изгледа сина си. Когато проговори, гласът му беше дълбок и мелодичен, както на певица по радиото.

— Струва ми се, че заедно с разума си загубил и чувството си за перспектива. Вече си почти на осемнайсет и това е последната ти година в гимназията. Предполагам, че си твърдо решен да не се запишеш в Хорликс. Видях брошурите на различни университети, които си донесъл вкъщи и...

— Прав си, няма да отива в Хорликс — прекъсна го Арни. Сега изглеждаше поуспокоен. — Не и след случилото се днес. Нямах представа как копнея да се махна от този дом. Или се досещаш?

— Да, знам го и мисля, че може би е за добро. Във всеки случай е за предпочитане пред постоянните скандали между теб и майка ти. Моля те само за едно — засега не й го съобщавай. Изчезвай, докато подадеш документите за записване.

Арни вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че не се обвързва с никакви обещания. Майкъл попита:

— Предполагам, че ще вземеш колата в колежа, ако все още може да се движи...

— О, ще върви!

— ... и ако разрешават на първокурсниците да държат колите си в кампуса.

Арни рязко се извърна към баща си — беше толкова изненадан, че дори не се разгневи. Това бе възможност, върху която никога не се бе замислял.

— Няма да отида в колеж, където забраняват на студентите да притежават автомобили — заяви той. Говореше бавно и отчетливо, сякаш беше учител, преподаващ на умствено изостанали деца.

— Виждаш ли? — прекъсна го Майкъл. — Майка ти беше права. Изборът на колеж въз основа на политиката му относно колите на първокурсниците е напълно ирационален. Започвам да мисля, че действително си обсебен от тази кола.

— Не съм очаквал да ме разбереш.

Майкъл нервно стисна устни, сетне изрече:

— Какво толкова има да отидеш с автобус до аерогарата и да вземеш колата си, ако искаш да разходиш Лий? Признавам, че съществува известно неудобство, но то не е фатално. Първо, така няма да използваш колата освен когато ти е крайно необходима и ще спестиш пари от бензина. Майка ти ще постигне незначителната си победа — няма да й се налага непрекъснато да гледа автомобила.

Майкъл замълча и кисело се усмихна.

— И двамата знаем, че за Реджина Кристин означава не пропилен пари, а първата ти решителна стъпка да се отделиш от нея... от нас. Навярно... о, по дяволите, просто не знам какво...

Той замълча, загледан в сина си. Арни замислено отвърна на погледа му.

— Вземи колата в колежа. Дори да избереш кампус, където забраняват на първокурсниците да притежават автомобили, все ще се

намери някакво разрешение...

— Като това да я паркирам на аерогарата?

— Да, нещо подобно. Когато се прибираш вкъщи в края на седмицата, Реджина ще бъде толкова щастлива да те види, че изобщо няма да спомене колата. По дяволите, дори е възможно да ти помогне да я измиеш, стига да разбере какво си намислил. Потърпи само десет месеца, Арни — после всичко ще свърши и ще има мир в семейството ни. Хайде, тръгвай.

Момчето се подчини и колата отново излезе на магистралата.

— Това чудо застраховано ли е? — внезапно попита баща му.

Арни се засмя.

— Майтапиш ли се? Ако не притежаваш застраховка „гражданска отговорност“ ченгетата в този щат ще те убият. Без нея винаги ще бъдеш виновната страна, дори ако другата кола е паднала от небето върху твоята. Това е един от начините, по който лайнарите се стремят да изгонят младежите от шосетата на Пенсилвания.

Майкъл искаше да му напомни за огромния брой фатални автопроизшествия — в цели четирийсет и един процента били замесени младежи (Реджина му бе прочела печалната статистика, публикувана в приложението на неделния вестник, произнасяйки цифрата натъртено, с глас, предвещаващ края на света: „Четирийсет и един процента“, малко след като Арни беше купил колата), но реши, че синът му едва ли ще го изслуша... не и в сегашното си настроение.

— Значи си платил само „гражданска отговорност“? — попита той.

В този момент минаха под светлоотразяваща табела с надпис: „Лявото платно за аерогарата“. Арни даде мигач и сви вляво. Майкъл се отпусна на седалката с очевидно облекчение.

— Докато навършиш двайсет и една нямаш право на застраховка „катастрофи“ — оплака се момчето. — Скапаните застрахователни компании са червиви с пари, но отказват да те осигурят, освен ако вероятностите са изцяло в тяхна полза.

В гласа му се долавяше горчивина и недоволство, които Майкъл не бе забелязвал никога преди. Въпреки че не упрекна сина си, беше смутен и малко изненадан от нецензурните му думи. Помисли си, че навярно Арни разговаря по този начин с приятелите си (или поне така каза по-късно на Денис Гилдър — очевидно не беше забелязал, че до

последната година в гимназията синът му няма други приятели, освен Денис), но никога не бе използвал подобни думи пред родителите си.

— Хората от дружеството не ги е грижа дали си отличен шофьор и нямаш нито едно нарушение — продължи Арни. — Нямаш право на застраховка „катастрофи“, защото така повеляват шибаните им статистически таблици. Получавах я едва когато станеш пълнолетен и то при условие, че платиш цяло състояние — обикновено застраховката превишава стойността на колата. Изключение се прави само за семейните шофьори. О, лайнарите са изчислили всичко. Знаят как да те хванат в капана.

В далечината проблеснаха светлините на аерогарата; очертах се пистите, обградени от загадъчно синкаво сияние. Арни яростно изрече:

— Ако ми попитат коя е най-нисщата форма на живот, без колебание ще посоча застрахователния агент.

— Очевидно си проучил обстойно въпроса — отбеляза Майкъл. Не посмя да каже нищо повече. Имаше чувството, че при най-малкия повод Арни отново ще изпадне в ярост.

— Обиколих пет застрахователни компании. Въпреки твърденията на мама, не изгарям от желание да хвърлям парите си на вятъра.

— И получи единствено застраховка „гражданска отговорност“?

— Точно така. Срещу шестстотин и петдесет долара годишно.

Майкъл подсвирна.

— Имаш право — съгласи се момчето.

Покрай тях проблесна нова табела, която ги уведомяваше, че левите платна водят към паркинга, а десните — към терминала за отлитащите самолети. На входа на паркинга шосето отново се разклоняваше. Надясно беше автоматичният пропуск, където се получаваха талоните за временно паркиране. Вляво се намираше остъклена кабинка. Вътре седеше пазачът на паркинга, гледаше малък черно-бял телевизор и пушеше цигара.

Арни въздъхна.

— Може би си прав. Вероятно това е най-доброто разрешение за всички.

— Разбира се — промълви Майкъл. С облекчение забеляза, че синът му се е върнал към нормалното си състояние. Най-сетне бе

изгаснало злобното пламъче в очите му. — Десет месеца, това е всичко.

— Добре — отвърна Арни и спря пред кабинката. Младият пазач, облечен в пуловер на черни и жълти райета — цветовете на либъртивилската гимназия — отвори прозорчето и попита:

— Да ви услужа с нещо?

— Искам талон за трийсет дни — отговори Арни и посегна за портфейла си.

Майкъл го спря.

— Аз плащам.

Момчето леко, но решително отблъсна ръката му и извади портфейла си.

— Колата е моя и поемам всички разноски по нея.

— Исках само... — поде баща му.

— Знам, но все пак настоявам.

Майкъл въздъхна.

— Позната история. С майка ти си приличате като две капки вода. Всичко ще е наред, ако ви играят по свирката.

За миг Арни гневно стисна устни, сетне се усмихна.

— Е... може би си прав.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

В този момент колата изгасна. Моторът ѝ, който досега работеше идеално изведнъж спря, индикаторът за маслото и за акумулатора светнаха.

Майкъл повдигна вежди.

— Какво става?

— Нямам представа — намръщено отвърна Арни. — Никога досега не го е правила.

Завъртя ключа и моторът моментално се запали.

— Навярно има някаква дребна повреда — отбеляза баща му.

— През седмицата ще проверя реглажа — промърмори момчето. Форсира двигателя и внимателно се заслуша. Изведнъж на Майкъл му се стори, че това изобщо не е неговият син. Пред себе си виждаше непознат човек, много по-възрастен и някак си озлобен. Необясним страх прободеше сърцето му.

— Хей, искаш ли талон, или цяла нощ ще дрънкаш за реглажа си? — извика пазачът.

Арни помисли, че го познава отнякъде — навярно го бе виждал по коридорите на гимназията.

— О, извинете — той подаде на пазача петдоларова банкнота и взе талона.

— В дъното на паркинга — лаконично обясни пазачът. — Ако искаш същото място, трябва да подновиш талона пет дни преди изтичането на срока му.

— Добре — отвърна Арни и подкара Кристин. Сянката ѝ се удължаваше и смаляваше, докато минаваха под халогенните лампи. Той намери свободно място и паркира колата на заден ход. Изключи мотора, намръщи се и се хвана за кръста.

— Още ли те боли? — попита баща му.

— Малко. Почти ми беше минало, но вчера отново усетих болка. Сигурно съм вдигнал нещо тежко. Хей, не забравяй да заключиш вратата си.

Когато излязоха от колата, Майкъл усети облекчение — чувстваше по-голяма близост със сина си и още по-важно — вече не мислеше, че е изиграл ролята на шут в спора между Арни и Реджина. Каза си, че все още има надежда в семейството им отново да настъпи мир.

— А сега да проверим колко бърз е автобусът — шеговито изрече Арни и двамата прекосиха паркинга по посока на терминала. За пръв път от доста време насам им беше приятно да са заедно.

Докато пътуваха към аерогарата Майкъл бе преценил качествата на Кристин. Беше възхитен от работата на Арни, но не харесваше самата кола, дори я ненавиждаше. Каза си, че е абсурдно да изпитваш омраза към неодушевен предмет, но въпреки всичко Кристин го дразнеше, също като нещо, заседнало в гърлото му.

Невъзможно му беше да определи защо я мрази. Кристин бе предизвикала жестока семейна свада. Навярно това бе истинската причина за ненавистта му към нея... но не и единствената. Не му харесваше лицето на Арни, когато сядаше зад волана — изглеждаше едновременно арогантен и недоволен, като някой дребен монарх. Плашеше го безпомощната ярост на сина му, когато говореше за застраховката. Непрекъснатото използване на отвратителната дума „лайнари“..., дори изгасването на колата, когато двамата се бяха разсмяли.

Освен това от Кристин лъхаше странна миризма, която не се усещаше веднага, но беше някак си натрапчива. Не беше миризма на нова тапицерия, която е дори приятна, а особена воня, почти, но не съвсем загадъчна. Миришеше на плесен. Майкъл си каза: „За Бога, колата е стара, няма очакваш да ухае като току-що излязла от магазина?“ Това обясняваше всичко. Въпреки великолепната реставрация, извършена от Арни, плимутът беше на двайсет години. Навярно вонята на плесен идваше от постелката в багажника, или от пълнежа под новата тапицерия. „Просто мирише на старо“ — опита се да се успокои той.

И все пак от едва доловимата миризма му се повдигаше. Тя го тревожеше. Струваше му се, че се появява и изчезва на талази, понякога беше натрапчива друг път — едва забележима. Едва ли можеше да определи източника ѝ. Понякога вонеше на разлагащ се труп — може би някое животинче се беше скрило в багажника и бе умряло там.

Майкъл се гордееше с постижението на сина си... но изпита облекчение, когато слезе от колата му.

22. СЕНДИ

*Първо минах пеша покрай „Спри и купи“.
Сетне подкарах колата си край „Спри и купи“.
Когато карах беше ми по-гот,
защото радиото дънеше луд рок.
Джонатан Ричман и „Модърн лавърс“*

Тази нощ пазач на паркинга на аерогарата беше Сенди Галтън. Всъщност той винаги предпочиташе смяната от шест вечерта до десет сутринта. Сенди беше единственият от бандата на Бъди Репертън, който не беше присъствал на сбиването, предизвикало изключването на Бъди. Арни не можа да си спомни къде го е виждал, но Галтън го позна.

След изключването си Бъди Репертън не прояви никакъв интерес към формалностите, които биха му позволили да се върне в гимназията в началото на пролетния семестър. Вместо това започна работа в бензиностанцията, собственост на бащата на Дон Вандерберг. Само за няколко седмици той усвои типичните за професията трикове: връщане по-малко на шофьори, които бързаха прекалено много, за да преброят рестото, или изпълняваше номера с регенерираните гуми — взимаше пари за нова гума, поставяше регенерирана и прибираще в джоба си разликата от четирийсет и пет долара. По същия начин мамеше шофьорите с употребявани части за коли, освен това продаваше лепенки за изкаран технически преглед на младежи и студенти в близкия колеж, които на всяка цена искаха да карат смъртоносните си таратайки.

Бензиностанцията работеше денонощно, а на Бъди се бе паднала нощната смяна, от девет вечерта до пет сутринта. Обикновено към единайсет Мучи Уелч и Сенди Галтън пристигаха със стария, разяден от ръжда мустанг на Сенди, Мучи идваше със своята „Файърбърд“, а Дон непрекъснато се появяваше и изчезваше, когато не успяваше да изкръшка от училище. Към полунощ през почивните дни в

канцеларията на Вандерберг се събираха от шест до осем младежи. Пиеха бира от мръсни чаени чаши или си подаваха бутилка „Тексас Драйвър“, пушеха марихуана или хашиш, пускаха газове, разказваха си мръсни вицове, фукаха се колко мацки са изчукали, понякога помагаха на Бъди да подмени оригиналните части на колата, качена на подечника.

По време на една нощна сбирка в началото на ноември Сенди мимоходом спомена, че Арни Кънингам докарал колата си на аерогарата и купил талон за трийсетдневен престой на паркинга.

Бъди, който по време на „ергенските купони“ обикновено седеше намусен и затворен в себе си, рязко отпусна на земята стола, на който се люлееше и с трясък стовари чашата си върху шкафа, където държаха чистачките за стъклата.

— Какво каза? — попита той. — Кънингам? Старият пицолики?

— Точно така — изненадано и малко смутено отговори Сенди.

— Сигурен ли си, че е копелето, заради което ме изритаха от училище?

Сенди го изгледа с нарастващо безпокойство.

— Да, защо?

— И си е купил талон за трийсет дни?

— Аха. Може би родителите му не я искат в...

Сенди смутено млъкна при вида на усмивката, разляла се по лицето на Бъди Репертън. Гледката не беше особено приятна не само защото разтегнатите устни на Бъди откриваха развалените му зъби. Той изглеждаше така, сякаш в главата му се бе задействал някакъв ужасяващ механизъм, който започваше да набира скорост.

Бъди изгледа приятелите си. Те отвърнаха на погледа му — бяха заинтригувани и същевременно малко изплашени. Репертън учудено промълви:

— Представете си, старият пицолики е направил колата като нова, а откачените му старци го принуждават да я паркира чак на аерогарата.

Сетне високо се изсмя.

Мучи и Дон се спогледаха, в очите им се четеше объркване и жадно любопитство.

Бъди се приведе напред, подпря лакти на коленете си и рече:

— Ето какво ще направим...

23. АРНИ И ЛИЙ

*Пътувам си с автомобила,
мацката е до мен, зад кормилото.
Откраднах си целувка крадешката
и си рекох, че това ми е мечтата:
радио да слушам и безцелно да обикалям с колата.
Чък Бери*

Радиото на колата беше настроено на WDIL. Дайън пееше „Палавата Сю“ с грубоватия си, нахакан глас, но двамата в колата не го чуваха.

Арни плъзна ръка под тениската на Лий и докосна стегнатите ѝ гърди, зърната на които се бяха втвърдили от възбуда. Момичето дишаше на пресекулки. За пръв път ръката ѝ докосваше Арни там, където той искаше. Пръстите ѝ обгърнаха члена му несръчно, но с желание, което компенсираше липсата на опит.

Той я целуна и усети езика ѝ, стори му се, че вдъхва аромата на окъпана от дъжда гора. Чувстваше как възбудата се излъчва от цялото ѝ тяло.

Притисна се още по-силно към нея и усети страстния ѝ отклик.

Сетне тя се отдръпна.

Замаян и объркан, Арни седеше зад волана. Лампичката на тавана на Кристин проблясна, предната врата се затвори и в купено отново се възцари мрак.

За миг той остана неподвижен: не му беше ясно какво се бе случило, дори не знаеше къде се намира. Умът му беше скован, а тялото му — напрегнато от физическа реакция, която бе едновременно мъчителна. Пенисът му бе твърд като стомана, тестисите му пулсираха от болка. Чувстваше се безкрайно напрегнат и възбуден.

Сви ръката си в юмрук и с все сила го стовари върху бедрото си. Сетне отвори вратата и излезе навън при момичето.

Лий стоеше на ръба на възвишението и се взираше в мрака, сред който се очертаваше сребристият екран на автокиното. Силвестър Сталоун крачеше в нощта, облечен като лидер на работническото движение от края на трийсетте. Арни отново изпита усещането, че живее сред великолепен сън, който всеки момент заплашва да се превърне в кошмар... или вече бе започнал да се превръща.

Лий стоеше прекалено близо до ръба — той я хвана за ръка и леко я дръпна назад. Почвата на хълма бе суха и се ронеше под краката им, нямаше ограда или предпазни перила. Една непредпазлива стъпка и момичето щеше да полети в бездната и да пада, докато се озове в предградието, в центъра на което се намираше автокиното.

От незапомнени времена хълмът беше място за срещи на местните влюбени двойки. Намираше се в края на „Стенсън Роуд“ — асфалтирано шосе с две платна, което криволичейки, излизаше от града, сетне правеше завой и свършваше в подножието на хълма, където някога е имало ферма.

Беше ноември и дъждът, започнал рано привечер се бе превърнал в суграшица. Арни и Лий стояха сами на хълма и можеха да наблюдават безплатно, макар и без звук, филма, прожектиран в автокиното.

Арни без особено усилие склони Лий да влезе в колата. Отначало му се стори, че лицето ѝ е мокро от лапавицата. Едва когато я огледа на призрачната зелена светлина от таблото, разбра, че е плакала. Разтревожено попита:

— Какво има? Лошо ли ти е?

Тя поклати глава и се разрида още по-силно.

— Да не би... да е нещо, което не си искала да направиш?

Той преглътна и обясни:

— Да ме докосваш... на онова място?

Лий отново поклати глава, но той не знаеше какво означава това. Продължи несръчно да я прегръща, беше разтревожен до смърт. Докато притискаше момичето към себе си, размишляваше за лапавицата, за обратния път до града и за това, че все още не е купил вериги за Кристин.

— Никога не съм го правила с друго момче — промълви Лий, притиснала глава към рамото му. — За пръв път докосвам... знаеш

какво. Направих го, защото го исках. Защото действително го желяех — това е всичко.

— Тогава какво те притеснява?

— Не мога... тук — тя произнесе думите бавно и колебливо, сякаш ѝ беше мъчително да ги изрече.

— На хълма ли? — глупаво попита Арни и се огледа. Навярно Лий си е помислила, че я е довел тук само за да гледат филма безплатно.

— В тази кола! — внезапно изкрещя тя. — Не мога да се любя с теб в тази кола!

— Какво?

Той смаяно се втренчи в нея.

— За какво говориш? Защо не?

— Защото... защото... наистина не знам!

Лий се опита да добави още нещо, после отново избухна в сълзи. Арни продължи да я прегръща, докато риданията ѝ утихнаха. Когато се поуспокои, момичето промълви:

— Може би, защото не знам коя от двете обичаш повече.

— Но това е... Той млъкна, поклати глава и се усмихна. — Лий, това е пълна лудост!

— Така ли мислиш? — попита тя и изпитателно го изгледа. — С коя от двете прекарваш повече време: с мен, или с нея?

— Имаш предвид Кристин?

Арни се огледа и по лицето му се разля озадачената му усмивка, която Лий намираще очарователна, или неприятна, понякога — и двете.

— Точно така — отпаднало произнесе тя и се втренчи в ръцете си, които лежаха безжизнено в скута ѝ. — Навярно е глупаво, но... .

— Разбира се, че съм повече време с теб — прекъсна я Арни и поклати глава. — Това е лудост. Или пък е нормално. Може би ми се струва лудост, защото не съм ходил с друго момиче.

Протегна ръка и докосна гъстата ѝ коса, която се разстилаше върху раменете ѝ. Под разкопчаното ѝ палто се виждаше тениската с надпис „ЛИБЪРТИВИЛ ИЛИ НИЩО ДРУГО“. Зърната на гърдите ѝ възбуждащо опъваха тънката памучна тъкан и Арни усети леко замайване.

— Смятах, че момичетата ревнуват от други момичета, не от коли — промълви той.

Лий рязко се изсмя.

— Разсъждаваш така, защото никога преди не си имал гадже. Нима не знаеш, че колите са като жени?

— О, я стига...

— Тогава защо не кръсти колата си Кристофър?

Тя внезапно стовари отворената си длан върху седалката. Арни потръпна.

— Май не ти харесва, че удрям момичето ти? — възкликна Лий с неочаквана злоба, после забеляза мъката в очите му. — Арни, съжалявам.

— Така ли? — попита той и втренчи в нея безизразните си очи. — Струва ми се, че напоследък всички са против Кристин: ти, мама и татко, дори Денис. Скапах се от работа, а на вас изобщо не ви пука.

— За мен има значение — тихо промълви Лий. — Оценявам усилията ти.

— Така да бъде — мрачно изрече Арни. Гневът му се беше стопил. Стана му студено, усети, че му се повдига. — Слушай, трябва да тръгваме. Започва да вали сняг, а нямам вериги. Родителите ти сигурно ще се шашнат, ако катастрофираме на „Стенсън Роуд“, след като си им казала, че отиваме да играем боулинг.

Лий се засмя.

— Те не знаят какво има в края на „Стенсън Роуд“.

Арни повдигна вежди, донякъде възвърнал доброто си настроение и каза:

— Така си мислиш.

Той шофираше бавно по криволичето стръмно шосе, което се спускаше към града и колата нито веднъж не се подхлъзна. Наподобяващите трепкащи звезди светлини на Либъртивил и на Монроувил постепенно се уголемяваха и се сближаваха, докато накрая напълно се сляха. Лий меланхолично наблюдаваше. Каза си, че това е отвратителен финал на една много обещаваща вечер. Беше раздражена, нервна, не на себе си, някак си незадоволена. Изпитваше тъпа болка в гърдите. Не беше сигурна дали действително е възнамерявала да позволи на Арни да „стигне докрай“, но след като страстите им се бяха разгорещили, събитията не се бяха развили

според очакванията ѝ, само защото бе отворила проклетата си голяма уста.

Мислите ѝ бяха объркани, тялото — напрегнато. През цялото време, докато мълчаливо пътуваха към града, ѝ се искаше да обясни чувствата си на Арни, но не го направи, защото се боеше, че той няма да я разбере, и защото сама не можеше да определи какво усеща.

Казваше си, че не ревнува от Кристин..., въпреки че беше точно обратното. Арни се опита да я излъже — тя отлично знаеше, колко време отделя той за работа по колата. Но какво лошо имаше в това? Беше сръчен, обичаше автомонтърството и беше направил колата като нова, с изключение на милометъра, който въртеше обратно.

„Колите приличат на жени“ — бе казала тя, без да с замисля върху думите си. Те просто ѝ се изплъзнаха. Все пак се питаше защо нито веднъж не бе помислила за семейното комби като за живо същество — за нея това бе чисто и просто форд. Но...

Разумът я съветваше да забрави странните обстоятелства, свързани с Кристин, защото действително ѝ се струваше невероятна. Докато седеше в колата, не беше в състояние да се люби с Арни, да го докосва на най-интимното място, а още по-малко — да мисли как да го доведе до оргазъм по този начин (или по истинския, както многократно си го бе представяла, докато неспокойно се премяташе в тясното си легло, обзета от непозната и смайваща възбуда).

Не можеше да го направи в колата.

Най-невероятното в цялата история бе усещането, че Кристин я наблюдава с неодобрение, че ревнува и че изпитва омраза към нея. Понякога (както тази вечер, когато Арни уверено караше колата по хлъзгавото шосе) Лий имаше чувството, че той и Кристин са се сляли, като любовници. Когато сядаше в Кристин ѝ се струваше, че колата я поглъща, че да се целува и да се люби с Арни е по-перверзно от воаборството и от екхибиционизма — все едно да прави любов вселила се в тялото на съперницата си.

Чувстваше се глупаво, защото мразеше Кристин. Мразеше я и се страхуваше. Напоследък избягваше да застава пред или зад нея. Кой знае защо ѝ се струваше, че внезапно ръчната спирачка ще се отпусне, или колата ще се включи на скорост. Подобни мисли никога не ѝ бяха хрумвали, докато гледаше комбито на родителите си.

Но най-странното бе нежеланието ѝ да прави каквото и да било в колата, дори да се вози в нея. Когато седнеше зад волана Арни се променяше, превръщаше се в непознат човек. Лий изпитваше удоволствие от допира на ръцете му. Харесваше ѝ да гали гърдите и бедрата ѝ (все още не му бе позволила да я докосне между краката, но жадуваше той да го направи. Струваше ѝ се, че в този миг направо би се разтопила). Милувките му винаги караха устата ѝ да пресъхва от възбуда, а тялото ѝ жадно да потръпва. Но когато беше в колата, това чувство бе някак си притъпено... Може би защото седнеше ли зад волана, Арни вече не приличаше на влюбено момче, а на стар развратник. Когато завиха по нейната улица, тя за сетен път понечи да обясни чувствата си на Арни, но се отказа. Какво ще му каже? Не разполагаше с конкретни факти, а само с нелепи предположения, вдъхновени от развинтеното ѝ въображение. Но имаше нещо, което беше безспорно. Не можеше да го сподели с Арни от страх, че ще го засегне. А тя не искаше да го прави, защото започваше да хлътва по него.

И все пак миризмата беше там. Лъхаше на гнило и дори новата тапицерия и течността, с които Арни почистваше килимчетата на пода не бе в състояние да го прикрие. Без да е натрапчива, вонята се носеше на талози и на Лий и се повдигаше.

Сякаш преди много време някакво животинче бе пропълзяло в багажника и беше умряло там.

Когато слязоха пред дома ѝ, Арни я целуна за лека нощ. На светлината на лампата, поставена в подножието на стълбата към верандата сипещият се от небето мокър сняг приличаше на сребърен поток. Капчиците върху тъмнорусата коса на Лий блестяха като брилянти. Арни изпитваше непреодолимо желание да целуне истински момичето, но мисълта, че може би родителите ѝ ги наблюдават от прозореца го накара леко да докосне с устни челото ѝ, както се целува любима братовчедка.

— Съжалявам — промълви Лий. — Беше глупаво от моя страна.

— Не — отвърна Арни, но беше ясно, че мисли точно обратното.

— Просто... — поде Лий и внезапно ѝ хрумна нещо, което беше донякъде вярно. — Просто не ми е приятно да го правим в кола, в която и да е кола. Иска ми се да сме заедно, но не в автомобил, паркиран в мрака на някакво шосе. Разбираш ли ме?

— Да — отговори той. Докато седяха горе на хълма, малко се бе ядосал на Лий. Честно казано, беше побеснял от яд. Но сега, застанал пред дома ѝ си каза, че напълно я оправдава. Питаше се как е могъл да ѝ се разсърди или да не се подчини на желанията ѝ. — Разбирам те.

Тя обгърна с ръце шията му и се притисна към него. Палтото ѝ все още беше разкопчано и Арни усети влудяващия допир на закръглените ѝ гърди.

— Обичам те — за пръв път каза Лий и се затича към входната врата.

Арни остана като ударен от гръм на верандата. Лицето му гореше въпреки студения мокър сняг, който се сипеше върху него.

Най-сетне в обърканото му съзнание се промъкна мисълта, че на семейство Кабът ще се стори странно, ако продължава да стои на верандата им. Тръгна по градинската пътека към улицата — щракаше с пръсти и широко се усмихваше. Сякаш се взеше на най-бързото влакче в партера, на което имаш шанс да се качиш само веднъж в живота.

Когато излезе на тротоара спря и усмивката му помръкна. Кристин стоеше до бордюра, капчици разтопен сняг се стичаха по предното ѝ стъкло и замъгляваха проблясващите червени светлини на таблото. Беше оставил мотора да работи, а сега той бе изгаснал. Случваше се за втори път.

— Проводниците са се намокрили — тихо промълви момчето. — Това е всичко.

Причината явно не беше в свещите — завчера беше поставил осем чисто нови и то „Шампион“ и...

С коя от двете прекарваш повече време? С мен... или с нея?

Отново се усмихна, но някак си смутено. Вярно е, че по принцип прекарваше повече време с колите, защото работеше в гараж. И все пак беше абсурдна мисълта че...

„Излъга я, нали?“

„Не“ — гузно си отговори той. — „Не може да се каже, че съзнателно съм я излъгал...“

„Нима? Тогава как би го нарекъл?“

За пръв и единствен път, откакто бе завел Лий на футболния мач в Хидън Хилс, най-безсрамно я бе излъгал. Защото в действителност прекарваше повече време с Кристин и изпитваше ужас при мисълта, че

е паркирана на аерогарата, брулена от вятъра и от дъжда, който се превръщаше в мокър сняг... Беше излъгал Лий. Прекарваше повече време с Кристин. А това беше...

Беше...

— Лошо — прегракнало изрече той и гласът му почти се изгуби всред сипещата се суграшица.

Арни стоеше на тротоара, вираше се в колата си — като по чудо възкръснала от ерата на Бъди Холи, на Хрушчов и на Лайка — първото куче космонавт, и внезапно усети силна омраза към нея. Не беше сигурен, но му се струваше, че Кристин му влияе по някакъв начин.

Светлините на таблото, които проблясваха като кръгли червени очи през предното стъкло, сякаш му се подиграваха и го упрекваха.

Дръпна предната врата, седна зад волана и затвори очи. Изведнъж се успокои и започна да мисли рационално. Наистина беше излъгал Лий, но за нещо незначително, не — за нещо абсолютно незначително.

Без да отваря очи протегна ръка и докосна ключодържателя — разръфано правоъгълно парче кожа, върху което бяха изписани буквите Р. Д. Л. Не беше сметнал за нужно да си купи нов, със собствените му инициали.

Имаше нещо странно и особено в кожения ключодържател. Да, нещо много особено.

Когато бе наброил парите на кухненската маса на Лъобей, старецът плъзна към него ключовете. Парчето кожа беше разръфано, нацепено и потъмняло от употреба, инициалите бяха почти заличени от времето и от непрестанното търкане в монетите в джоба на стареца.

Сега те бяха напълно отчетливи, сякаш бяха изписани отново.

Арни си каза, че подобно на лъжата му, това също няма значение. Разположил се удобно в купето на Кристин, той не се съмняваше, че е прав.

Знаеше го. Останалото нямаше значение. Завъртя ключа, стартерът зави, но моторът дълго не можа да се запали. Мокри проводници — това бе всичко.

— Моля те — прошепна момчето. — Всичко е наред, не се тревожи, нищо не се е променило.

Двигателят изгърмя и изгасна. Стартерът продължаваше да вие. Суграшицата биеше по стъклата. В колата беше топло и уютно. Само

двигателят да запали...

— Хайде — прошепна Арни. — Хайде, Кристин. Хайде, миличка.

Моторът повторно изгърмя и този път запали. Червените светлини на таблото примигваха и помръкваха. Индикаторът за акумулатора отново просветна, докато двигателят се давеше, сетне изгасна, когато моторът заработи равномерно.

От парното лъхна топлина, която сгря премръзналите му крака. Помисли си, че има нещо, които Лий не разбира и никога няма да проумее. Защото не го познаваше по времето, когато лицето му беше обсипано с гнойни пъпки, когато всички го наричаха пицолики. Тя нямаше представа за жаждата му да разговаря, да контактува с други хора и за неспособността му да го стори. Нямаше представа колко безсилен се чувстваше. Едва ли би разбрала простичката истина, че ако не беше Кристин, никога не би се осмелил да ѝ определи среща по телефона, дори на челото ѝ да беше написано: „Искам да ходя с Арни Кънингам“. Лий не можеше да проумее, че понякога той се чувстваше с трийсет — не, с петдесет години по-стар. Сякаш не беше момче, а ветеран инвалид, завърнал се от някаква незнайна война.

Помилва волана. Зелените индикатори на таблото сякаш успокояващо му намигнаха.

— Добре — изрече той.

Включи на скорост и пушна радиото. Дий Шарп пееше „Време е за картофено пюре“ — глупавите думи на песента звучаха загадъчно в мрака.

Арни се отправи към аерогарата. Щеше да паркира колата и да вземе автобуса, който спираше там на всеки кръгъл час. Така и направи, но изпусна автобуса в единайсет. Взе го едва в дванайсет и когато си легна си и припомни пламенните целувки на Лий, му хрумна, че му се губи цял час от тръгването от дома на семейство Кабът и пристигането на аерогарата. Беше толкова очевидно, че се почувства като човек, преобърнал наопаки цялата къща в търсене на важно писмо и внезапно открил, че през цялото време го е държал в другата си ръка. Беше очевидно и малко страшно. Но къде е бил? Смътно си спомняше как потегли от дома на Лий, а после...

... просто е обикалял с колата.

Точно така. Обикалял е — това е всичко. Няма нищо загадъчно.

Разхождал се с колата под изсулващия се мокър сняг, обикалял е хлъзгавите улици без вериги на гумите (при все това Кристин бе удивително стабилна, нито веднъж не се беше подхлъзнала ли поднесла, като че по магия намираще най-безопасния път, сякаш трамвай, прикачен към електрическите жици), обикалял е с пуснато радио, непрестанно бълващо отдавна забравени песни, в които се говореше само за момчетата: Пеги Сю, Керъл, Барбара-Ен, Сузи...

Смътно си спомняше, че по едно време малко се беше изплашил и се бе опитал да смени станцията, но накъдето и да завъртеше копчето, попадеше на същите вълни. Сега гласът на дисководещият му напомни за Алън Фрийд. След малко се разнесе дрезгавото пеене на Скрийминг Джей Хоукинс: „Омагьосах те... защото си мооооя...“

Най-сетне пред погледа му пробляснаха светлините сигнализиращи лошо време на летището, които примигваха, сякаш пулсираше огромно сърце. Радиото запращя и мелодията се изгуби. Арни го изгаси. Когато слезе от колата беше окъпан в пот и без да знае защо, изпита огромно облекчение.

Сега беше в леглото. Имаше нужда от сън, но не можеше да заспи. Суграшицата навън се бе превърнала в големи парцали сняг.

Нещо не беше наред.

Нещо бе започнало, нещо се случваше. Вече не можеше да се самозалъгва. Няколко души го бяха похвалили заради прекрасната реставрация на Кристин. Беше отишъл с нея на училище и момчетата от авторемонтния цех направо зяпнаха: лягаха под колата, за да огледат новия ауспух и амортизаторите, пъхаха се под капака, разглеждаха трансмисиите и радиатора, чиито ръжда и зелена утайка от антифриза бяха изчезнали като по чудо.

Проверяваха генератора и блестящите бутала. Дори въздушният филтър беше нов — отгоре му се виждаше цифрата 318, написана под наклон, за да създаде впечатление за скорост.

Да, беше станал герой в очите на момчетата от работилницата, беше приел коментариите и комплиментите им с подобаваща скромност. Но дори и тогава съмнение разяждаше душата му.

Защото не можеше да си спомни какво е ремонтирал по Кристин и какво не е.

Времето, прекарано в работа по нея почти му се губеше, подобно на пътуването до аерогарата. Спомняше си, че бе започнал да изчуква

задната част на купето, но не бе сигурен дали го е довършил. Спомняше си, как боядиса предния капак, беше покрил стъклото със специални лепенки, след което беше вкарал колата в бояджийския цех в дъното на гаража — но нямаше представа кога е сменил амортизьорите, нито откъде ги е купил. Единственото, останало в паметта му бе как с часове седеше зад волана, замаян от щастие... и се чувстваше по същия начин, както в мига, когато Лий му прошепна, че го обича. Оставаше в колата дълго след като другите клиенти на гаража се прибираха по домовете си. Седеше безмълвно и неподвижно, само понякога настройваше радиото на станцията, която предаваше стари мелодии.

Но най-много го плашеше предното стъкло.

Беше сигурен, че не е купувал предно стъкло за Кристин — в противен случай банковата му сметка щеше доста да е намаляла. Освен това трябваше да притежава разписка. Бе преровил малката кантонерка в стаята си, обозначена с надпис: „Документи за колата“. Не беше открил нищо — всъщност беше претърсил доста неохотно.

Денис бе споменал, че пукнатината в стъклото изглежда по-малка, не така застрашителна. После, в деня, когато отидоха на мача в Хидън Хилс тя... просто изчезна.

Но кога и как се бе случило това?

Арни нямаше представа.

Най-сетне заспа и сънува кошмари: навън вятърът разпръсна облаците и студените есенни звезди заблестяха на небето.

24. ВИДЯНО ПРЕЗ НОЩТА

*Ще те повозя в моя автомобил,
ще те повозя в моя мил автомобил.
Ще те повозя, ще те повозя,
ще те повозя в моя мил автомобил.
Уди Гътри*

Почти до края беше сигурна, че сънува. В съня си тя се събуди от сън, в който се любеше с Арни. Не бяха в колата, а в някаква прохладна синя стая, която беше празна, с изключение на тъмносиния килим и на разхвърляните по пода възглавници със светлосини копринени калъфи. Лий се събуди — беше в спалнята си, а навън се зазоряваше.

Дочу приближаването на някаква кола. Отиде до прозореца и погледна към улицата.

Кристин стоеше до бордюра. Моторът ѝ работеше, а от ауспуха ѝ излизаше дим, но зад волана нямаше никой. В съня си Лий си каза, че навярно Арни вече е на входната врата. Помисли си, че трябва да побърза да му отвори. Баща ѝ ще се вбеси, ако се събуди и го завари пред къщата им в четири сутринта.

При все това тя не помръдна. Гледаше колата и си мислеше колко я мрази... и колко се страхува от нея. Кристин също я мразеше.

„Ние сме съперници“ — каза си тя и не изпита мъка или ревност, а безкрайно отчаяние и страх. Кристин стоеше на улицата и я чакаше... „Хайде, миличка, слез долу. Ще се разходим и ще обсъдим коя има повече нужда от него, коя го обича повече и коя ще се окаже по-добра за него. Хайде ела. Не се страхуваш, нали?“

Лий не се страхуваше. Беше направо уплашена. „Не е честно, тя е по-стара и по-опитна от мен. Ще го омагьоса...“

— Махай се — напрегнато прошепна Лий в съня си и почука по стъклото с кокалчетата на пръстите си. Усети студа и видя малките

сърповидни отпечатъци върху заскрежения прозорец. Учудващо е колко реални са някои сънища...

Действително сънуваше, защото изненадано установи, че колата е чула думите ѝ. Едва изрекла ги, чистачките на Кристин се раздвижиха и някак надменно започнаха да свалят мокрия сняг от предното стъкло. Сетне колата плавно потегли нагоре по улицата. Зад волана ѝ нямаше никой! Лий беше сигурна в това, доколкото човек може да е сигурен в нещо, което сънува. Предният ляв прозорец беше заснежен, но не замъглен. Тя надниква през него и видя, че колата е празна. Тогава си каза, че наистина сънува.

Замаяна се върна в леглото си (където никога не беше спала с мъж — също като Арни все още беше девствена) и си спомни за една Коледа отпреди дванайсет, може би четиринайсет години. Навярно по това време е била три-четиригодишна.

Заедно с майка ѝ бяха отишли в един от големите бостънски универсални магазини...

В съня си Лий отпусна глава върху възглавницата и заспа с отворени очи, взирайки се в избледняващия мрак навън. Изведнъж — в сънищата е възможно всичко — видя през прозореца отдела за детски играчки в големия магазин. Пред очите ѝ пробляснаха коледни дръвчета, украсени със сърма и с блещукащи лампички.

Търсеха подарък за Брус — единствения първи братовчед на Лий. По високоговорителите ехтеше смехът на предрешения Дядо Коледа, който изобщо не беше весел, а някак си зловец — смях на маниак, дошъл през нощта не с подаръци, а с брадва в ръка.

„Не, скъпа, не може. Това е играчка за момчета.“

„Но аз го искам!“

„Дядо Коледа ще ти донесе хубава кукла, може би дори Барби...“

„Искам това!“

„Мила Лий, момчетата вълшебници са направили тази играчка за момченца. Момчетата вълшебници изработват хубави кукли...“

„Не искам кукла! Не искам Барби! Искам това!“

„Ако продължаваш да ме ядосваш, веднага ще те заведа къщи, Лий!“

Накрая момиченцето се подчини. На Коледа получи не само кукла Барби, но и съпругът ѝ Кен и им се зарадва (поне така предполагаше), но и до ден днешен си спомняше червената

състезателна кола върху изрисувани зелени хълмове, която се движеше сама върху оградено с миниатюрни перила шосе, чиято реалност се подсилваше от безсмислената му кръгообразна форма. О, колко бързо се движеше червената кола — Лий беше заплена от нея. Играчката изглеждаше толкова истинска, че сърцето на детето се свиваше, докато я гледаше. Създаваше се впечатление, че автомобилчето се движи само, макар Лий да знаеше, че се насочва от човек, който седи в кабинката вдясно и натиска бутоните на дистанционното управление. Майка ѝ го беше обяснила и сигурно бе така, но момиченцето предпочиташе да вярва на очите си. И на сърцето си.

Тя стоеше като омагьосана, стиснала перилата, обграждащи витрината, вперила очи в колата, която продължаваше да обикаля в кръг, без да бъде управлявана от шофьор. Майка ѝ едва я склони да си тръгнат. По високоговорителите продължаваше да звучи зловещият смях на Дядо Коледа, от който потрепваха гирляндите, спуснати от тавана.

Лий дълбоко заспа. Сънищата и спомените ѝ бавно избледняха. Навън се развиделяваше. Студената светлина окъпа улиците, тихи и пусти в неделната утрин. Навалелият през нощта сняг беше девствен, с изключение на следите от автомобилни гуми, които водеха към дома на семейство Кабът, сетне завиваха към пресечката на края на този тих квартал.

Лий се измъкна от леглото едва към десет (майка ѝ, която не обичаше децата ѝ да се излежават, най-сетне я събуди и я накара да закуси преди да е станало време за обяд). Навън се бе стоплило и термометърът показваше 60°F. В западната част на Пенсилвания времето в началото на ноември е променливо като през ранна пролет. Ето защо до десет часа снегът се бе стопил, а следите от гуми — изчезнали.

25. БЪДИ ОТИВА НА АЕРОГАРАТА

Затваряме ги, после ги заключваме...

Брус Спрингстийн

Една нощ, десет дни по-късно, когато картонени пуйки и рогове на изобилието от разтегателна хартия започнаха да се появяват на прозорците на началните училища, някакво синьо „Камаро“ с толкова вдигната задница, че предната му част заплашваше да заоре в земята, безшумно влезе в платното, водещо към паркинга на аерогарата. Сенди Галтън разтревожено надникна от кабинката си. Бъди Репертън провря глава през прозореца на колата си и щастливо му се усмихна. Лицето му беше брадясало — личеше, че се е бръснал преди седмица — а очите му лудешки проблясваха, което се дължеше повече на кокаина, а не на повишено настроение по случай приближаващия Ден на благодарността. Тази вечер с момчетата здравата се бяха надрусали. Общо взето Бъди малко напомняше някакъв покварен Клинт Истууд.

— Още ли виси оная работа между краката ти, Сенди? — ухилено попита той. Дебелашката му шега беше възнаградена с бурен смях, който се разнесе от колата. Вътре седяха Дон Вандерберг, Мучи Уелч и Ричи Трелони. Чувстваха се на седмото небе след кокаина и шестте бутилки долнопробно вино, осигурено от Бъди. Бяха дошли да се позабавляват с плимута на Арни Кънингам.

— Хей, ако ви пипнат, сигурно ще ме уволнят — нервно изрече Сенди. Единствено той беше напълно трезвен и вече съжаляваше задето бе споменал, че Кънингам е паркирал таратайката си тук. Тогава и не подозираше, че може да попадне в затвора.

— Ако спипат теб, или някого от шибания ти отряд, шефът ще ви накара да оплатете майчиното си мляко — обади се Мучи от задната седалка и думите му предизвикаха нов изблик на веселие.

Сенди се огледа — надяваше се да види друга кола, която влиза в паркинга, но до излитането на следващия самолет имаше повече от час и наоколо беше безлюдно като в пустиня. Времето беше застудяло,

остър като бръснач вятър помиташе пистите и меланхолично подсвиркуваше сред редиците паркирани коли. Вляво от Сенди табелата с рекламата на „Апко“ безспирно се полюшваше.

— Много смешно, олигофрени такива! — сопна се той. — Знайте, че изобщо не съм ви виждал. Ако ви пипнат, ще кажа, че съм бил до кенефа.

— Майчице, какъв бълзльо! — възкликна Бъди и пренебрежително го изгледа. — Честна дума, никога не съм предполагал, че си такъв лигльо, Сенди.

— Бау, бау! — излая Ричи и компанията се заля в смях.

— Хайде, търкулни се на земята и се престори на мъртъв, Сенди! Пазачът се изчерви и заяви:

— Хич не ми пука! Предупреждавам ви да внимавате.

— Разбира се, приятел — искрено произнесе Бъди. Беше запазил седмата бутилка вино и порядъчна доза от белия пращец. Усмехнатото ги подаде на пазача:

— Заповядай. Приятно прекарване.

По лицето на Сенди цъфна доволна усмивка.

— Благодаря.

Сетне, за да докаже, че не е лигльо, той добави:

— И хубавичко да я подредите.

Бъди студено се усмихна. Очите му помръкнаха и по-мътняха, станаха мъртви и жестоки.

— О, ще се постараям — процеди той. — Ще се постараям.

„Камаро“-то бавно влезе в паркинга. Известно време Сенди следеше пътя ѝ по задните светлини, после Бъди ги изгаси. Вятърът донесе до слуха му бръмченето на двигателя, сетне и този звук замря.

Сенди изсипа кокаина върху шкафчето и го изшмърка с навита на рулце банкнота. След това се зае с виното. Знаеше, че ще го уволнят, ако го заварят с бутилка на работното му място, но изобщо не му пукаше. Предпочиташе да се напие, отколкото непрекъснато да седи на тръни и да се ослушва за колите на полицаите, охраняващи летището.

Вятърът духаше в неговата посока и той чуваше... чуваше прекалено много, повече, отколкото му се искаше.

Звънтене на счупено стъкло, приглушен смях, потракване на метал.

Тишина.

Бръснещият вятър донесе до слуха му тихи гласове, но Сенди не успя да различи думите.

Внезапно прозвуча цяла канонада от удари. Пазачът потръпна. Някъде в мрака се трошаха стъкла, някакъв метален предмет падна на асфалта — навярно бе предната броня. Сенди откри, че жадува за още една доза кокаин. Белият пращец го развеселяваше, а в момента се нуждаеше точно от това. Беше сигурен, че нещо страшно става в дъното на паркинга.

Дочу по-висок глас, напрегнат и заповеднически, навярно беше на Бъди:

— Направете го!

Останалите промърмориха нещо. Отново гласът на Бъди:

— Не там! Върху таблото!

Приятелите му отново промърмориха нещо. Репертън извика:

— Хич не ми дреме!

Незнайно защо, думите му накараха останалите да се разсмеят.

Въпреки пронизващия студ, Сенди беше вир-вода от пот. Рязко затвори прозорчето на будката и загаси телевизора. После жадно отпи от бутилката и се намръщи от неприятния вкус на сместа от плодов сок и долнопробно вино, която Бъди наричаше „Тексаски шофьор“. Не харесваше питието, но какво друго му оставаше, когато останалите се наливаха с евтина бира? Не биваше да се прави на по-изтънчен от тях, защото рано или късно щяха да го изхвърлят от компанията. Бъди не понасяше лигльовците.

Алкохолът се разля в стомаха му и Сенди се почувства малко по-добре. Дори окото не му мигна, когато колата на охраната действително мина покрай будката. Полицаят му махна с ръка, младежът невъзмутимо отвърна на поздрава му.

Петнайсет минути по-късно синьото „Камаро“ се появи, този път вече в платното за излизащите коли. Бъди седеше спокойно и уверено зад волана, стиснал между краката си почти празната бутилка вино. Усмиваше се зловещо и Сенди смутено установи, че има нещо безумно в кръвясалите му очи. Причината не беше единствено във виното и в кокаина. Бъди бе щастлив задето бе доказал на Кънингам, че не прощава на онези, които са се опитали да го прецакат.

— Свършихме добра работа, приятел — усмихнато заяви Бъди.

— Радвам се — отвърна пазачът и напразно се опита да отвърне на усмивката му. Не изпитваше никакви чувства към Кънингам, но си представяше как ще реагира, когато види какво се е случило с ремонтирания му плимут. Каза си, че това не го засяга и повтори:

— Радвам се.

— Дръж се, момче — подвикна му Ричи и се ухили.

— Дадено! — отвърна Сенди. Радваше се, че си отиват. Навярно след всичко случило се тази нощ вече няма да се навърта в бензиностанцията на Вандерберг. Беше загазил и то здравата. Работата беше сериозна, прекалено сериозна. Хрумна му, че ще е добре да изкара някакви вечерни курсове. Ще се наложи да напусне работа, но какво от това, и без това службата му като нощен пазач му се струваше много скучна.

Бъди продължаваше да се взира в него, устните му бяха разтегнати в безумна усмивка. Сенди отпи голяма глътка вино и за малко не се задави. За миг си представи, че започва да повръща върху повдигнатото към него лице на Бъди и смущението му прерасна в ужас.

Репертън заяви:

— Ако ченгетата те разпитват ще им кажеш, че не си видял нищо. Около девет и половина ти се е наложило да отидеш до кенефа.

— Разбира се, Бъди.

— Бъди спокоен — работихме с ръкавици и не сме оставили отпечатъци.

— Добре.

— Не се притеснявай — ледено промълви Репертън.

— Да, добре.

Синьото „Камаро“ отново потегли. Сенди натисна копчето и автоматичната врата на паркинга се отвори. Колата бавно пое по алеята, която извеждаше от летището.

Някой извика: „Бау, бау!“ и дори воят на вятъра не можа да го заглуши.

Разтревожен, Сенди отново се настани пред телевизора.

Малко преди появата на пътниците, пристигащи от Кливланд с полета в десет и трийсет, той изля остатъка от виното през прозореца на будката. Вече не му се пиеше.

26. КРИСТИН Е НАРАНЕНА

*Кръвопреливане, кръвопреливане,
о, никога вече с колата няма да препускам.
Бъд, подай ми кръвната банка и не я изпускай!
„Нървъс“ Норвъс*

На следващия ден след училище Арни и Лий взеха автобуса за летището. Възнамеряваха да отидат с Кристин до Питсбърг и да направят покупките си за Коледа (въпреки че дотогава имаше доста време). Радваха се, че ще пазаруват заедно — това ги караше да се чувстват възрастни.

Докато пътуваха с автобуса, Арни беше в отлично настроение и правеше шеговити забележки по адрес на спътниците им. Успя да разсмее Лий, въпреки че беше загазила, което обикновено я караше да се чувства потисната и почти винаги беше придружено със силни болки. Арни ѝ прошепна, че дебеланата с мъжки боти е прегрешила монахиня, младежът с каубойската шапка — типичен мошеник и т.н. Тя се опита да му подражава, но не я биваше колкото него. Помисли си, че е невероятно как Арни се е измъкнал от черупката си и направо е разцъфнал. Да, това бе най-точното определение. Лий изпита самодоволното удовлетворение на златотърсач, чиито очаквания са се оправдали. Сега разбираше, че не напразно го е обикнала.

Слязоха на спирката пред терминала и уловени за ръце тръгнаха към паркинга.

— Е, не е толкова лошо — отбеляза момичето. За пръв път идваше тук, заедно с Арни. — Само на двацет и пет минути път от училището.

— Права си — отвърна Арни. — Важното е да има мир в семейството. Повярвай, че майка ми направо щеше да откачи, когато за пръв път видя Кристин пред нас.

Лий се засмя и вятърът развя дългите ѝ коси. В сравнение с миналата нощ температурата се беше повишила, но беше доста

хладно. Все пак ѝ беше приятно, защото поне студът подсказваше, че приближава Коледа, въпреки че витрините в Питсбърг още не бяха празнично украсени. „Голяма работа — важното е доброто настроение!“ — каза си тя и внезапно се почувства безкрайно щастлива. Прекрасно бе да си жив и най-вече — да си влюбен.

Лий често размишляваше за любовта си към Арни. И преди се бе увличала по различни момчета, дори когато живееше в Масачузетс, веднъж ѝ се стори, че е влюбена, но сега чувствата ѝ към Арни бяха безспорни. Понякога той я тревожеше. Интересът му към Кристин ѝ се струваше почти маниакален, но дори безпокойството я караше да изпитва непознат досега трепет. Беше достатъчно честна да признае пред себе си, че чувствата ѝ са донякъде егоистични. Ласкаеше се от мисълта, че само за няколко седмици беше успяла да преобрази Арни, да го превърне в човек с характер.

Промъкнаха се между колите и се отправиха към дъното на паркинга. Над тях реактивен самолет правеше последната си обиколка преди кацането и двигателите му ревяха оглушително. Арни каза нещо, но бученето на самолета заглуши думите му. Лий се обърна и го изгледа, напуши я смях при вида на беззвучно мърдащите му устни. Изведнъж те престанаха да се движат. Арни зяпна и спря като ударен от гръм. Очите му се разшириха, сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите. Устните му започнаха да се гърчат. Конвулсивно стисна ръката на Лий и за малко не премаза пръстите ѝ.

— Арни...

Бученето на самолета заглъхваше, но момчето като че не чу, само хвана още по-здраво ръката ѝ. Стискаше устни, а лицето му беше изкривено в странна гримаса, изразяваща изненада и ужас. Лий си помисли: „Получил е инфаркт“ и извика:

— Арни, какво ти е? Оохх, боли ме!

За един кратък, но непоносим миг, той стисна още по-силно ръката ѝ, която допреди малко държеше толкова нежно и на Лий ѝ се стори, че чува пращането на костите си. Погледна го и видя, че лицето му е мъртвешки бледо.

От устните му се изтръгна само една дума: „Кристин!“ и той пусна ръката ѝ. Затича се към колата, удари крака си в бронята на някакъв кадилак и за малко не падна, но успя да запази равновесие и отново се втурна напред.

Едва сега Лий разбра, че нещо се е случило с колата — колата, колата, нищо не го интересуваше, освен проклетата кола. Обзе я гняв и отчаяние. За пръв път се запита дали може да го обикне, дали Арни ще ѝ позволи.

Гневът ѝ моментално се стопи, когато погледна към Кристин и видя...

С протегнати ръце Арни тичаше към останките от колата си. Спря пред нея и протегна ръце — имаше вид на човек, който иска да се предпази от връхлитащ върху него автомобил, който всеки момент ще го смаже.

Остана така няколко секунди, сякаш искаше да спре колата и целият свят. Сетне отпусна ръце. Адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу, докато той се опитваше да сподави стенанието или вика си. Върху шията му изпъкнаха всяко мускулче и всяка жила, дори кръвоносните съдове се открояваха релефно. Изглеждаше като човек, който се мъчи да вдигне непосилна тежест.

Лий бавно тръгна към него. Ръката ѝ пулсираше от болка — навярно утре ще е подута, но тя не ѝ обърна внимание. Сърцето ѝ се сви от мъка за Арни, тя копнееше да сподели страданието му. Много по-късно осъзна, че през този ден Арни я беше изолирал, бе предпочел да остане сам в мъката си и бе успял да прикрие неописуемата си омраза.

— Арни, кой го е направил? — прошепна тя и гласът ѝ пресекна от възмущение. Не обичаше Кристин, но страшната гледка пред очите ѝ я накара да проумее чувствата на Арни към колата. Опита се да си внуши, че вече не я мрази.

Арни не ѝ отговори. Стоеше безмълвно, свел глава и вперил яростните си очи в Кристин.

Предното стъкло беше счупено на две места, върху разрязаните с нож седалки като фалшиви диаманти блестяха натрошените стъкла. Част от предната броня беше изтръгната и захвърлена на земята, близо до преплетени черни жици, подобни на пипалата на октопод. Три от прозорците също бяха разбити. Цялото купе беше надупчено и зейналите отвори образуваха вълнообразни линии. По всичко личеше, че са направени с остър и тежък инструмент — може би с лоста за сменяне на гумите. Предната дясна врата беше отворена и висеше на пантите си. Лий забеляза, че всички индикатори на таблото са счупени.

Седалките бяха разрязани и пълнежът им стърчеше навън. Стрелката на спидометъра лежеше на пода.

Арни бавно обикаляше колата си и я оглеждаше. На два пъти Лий го заговори, но той не ѝ отвърна. Върху мъртвешки бледото му лице като две ярки петна се открояваха пламналите му страни. Наведе се и вдигна подобния на октопод предмет. Лий видя, че е капачка за дистрибутора. Веднъж баща ѝ ѝ я бе показал, докато поправяше тяхната кола.

Арни се втренчи в него, сякаш изучаваше някакво рядко животно, сетне го захвърли на земята. Под краката им хрущяха счупени стъкла. Лий отново се опита да го заговори, но той остане безмълвен. В този момент освен огромно съжаление към него, тя изпита необясним страх. По-късно сподели с Денис Гилдър, че ѝ се сторило напълно възможно Арни да е полудял.

Той изрита встрани парче от счупената броня. То се удари в ламаринената ограда на паркинга и издрънча. Стоповете на Кристин също бяха разбити и червени като рубини стъкълца обсипваха асфалта.

— Арни... — отново се обърна към него Лий. Той се вкамени и се втренчи в левия преден прозорец. От гърдите му се изтръгна смразяващ приглушен звук, подобен на воя на диво животно. Лий надникна през рамото му, видя онова, което беше върху таблото и ѝ се прииска едновременно да се засмее, да изкрещи и да припадне. В първоначалния си ужас от пораженията, нанесени върху Кристин не беше забелязала какво има върху таблото. Докато се опитваше да преодолее желанието си да повърне, тя се питаше как човек може да падне толкова ниско, че да направи такова нещо, да се...

— Лайнари! — извика Арни с писклив, неузнаваем глас, пресекващ от ярост.

Лий се извърна встрани и повърна, докато сляпо се държеше за колата, паркирана редом с Кристин. Пред очите ѝ играеха белезникави точици, които започнаха да нарастват като набъбващ ориз. В обърканото ѝ съзнание, изплува картина от ежегодния провинциален панаир: една от атракциите беше стара, изпотрошена ръждясала таратайка върху подиум, до която стоеше тежък чук. Срещу двайсет и пет цента посетителите имаха право на три удара с чука. Целта бе да се унищожи колата. Но не да..., не да...

— Проклети лайнари! — изкрещя Арни. — Ще ви пипна, ще ви пипна, дори това да ми струва живота!

Лий отново повърна и пожела никога да не се беше запознавала с Арни Кънингам.

27. АРНИ И РЕДЖИНА

*Искаш ли да се повозиш в моя буик, модел '59?
Питам, искаш ли да се повозиш в моя буик?
Има карбуратори два и мотор,
който го кара да лети като стрела.
„Медалионс“*

Арни се прибра вкъщи малко след полунощ. Дрехите, които бе облякъл за разходката до Питсбърг бяха изцапани с грес и мокри от пот. Ръцете му бяха по-замърсени от всякога, дълбока драскотина прорязваше като клеймо опакоето на ръката му. Изглеждаше изтощен и замаян. Под очите му имаше тъмни сенки.

Майка му седеше на масата, редеше пасианс и с ужас очакваше завръщането му. Лий ѝ бе съобщила по телефона за случилото се. По гласа на момичето, което бе направило добро впечатление на Реджина, макар тя да не го смяташе напълно достойно за сина си, личеше, че е плакало.

Реджина се паникьоса, побърза да прекъсне разговора и избра номера на гаража на Дарнъл. Лий беше обяснила, че Арни е помолил да му изпратят влекач и се е върнал с него, а нея, въпреки протестите ѝ, качил на такси. На второто позвъняване някой вдигна слушалката и Реджина дочу дрезгав, хриплив глас:

— Тук гаражът на Дарнъл.

Тя побърза да затвори, осъзнала, че в този момент не бива да разговаря със сина си. И без това двамата със съпруга ѝ бяха допуснали доста грешки по отношение на Арни и на колата му. По-добре да изчака, докато той се прибере вкъщи, и да му каже всичко в очите.

Когато го видя да влиза, побърза да изрече:

— Арни, съжалявам.

Помисли си, че щеше да е по-добре, ако съпругът ѝ присъства на разговора им, но той беше в Канзас Сити на някакъв симпозиум,

посветен на търговията и на зараждането на частното производство през средновековието. Щеше да се върне чак в неделя, освен ако случилото се с Арни го накараше да се прибере по-рано. Реджина беше почти сигурна, че той ще постъпи така. Разкавяно осъзна, че едва сега разбира сериозността на положението.

— Аз също съжалявам — апатично произнесе Арни.

— Аз, тоест ние... — тя млъкна, ужасена от безизразното му лице.

Мъртвите му очи се взираха в празното пространство. Майка му безмълвно го изгледа и поклати глава. Усети как ненавистните сълзи напират в очите ѝ, в носа и в гърлото ѝ. Мразеше да плаче и от малка умееше да се владее. Произхождаше от католическо семейство, състоящо се от баща ѝ — обикновен строителен работник, преждевременно повехналата ѝ майка, сестра ѝ и седмината ѝ братя. Беше си наумила на всяка цена да постъпи в колеж, въпреки твърдото убеждение на баща ѝ, че там момичетата научават единствено как да се чукат и да забравят религиозното си възпитание. Амбицията ѝ струваше много сълзи и безсънни нощи. Съпругът ѝ и синът ѝ я смятаха за безсърдечна, защото не разбираха, че когато преминеш през ада, излизаш закоравял. Че когато човек се бори с нокти и зъби, за да постигне своето, не отстъпва лесно завоюваните позиции.

— Знаеш ли какво? — промълви Арни.

Тя поклати глава. Все още се бореше с горещите сълзи, които напиреха в очите ѝ.

— Ако не бях смазан от умора, щях да се пукна от смях — представих се как размахваш чука редом с гадовете, които разбиха Кристин. Навярно се чувстваш дори по-щастлива от тях.

— Арни, не си прав!

— Прав съм! — изкрещя той и внезапно в очите му проблясна смразяващ гняв. За пръв път в живота си Реджина се изплаши от него. — Ти забрани да оставям колата пред нас, а баща ми измисли да я паркирам на аерогарата. Според теб, кой е виновен? Кой? Смяташ ли, че щеше да се случи, ако Кристин останеше тук?

Стиснал ръце в юмруци той пристъпи към нея и с огромно усилие на волята Реджина се сдържа да не отскочи назад.

— Арни, не може ли да поговорим за това като разумни хора?

— Едно от копелетата се изсрало върху таблото на колата ми — безстрастно заяви той. — Как мислиш, дали е постъпка на разумен човек?

Реджина смяташе, че е овладяла сълзите си, но когато чу за проявата на такава неоправдана, безумна ярост, избухна в ридания. Свела глава, тя плачеше заради онова, което бе преживял синът ѝ, плачеше от смайване, от болка и от страх.

През целия си живот беше гледала отвисоко майките, с поголеми от Арни деца. Когато той беше на една година, те мрачно поклащаха глави и ѝ казваха да почака, докато синът ѝ стане петгодишен. Истинските неприятности започвали едва когато децата пораснат дотолкова, че да казват неприлични думи пред бабите си и да си играят с кибрит, когато никой не ги наблюдава. Но Арнолд, кротък като ангелче от бебе, остана такъв дори когато навърши пет години. Другите майки вдигаха очи към небето и я съветваха да почака, докато момчето стане десетгодишно. Когато Арни не се промени, те тъжно пророкуваха, че това ще стане след пет години. Безброй заплахи дебнели беззащитния юноша — наркотици, рокконцерти, готови на всичко леки момичета и Боже, опази — кражби на автомобилни части, плюс онези... срамни болести...

Докато ги слушаше Реджина вътрешно се усмихваше, защото възпитаваше детето си по предварителен план — компенсация за собственото ѝ нерадостно детство. Синът ѝ растеше заобиколен от отзивчиви, любящи родители, готови да му дадат всичко, в границите на нормалното, да го изпратят в избрания от него колеж (при условие, че учебното заведение е добро) и по този начин да се справят блестящо с трудната задача да бъдеш образец родител. Ако ѝ кажеха, че Арни почти няма приятели и че съучениците му се подиграват, Реджина би отвърнала с леден тон, че самата тя е посещавала енорийско училище в беден квартал, където за майтап смъкваша гащичките на момичетата и ги подпалваха със запалки с изрисуван върху тях разпънат Христос. Ако ѝ намекнеха, че становището ѝ относно възпитанието се различава от това на омразния ѝ баща по отношение на материалните цели, тя би се разгневила и би изтъкнала идеалния си син като доказателство за правилността на подхода ѝ.

Но сега този идеален син стоеше пред нея блед, изтощен, изцапан до уши с грес. Тялото му сякаш вибрираше от едва сдържана

яроост, характерна за дядо му, той дори физически приличаше на него. Добре подреденият свят на Реджина бе рухнал в един миг.

— Арни, утре сутринта ще решим какво трябва да се направи — обърна се тя към сина си, докато се опитваше да се овладее. — Ще поговорим утре сутринта.

Той произнесе апатично:

— Само при условие, че станеш много рано. Ще подремна три-четири часа, после ще отида в гаража.

— Защо?

Арни се изсмя като луд и размаха ръце, сякаш се канеше да полети.

— Защото имам много работа! Много повече, отколкото си представяш!

— Не! Утре си на училище. Категорично ти забранявам...

Момчето се обърна и студено я изгледа. Реджина потръпна, стори й се, че сънува ужасен кошмар, от който никога не ще се събуди.

— Не бой се, ще отида на училище — промълви той. — Ще сменя дрехите си и дори ще взема душ, за да не умириша класната стая. А след последния час ще се върна в гаража. Предстои ми непосилна работа, но съм сигурен, че ще се справя. Сигурен съм, въпреки че спестяванията ми значително ще намалееят. Освен това трябва да изпълнявам и поръчките на Уил.

— Ами домашната работа... уроците?

— А, уроците...

Той махна с ръка и невесело се усмихна, устните му се разтегнаха в механичната усмивка на човече от стенен часовник. — Естествено, че ще пострадат, не искам да те заблуждавам. Не обещавам, че ще бъда отличник, но все някак ще се справя. Сигурен съм, че ще изкарам четворки, дори петици по някои предмети.

— Не! Трябва да мислиш за колежа!

Арни се обърна и тръгна към нея. Отново куцаше, този път много силно. Постапи длани на масата пред нея и бавно се приведе. Реджина си помисли: „Господи, изобщо не познавам сина си. Нима грешката е моя? Та нали единственото ми желание бе той да има най-доброто! Нима е възможно? Боже, дано да е кошмар, от който ще се събуди с обляно в сълзи лице, защото е толкова реален...“

Втречен в нея, Арни изрече:

— В момента ме интересуват само Кристин и Лий и как да запазя благоразположението на Дарнъл, за да оставям колата в гаража. Обещавам, че ще я направя като нова. Пет пари не давам за колежа! Предупреждавам те, че ако не ме оставиш на мира, ще напусна училище — надявам се, че поне това ще те сплаши.

Реджина отвърна на погледа му и заяви:

— Няма да го направиш, Арнолд. Навярно съм заслужила твоята... твоята жестокост, но с всички сили ще се боря против склонността ти към самоунищожение. И не ме заплашвай, че ще напуснеш училище...

— Ще го направя без да ми мигне окото — прекъсна я той. — Не се заблуждавай, че няма да посмея. През февруари навършвам осемнайсет и нищо не ще ми попречи. От сега нататък искам да ме оставиш на мира. Ясно ли е?

— Върви да си лягаш — през сълзи прошепна майка му. — Сърцето ми се къса като те слушам.

— Нима? — внезапно той се засмя. — Мъчително е, нали? Знам го от опит.

Сетне бавно се отправи към вратата. Накуцваше и тялото му се накланяше на една страна. След миг Реджина дочу трополенето на обувките му по стълбата — звук, който внезапно ѝ напомни за детството ѝ, когато си казваше: „Грубиянинът си ляга“.

Отново се разрида, изправи се и със залитане излезе в задния двор, за да си поплаче насаме. Обгърна раменете си с ръце, като че търсеше утеха и през сълзи се загледа в лунния сърп, който се размазваше пред замъглените ѝ от сълзи очи. Изведнъж целият ѝ живот се бе променил, сякаш пометен от ураган. Синът ѝ я ненавиждаше. Омразата беше изписана на лицето му. Не беше каприз, раздразнение или типично за възрастта му избухване. Арни я мразеше — какво се бе случило с идеалното ѝ момче? Изобщо не можеше да го познае. Изобщо.

Стоя на двора докато сълзите ѝ започнаха да пресъхват, а риданията ѝ се превърнаха в хлипане и в тежки въздишки. Леденият вятър щипеше голите ѝ крака и се впиваше в тялото ѝ през тънкия халат. Тя се прибра, качи се на горния етаж и близо минута стоя нерешително пред вратата на Арни. Най-сетне се престраши и влезе.

Синът ѝ спеше върху покривката на леглото, дори не беше свалил панталоните си. Приличаше на човек, изпаднал в безсъзнание, лицето му ѝ се стори невероятно състарено. На светлината, идваща от коридора изведнъж ѝ се привидя, че косата му е опадала, а в зейналата му уста нямаше нито един зъб. Тя сподави вика си като притисна ръка към устните си, и се приближи до леглото.

Сянката ѝ се премести заедно с нея и тя видя, че в леглото е нейният Арни. Старецът, когото за миг бе видяла, беше зрителна измама, плод на развентената ѝ фантазия. Погледна към радиочасовника и забеляза, че е нагласен на четири и половина. Понечи да го изключи и дори протегна ръка, но нещо я спря.

Одите в спалнята си, седна до телефона и взе слушалката. За миг я задържа в ръката си, докато размишляваше. Ако се обади на Майкъл посреднощ, той ще си помисли, че...

... Че се е случило нещо страшно!

Тя се изсмя. Нима не беше вярно? Действително се бе случило нещо ужасно — всъщност историята все още не беше приключила.

Тя избра номера на „Рамада Ин“ в Канзас Сити без да съзнава, че търси помощ за пръв път, откакто преди двайсет и седем години бе напуснала мрачния и занемарен бащин дом, за да постъпи в колежа.

28. ЛИЙ ОТИВА НА ПОСЕЩЕНИЕ В БОЛНИЦАТА

*Не искам да вдигам шум излишен,
но мога ли да купя твоя автобус магичен?
Не ми пука колко ще ми струва,
щом гаджето ми с него ще пътува.
Искам го... искам го... искам го...
(но няма да го получиш...)
„Ху“*

Лий успя да запази спокойствие, докато разказа по-голямата част от историята си. Седеше на стола за посетители с плътно притиснати колене и с кръстосани глезени. Беше спретнато облечена в пъстър вълнен пуловер и кафява кадифена пола.

Едва към края се разплака и не можа да намери носната си кърпичка. Денис ѝ подаде кутията с книжни салфетки, която стоеше върху нощното му шкафче и промълви:

— Успокой се, Лий.

— Не м-м-мога! Оттогава не ме е потърсил... в училище изглежда толкова уморен, а и ти казваш, че не е идвал да те види...

— Ще дойде, ако му трябва — каза Денис.

— Дрънкаш като наперен мъжкар! — възкликна тя и за миг изглеждаше комично смаяна от грубите си думи. Сълзите образуваха вадички върху лекия ѝ грим. Двамата с Денис се спогледаха и се засмяха, но смехът им прозвуча неестествено.

— Ходил ли е при Дрънкалото?

— При кого?

— При Дрънкалото. Лени Баронг нарича така мистър Викърс, училищния психолог.

— О, да. Извикаха го в кабинета му завчера, в понеделник. Но не ми каза за какво са разговаряли, а аз не посмях да попитам. Арни изобщо не ми говори, станал е толкова особен...

Денис безмълвно кимна. Дори да се опиташе да ѝ обясни, Лий едва ли щеше да го разбере — беше прекалено разтревожена и объркана. Самият той се чувстваше безпомощен и се страхуваше за Арни. От думите на хората, които идваха да го виждат в болницата личеше, че приятелят му е на ръба на умопомрачението. Разказът на Лий беше най-подробен и увеличи страховете му. Никога досега не беше копнял да е във вратата на болницата. Най-лесно беше да телефонира на Викърс и да го попита как може да помогне на приятеля си. Другата възможност беше да се обади на самия Арни... но според Лий напоследък той ходел само на училище и в гаража на Дарнъл, а през останалото време спял. Баща му прекъснал престоя си в Канзас Сити, а когато се прибрал, избухнал нов скандал. Въпреки че не ѝ го беше казал, Лий смяташе, че Арни за малко не напуснал дома си.

Денис не желаше да разговаря с приятеля си докато е в гаража на Дарнъл.

— Какво да правя? — обърна се към него момичето. — Как би постъпил на мое място?

— Изчакай — посъветва я той. — Не виждам друг изход.

— Но това е най-трудното — прошепна Лий. Пръстите ѝ несъзнателно късаха хартиената кърпичка и кафявата ѝ пола беше осеяна с бял мъх. — Родителите ми искат да престана да се виждам с него, да го оставя. Страхуват се, че Репертън и момчетата от банда му ще измислят нещо ново.

— Значи си сигурна, че това е работа на Бъди и на приятелчетата му?

— Да, всички го знаят. Мистър Кънингам се обади в полицията, въпреки че Арни се опита да го разубеди и каза, че сам ще си уреди сметките с тях. Думите му изплашиха още повече родителите му. Аз също се страхувам. Полицаяте арестуваха Бъди Репертън и един от приятелите му, на име Мучи. Познаваш ли ги?

— Да.

— Арестували са и нощния пазач на паркинга. Казва се Галтън, но забравих малкото му име...

— Сенди.

— Точно така. Смятат, че и той е замесен, че навярно ги е пуснал вътре.

Денис промълви:

— Действително Сенди е от компанията на Бъди, но не е така деградиран, както останалите. Хей, хрумна ми нещо — казваш, че Арни вече не разговаря с теб, но все пак някой ти е съобщил подробностите.

— Прав си. Първо ми се обади мисис Кънингам, после — съпругът ѝ. Не мисля, че са се наговорили. Навярно не подозират, че съм разговаряла и с двамата. Те са много...

— Разтревожени — прекъсна я Денис. Момичето поклати глава.

— Нещо повече. И двамата изглеждаха така, сякаш... току-що са ги нападнали и пребили. Колкото и да се старая, не мога да изпитам съжаление към майка му. Струва ми се, че единственото ѝ желание е да се наложи, но ми е мъчно за мистър Кънингам. Изглежда толкова... толкова — гласът ѝ пресекна, сетне тя отново заговори:

— Когато вчера следобед отидох у тях, мисис Кънингам... между другото, тя ме помоли да я наричам Реджина, но някак си не мога да го изрека...

Денис се ухили.

— А ти можеш ли? — попита Лий.

— Да, но съм имал повече време да се упражнявам.

За пръв път момичето се усмихна искрено.

— Е, това има значение. Та както ти казвах, когато отидох у тях, тя беше вкъщи, но мистър Кънингам не се беше прибрал от училище... Тоест от университета.

— Разбирам.

— Мисис Кънингам ми обясни, че си е взела отпуска до края на седмицата. Каза, че нямала сили да се върне на работа преди Деня на благодарността.

— Как ти се стори?

— Покрусена — отвърна момичето, взе нова хартиена кърпичка и отново започна да я къса. — Изглежда с десет години по-стара, отколкото преди месец, когато се запознахме.

— А Майкъл?

— И той се е състарил, но се държи — колебливо отговори Лий. — Сякаш случилото го е накарало да се... стегне.

Денис замълча. Познаваше Майкъл Кънингам от тринайсет години и никога не го беше виждал „стегнат“. Реджина командваше, а той безпрекословно ѝ се подчиняваше и поднасяше напитките на

празненствата, устройвани от семейство Кънингам (на които присъстваха предимно техни колеги от университета). В свободното си време слушаше любимите си плочи и меланхолично се взираше в тавана... При най-добро желание Денис не можеше да си го представи „стегнат“.

„Най-голямото й постижение“ — бе казал веднъж баща му, докато наблюдаваше през прозореца как Реджина води Арни за ръка към улицата, където ги очакваше Майкъл, седнал зад волана на колата. По това време момчетата бяха около седемгодишни. — „Върхът на женското й превъзходство — продължи баща му. Питам се дали и на сватбата на Арни ще накара онзи мухльо да я чака в колата. Или пък да...“

Съпругата му се намръщи и с поглед го предупреди, че детето го слуша. Денис завинаги запомни погледа й и думите на баща си. Беше прекалено малък, за да ги проумее напълно, но дори седемгодишното дете знае какво означава „мухльо“. Още тогава му беше ясно защо баща му смята мистър Кънингам за такъв. Съжали Майкъл и до ден-днешен изпитваше същото чувство към него.

— Бащата на Арни се прибра точно когато мисис Кънингам привършваше нейната версия — продължи Лий. — Поканиха ме на вечеря и обясниха, че Арни щял да хапне нещо в гаража, но аз отказах под предлог, че бързам да се прибера. Мистър Кънингам предложи да ме закара до къщи и по пътя ми разказа неговата версия.

— Нима мненията им се различават?

— Не съвсем, но... например, в полицията отишъл мистър Кънингам. Арни категорично отказал, а мисис Кънингам — Реджина — заявила, че няма сили да го стори.

Денис предпазливо попита:

— Казвац, че Арни опитва отново да ремонтира колата?

— Да — прошепна момичето, сетне избухна и извика с писклив глас:

— Но това не е всичко! Сигурна съм, че Арни се е забъркал с онзи тип Дарнъл. Вчера, по време на междучасието ми каза, че целия следобед и вечерта ще ремонтира нова предница на колата. Попитах го няма ли да му излезе много скъпо, а той отвърна да не се притеснявам — Уил щял да му отпусне заем...

— Слушай, успокой се и обясни по-подробно.

Тя отново се разплака.

— Уил щял да му даде пари назаем, защото заедно с някой си Джими Сайкс, в петък и в събота Арни щял да изпълнява негови поръчки. Така ми каза. Страхувам се... Страхувам се, че върши нещо незаконно.

— Какво обясни на полицаите, когато го разпитваха за Кристин?

— Каза им, че я открил... в този вид цялата счупена. Попитаха го дали има представа кой го е направил и той отговори отрицателно. Полицаите се интересуваха дали е вярно, че се е бил с Репертън и той го нападнал с нож, поради което го изключили от училище. Арни обясни, че Бъди избил от ръката му плика с обяда и го настъпил. Мистър Кейси се намесил и прекратил сбиването. Попитали го още дали Репертън се е заканвал да му отмъсти, а той отвърнал, че е твърде възможно — в яда си човек казва какво ли не...

Денис мълчаливо се втренчи в прозореца, откъдето надничаше сивото ноемврийско небе и се замисли. Беше много разтревожен. Ако Лий му предаваше вярно отговорите на Арни пред полицаите, то приятелят му не беше излъгал нито веднъж... но беше преиначил случилото се, за да изглежда като обикновено сбиване.

Това му се струваше безкрайно злокобно.

— Имаш ли представа какво работи за Дарнъл? — попита го Лий.

— Не — излъга Денис и му се стори, че чува гласа на баща си: „Бъди неговите очи...“

Втренчи се в Лий, която беше прекалено бледа — гримът ѝ се беше изтрил от сълзите. Помисли си какво огромно усилие полага тя, за да задържи Арни. Навярно това бе урок по издържливост — при обикновени обстоятелства красавица като нея едва ли щеше да го получи поне още десет години. Изведнъж му хрумна, че лицето на приятеля му бе започнало да се променя повече от месец преди да се запознае с Лий... Но след като беше купил Кристин.

— Ще поговоря с него — обеща той.

— Добре. — Лий се изправи. — Не ме разбирай погрешно. Не... не искам всичко да е по старому. Знам, че загубеното не се връща. Но все още обичам Арни и те моля да му го кажа.

— Дадено.

Смутени, двамата дълго мълчаха. Денис си мислеше, че в кънтри песните на това място се намесва „най-добрият приятел“. В разума му се промъкна коварната, зловна мисъл, да го направи. Щеше да му достави истинско удоволствие. Все още изпитваше страхотно влечение към Лий, всъщност никога не бе харесвал толкова много друго момиче. Нека Арни пренася контрабандни експлозии до Бърлингтън и се занимава с любимата си кола. Междувременно двамата с Лий ще се опознаят по-добре и той ще ѝ помогне да забрави мъката си — до болка позната тактика.

В този миг на неловко мълчание, след като Лий изповяда любовта си към приятеля му, Денис почувства, че може да отнеме момичето, което сега беше безкрайно уязвимо.

Навярно сега Лий се учеше на търпение, но това е урок, който трудно се усвоява. Можеше да ѝ каже нещо простичко, например „Ела тук“. А Лий ще се подчини и ще седне на ръба на леглото му. Ще поговорят на по-приятни теми и може би ще я целуне. Пълните ѝ устни бяха чувствени, създадени да целуват и да бъдат целувани. Една целувка, за да я успокои, Втора — заради приятелството им и трета — за късмет. Безпогрешният инстинкт му подсказваше, че може да го направи.

Но той не изрече думите, които биха поставили началото на нещо по-сериозно между него и Лий, тя също мълчеше. Невидимото присъствие на Арни им пречеше и навярно винаги щеше да ги разделя. Арни, който беше влюбен единствено в колата си. Денис си каза, че би било смешно, ако не беше толкова ужасно.

— Кога ще излезеш оттук? — попита Лий.

— Кога ще ме пуснат пред нищо неподозиращата публика? — пошегува се той и се изкикоти. След миг момичето също се засмя.

— Точно така. — Отново се изсмя и промълви. — Извинявай.

— Няма нищо. През целия ми живот са ми се подигравали, така че съм свикнал. А колкото до изписването, лекарите казват, че няма да изляза оттук до януари, но ще имат да вземат. Ще се прибера вкъщи за Коледа — затова се мъча като грешен дявол в стаята за инквизиции.

— Къде?

— Така наричам отделението за физиотерапия. Докторите казват, че гръбнакът ми ще се оправи, а другите кости зарастват бързо. Понякога усещам адски сърбеж. Освен това непрекъснато се наливаам с

шипков чай. Доктор Ароуей твърди, че това са бабини деветини, но треньорът Пъфър се кълне във вълшебното въздействие на чая и при всяко посещение проверява дали бутилката ми е пълна.

— Той идва ли често?

— Да. Знаеш ли, почти ме накара да повярвам, че от шипката костите растат по-бързо.

Денис замълча, после продължи:

— Естествено, никога вече няма да играя футбол. Известно време ще се движа с патерици, после, ако имам късмет, ще ходя с бастун. Старият веселяк Ароуей ми събщи, че е възможно да куцам една-две години, или до края на живота си.

— Толкова ми е мъчно — тихо промълви Лий. — Съжалявам, че се случи на симпатяга като теб, но чувствата ми са отчасти егоистични. Непрекъснато се питам дали нещастieto с Кристин щеше да се случи ако ти беше здрав и се грижеше за Арни.

Денис комично завъртя очи и възкликна:

— Признавам се за виновен!

Но момичето не се усмихна, а продължи:

— Знаеш ли, в един момент се изплаших, че Арни започва да обезумява. Това е единственото, което не съм споделила с мама и татко, нито с родителите му. Все ми се струва, че майка му може да... Не знам какво ѝ е казал след като намери колата си на парчета... но сигурно здравата са се спречкали.

Денис кимна.

— В цялата история има нещо... ненормално. Родителите предложиха на Арни да му купят хубава кола на старо, която да замени Кристин, но той категорично отказал. Когато ме закара до вкъщи мистър Кънингам сподели, че бил готов да му купи нова кола с облигациите, които пазел от двайсет години насам. Синът му не се съгласил и заявил, че не може да приеме такъв подарък. Майкъл обяснил, че напълно го разбира и не му прави благодеяние. Арни щял да изплати колата, дори с лихвите, за успокоение на съвестта... Денис, чуваш ли какво ти говоря?

— Да — отвърна той. — Не искам друга кола, а само Кристин.

— Но това е неестествено. Страстта му към колата се превръща в мания. Страхувам се и понякога изпитвам омраза, но не към Арни, а към про... към шибаната кола, към онази мръсница Кристин.

Страните ѝ пламнаха, очите ѝ се присвиха, угълчетата на устните ѝ се извиха надолу. Внезапно лицето ѝ се преобрази — вече не беше красиво, нито дори симпатично: на безмилостната светлина от прозореца изглеждаше грозно и безпощадно, но същевременно забележително и завладяващо. Едва сега Денис проумя защо описват ревността като зеленото чудовище. Лий продължи:

— Знаеш ли какво ми се иска? Мечтая някоя нощ по погрешка да закарат драгоценната му, шибана Кристин на автомобилното гробище. — Очите ѝ злобно проблясваха. — На следващия ден големият кран с магнита ще я вдигне и ще я пусне в пресата. Някой ще натисне бутона и след малко Кристин ще се превърне в метална купчина. Тогава всичко ще свърши, нали?

Денис мълчеше и замислено я наблюдаваше. След миг му се стори, че чудовището, скрито зад лицето ѝ изчезва с подвита опашка. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Сигурно ти звучи отвратително, все едно съжалявам заедно онези гадове не са довършили работата си.

— Напротив, разбирам те. Нима?

Денис си спомни лицето на Арни, когато бе стоварил юмрук върху таблото на колата. Винаги, когато я видеше, очите му ставаха налудничави. Спомни си видението, което бе имал в деня, когато седна зад волана на Кристин в гаража на Лъобей.

Припомни си и кошмарния си сън: фаровете го заслепяват, а до слуха му долита скърцане на автомобилни гуми, подобно на женски писък.

— Така ми се струва.

Двамата се спогледаха.

29. ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА

*Изминаха два-три часа в път,
надолу спускаме се вече.
Боя се, че бензинът ми е кът —
да се прибираме, преди да е свършило, човече.
Да ме догониш няма да успееш,
защото наближиш ли ме, завчас
пред тебе ще се стрелна аз.
Чък Бери*

В болницата започнаха да сервират обяда по случай Деня на благодарността в единайсет сутринта и свършиха в три следобед. Денис получи своя в дванайсет и четвърт. Върху подноса му имаше три тънки филийки бяло месо от пуйка, гарнирани с малко сос, купчинка картофено пюре с размерите и формата на бейзболна топка (Денис кисело си помисли, че липсват само червените шевове), също такава купчинка неестествено жълта замразена тиква и пластмасова кутийка с желе от боровинки. В единия край на подноса се мъдреше синя картичка.

Свикнал с болничните порядки (беше открил, че щом веднъж се излекуваш от раните от залежаването, започваш да се интересуваш от живота в болницата повече, отколкото ти се иска). Денис попита санитарката доброволка какво обядват пациентите върху чиито подноси има жълти, или червени картички. Оказа се, че първите получават две парчета пуешко без сос, картофи, или тиква, и желе за десерт. Върху подносите с червените карти имаше смляно бяло месо и пюре, обикновено тези пациенти ги хранеха с лъжичка.

Всичко това му се стори потискащо. Изведнъж си представи как в четири следобед майка му поставя хрупкав печен петел на масата в трапезарията; баща му приготвя острия нож, а сестра му, зачервена от възбуда, с алена кадифена панделка в косите, налива на тримата хубаво

червено вино. Стори му се, че усеща аромата на печеното и чува смеха на любимите си хора.

Лесно бе да си го представи, но може би не трябваше... Това бе най-ужасният Ден на благодарността в живота му. Рано следобед той се унесе в дрямка (по случай празника днес нямаше физиотерапия) и сънува неприятен кошмар: няколко санитарки доброволки обикаляха интензивното отделение и залепваха ваденки с изображението на пуйки върху животоспасяващата апаратура.

Родителите и сестра му го бяха посетили сутринта и за пръв път Ели изгаряше от желание да си тръгне. Бяха канени на обяд от семейство Калисън, които имаха трима сина. Единият беше четиринайсетгодишен и според Ели бил „много сладък“ — Гипсираният ѝ брат вече беше безинтересен. Лекарите не бяха констатирали, че е болен от някаква рядка форма на рак на костите, нямаше да остане парализиран до края на живота си; следователно не ставаше за сценарий на мелодраматичен филм.

Към дванайсет и половина родителите му се обадиха от дома на семейство Калисън. По гласа на баща му личеше, че си е пийнал — навярно беше на втория си коктейл „Блъди Мери“, и съпругата му хвърляше предупредителни погледи. По същото време Денис довършваше обяда си — никога досега не се бе справял с празничен обяд за петнайсет минути. Престори се весел, за да не им развали настроението. Ели му се обади за секунда, беше задъхана и възбудена. Навярно разговорът му с нея го беше изтощил толкова много, че да задреме.

Беше заспал (и сънувал кошмар) около два и половина. Днес в болницата беше необичайно тихо, а обслужващия персонал — сведен до минимум. Обичайните звуци от телевизорите и транзисторите в съседните стаи бяха приглушени. Доброволката, която прибра подноса се усмихна ослепително и изрази надежда, че Денис е харесал „специалния обяд“. Той отговори утвърдително — защо да ѝ разваля празника?

Задряма, после потъна в дълбок сън. Когато се събуди, ближаваше пет, а Арни Кънингам се бе разположил на твърдия пластмасов стол, където завчера беше седяло момичето му.

Когато го видя, Денис въобще не се изненада, а си каза че отново сънува. Замаяно промълви:

— Здравсти, Арни. Още ли не са изпаднали топките ти?

— Ще има да чакаш — отвърна приятелят му. — Изглежда, че още не си се събудил, Денис. Искаш ли да ти направя „гъди-гъди“? Положително ще се разсъниш.

В скута му имаше кафяв книжен плик и Денис сънено си помисли: „Все пак е успял да си вземе обяда. Навярно Репертън не го е стъпкал както ми се стори“. Опита се да се изправи на леглото, усети страшна болка в гръбнака и натисна копчето на леглото, за да задейства специалната апаратура. Моторът зави.

— Господи, наистина си ти! — възкликна той.

— Може би очакваше посещение от Хидра, триглавото чудовище? — дружелюбно се поинтересува Арни.

— Бях дълбоко заспал и сигурно не съм се събудил напълно. — Денис потърка челото си, сякаш за да се разсъни. — Честит празник Арни.

— Също и на теб. Нахраниха ли те с пуйка и с разни други гадории?

Денис се засмя.

— Дадох ми нещо, подобно на храната, която придружаваше „Закусвалнята“ — играчка на Ели. Спомняш ли си я?

Арни притисна устата си с ръце и се престори, че повръща.

— Как да не си спомняш подобна гадост?

— Радвам се, че дойде — промълви Денис и за миг се изплаши, че ще се разплаче. Едва сега осъзнаваше, че е изпаднал в дълбока депресия. Каза си, че непременно трябва да си бъде вкъщи за Коледа — ако остане в болницата, вероятно ще се самоубие.

— Вашите няма ли ги?

— Дойдоха сутринта и довечера отново ще ме посетят — мама и татко със сигурност — но не е като да си у дома.

— Прав си. Е, домъкнал съм ти подаръци. Казах на сестрата, че нося хавлията ти. — Той се изхили доволно.

— Какво има там? — Денис кимна към торбата. Сега забеляза, че не е обикновен хартиен плик, а пазарска чанта.

— Прерових хладилника, след като изкльопахме пуйката — отвърна приятелят ми. — Родителите ми отидоха на гости при някакви приятели от университета — по традиция на този ден се срещат следобед. Едва ли ще се приберат преди осем.

Докато говореше, започна да изпразва чантата. Денис смаяно го наблюдаваше. Арни извади два оловни свещника и постави свещи в тях. Запали ги с рекламен кибрит от гаража на Дарнъл и изгаси лампата. После измъкна четири сандвича, несръчно увити в пергаментова хартия и закачливо изрече:

— Доколкото си спомням, винаги си твърдял, че предпочиташ студените сандвичи с пуешко месо пред празничния обяд по случай Деня на благодарността, защото напрежението е отминало.

— Точно така. Обичам да вечерям сандвичи, докато гледам шоуто на Джони Карсън или някакъв стар филм по телевизията. Но Арни, честна дума, не трябваше да...

— О, по дяволите! Я не дрънкай глупости! Не съм идвал от три седмици. Добре, че спеше когато влязох, иначе щеше да ме застреляш. — Посочи сандвичите и продължи:

— Струва ми се, че си падаш точно по такива — бяло месо и майонеза върху „чудо-хляб“.

Денис се изкикоти, после се закиска, накрая избухна в смях. По всичко личеше, че това му причини болка, но не можеше да спре. Когато бяха деца, „чудо-хляб“ беше една от големите тайни, които споделяше с Арни. За майките им изборът на хляб беше сериозен въпрос. Реджина купуваше диетични франзели, от време на време — ръжен хляб. Майката на Денис предпочиташе сладките черни хлебчета. Но момчетата тайно бяха луди по „чудо-хляб“. Често, вместо сладкиши, те си купуваха от него, плюс бурканче горчица с оцет. Свираха се в гаража на семейство Кънингам (или в къщичката на дървото в двора на Денис, която, за огромно тяхно съжаление преди девет години беше разрушена по време на буря), нагъваха сандвичи с горчица и четяха книжка с комикси, докато свършеха целия хляб.

Арни също се разсмя и Денис си помисли, че това е най-хубавият му миг от Деня на благодарността.

Другият пациент от стаята на Денис беше изписан и приятелите бяха сами. Арни затвори вратата и измъкна от плика опаковка от шест бири.

— Чудесата нямат край! — възкликна Денис и отново се засмя.

— Да, и никога няма да престанат — заяви приятелят му, сетне вдигна бутилката.

— Prosit!

— Да си жив и здрав — отвърна Денис. Двамата жадно отпиха от бутилките.

След като изядоха гигантските сандвичи, Арни извади от бездънната си чанта две пластмасови кутии и ги отвори. Вътре имаше по едно парче домашен ябълков сладкиш.

— Не, не мога — изстена Денис. — Ще се пръсна.

— Яж! — заповяда приятелят му.

— Наистина не мога — рече Денис и посегна към кутията. Изяде сладкиша на четири хапки и доволно се оригна. Пресуши остатъка от втората бутилка бира, отново се оригна и обясни:

— В Португалия оригването е комплимент за готвача.

Главата му беше приятно замаяна от бирата.

— Сигурно — усмихнато отвърна Арни. Изправи се, запали лампата и духна свещите. Студеният ноемврийски дъжд равномерно барабанеше по прозорците и напомняше за приближаването на зимата. Денис си помисли, че с изгасването на свещите е изчезнала празничната атмосфера.

— Да не ми се мяркаш пред очите утре — каза той. — Навярно ще седя в клозета цял час, а от това изпитвам страшни болки в гръбнака.

— Спомняш ли си как веднъж Илейн се беше издула и непрекъснато пускаше газове? — попита Арни и двамата се засмяха. — Скъсахме я от подигравка, докато накрая майка ти побесня.

— Не миришеха, но бяха звучни — усмихнато му напомни Денис.

— Като пистолетни изстрели — съгласи се Арни и отново се засмяха, но някак си тъжно — ако изобщо има тъжен смях. Мисълта, че оттогава бяха изминали цели седем години им се струваше по-скоро тревожна, отколкото забавна. Напомняше им колко кратък е животът.

Потънали в мисли, двамата замълчаха. Най-сетне Денис се обади:

— Лий дойде вчера и ми разказа какво се е случило с Кристин. Много съжалявам. Проклети негодяи!

Приятелят му вдигна поглед и меланхоличното му изражение се замени от радостна усмивка. Денис не можа да повярва на очите си. Арни заяви:

— Да, беше истинска гадост, но и аз не се държах нормално.

— Случва се с всекиго — успокой го Денис.

И изведнъж установи, че започва да го дебне. Ненавиждаше се, но не можеше да постъпи другояче. Само допреди миг изглеждаше, че нищо не се е променило помежду им — приятелството им сякаш изпълваше и стопляше болничната стая, но сега бе изчезнало като полъх на вятъра. Сега двамата просто „танцуваха“. Арни се усмихваше, но очите му бяха непроницаеми и някак си нащрек.

— Сигурно. Държах се зле с майка ми и с Лий, но направо се бях побъркал, когато видях как... Целият ми труд е отишъл по дяволите. — Той поклати глава. — Лоша работа, нали?

— Ще успееш ли да я ремонтираш?

Лицето на Арни моментално се проясни, направо грейна.

— Разбира се! Вече започнах. Ако я беше видял на паркинга, едва ли би повярвал, че от това ще стане кола. Но едно време са знаели как да правят автомобили — за разлика от днешните, чиито „металически“ части всъщност са от пластмаса. Кристин е истински танк. Знаеш ли, най-големи проблеми ми създадоха стъклата. И гумите — бяха ги разрязали.

— Ами двигателят?

— Не бяха стигнали до него — побърза да отговори Арни и това беше първата му лъжа. Лий беше казала, че когато отишли да вземат Кристин, капачката на разпределителя се търкаляла по земята. Денис се питаше още какви поражения са нанесени на двигателя. Щом са надупчили купето с лоста за гумите, защо не са пробили радиатора? Ами проводниците? Карбуратора?

Искаше му се да каже: „Арни, защо ме лъжеш?“, но вместо това попита:

— И какво правиш сега по Кристин?

— Ръся се, заради нея, какво друго? — отвърна Арни и се засмя, но в смеха му прозвуча фалшива нотка. Денис едва ли щеше да я забележи, ако по време на пиршеството не беше чул приятелят му да се смее както в доброто старо време. — Ще изчукам ламарините, ще сменя стъклата и гумите и ще стане като нова.

Като нова. Но Лий беше казала, че вместо Кристин на паркинга са откарали куп старо желязо.

Защо ме лъжеш?

Кръвта му се смрази при мисълта, че Арни започва да полудява. Не можеше да бъде — изглеждаше и говореше съвсем нормално. Но в изражението му имаше нещо... ехидно и лукаво. Сетне изведнъж му хрумна лудешката мисъл, че Арни лъже, за да подготви почвата за... за какво? Нима иска да му повярват, че Кристин се е саморегенерирала? Това бе... чиста лудост!

Нима?

„Разбира се, че е лудост — помисли си Денис. — И все пак със собствените си очи видях как пукнатината в предното стъкло постепенно се смалява.“

Зрителна измама — така си каза тогава и беше прав.

Но дори да беше вярно, това не обясняваше необикновенния начин, по който Арни ремонтираше Кристин, странната смесица от стари и нови части. Не обясняваше и потискащото чувство, което Денис изпита, седнал за пръв път зад волана на Кристин в гаража на Лъобей. Спомняше си как докато сменяха гумата на път за Дарнъл му се бе сторило, че гледа снимката на стара кола, върху която е поставена фотография на нов автомобил и че от долната снимка е изрязано парченце точно на мястото на колелата.

Лъжата на Арни беше необяснима, както и начина, по които с присвити, пресметливи очи наблюдаваше реакцията на Денис, за да се убеди, че е повярвал на лъжата му. Ето защо Денис широко се усмихна и каза:

— Е, това е чудесно.

Още миг Арни не откъсна очи от лицето му, после небрежно се усмихна и сви рамене.

— Просто късмет. Като си помисля, че можеха да изсипят захар в резервоара, или меласа в карбуратора, но тъпанарите не са се сетили. Имал съм късмет.

— Сигурен ли си, че е работа на Репертън и на веселата му компания? — тихо попита Денис.

В очите на Арни проблясна заплашително пламъче, хвърли към приятеля си изпълнен с подозрение поглед, и лицето му се промени, стана мрачно и навъсено. Той промълви с въздишка:

— Кой друг може да го е направил?

— И все пак не си се оплакал в полицията?

— Баща ми се обади.

— Същото ми съобщи и Лий.

— Какво друго ти каза? — нервно възкликна Арни.

— Нищо, пък и яз не я разпитвах. — Той му протегна ръка. — Твоя си работа, Арни. Хайде да се помирим.

— Добре. — Арни тихо се изсмя, после прокара ръка по лицето си. — Майната му! Все още не мога да го преживея и едва ли някога ще се примиря. Представи си — влизам в паркинга с Лий под ръка и се чувствам на седмото небе и изведнъж виждам...

— Не се ли страхуваш, че отново ще го направят?

Лицето на Арни се скова.

— Не ще имат възможност.

Сивите му очи бяха ледени и Денис си помисли, че не би могъл да бъде на мястото на Бъди Репертън.

— Защо?

— Защото ще я паркирам пред нас — отвърна Арни и на лицето му отново цъфна широката, жизнерадостна и фалшива усмивка. — Ти какво си помисли?

— Нищо — промълви Денис. Ледените очи на Арни продължаваха да се взират в него. Стори му се, че върви по тънък лед, който се пропуква под краката му. А отдолу има черна, студена вода... — Защо си толкова сигурен, че този път Бъди ще остави Кристин на мира?

— Надявам се да реши, че сме квит — рече Арни. — Ние станахме причина да го изключат от училището...

— Глупости! — разгорещено го прекъсна Денис. — Вината беше изцяло негова. Заплашваше те с нож — какъв ти нож — беше истински кинжал!

— Навярно той е на друго мнение — каза Арни, протегна ръка и се засмя. — Стига сме се карали.

— Добре.

— Изключиха го заради нас. Или по-точно — заради мен, а той и приятелчетата се опитаха да унищожат Кристин. Значи сме квит и това е краят на цялата история.

— Съмнявам се, че той мисли като теб.

— Няма друг избор. Ченгетата разпитвали него, Мучи Уелч и Ричи Трелони и здравата ги подплашили. Навярно са принудили Сенди

Галтън да си признае. — Арни презрително сви устни. — Гаден сополанко.

Злобното възклицание бе така нетипично за Арни, за стария Арни, че инстинктивно Денис седна в леглото, потръпна от болката в гръбнака си и отново се отпусна върху възглавниците.

— Господи, говориш така, сякаш не ти се иска да си е признавал!

— Не ми пука какво прави той, или другите лайнари — заяви Арни, сетне равнодушно добави: — Вече няма значение.

— Арни, добре ли си? — разтревожено попита Денис. За миг по лицето на приятеля му пробягна безкрайна тъга, дори нещо повече от тъга. Изглеждаше разтревожено и измъчено. По-късно Денис си каза (много по-лесно е да забележиш някои подробности след време, когато е прекалено късно), че е лице на човек толкова объркан и изморен от борбата, че вече не знае какво прави.

После, подобно на подозрителния му поглед, странното му изражение изчезна, и той промълви:

— Нищо ми няма. Но не си въобразявай, че само твоят гръбнак е зле. Спомняш ли си как пострадах на Фили Плейнс?

Денис кимна.

— Я погледни.

Той се изправи и измъкна ризата от панталоните си.

Очите му проблеснаха. В тъмните им дълбочини се появи и заподскача зловещо пламъче.

Сетне повдигна ризата си. Медицинският колан отдолу не беше старомоден и мръсен, като на Лъобей, но предназначението бе едно и също.

— Отново се контузих докато карах Кристин в гаража на Уил — заяви той. — Толкова бях разтревожен, че дори не знам как е станало. Предполагам, че съм се пресилил, докато съм качвал Кристин на влекача, но не съм сигурен. Отначало не ме болеше толкова много, но сега се влоши. Доктор Маския ми предписа... Денис, какво ти е?

С огромно усилие на волята Денис се въздържа да не изкрещи и се постара лицето му да изрази учтиво любопитство, но зловещото пламъче в очите на приятеля му продължаваше да подскача и да танцува.

— Ще ти мине.

— Надявам се — рече Арни и напъха ризата в панталоните си. — Просто не трябва да вдигам тежко.

Усмихна се и продължи:

— Ако въведат задължителна военна служба, ще отърва казармата.

Денис се страхуваше да направи жест, с което да покаже изненадата си, но се престраши и скри ръцете си под завивката. Целият беше настръхнал при вида на медицинския колан, досущ като този на Лъобей.

Страхуваше се да погледне Арни в очите, които приличаха на тъмна вода под тънък слой лед. Злобното пламъче подскача в дълбините им, подобно на разлагащо се тяло на удавник.

Изведнъж Арни се разбърза.

— Слушай, трябва да тръгвам. Сигурно не си въобразяваш, че цяла нощ ще вися в тази скапана болница.

— Ти си най-търсеният човек на света — шеговито каза Денис. — Благодаря ти от сърце. Накара ме да се почувствам по-добре през този мрачен ден.

Изведнъж му се стори, че Арни ще се разплаче. Зловещото пламъче в очите му беше изчезнало и пред него стоеше старият Арни, неговият приятел. После той се усмихна и рече.

— Запомни едно, Денис: не липсваш на никого. Никой не се е разплакал заради теб.

— Що не ме хванеш за оная работа? — тържествено запитва Денис.

Арни му показва пръст, след което се приготви да си отива. Взе кафявата пазарска чанта, вече значително олекнала, и прибра в нея свещниците и бирените бутилки. Подчинявайки се на внезапното си хрумване Денис посочи гипсирания си крак.

— Хайде, драсни тук един подпис.

— Нали вече се подписах?

— Да, ама се е изтрило. Ще се подпишеш ли отново?

Приятелят му сви рамене.

— Имаш ли писалка?

Денис измъкна химикалката от чекмеджето на нощното шкафче и му я подаде. Усмихнат, Арни се наведе над гипсирания крак, вдигнат

под ъгъл над леглото, намери празно място сред различните имена и надписи, и надраска:

На Денис Гилдър, най-големия фукльо на света
Арни Кънингам

След това почука по гипса и върна писалката на приятеля си.

— Е, доволен ли си?

— Много ти благодаря. Бъди винаги толкова добър, Арни.

— Разбира се. И още веднъж честит празник.

— Също и на теб.

Арни си отиде. По-късно дойдоха родителите на Денис: очевидно изтощена от веселбата през деня, Ели се беше прибрала направо вкъщи. Докато вървяха към дома на мисис и мистър Гилдър разговаряха и майката отбеляза, че Денис изглеждал някак си странно.

— Обзела го е мирова скръб — отвърна съпругът ѝ. — Ужасно е да си в болница по време на празниците.

Денис прекара остатъка от вечерта в сравняване на двата подписа. Арни действително се бе разписал и преди, но тогава и двата крака бяха гипсирани отгоре до долу. Арни бе надраскал името си върху десния крак, който беше вдигнат във въздуха над леглото. Тази вечер се бе подписал върху левия.

Денис позвъни на сестрата и използва целия си чар, за да я накара да свали крака му. Искаше да сравни двата подписа. Гипсът на десния му крак бе донякъде отрязан и след десетина дни щяха да го свалят напълно. Подписът на Арни не се беше изтрил — това бе измислица на Денис, но за малко щеше да изчезне при отрязването на гипса.

Първият път приятелят му не бе написал посвещение, само името си. С известно усилие (придружено от ужасяваща болка) Денис и сестрата доближиха краката му един до друг, за да разгледат подписите. Когато се обърна към нея, гласът му беше прегракнал.

— Как мислите, еднакви ли са двата подписа?

— Не — отвърна тя. — Бях чувала за фалшиви подписи върху чекове, но никога върху гипс. Какво е това? Някакъв майтап?

— Да — отговори момчето и усети как ледена ръка сграбчи сърцето му. Сравни подписите и цялото му тяло се вледени, косъмчетата на тила му настръхнаха.

Бяха коренно различни.

През нощта задуха студен вятър — отначало поривисто, сетне — равномерно. Ясната луна се взираше от тъмното небе. Леденият вихър изтръгна от клоните на дърветата последните пожълтели и изсъхнали листа и ги запрати в канавките и водосточните тръби. Шумът им наподобяваше тракане на кости.

Зимата беше дошла в Либъртивил.

30. МУЧИ УЕЛЧ

*Нощта бе тъмна и страшна;
колата се носеше по улицата прашна.
Вратите и отвориха се с трясък в миг,
чух нечий нечовешки крясък вик.
Бо Дидли*

Последният ден на ноември се падна в четвъртък след Деня на благодарността. Същата вечер Джексън Браун пя пред препълнената с публика зала „Сивак Хол“ в Питсбърг. Както винаги, Мучи Уелч не пропусна това събитие. Замина за Питсбърг заедно с Ричи Трелони и с Ники Бълингъм, но бързо ги загуби в тълпата, пред залата. Побърза да се заеме с обичайната си просия — дали защото хората бяха предварително разчувствани от предстоящия концерт, или просто им беше станал симпатичен с постоянното си присъствие (романтичният Мучи предпочиташе да вярва във второто), но тази вечер урожият му беше добър — събра трийсет долара в дребни монети. Те издуваха джобовете му и докато вървеше, Мучи дрънчеше като детска касичка. Щастието му се усмихна и по-късно, защото веднага се намери някой да го вземе на автостоп — цял поток коли напускаше паркинга пред залата. Концертът свърши в единайсет и половина, а малко след един и петнайсет той вече беше в Либъртивил. На последната отсечка от пътешествието му го взе някакъв младеж, който пътуваше за Престънвил по шосе 63. Непознатият го свали на една от изходните рампи на магистралата „Кенеди“. Мучи реши да повърви пеша до бензиностанцията на Вандербергови и да се обади на Бъди. Репертън имаше кола, следователно щеше да си осигури транспорт до града. Навярно трябваше да изчака свършването на смяната на Бъди, което означаваше, че ще се прибере вкъщи едва на разсъмване, но все пак бе за предпочитане пред разходката в студената ноемврийска нощ. Освен това Репертън може да има някоя бутилка вино...

Вдъхновен от перспективата за алкохол, Мучи се затътри към бензиностанцията. Студът щипеше лицето му, а леденият вятър го пронизваше. Подкованите му обувки тропаха по безлюдния тротоар, сянката му се удължаваше и смаляваше под злокобната жълтеникава светлина на уличните лампи. До бензиностанцията оставаше малко повече от километър, когато съзря паркираната недалеч от него кола. Двойният ѝ ауспух бълваше дим, който се кълбеше нагоре, за миг застиваше сред студения въздух, сетне бавно се разсейваше. На уличното осветление блестящата ѝ никелирана решетка сякаш му се хилеше като изкривената уста на някой идиот. Мучи позна колата — беше плимут, боядисан в два цвята, които в полумрака изглеждаха като слонова кост и засъхнала кръв. Това бе Кристин.

Младежът се вцепени и я загледа с тъпо учудване, но все още не разбираше какво става и не изпитваше страх. Каза си, че не може да е Кристин — заедно с другите приятелчета бяха пробили радиатора ѝ поне на десетина места и бяха изляли пълна бутилка вино в карбуратора. Накрая Бъди измъкна от колата си чувалче захар и го изсипа в резервоара на плимута, използвайки дланите на Мучи вместо фуния. И това бе само началото...

Бъди бе проявил невероятно въображение при унищожаването на колата на пицоликия. Когато свършиха, Мучи изпита удовлетворение и същевременно се изплаши. Едно бе сигурно — този автомобил нямаше да се движи поне половин година, а още по-вероятно щяха да го закарат направо на гробището. Следователно, това не бе Кристин — невъзможно бе да е тя. Навярно е друг плимут модел '58.

Напразно за самозалъгваше. Знаеше, че е Кристин.

Той нерешително спря на безлюдния тротоар, премръзналите му уши стърчаха изпод дългата му коса, дъхът му се кълбеше в мразовития въздух.

Колата беше се обърнала с предницата към него, моторът ѝ тихо боботеше. Невъзможно бе да се вид кой седи зад волана (ако изобщо там имаше някой). Автомобилът беше паркиран точно под уличната лампа и оранжевият ѝ глобус се отразяваше в блестящото предно стъкло, като херметически фенер от диня, потопен в дълбочината на тъмен кладенец.

Мучи за пръв път усети страх. Навлажни с език пресъхналите си устни и се огледа. Вляво се намираше магистралата, подобна на

пресъхнало речно корито — в среднощния час шестте й платна бяха празни. Вдясно имаше магазин за фотоматериали, на чиято витрина се виждаше оранжево-червената реклама на „Кодак“. Мучи отново погледна към колата. Тя стоеше на същото място и двигателят й работеше на празни обороти.

Младежът понечи да извика, но гърлото му беше пресъхнало. При втория опит успя прегракнало да изрече:

— Хей, Кънингам!

Автомобилът не помръдна, сякаш се бе замислил. Димът продължаваше да излиза на кълба от ауспуха му, двигателят бръмчеше равномерно.

— Ти ли си, Кънингам?

Мучи предпазливо пристъпи напред. Подкованите му обувки се подхлъзнаха по тротоара, сърцето му биеше до пръсване. Отново се огледа с надеждата, че ще забележи някоя минаваща кола — невъзможно бе никой да не се движи по магистралата въпреки късния час. Но шестте платна бяха празни, само уличните лампи хвърляха оранжеви отблясъци върху безлюдния тротоар.

Мучи смутено се изкашля.

— Не ми се сърдиш, нали?

Изведнъж фаровете на Кристин се запалиха и го обляха с ярка светлина. Колата се стрелна към него, гумите изсвириха и оставиха черни следи по асфалта. Нахвърли се върху младежа с такава сила, че задницата й приклепна, също като на куче, което се готви за скок — куче, или вълчица.

Кристин се качи с външните колела на тротоара и стремглаво се понесе към Мучи. Шасито й стържеше по асфалта и от него хвърчаха искри.

Момчето изкрещя и се опита да отскочи встрани. Колата леко удари с калника си левия му глезен и откъсна парче месо. По крака му потече нещо топло и напълни обувката му. Колкото и да е абсурдно, но топлината на собствената му кръв го накара да осъзнае колко студена е нощта.

Отхвърча към магазина за фотоматериали и за малко не счупи витрината. На косъм оставаше да влети през стъклото и да се озове сред куп разпилени фотоапарати.

Внезапно дочу форсирането на двигателя и страховитото стържение на шасито по асфалта. Задъхан, погледна през рамо. В този момент Кристин мина по край него и Мучи видя... видя...

Зад волана не седеше никой.

Обзет от паника, той забрави ранения си крак и си плю на петите. Затича се към магистралата, но погледът му попадна на тясна алея между някакъв магазин и ателие за химическо чистене. Каза си, че е прекалено тясна за Кристин, само ако успее да се добере до нея...

Дребните монети лудешки дрънчаха в джобовете на панталоните и на войнишкото му яке. Спринтираше така, че коленете почти достигаха брадичката му. Подкованите му обувки трещаха по паважа, сянката му го преследваше.

Двигателят на Кристин изрева, затихна, сетне нададе вой. Гумите изскърцаха и Кристин се нахвърли върху Мучи Уелч, пресичайки магистралата под прав ъгъл. Момчето изкрещя, но викът му беше заглушен от неистовия вой на колелата, наподобяващ вопъл на обезумяла от гняв, жадна за мъст жена.

Сянката му вече не го преследваше, а тичаше пред него и се удължаваше. Мучи погледна във витрината на ателието и забеляза приближаването на колата, чиито фарове проблясваха като огромни жълти очи.

В последния момент той се опита да отскочи вляво, но Кристин направи същото, сякаш прочела последната му отчаяна мисъл. Набра скорост, безпогрешно врълетя върху него и прекърши гръбнака му, тежките обувки изхвъркнаха от краката му. Запрати го в тухлената стена на магазина и той отново за малко не се вряза във витрината.

Ударът беше толкова силен, че тялото му отскочи обратно на улицата, като остави кърваво петно върху тухлите като върху попивателна. На другата сутрин ужасяващата снимка на окървавената стена щеше да се появи на първа страница на либъртивилския „Джърнъл Стандарт“.

Кристин потегли на заден ход, внезапно спря и леко поднесе, сетне с рев отново се втурна напред. Мучи лежеше на земята с пречупен гръбнак и напразно се мъчеше да стане — крайниците му отказваха да се подчинят, постепенно губеше съзнание.

Обля го ярка светлина.

— Не! — прошепна той и усети, че устата му е пълна със счупени зъби. — Н...

Колата се стрелна към него, прегази го, подхвърли го като парцалена кукла и отново даде на заден ход. Спря за миг като че размишляваше, моторът ѝ форсираше и затихваше.

Сетне отново се нахвърли върху младежа. Блъсна го, качи се на тротоара, поднесе, даде на заден ход и пак го прегази.

Стрелна се с рев напред.

И назад.

И напред.

Фаровете ѝ проблеснаха, от ауспуха ѝ изригваше горещ синкав дим.

Безформената купчина на улицата вече не приличаше на човешко същество, а на раздърпана парцалена кукла.

За последен път Кристин потегли на заден ход, спря, направи завой, с пълна скорост прегази неподвижното тяло посред улицата и се понесе към магистралата. Ревът на форсирацията ѝ двигател отекна в стените на околните сгради. След миг, един по един прозорците светнаха. Хората, които живееха над магазините си, занадничаха към улицата, за да разберат какъв е този шум и дали е станала някаква катастрофа.

Единият фар на Кристин беше счупен, другият, облян с кръвта на Мучи, светкаше и гаснеше на пресекулки. Решетката на радиатора бе хлътнала навътре и беше приела формата на тялото на нещастния младеж — също като страховита посмъртна маска. С увеличаване на скоростта, кръвта върху капака се плисна ветрилообразно. Ауспухът гърмеше — единият заглушител беше въвн от строя.

Милометърът продължаваше да се върти обратно, сякаш незнайно как Кристин се връщаше обратно във времето, като оставяше след себе си не само злополучната си жертва, но всичко, което се бе случило.

Първо се промени ауспухът — гръмливият звук внезапно затихна, сетне напълно замря.

Вадичките кръв по капака започнаха да се стичат към предницата, противно физическите закони, все едно, че превъртаха някакъв филм назад.

Повреденият фар престана да примигва и засвети равномерно, след миг проблесна и другият, счупен при удара в тялото на Уелч, стъклото се съедини като по магия с тихо пропукване — все едно, че дете настъпваше тънък слой лед върху локва вода.

От предницата долетя приглушено прамене като че някой стискаше кутийка от бира. Хлътналата решетка на Кристин започна да се изправя. Дори механик с петдесет-годишен трудов стаж не би се справил по-добре.

Колата зави по „Хамптън Стрийт“ още преди първите обитатели на околните домове, събудени от писъка на гумите ѝ, да се доближат до останките на Мучи. Достигнала предния ръб на капака, кръвта изчезна, както драскотините и вдлъбнатините по ламарината. Докато Кристин безшумно се приближаваше към гаража на Дарнъл, се дочу приглушено прамене — изглади се последната вдлъбнатина на предния капак, с който колата бе блъснала Мучи.

Кристин изглеждаше като нова.

Сирия пред голямата врата в средата на тъмната, притихнала сграда. Върху левия ѝ сенник беше прикрепена пластмасова кутийка — уредът за дистанционно управление, подарен от Уил Дарнъл на Арни, когато последният започна да му докарва пратките с контрабандни цигари и напитки. Може би това бе „златния ключ за кенефа“, както обичаше да се изразява шишкото.

В тишината се разнесе тихо бръмчене и вратата на гаража се повдигна с дрънчене. Автоматично се запалиха няколко слаби крушки.

Копчето за фаровете само се превъртя и те изгаснаха. Кристин безшумно се плъзна по изцапани с масло циментов под на гаража и се отправи към клетката си. След трийсет секунди външната врата автоматично се спусна надолу. Осветлението се изключи и гаражът отново потъна в мрак.

Изведнъж ключът за запалването се превъртя наляво. Моторът изгасна. Коженият ключодържател с инициали Р. Д. Л. се полюшна и спря.

Кристин се притаи в клетката си и в мрака се чуваше само тихото цъкване на изстиващия двигател.

31. НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН

*Имам шевролет, модел петдесет и девета,
със скоростна кутия „Хърст“ и спирачките
отлични...*

*Тази вечер ще ме чака на паркинга пред кафенето.
Брус Спрингстийн*

На следващия ден Арни Кънингам не отиде на училище под предлог, че навярно е хванал грип. Но вечерта каза на родителите си, че се чувства по-добре и че ще отиде в гаража, за да поработи върху Кристин.

Реджина запротестира — въпреки че не му го каза, според нея той приличаше на възкръснал мъртвец. Кожата му се бе изчистила напълно, но в замяна на това беше прекалено блед и под очите му имаше тъмни сенки, сякаш го измъчваше безсъние. Освен това продължаваше да накуцва. Реджина тревожно се питаше дали синът ѝ е станал наркоман. Може би се е контузил по-сериозно, отколкото признава и се тъпче с хапчета, за да продължи работата си по проклетата кола. Сетне отхвърли нелепата мисъл. Въпреки че бе обсебен от Кристин, Арни все пак не беше глупак.

— Добре съм, мамо — промълви той.

— Изобщо не изглеждаш добре. Дори не си докоснал вечерята си.

— По-късно ще хапна нещо.

— Боли ли те гърбът? Нали не се пресилваш в гаража?

— Не — излъга той. Всъщност болките ужасно го измъчваха. Не се бе чувствал толкова зле от деня, когато се контузи във Фили Плейнс („О, нима се случи тогава? — прошепна разумът му. — Сигурен ли си?“). Опитал се бе да махне медицинския колан, но болката беше убийствена. Само след няколко минути го бе нахлузил отново и го беше стегнал по-плътно от преди. Сега се чувстваше малко по-добре и знаеше причината — отиваше при Кристин. Разтревожена, майка му

безмълвно се втрени в него. За пръв път в живота си не знаеше как да постъпи: Арни вече не ѝ се подчиняваше. Осъзнаването на неприятната мисъл будеше в нея безкрайно отчаяние, което понякога я завладяваше и я изпълваше с вледеняващ ужас. Тя изпадаше в дълбока депресия и оплакваше изгубените си илюзии. За какво се бе борила досега? За да се влюби синът ѝ едновременно в някаква скапана кола и в момиче? За да разбере, колко я мрази той, когато погледне в сивите му очи? Сигурна бе, че момичето не е криво за промяната в Арни — за всичко беше виновна колата. Сънят ѝ се наруши и за пръв път от спонтанния ѝ аборт преди двайсет години реши да се обърне към доктор Маския. Може би ще ѝ предпише таблетки против стреса, депресията и постоянното безсъние. Докато бодърстваше през дългите нощи, тя размишляваше за Арни и за грешките, които вече не можеше да поправи. Учудваше се как с напредването на годините човек губи власт и става безсилен. Понякога ѝ се струваше, че старостта наднича от огледалото на тоалетката ѝ като ръка на труп, щръкнала от разровен гроб.

— Ще се прибереш ли по-рано? — попита тя, с пълното съзнание, че прави последни усилия да възвърне изгубените си позиции. Негодуваше, но вече не можеше да промени нищо.

— Да, непременно — отвърна момчето, но думите му прозвучаха неубедително.

— Арни, предпочитам да си останеш вкъщи. Действително не изглеждаш добре.

— Ще се оправя — отвърна той. — И то бързо. Уил ме помоли утре да закарам някакви авточасти до Джеймсбърг.

— Няма да пътуваш, ако си болен — прекъсна го майка му. — До Джеймсбърг са почти двеста километра.

— Не се безпокой.

Арни я целуна по бузата и тя си каза, че безразличното докосване на устните му напомня целувките, които си разменят случайно срещнали се познати.

Когато синът ѝ отвори кухненската врата и понечи да излезе, Реджина попита:

— Познаваш ли момчето, което снощи е било прегазено край магистралата?

Арни се обърна, лицето му беше непроницаемо.

— Какво?

— Във вестника пише, че момчето се прибирало от Питсбърг...

— О, да... онзи, когото блъснала кола и избягала...

— Точно така.

— Първата година в гимназията сливаха класовете ни по някои предмети — каза Арни. — Всъщност не го познавам добре, мамо.

— Радвам се. Реджина кимна доволно.

— Във вестника пише още, че в кръвта му намерили следи от наркотици. Нали никога не си се съблазнявал от тях, Арни?

При вида на бледото й, напрегнато лице момчето се усмихна и промълви:

— Не, мамо.

— Обещай ми, ако болките ти станат нетърпими да се обърнеш към доктор Маския и да не купуваш каквото й да било от разни долнопробни търговци на наркотици.

— Да — покорно отговори той и излезе.

След първия сняг в края на ноември валя още няколко пъти, след което внезапно затопляне стопи снежната покривка, но не напълно. Тя само се отдръпна под сенките на живия плет, под голите дървета и под навеса на гаража. Въпреки снега, или може би заради него, поляната пред къщата изглеждаше странно зелена. Когато излезе навън, Арни видя как баща му събира с гребло мокрите листа.

Махна му с ръка и понечи безмълвно да го отмине, но Майкъл го повика. Момчето с нежелание се подчини. Не искаше да изпусне автобуса.

Баща му също изглеждаше състарен покрай бурите, разразили се по повод на Кристин, въпреки че безсъмнено имаше и други причини. В края на лятото беше подал молба за декан на историческия факултет в Хорликс, но получи недвусмислен отказ. А по време на редовния годишен медицински преглед през октомври лекарят беше констатирал начална фаза на флебит — заболяване, което за малко щеше да причини смъртта на Никсън, типична старческа болест. Докато късната есен постепенно премина в студена зима, характерна за западна Пенсилвания, Майкъл Кънингам изглеждаше по-мрачен от всякога. Арни забързано изрече:

— Здравсти, татко. Извинявай, но трябва да побързам, ако искам да хвана...

Майкъл откъсна поглед от купчинката заскрежени кафеникави листа, които беше успял да събере. Залязващото слънце освети лицето му и за миг то изглеждаше обляно в кръв. Изплашен, Арни неволно отстъпи назад. Баща му изглеждаше измъчен и изтощен.

— Арнолд, къде беше снощи? — попита Майкъл.

— Какво...? — Момчето зяпна, сетне бавно затвори устата си. — Тук си бях. Нали знаеш, че бях тук, татко?

— През цялата нощ?

— Разбира се. Легнах си в десет, бях направо смазан. Защо питаш?

— Днес ми се обадиха от полицията. Във връзка с момчето, прегазено снощи близо до магистралата.

— Да, Мучи Уелч — спокойно промълви Арни и невъзмутимо изгледа баща си с хлътналите си очи, под които имаше тъмни сенки. Ако преди малко бе стреснат от вида на баща си, Майкъл бе не по-малко шокиран от лицето на сина си — на слабата светлина очните му кухини изглеждаха празни, като на череп.

— Да, фамилията беше Уелч.

— Предполагам, че пак ще позвънят. Сигурно мама знае, че може би той е бил един от бандитите, които съсипаха Кристин?

— Във всеки случай аз не съм й го съобщавал.

— Аз също. Дано не го разбере.

— Рано или късно ще го научи — промълви Майкъл. — Абсолютно съм сигурен. Може би не си го забелязал, но майка ти е безкрайно интелигентна жена. Както и да е, няма да го чуе от мен.

Арни кимна и невесело се усмихна.

— „Къде беше снощи“? Доверието ти е трогателно, татко.

Майкъл се изчерви, но не сведе очи.

— Навярно ако не се беше така отчуждил през последните няколко месеца, щеше да разбереш защо ти задавам този въпрос.

— По дяволите! Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш! Няма смисъл да започваме отначало. Непрекъснато повтаряме едно и също. Животът ти се проваля, а ти се правиш, че не разбираш какво ти говорят!

Арни презрително се изсмя и усетил омразата му Майкъл като че още повече се прегърби.

— Мама се интересуваше дали вземам наркотици. Може би и ти искаш да провериш? — Арни се престори, че вдига ръкава на канадката си. — Искаш ли да видиш дали има следи от спринцовка?

— Не е необходимо — прекъсна го баща му. — Достатъчно ми е онова, което знам. За тебе проклетата кола е повече от наркотик.

Арни понечи да си тръгне, но баща му го хвана за рамото.

— Пусни ме веднага!

Майкъл свали ръката си от рамото му и тихо продума:

— Разбери едно — сигурен съм, че не си убил никого, както съм сигурен, че не можеш да ходиш по вода. Но полицаите ще те разпитват. Не искам да се изненадвам от внезапната им поява, защото изненадата ти може да се изтълкува като чувство за вина.

— Но защо се вдига толкова много шум само защото някой пян шофьор е прегазил онзи лайнар Уелч?

— Работата не е толкова проста — отвърна Майкъл. — Успях да науча само това от онзи Джънкинс, който ми телефонира. Човекът, убил Уелч, върнал на заден ход, преминал през тялото му, сетне отново...

— Престани! — извика Арни. Изглеждаше болен и изплашен. Майкъл се почувства както Денис в Деня на благодарността. Помисли си, че когато Арни е уморен и нещастен, отново се превръща в момчето, което познаваха — става по-достъпен.

— Било извършено... с невероятна жестокост — продължи Майкъл. — Така ми каза Джънкинс. Разбираш ли, изобщо не приличало на нещастен случай, а на убийство.

— Убийство? — объркано произнесе момчето. — Не, никога не съм...

— Какво? — стреснато възкликна Майкъл и го сграбчи за канадката. — Какво каза?

Арни го погледна — лицето му отново бе станало невъзмутимо.

— Никога не съм предполагал, че е убийство — ето какво исках да кажа.

Майкъл продължи:

— Просто исках да знаеш. Полицаите ще търсят най-незначителния мотив за убийство. Знаят какво се случи с колата ти и за участието на Уелч, или поне за подозренията ти, че той е бил сред

бандитите. Ето защо предполагам, че Джънкинс ще поиска да разговаря с теб.

— Нямам какво да крия.

— Разбира се. Е, побързай — ще изпуснеш автобуса.

— Прав си, трябва да тръгвам — каза Арни, но остана неподвижен още миг, загледан в баща си.

Кой знае защо, Майкъл си спомни деветия му рожден ден. Двамата с Арни бяха отишли в зоологическата градина във Фили Плейнс. Обядваха на една поляна и завършиха деня на миниатюрното игрище в залата на „Бейсин Драйв“, която беше изгоряла през хиляда деветстотин седемдесет и пета. Реджина не беше с тях, защото беше болна от бронхит. Баща и син се забавляваха отлично. За Майкъл това бе най-хубавия рожден ден на сина му — символ на безгрижното детство на всички американчета. Не бяха правили нищо особено, но завинаги щяха да запомнят този ден — Майкъл и синът му, когото бе обичал и продължаваше да обича.

Навлажни с език устните си и прошепна:

— Арни, защо не я продадеш? Продай я веднага, щом завършиш ремонта. Сигурен съм, че ще й вземеш добри пари — две, дори три хиляди.

Стори му се, че по лицето на момчето отново пробягна страх, но не беше съвсем сигурен. Слънцето бе залязло и на хоризонта се очертаваше само оранжева ивица, в дворчето вече бе тъмно. След миг странното изражение (ако изобщо го бе имало) изчезна.

— Не мога да го направя, татко — бавно изрече Арни, като че обясняваше на дете. — Вложил съм много в нея. Прекалено много.

Обърна се и прекоси двора. Когато излезе на улицата, сенките го погълнаха — известно време се чуваха стъпките му по тротоара, после и те затихнаха.

Вложил си прекалено много в нея. Нима? И какво точно си вложил в нея?

Майкъл погледна купчинката листа в краката си, сетне обгърна с поглед двора. В падащия мрак снегът проблясваше под живия плет и под навеса на гаража и сякаш очакваше подкрепление.

32. РЕДЖИНА И МАЙКЪЛ

*Имам си кола страхотна, несравнима,
тя е моята любима...
„Бийч Бойс“*

Реджина заяви, че е капнала. Напоследък като че се изморяваше прекалено бързо, затова си легнаха с Майкъл към девет, много преди Арни да се прибере. Любиха се по задължение и половият акт не им достави удоволствие. Напоследък се любеха много често, но винаги със същия резултат и Майкъл имаше неприятното усещане, че съпругата му използва секса, вместо приспивателно. Когато накрая се отпуснаха в двойното си легло, Майкъл небрежно попита:

— Как спа снощи?

— Отлично — излъга съпругата му. Мислено Майкъл се усмихна.

— Станах около единайсет. Арни спеше много неспокойно — продължи той, за да не издаде страха си, който постепенно го обземаше. Сигурен бе, че тази вечер забеляза нещо странно в изражението на Арни, но проклетите сенки му попречиха да го разгледа. Тревогата проблясваше в съзнанието му като натрапчива реклама. Нима синът му изглеждаше виновен и уплашен, или просто му се бе привидяло в здрача? Мисълта за това едва ли щеше да го остави да заспи.

— Събудих се към един — отвърна Реджина и побърза да добави: — Отидох до тоалетната, но пътят надникнах в стаята на Арни. — Тя тъжно се изсмя. — Човек трудно забравя навиците си, нали?

— Права си. Съпругата му продължи:

— Той вече спеше. Чудя се как да го накарам да носи пижама през зимата.

— Пак ли беше по долни гащи?

— Да.

Майкъл се отпусна в леглото. Изпитваше огромно облекчение и същевременно малко се срамуваше от себе си. Но все пак искаше да е... сигурен. Лесно бе да каже на момчето: „Сигурен съм, че не си убил никого, както съм сигурен, че не можеш да ходиш по водата“. Но разумът, подобен на перверзна маймунка е способен да си представи какви ли не отвратителни картини и да изпита извратено удоволствие от това. Скръстил ръце зад главата си, загледан в тавана, Майкъл си помисли: „Може би е проклетие, на което са обречени всички хора. Във въображението ти жена ти се чука с най-добрия ти приятел, същият онзи приятел крои заговори срещу теб, синът ти може би убива човек с колата си...“

Каза си, че трябва да се засрами и да се опита да укроти развоятното си въображение.

Арни си е бил вкъщи в един през нощта. Невъзможно бе Реджина да греши, защото върху бюрото им стоеше радиочасовник, показващ часа с големи, сини цифри. Синът му си е бил у дома в един часа, а онзи Уелч бил прегазен двацет и пет минути по-късно и то на четири километра оттук. Невъзможно бе Арни да се облече и да излезе, без Реджина, която положително е била будна, да го чуе, да отиде до гаража на Дарнъл, да вземе Кристин и да се появи на магистралата, където бил прегазен Мучи Уелч. Беше физически невъзможно.

Всъщност поначало не го беше вярвал.

Злобната маймунка в главата му като че се успокои. Майкъл се преобърна на дясната си страна и заспа. Сънува, че заедно с двегодишния си син играят миниголф, върху безкрайни поляни, застлани с изкуствена зелена настилка, а наоколо им въртят крила безброй вятърни мелници..., че двамата са сами, сами на този свят, тъй като съпругата му е починала при раждане на детето. Хората говореха, че Майкъл е неутешим, но когато баща и син се прираха вкъщи, никой не ги притесняваше: вечеряха спагети направо от тенджерата като мърлячи ергени, а след като раздигнеха масата, застилаха я със стари вестници и сглобяваха модели на коли с безобидни пластмасови двигатели.

В съня си Майкъл Кънингам се усмихна. Редом с него, в другото легло, Реджина тревожно се взираше в мрака. Чакаше да чуе затръшването на външната врата, което означаваше, че синът ѝ се е прибрал здрав и читав.

Когато чуе отварянето и затварянето на вратата, стъпките му по стълбата, чак тогава ще заспи.

Може би.

33. ДЖЪНКИНС

*Малката, поспри и при мене се качи в колата.
Какво рече?
Работата да си гледам и да си затварям устата?
Но ти си моята работа, бейби
и страшно си падам по тебе...
Питаш каква ми е колата?
Кадилак, модел четирийсет и осма —
повярвай, наистина е страхотна!
Давай, Джозефайн, дава...
Елас Макданиел*

Джънкинс дойде в гаража на Дарнъл към девет часа вечерта. Арни току-що бе привършил с работата си по Кристин за деня. Беше поставил антена на мястото на унищожената от бандата на Репертън и в продължение на петнайсетина минути седеше зад волана и слушаше питсбъргската станция, която предаваше редовната петъчна програма „Вечер със златните хитове“.

Отначало възнамеряваше само да пусне радиото и да потърси някоя станция, за да се убеди, че е поставил правилно антената, но беше попаднал на WDIL. Седеше неподвижно, взираше се разсеяно през предното стъкло, докато Боби Фулър пееше „Борих се срещу закона“, последван от Френки Лаймън и Тийнейджърс с тяхната „Защо глупците се влюбват“. Сетне Еди Кокрън изпя „Хайде всички заедно“, а Бъди Холи — „Продължавай да бълнуваш“. Това предаване не се водеше от дискожокей, нямаше реклами. От време на време се обаждаше приятен женски глас и му съобщаваше онова, което вече знаеше — че слуша питсбъргската WDIL.

Арни замечтано седеше зад кормилото и леко отмерваше такта с пръсти. Антената беше наред. Да, беше свършил добра работа. Уил беше прав — имаше златни ръце. Кристин беше най-убедителното доказателство за това. Когато я видя пред бараката на Лъобей, тя беше

само куп старо желязо и той беше успял да я превърне в нова кола. След нападението на бандата на Бъди Кристин ставаше само за автомобилното гробище, но отново бе успял да я ремонтира. Беше...

Бълнувай... бълнувай и ми кажи... кажи ми... да не съм самотен...

Всъщност какво беше направил? Сменил бе антената. Спомняше си и това, че е изучава смачканата ламарина. Но не беше поръчал предно стъкло (въпреки че то беше сменено), нито тапицерии за седалките (които също бяха нови). Беше погледнал само веднъж под капака, преди ужасено да го затръшне при вида на пораженията, нанесени върху мотора на Кристин.

А сега радиаторът беше цял, блокът на двигателя — чист и блестящ, буталата се движеха безпрепятствено, а моторът мъркаше като котарак.

Опита се да забрави кошмарните си сънища.

Сънувал бе Лъобей, седнал зад волана на Кристин. Старецът носеше войнишка униформа, цялата плесенясала, сякаш току-що беше излязъл от гроба. Внезапно лицето му се промени, плътта му започна да се топи, под нея щръкнаха бели, блестящи коси. Очните кухини бяха празни и все пак в тях се гърчеше нещо. Сетне фаровете на Кристин се запалиха и осветиха някакъв човек, приковаха го като бръмбар върху картонче. Човекът му беше познат.

Дали не беше Мучи Уелч?

Може би. Но когато Кристин внезапно се стрелна напред, на Арни му се стори, че ужасеното лице на човека се разгича като восък и се променя още преди плимутът да го достигне: в един миг беше лицето на Репертън, сетне — на Сенди Галтън, после прие образа на дебелия Уил Дарнъл.

Който и да стоеше на улицата, рязко отскочи встрани, но Лъобей подкара колата на заден ход, хванал лоста за скоростите с черните си, изгнили пръсти; на единият имаше венчална халка, увиснала върху прогнилата плът като примка, хвърлена върху клона на изсъхнало дърво. Сетне отново се стрелна напред, докато жертвата му се втурна към другата страна на улицата. Когато Кристин връхлетя върху непознатия, той се обърна и ужасено погледна назад — Арни видя лицето на майка си, на Денис Гилдър, на Лий, изплашено разтвори очи, докато тъмнорусата ѝ коса се развява от студения вятър...

Най-сетне съгледа собственото си лице, сгърчените му устни се опитваха да произнесат: „Не! Не! Не!“

Гръмливият звук на ауспуха (със сигурност беше счупен от нещо) се заглушаваше от победоносния вик на Лъобей, изтръгващ се от разложеното му гърло, през устните, разтегнати в мъртвешка гримаса, покрити с тънък слой зелена плесен. Старецът крещеше триумфално:

— На ти, лайнар такъв! Е, харесва ли ти?

Дочу се приглушено тупване, калникът на Кристин се блъсна в човешка плът, нечии очила изхвърчаха във въздуха. Сетне Арни се събуди в леглото си. Беше се свил на кълбо, целият трепереше и стискаше възглавницата си. Видя, че е два и четвърт през нощта и усети огромно облекчение, че все още е жив. Беше жив, Лъобей бе мъртъв, а Кристин — в безопасност. Само тези три неща имаха значение.

„О, Арни, я признай как контузи гърба си?“ — злобничкият вътрешен глас задаваше въпрос, на който той се страхуваше да отговори.

Беше казал на всички, че се е контузил във Фили Плейнс, когато качвал някаква таратайка на камиона-платформа. Действително колата беше започнала да му се изплъзва и я беше бутнал с всички сили, но все пак това не бе причината за болките в гърба му.

В нощта, след като двамата с Лий откриха смазаната Кристин в паркинга на летището, клюмнала върху разрязаните си гуми... Същата нощ я закараха в гаража на Дарнъл и настрои радиото в канцеларията на станцията, която предаваше стари мелодии. Защо не, Уил вече му се доверяваше. Нали прекарваше контрабандните му цигари до щата Ню Йорк и оръжието чак до Бърлингтон? Веднъж дори занесе в Уилинг някакви увити в кафява хартия пакети. Предаде ги на младеж със стар „Дожд Челънджър“ и в замяна взе друг, малко по-голям пакет, също така дискретно опакован. Предполагаше, че му дават пари за пратката кокаин, но се страхуваше да научи истината.

По време на тези „командировки“ караше колата на Уил — „Империал“, модел '66, черен като нощта. Автомобилът се движеше безшумно и багажникът му имаше двойно дъно. Дарнъл му бе казал, че няма да има проблеми, стига да не превишава позволената скорост. Най-важното бе, че сега имаше ключа за гаража и можеше да идва след

като всички си бяха отишли. Както бе направил през онази нощ. Беше настроил радиото на WDIL и беше... беше...

Беше контузил гръбнака си.

Но какво бе правил?

От подсъзнанието му изплува отдавна чута фраза: „Имах проблем с гръбнака...“

Действително ли искаше да научи? Не. Понякога колата го отвращаваше, струваше му се, че ще е по-добре да... да я закара на автомобилното гробище. Не че щеше да го направи, но от време на време (както снощи, например, когато се събуди, плувнал в пот от кошмарния си сън) чувстваше, че ако се отърве от Кристин, ще бъде... по-щастлив.

Внезапно радиото изпращя, сякаш изсъска котка.

— Не се безпокой — прошепна Арни. Бавно, с нагласа прокара длан по таблото. Да, понякога Кристин го плашеше. Навярно баща му бе прав донякъде — колата беше променила живота му. Но не можеше да я зарече — все едно да се самоубие.

Пращането престана. „Марвълетс“ пееха „Моля, господин пощальон“.

Внезапно някой изрече:

— Арнълд Кънингам?

Момчето подскочи и изгаси радиото, сетне се обърна. Нисък, елегантен човек надничаше през прозореца на Кристин. Очите му бяха тъмнокафяви, а лицето — зачервено, навярно от студа.

— Да?

— Казвам се Рудолф Джънкинс, детектив от щатската полиция — изрече мъжът и му подаде ръка през отворения прозорец.

За миг Арни се втренчи в нея и си помисли, че баща му се оказва прав. Сетне пусна най-чаровната си усмивка, стисна здраво ръката на полицая и възкликна:

— Не стреляйте! Ще хвърля оръжието си.

Джънкинс също се усмихна, но очите му продължаваха внимателно да разглеждат колата, което не се понрави на Арни. Изобщо не му се понрави.

— Брей! От местните полицаи разбрах, че бандитите направо са смазали таратайката ти, но изобщо не й личи.

Момчето сви рамене и излезе от колата. Обикновено в петък вечер в гаража нямаше много клиенти. Уил почти не се мяркаше. Днес също отсъстваше. В отсрещната клетка някакъв тип на име Габс поставяше нов шумозаглушител на раздрънкания си „Велиънт“, от дъното на гаража се разнасяше бръмченето на пневматичната отвертка — непознат поставяше вериги на колата си. С изключение на тях двамата, Арни и полицаят, бяха сами.

— Не беше толкова страшно, колкото изглеждаше — промълви Арни.

Подозираше, че този елегантен човечец е много умен. Машинално, сякаш за подкрепа сложи ръка върху покрива на Кристин и моментално се почувства по-добре. Уверен бе, че ще се справи с полицая, колкото и да бе хитър. Пък нямаше за какво да се притеснява.

— Повредите бяха минимални.

— Така ли? Разбрах, че са надупчили купето с остър инструмент — промълви Джънкинс и внимателно огледа Кристин. — Да пукна, ако виждам някаква следа. Навярно си истински гений, Арни. Май че трябва да те наема за постоянно, като знам как кара жена ми.

Усмихна се обезоръжаващо, но очите му продължаваха да проучват колата. От време на време се отклоняваха към лицето на Арни, сетне отново се съсредоточаваха върху Кристин. Момчето започна да се притеснява и заяви:

— Вярно, че съм добър, но все пак не съм Господ. Ако се вгледате внимателно, ще видите грундираните места. — Посочи една-две незабележими вдлъбнатини върху купето и продължи:

— За щастие в Ръгълс намерих оригинални части за плимут. Тази врата смених изцяло — сам виждате, че има разлика в цвета.

— Не — отвърна полицаят. — Може би се забелязва с микроскоп, но според мен цветът е напълно еднакъв.

Сви ръка в юмрук и почука по вратата. Арни се намръщи.

— Справил си се отлично — възкликна Джънкинс, заобиколи колата и мина пред нея. — Отлично, Арни. Моите поздравления.

— Благодаря — отвърна Арни и продължи да наблюдава полицая, който преструвайки се на възхитен, внимателно оглеждаше колата за подозрителни вдлъбнатини, олющена боя, може би за петно от кръв или кичур сплъстена коса. Явно търсеше доказателства, че

Кристин е причината за смъртта на Мучи Уелч. Арни беше сигурен, че лайнарът прави точно това.

— С какво мога да ви помогна, детектив Джънкинс?

Ченгето се засмя.

— Не бъди толкова официален — не го понасям. Наричай ме Руди, съгласен ли си?

— Да — усмихнато отвърна момчето. — С какво мога да ти помогна, Руди?

— Знаеш ли, цялата история ми се струва малко странна. — Полицаят приклепна и заразглежда левия фар. Замислено го чукна с пръст, после привидно разсеяно прекара показалеца си по металната гривна. Ръбът на палтото му докосна просмукания с масло циментов под, после той се изправи. — Получаваме доклади за всякакви произшествия от подобен характер. Например за смазаната ти кола...

— Не беше смазана — прекъсна го Арни. Имаше чувството, че се движи по опънато въже и отново докосна Кристин, което го успокои. — Въпреки опитите им, не бяха успели да й направят кой знае какво.

— Добре де, признавам, че не съм запознат със съвременния жаргон — засмя се Джънкинс. — Но когато ми донесоха доклада, веднага попитах: „Къде са снимките?“. Помислих, че са ги забравили. Позвъних в либъртивилската полиция, но оттам ми отговориха, че снимки изобщо не са правени.

— Вярно — отговори Арни. — Хлапе на моята възраст има право само на застраховка „гражданска отговорност“. Ако бях осигурен срещу други щети, щях да направя куп снимки. Но си казах, че не са ми необходими. Във всеки случай нямаше да ги залепя в албума си.

— Прав си — промълви Джънкинс и бавно заоиколи колата, търсейки с поглед счупено стъкло, някоя драскотина, чувства за вина по лицето на момчето. — Знаеш ли още какво ми се видя странно? Дори не си съобщил в полицията за престъплението! — Тъмните му очи въпросително изгледаха Арни, сетне той се усмихна с престорено учудване и повтори:

— Дори не си се оплакал. Попитах кой все пак е съобщил и ми отговориха, че се е обадил бащата на момчето. — Полицаят поклати глава. — Не те разбирам, Арни. Скъсал си се от работа, докато

реставрираш старата таратайка, която сега струва от две до три хиляди долара. Сетне се появяват някакви бандити, които я смазват.

— Нали ви казах, че...

Руди Джънкинс вдигна ръка и обезоръжаващо се усмихна. Странно, но за миг Арни имаше чувството, че ще каже: „Хайде да се помирим“, както правеше Денис, когато обстановката се нажежеше прекомерно.

— Сбърках — повреждат я.

— Точно така — отвърна Арни.

— Приятелката ти сподели, че един от извършителите се... изходил върху таблото. На твоето място бих побеснял и положително щях да се оплача.

Внезапно усмивката му изчезна и той сериозно, дори строго изгледа момчето.

Арни спокойно отвърна на погледа му. Помълча и изрече:

— Лайната се измиват. Искате ли да ви кажа нещо, мистър... Руди?

— Слушам те, синко.

— Когато бях на година и половина, докопах вилица и надупчих старинното бюро, за което майка ми беше спестявала повече от пет години. Казваше, че е отделяла от джобните си пари. Предполагам, че съм го унищожил за нула време. Разбира се, не си го спомням, но мама твърди, че седнала на пода и се разплакала. — Арни се поусмихна. — Доскоро не можех да си я представя как плаче. Но сега мога. Как мислите, нима съм помъдрял?

Джънкинс запали цигара и попита:

— Може би съм прекалено тъп, но не ми е ясна поука от тази история.

— Майка ми заяви, че би предпочела да ме повива до тригодишна възраст, стига да не бях съсипал бюрото ѝ. Защото лайната се измиват. — Той се усмихна. — Пускаш водата и те изчезват.

— Както изчезна Мучи Уелч?

— Не знам нищо по този въпрос.

— Нима?

— Точно така.

— Честна скаутска? — попита Джънкинс. Въпреки шеговития тон очите му бяха напълно сериозни; взираха се в Арни и търсеха

издайническо потрепване и смущение.

Човекът, който поставяше вериги на колата си, изпусна някакъв инструмент на цимента. Той издрънча и непознатият извика:

— Да те вземат дяволите, курво!

Джънкинс и Арни погледнаха към него. Полицаят почувства, че момчето се изтръгва от хипнотичния му поглед.

— Честна скаутска — отвърна Арни. — Слушайте, предполагам, че този разпит е задължителен, все пак си вършите работата...

— Точно така, върша си я — тихо изрече Джънкинс. — Една малка подробност — момчето е било прегазено три пъти. Беше станало на кайма. Наложил се да събират с лопата.

— Престанете — прошепна Арни. Почувства, че му се повдига.

— Защо? Нали така се прави с лайната? Изриват ги с лопата.

— Нямам нищо общо с това! — извика Арни и човекът в отсрещната клетка стреснато го изгледа.

Момчето понижи глас и продължи:

— Извинете. Единственото ми желание е да ме оставите на спокойствие. Отлично знаете, че нямам нищо общо с произшествието — нали току-що огледахте цялата кола. Ако Кристин беше блъснала онзи Уелч и то толкова пъти, щеше да е цялата смачкана — знам го от стотиците криминални филми по телевизията. Когато преди две години карах курсове по автомеханика, мистър Смолнак каза че най-добрият начин да се унищожи предницата на една кола, е да се удари в сърна, или в човек. Звучи като черен хумор... но той изобщо не се шегуваше.

Арни преглътна и чу странно пращане в гърлото си, което бе напълно пресъхнало.

— Действително на колата ти й няма нищо — отвърна полицаят. — Но ти си зле, момче. Движиш се като сомнамбул. Изглеждаш адски шибано... извини ме за циничния израз. — Той хвърли цигарата и продължи:

— Искаш ли да ти кажа нещо, Арни?

— Какво?

— Струва ми се, че скалпваш лъжите по-бързо, отколкото галопира кон, или по-точно — по-бързо, отколкото се движи този плимут.

Арни безмълвно го изгледа, вкопчил пръсти в дясното странично огледало на Кристин.

— Струва ми се, че не лъжеш за убийството на Уелч, но съм сигурен, че ме мамиш за произшествието с колата си. Гаджето ти твърди, че са смазали автомобила до неузнаваемост и е много по-убедителна от теб. Плачеше, докато ми описваше случилото се. Каза, че земята била посипана със счупени стъкла и... между другото, откъде купи новите стъкла?

— От Маконъл — моментално изрече Арни.

— Пазиш ли касовата бележка?

— Изхвърлих я.

— Все пак предполагам, че са те запомнили. Не всеки ден правят такива големи покупки.

— Може би, но на твое място не бих разчитал на това, Руди. Те са най-големите търговци на стъкла за коли от Ню Йорк до Чикаго. Имат много клиенти и повечето от тях са собственици на стари коли.

— Е, сигурно записват покупките.

— Съмнявам се — платих в брой.

— В такъв случай името ти е на фактурата.

— Грешите — отвърна Арни и студено се усмихна. — Фактурата е на името на гаража на Дарнъл. По този начин получих десет процента отстъпка.

— Застраховал си се напълно, а?

— Лейтенант Джънкинс...

— Лъжеш и за стъклата, но да пукна, ако знам защо.

— Ако остане на вас, сигурно ще обвините Христос в измама, докато е висял на разпятието — гневно изрече момчето. — Откога е престъпление да купуваш резервни стъкла, ако някой ти ги е счупил? Нима да платиш в брой или да получиш отстъпка е криминално деяние?

— Не е — отговори полицаят.

— Тогава ме оставете на мира.

Джънкинс продължи, сякаш не го беше чул:

— И което е много важно, мисля, че знаеш нещо за нещастieto с Уелч. Питам се какво.

— Нищо не знам.

— Ами...

— Нямам какво повече да ви кажа — прекъсна го Арни. — Съжалявам.

— Добре — прекалено бързо се предаде полицаят и примирението му моментално обезпокои Арни. Джънкинс бръкна в джоба на спортното сако под палтото си и извади портфейла си. Носеше пистолет в праметнат през рамо кобур и явно искаше момчето да го види. Извади визитна картичка и я подаде на Арни.

— Можеш да ми позвъниш на тези телефони, ако решиш да ми кажеш нещо — каквото и да било.

Арни сложи картичката във вътрешния си джоб. Полицаят още веднъж бавно заобиколи Кристин, като внимателно я огледа и повтори:

— Страхотна работа си свършил.

Сетне изгледа Арни право в очите и попита:

— Защо не подаде оплакване в полицията? Момчето тежко въздъхна:

— Защото смятах, че това е краят, че повече няма да се занимават с нея.

— Така и предполагам — каза Джънкинс. — Лека ноц, синко.

— Лека ноц.

Полицаят направи няколко крачки към изхода, после се върна.

— Помисли добре върху онова, което ти казах. Повярвай, че изглеждаш много зле. Имаш страхотно момиче. То много се безпокои за теб и ти съчувства за случилото се с колата. Баща ти също се тревожи, разбрах го дори по телефона. Помисли си и ми се обади, синко. Сигурен съм, че ще се почувстваш по-добре.

Арни усети как сърцето му се свива, неизказаните думи напиреха на устните му. Кафявите очи на Джънкинс бяха толкова добри. Понечи да проговори — един Бог знае какво щеше да каже, но страхотна болка прониза гръбнака му и го накара да се вцепени. Подейства му като плесница на човек, изпаднал в истерия. Изведнъж се почувства по-спокоен, главата му се проясни.

— Лека ноц — повтори той. — Лека ноц, Руди.

Още миг полицаят не откъсна разтревожените си очи от лицето му, сетне си тръгна.

Арни почувства, че се разтреперва. Отначало се раздрусаха ръцете му, сетне тръпките обхванаха цялото му тяло. Пиинешком отвори врата на Кристин и се отпусна на предната седалка. Лъхна го

успокояващата миризма на нова тапицерия. Завъртя ключа на акумулатора, индикаторите на таблото светнаха и той посегна към бутона на радиото.

В този момент погледът му попадна на кожения ключодържател с инициалите Р. Д. Л. и кошмарният му сън се завърна с ужасяваща сила: разложеният труп седи на неговото място. Празните очни кухини се взират през предното стъкло; мъртвешките пръсти стискат волана; оголеният череп се хили безсмислено, а Кристин прегазва Мучи Уелч под звуците на радиото, настроено на WDIL.

Внезапно му се зави свят, стомахът му се преобърна, почувства, че му се повдига. Измъкна се от колата и хукна към тоалетната, собствените му стъпки отекваха лудешки в ушите му. Със сетни сили се добра до тоалетната и повръща, докато стомахът му се изпразни. Пред очите му играеха черни точки, ушите му бучаха, мускулите на корема му спазмодично се свиваха.

Вдигна глава и видя бледото си, изплашено лице в олющеното огледало. Под очите му имаше тъмни сенки, мократа му от пот коса падаше на челото му. Помисли си: „Джънкинс беше прав — действително изглеждам зле.“

Но гнойните му пъпки бяха изчезнали.

Разсмя се лудешки. За нищо на света няма да се откаже от Кристин. Ще...

Отново му се повдигна, но този път нямаше какво да повърне, тялото му се разтърсваше от спазми.

Изведнъж почувства нужда да разговаря с Лий.

Влезе в канцеларията на Уил, където тишината се нарушаваше единствено от тиктакането на стенния часовник. Помнеше наизуст номера на семейство Кабът, но на два пъти го набра погрешно, защото ръцете му трепереха.

Лий вдигна слушалката, гласът ѝ беше сънен.

— Арни?

— Трябваше да говоря с теб, Лий. Трябва да те видя.

— Слушай, минава десет. Преди малко взех душ и си легнах, дори вече заспивах...

— Моля те — промълви той и затвори очи.

— Ще се видим утре — отвърна Лий. — Тази вечер е невъзможно, родителите ми няма да ми разрешат да изляза толкова

късно...

— Едва десет е, при това е петък.

— Всъщност не им е приятно да излизам с теб, Арни. Отначало те харесаха, дори все още си симпатичен на баща ми, но и двамата смятат, че си станал малко странен.

Лий дълго мълча, сетне изрече:

— И аз така мисля.

— Това означава ли, че повече не искаш да ме виждаш? — бавно попита той. Чувстваше се смазан, цялото тяло го болеше.

В тона на момичето прозвуча лек укор.

— Смятах, че ти не искаш да ме виждаш... В училище не ми обръщаш внимание, а всяка вечер неизменно си в гаража, при колата.

— С това е свършено — отвърна той, сетне с огромно усилие изрече: — Точно за колата искам да раз... о, по дяволите! — страхотна болка прободде гърба му и той инстинктивно се хвана за кръста, пръстите му се вкопчиха в медицинския колан.

— Арни? — изплашено извика момичето. — Какво ти е?

— Нищо ми няма, само гърбът ме боли.

— Какво искаше да ми кажеш?

— Ще поговорим утре — отвърна той. Ще отидем в Баскин-Робинс, ще те почерпя сладолед, ще направим покупките си за Коледа, след това ще вечеряме и до седем часа ще те върна вкъщи. Обещавам, че няма да се държа странно.

Лий се опита да се засмее и той почувства огромно облекчение, което сякаш успокои болките в гръбнака му.

— Глупчо такъв! — възкликна тя.

— Това означава ли, че си съгласна?

— Да. — Лий замълча, сетне промълви:

— Казах ти, че родителите ми са против да се виждаме, но не и аз.

— Благодаря — отговори Арни като се мъчеше да овладее гласа си. — Благодаря ти от сърце.

— За какво искаше да разговаряме?

— За Кристин. Исках да поговорим за нея и за кошмарите ми. И защо изглеждам толкова зле и непрекъснато слушаш само една и съща радиостанция... Да поговорим за онова, което направих онази нощ,

когато всички си отидоха..., когато контузих гръбнака си. О, Лий, искам да...

Отново усети силна болка в гърба, сякаш котка заби нокти в плътта му.

— Струва ми се, че вече ти го казах.

— О, така ли? — в гласа ѝ се промъкна топлота. — Добре.

— Лий?

— Ъ-м-м-м.

— Обещавам, че сега ще имам повече време. Ще бъдем заедно винаги, когато пожелаеш — каза той и си помисли: „Защото Денис е в болницата и ти си единственото, което ми остава. Единственото, между мен... между мен и...“

— Радвам се — отвърна Лий.

— Обичам те.

— Дочуване, Арни.

Внезапно му се прииска да извика: „Кажи, че ме обичаш. Моля те, кажи го!“

Но дочу само изщракване в слушалката.

Дълго седя зад бюрото на Уил с наведена глава, опитвайки се да се овладее. Не е необходимо Лий непрекъснато да му повтаря, че го обича, нали? Не е необходимо всеки път да повдига самочувствието му, нали? Но действително ли беше така? Или се самозалъгваше?

Стана и се отправи към вратата. Важното бе, че тя се съгласи да излезе с него. Ще напазаруват за Коледа, както бяха възнамерявали в деня, когато лайнарите смазаха Кристин. Ще се разходят и ще си поговорят — с една дума — ще се забавляват. И тогава Лий ще му каже, че го обича.

— Ще ми го каже — прошепна той, застанал на прага на канцеларията. В този миг погледът му попадна на Кристин, която седеше в клетката си и като че му се подиграваше. Решетката ѝ приличаше на раззината паст на хищно животно.

Противният вътрешен глас отново му прошепна: „Как контузи гръбнака си, Арни? Как се контузи? Как се контузи?“

Опита се да го заглуши, защото се страхуваше от отговора.

34. ЛИЙ И КРИСТИН

*Мойта мацка с чисто нов кадилак пристигна
и от вратата се провикна: „Хей, човече,
нивга не ще се върна вече!“
Скъпа, чуй единствената ми молба,
хей, мила, върни се при мене.
А тя рече: „Ще имаш да вземаш,
ей сега ще ми видиш гърба.“
„Клаш“*

Денят беше мрачен, като че всеки момент щеше да завали сняг, но Арни удържа на обещанието си — забавляваха се прекрасно и той не се държеше странно. Когато отиде да вземе Лий, майка ѝ си беше вкъщи и отначало го посрещна студено. Но момичето се забави повече от двацет минути, преди да слезе, облечено в бежов пуловер и нови панталони, които подчертаваха прекрасното му тяло. Обикновено беше много точна и Арни се питаше дали забавянето ѝ не е нарочно. Покъсно я попита и момичето отрече, разтваряйки прекалено невинно големите си очи, но във всеки случай той успя да се възползва от случая.

Можеше да бъде много чаровен, когато пожелае, и сега вложи цялото си умение, за да спечели отново благоволенieto на мисис Кабът. Още преди Лий да слезе по стълбата, размахвайки вързаната си на опашка коса, майка ѝ се беше размекнала. Донесе на Арни чаша пепси и с огромен интерес слушаше разказа му за шах-клуба.

— Това е единствената цивилизована извънучилищна дейност — обърна се тя към дъщеря си и одобрително се усмихна на Арни.

— Пълна скука — обяви Лий, прегърна Арни през кръста и звучно го целуна по бузата.

— Лий Кабът!

— Извинявай, мамо, но е толкова сладък с червило по лицето. Почакай, Арни. Ще го изтрия с кърпичка, не се опитвай да съдъреш

кожата си.

Докато ровеше из чантата си за кърпичка, Арни погледна мисис Кабът и престорено възмутено завъртя очи. Натали Кабът притисна ръка към устата си и се изкикоти. Между нея и момчето отново цареше пълно разбирателство.

Арни и Лий отидоха в съседния град, където първоначалното му смущение, останало след телефонния им разговор от предната вечер, напълно се стопи. Отначало Арни се страхуваше, че Кристин ще му направи някакъв номер по пътя, или че Лий ще каже нещо обидно по неин адрес — знаеше, че поначало тя не обича да се вози в колата. Оказа се, че се е притеснявал напразно. Моторът на Кристин работеше като скъп швейцарски часовник, а Лий само изрази учудването и удоволствието си от външния вид на колата.

— Не мога да повярвам — сподели тя, когато излязоха от паркинга пред сладкарницата и се вляха в потока от автомобили, движещи се към търговския център в Монроувил. — Навярно си се скапал от работа?

— Повредите не бяха толкова сериозни, колкото изглеждаха на пръв поглед — отвърна Арни. — Имаш ли нещо против да пусна радиото?

— Не, разбира се.

Той завъртя бутона и в колата се разнесоха гласовете на „Силуетс“, които пееха „Намери си работа“. Лий отвратено се намръщи:

— Ама че гадост. Може ли да сменя станцията?

— Естествено.

Лий намери някаква питсбъргска рокстанция, по която звучеше закачливият глас на Били Джоуъл: „Може би си права, може би съм смахнат...“, сетне Били каза на гаджетото си Вирджиния, че „момичетата католички започват да се чукат прекалено късно“. Арни си помисли: „Сега ще се задави... ще започне да ми прави номера.“ Но Кристин продължи да лети по магистралата.

Търговският център в Монроувил беше изпълнен със забързани, усмихнати купувачи. До Коледа имаше повече от две седмици. Тогава оставилите покупки за последната минута щяха да се блъскат из магазините и да се нагрубяват. Всички бяха завладени от духа на предстоящия празник и човек можеше да се наслаждава на сърмените

гирлянди в магазина, без да се почувства тъжен, или като Ебенизър Скрудж^[1]. Непрестанното подрънкване на звънциите на предрешените като дядо Коледа служители от Армията сякаш пожелаваха весели празници на минувачите, вместо да им напомня: „За бедните няма Коледа, за бедните няма Коледа, за бедните няма Коледа“. Тези думи непрекъснато се причуваха на Арни с приближаването на празничния ден, когато продавачките и предрешените дядовци започваха да изглеждат все по-уморени.

Двамата с Лий се държаха за ръце, докато пакетите им станаха прекалено много и момчето на шега се оплака, че го е превърнала в товарен кон. Когато слязоха на долния етаж откъдето Арни искаше да купи някакво ръководство за изработване на играчки за бащата на Денис, Лий забеляза, че навън вали сняг. Постояха за миг на прозореца на стълбището, прилепили носове към стъклото. Той хвана ръката ѝ и Лий усмихнато се обърна към него. Арни усети чистата миризма на кожата ѝ, аромата на косата ѝ. Наклони глава към нея, тя направи същото. Леко се целунаха и момичето стисна ръката му.

След като излязоха от книжарницата, двамата погледаха ледената пързалка в центъра на магазина, където кълкьорите се пързалиха под звуците на коледни песни.

Денят беше прекрасен до момента, когато Лий Кабът едва не умря.

Със сигурност щеше да умре, ако не беше стопаджията.

Докато пътуваха обратно към Либъртивил, се свечери и падна мрак. Кристин не поднесе нито веднъж, въпреки че шосето беше покрито с десетина сантиметра сняг.

Арни беше запазил маса за вечеря в „Бритиш Лайън“ — най-добрия ресторант в Либъртивил, но тъй като закъсняха, решиха да си вземат сандвичи от „Макдоналдс“ на магистралата. Лий беше обещала да се прибере до осем и половина, тъй като родителите ѝ бяха поканили гости на вечеря, а когато напуснаха търговския център минаваше осем и четвърт.

— Още по-добре — каза Арни. — И без това съм почти разорен.

На десетина километра преди Либъртивил фаровете им осветиха стопаджията, застанал на кръстовището между шосе № 17 и магистралата. Черната му, дълга до раменете коса беше мокра от снега, беше сложил раницата на земята, между краката си.

Забелязал колата, стопаджията вдигна табела, върху която с големи букви бе написано: „Либъртивил“. Когато почти се изравниха с него, той обърна табелата. Надписът от другата ѝ страна гласеше: „Аз съм студент, не психопат“.

Лий се разсмя и възкликна:

— Хайде да го качим, Арни!

Момчето намусено промърмори:

— Бъди нащрек, когато някой се старае да те убеди, че не е психопат. Но ще изпълня желанието ти.

Тази вечер бе готов да свали дори луната от небето, стига Лий да го помоли.

Кристин спря встрани от пътя. В този момент радиото, по което звучеше някакъв хардрок изпращя; когато смущението изчезна, в колата се разнесе гласът на Биг Бопър, който пееше: „Френска дантела“.

— Къде изчезна другата станция? — попита Лий, докато стопаджията тичаше към тях.

— Нямам представа — отвърна Арни, но съзнаваше, че я лъже. Беше се случвало и преди. Понякога радиото на Кристин хваща единствено WDIL, въпреки че той натискаше всички бутони подред.

Внезапно почувства, че е сбъркал като спря да качи стопаджията.

Но вече бе прекалено късно — непознатият отвори задната врата на Кристин, хвърли раницата си на пода и се отпусна на седалката, последван от полъх на ледения вятър, който навя сняг в колата.

— О, приятел, хиляди благодарности! — възкликна той. — Струва ми се, че преди двайсетина минути пръстите на ръцете и на краката ми отпътуваха за Маями Бийч, или в друга посока. Абсолютно съм сигурен, защото вече не ги усещам.

— Благодарни на дамата — рязко изрече Арни.

— Признателен съм ви, мадам! — възкликна стопаджията и се престори, че сваля въображаемата си шапка.

— Няма за какво — усмихна се Лий. — Честита Коледа.

— Честита и на вас — отвърна младежът, — въпреки че докато мръзних на пътя ми се струваше, че хората са забравили за празника. Колите просто профучаваха покрай мен — зу-у-ум — и изчезваха в мрака. Той се огледа и възкликна:

— Хубав автомобил, човече! Направо страхотен!

— Благодаря.

— Сам ли го реставрира?

— Да.

Лий озадачено изглежда Арни. Предишното му добро настроение се беше сменило с нетипична за него грубост. От радиото се разнесе гласът на Ричи Валънс и неговата „Ла Бамба“. Стопаджията поклати глава и се засмя.

— Първо Биг Бопър, после Ричи Валънс — явно тази вечер програмата е посветена на мъртъвците — добрата стара WDIL.

— Какво искате да кажете? — попита Лий. Арни рязко изгаси радиото и обясни:

— И двамата загинали в самолетна катастрофа заедно с Бъди Холи.

— О, не знаех — прошепна момичето.

Навярно непознатият също усети промяната в настроението на Арни, защото млъкна и замислено се сви на задната седалка. Навън снегът заваля по-силно, развихряше се първата за сезона буря.

Най-сетне през снежната пелена проблясна ярката неонова реклама на „Макдоналдс“.

— Да взема ли сандвичи, Арни? — попита Лий. Откакто бяха качили непознатия, той отвърщаше с нечленоразделно ръмжене на опитите ѝ да го заговори. Когато спря колата, най-сетне благоволи да ѝ отвърне:

— Аз ще отида. Какво искаш?

— Хамбургер и пържени картофи — отвърна Лий. Докато пътуваха насам възнамеряваше да си поръча специалния огромен сандвич „Биг Мак“, шейк, дори сладкиш, но внезапно апетитът ѝ беше изчезнал. Забеляза, че под светлината от витрините на закусвалнята лицето на Арни изглежда жълтеникаво и болнаво. Той се обърна към пътника на задната седалка:

— Искаш ли нещо?

— Не, благодаря. Старците ме чакат за вечеря. Не искам да разочаровам мама — всеки път, когато се прибирам вкъщи, устройва истински бан...

Затръшването на вратата заглуши последните му думи. Арни изскочи навън и тръгна към закусвалнята през току-що навалелия сняг.

— Винаги ли е толкова дружелюбен? — попита стопаджията. — Или понякога се мръщи?

— Много е симпатичен — сряза го Лий и внезапно се изплаши. Арни бе изгасил мотора и беше взел ключовете със себе си, като я остави сама с непознатия. Тя предпазливо надниква в огледалцето за обратно виждане и изведнъж младежът с дългата, разрешена от вятъра черна коса, с наболата брада и с тъмни очи ѝ заприлича на Чарли Мансън^[2].

— Къде учите? — попита го тя. Усети, че нервно впира пръсти в панталоните си и с усилие на волята се овладя.

— В Питсбърг — отговори младежът и отново млъкна. Очите им се срещнаха в огледалото и Лий побърза да погледне надолу, към боровинковочервените си панталони. Беше ги обула, защото веднъж Арни каза, че ги харесва — бяха много тесни, по-тесни дори от джинсите ѝ. Внезапно съжали, че е с тях, по-добре да беше облякла нещо не толкова предизвикателно — например чувал. Опита се да се усмихне: откъде ѝ беше хрумнала тази глупост — да си облече чувал, ха-ха-ха, ама че майтап! — но не успя. Факт бе, че Арни я беше оставил сама с непознатия (може би за наказание задето бе предложила да го качат) и тя се страхуваше.

— Лоши флуиди — внезапно се обади стопаджията и думите му я накараха да подскочи. През витрината виждаше Арни, който беше шести на опашката и нямаше скоро да се върне. Представи си как непознатият изведнъж я сграбчва за гърлото с облечените си с ръкавици ръце. Разбира се, тя ще натисне клаксона... но дали той ще изсвири? Кой знае защо, Лий се съмняваше. Помисли си, че може да го натисне деветдесет и девет пъти и той не ще ѝ изневери, но на стотния път, когато стопаджията започне да я души, клаксонът няма да изсвири. Защото..., защото Кристин не я обичаше. Нещо повече, беше сигурна, че я ненавижда. Беше толкова просто. Абсурдно, но просто.

— М-м-оля?

Тя отново извърна очи към огледалото и с безкрайно облекчение установи, че младежът изобщо не гледа към нея, а изучава колата. Той прекара пръст по седалките, сетне докосна облицовката на тавана и повтори:

— Лоши флуиди. Не знам защо, но от тази кола ме побиват тръпки.

— Така ли? — попита Лий, надявайки се, че гласът ѝ ще прозвучи нормално.

— Да. Когато бях малък, веднъж заседнах в асансьора. Оттогава получавам пристъп на клаустрофобия... Никога не ми се бе случвало в кола, но сега го преживях и ми се струва по-неприятно от всякога. Устата ми е така пресъхнала, че можеш да запалиш клечка кибрит от езика ми. — Той смутено се засмя, сетне заяви:

— Ако не беше толкова късно, щях да сляза и да продължа пеша. Не че искам да обидя колата ви — побърза да добави той. Лий надникна в огледалцето и забеляза, че младежът изобщо не прилича на дух. Очевидно не лъжеше за клаустрофобията си и вече не приличаше на Чарли Мансън. Тя се питаше как е могла да се заблуди... после сама си отговори: причината бе в колата.

През целия път се бе чувствала отлично, но сега отново я бяха обзели познатите ѝ тревоги и неприязън. Съзнателно се опитваше да си внуши, че за това е виновен стопаджията, защото... Защото е възможно да се страхуваш и да изпитваш неприязън към непознат, но е чиста лудост да се боиш от кола — неодушевена конструкция от стомана, стъкло, пластмаса и никел. Реакцията ѝ не беше странна, а направо смахната.

— Подушвате ли нещо? — рязко попита младежът.

— Какво?

— Някаква воня.

— Не — отвърна Лий и усети, че пръстите ѝ се впиват в пуловера и несъзнателно го раздърпват. Сърцето ѝ биеше лудешки. — Наврядно е свързано с чувството ви на клаустрофобия.

— Може би сте права.

Но Лий лъжеше — в действителност усещаше вонята. Примесена с приятната миризма на кожена тапицерия, отнякъде лъхаше на развалени яйца. Просто полъх, който отказваше да изчезне.

— Имате ли нещо против да отворя прозореца?

— Както искате — отвърна Лий и с усилие овладя гласа си. Изведнъж си спомни снимката на Мучи Уелч във вчерашния вестник, навярно взета от годишника на гимназията. Надписът отдолу гласеше: „Питър Уелч, жертва на фатална катастрофа. Полицията се съмнява, че става дума за убийство.“

Стопаджията свали леко прозореца, леденият въздух нахлу в колата и прогони неприятната миризма. Междувременно Арни се бе добрал до касата в закусвалнята и даваше поръчката си. Когато го погледна, Лий изпита такава странна смесица от любов и страх, че чак ѝ се повдигна. Напоследък често съжаляваше, че не е предпочела Денис, който изглеждаше толкова нормален и благоразумен...

Помъчи се да отблъсне предателската мисъл.

— Кажете ми, ако ви е студено — с извинителен тон произнесе стопаджията, сетне добави с въздишка:

— Знам, че ви се виждам странен. Понякога ми се струва, че не трябваше да се отказвам от наркотиците.

Лий се усмихна.

Арни излезе от закусвалнята с голям плик в ръка. С подхлъзване се добра до колата, седна зад волана и изръмжа:

— Защо е толкова студено тук?

— Съжалявам, приятел — обади се младежът и затвори прозореца.

Лий напрегнато очакваше вонята отново да изпълни колата, но усети само миризмата на кожените тапицерии и лекия аромат на одеколона на Арни.

— Заповядай, Лий — Арни ѝ подаде хамбургера, пържените картофи и малка бутилка кока кола. За себе си беше взел специалитета „Биг Мак.“

— Още веднъж благодаря задето ме качи, приятел — обади се стопаджията. — Ако искаш, можеш да ме оставиш до военния мемориал.

— Дадено — рязко отвърна Арни и потегли. Снегът заваля още по-силно, вятърът виеше. За пръв път Кристин поднесе по широката улица, която беше почти празна. След петнайсет минути щяха да си бъдат у дома.

Когато вонята изчезна, Лий изненадано установи, че апетитът ѝ се е възвърнал. Изяде на един дъх половината хамбургер, отпи от колата си и потисна уригването си. Вляво се появи паметникът на героите от войната. Арни леко натисна спирачките, за да не поднесе Кристин, сетне се обърна към младежа:

— Приятно прекарване на почивните дни.

Лий забеляза, че гласът му отново звучи нормално и развеселено си помисли, че навярно е бил нервен от глад.

— Пожелавам същото и на двама ви — отвърна стопаджията. — Весела Коледа.

— На вас също! — извика Лий и отхапа от хамбургера си. Задъвка, преглътна... и усети как залъкът застава на гърлото ѝ. Изведнъж почувства, че не може да диша.

Младежът излизаше от колата. Стори ѝ се, че вратата се отваря прекалено шумно, изщракването на ключалката прозвуча като затръшването на тежък брониран сейф, воят на вятъра наподобяваше сирената на фабрика.

(знам че е глупаво, но Арни, не мога да дишам)

Опита се да му извика, че се задушава, но от гърлото ѝ се изтръгна само хрип, който бе заглушен от вятъра. Тя впи пръсти в шията си, и почувства, че е подута и пулсира под допира ѝ. Опита се да изкрещи. Нямаше въздух, изобщо нямаше

(Арни, не мога)

въздух, чувстваше буцата в гърлото си. Опита се да я изкашля, но парчето хляб бе заседнало здраво. Кръглите, светлозелени светлинни индикатори на таблото

(като на котка също като очите на котка мили Боже не мога на дишам)

я наблюдаваха...

(Господи, не мога да дишам, не мога да дишам, не мога да дишам)

Белите ѝ дробове искаха въздух. Отново се опита да изкашля полусдъвкиания залък, но той отказваше да излезе. Сега воят на вятъра ѝ се стори оглушителен, но никога преди не бе чувала по-ужасяващ звук. В този миг Арни най-сетне се обърна и я погледна: движенията му бяха забавени като на филм, очите му се разшириха почти комично, дори гласът му изглеждаше прекалено висок, като гръмотевица, сякаш Зевс разговаряше с някой простосмъртен иззад огромните буреносни облаци:

— Лий... Какво ти е... по дяволите! Тя се задушава! Господи, тя!...

Все така забавено протегна ръце към нея, сетне ги отдръпна, скован от паника...

(О, за Бога, помогни ми, направи нещо, умирам, задавих се от обикновен хамбургер, Арни защо не ми помогнеш?)

Знаеше защо Арни се отдръпна — защото Кристин му забраняваше да ѝ помогне, защото Кристин искаше да се отърве от нея, както се отървяваше от съперницата си. Забеляза, че индикаторите на таблото действително са очи, огромни, кръгли очи, които невъзмутимо я наблюдаваха, докато се задушаваше... Тя ги виждаше през пелена от черни точки, които се уголемяваха и...

(майко мила, умирам, и тя ме наблюдава, тя е жива. жива, О, Господи, Кристин е жива)

Арни отново протегна ръце към нея. Момичето се мятеше на седалката, гърдите му конвулсивно се повдигаха, ноктите му се впиваха в гърлото. Очите му бяха изцъклени, устните му започваха да посиняват. Арни безпомощно я удряше по гърба и крещеше нещо. Сграбчи я за раменете, очевидно с намерението да я измъкне от колата, сетне потръпна, изправи се и несъзнателно се хвана за кръста.

Лий продължаваше да се гърчи и да се мята. Струваше ѝ се, че парчето хляб в гърлото ѝ се нажежава и започва да пулсира. Отново се опита да го изхвърли, но силите постепенно я напускаха. Бучката не се помръдна. Воят на вятъра започна да заглъхва, пред очите ѝ притъмня, сега не чувстваше толкова остро липсата на въздух. Навярно умираше, но и това не ѝ се видя страшно. Нищо не беше страшно, освен зеленикавите очи, които се вираха в нея от таблото на колата. Вече не бяха невъзмутими, а победоносно проблясваха и в тях се четеше безкрайна омраза.

(Господи, прости ми заедно съгреших и те наскърбих сега се раз...)

Арни се пресегна и отвори нейната врата. Момичето се изтъркаля навън сред режещия студ. Чистият въздух за миг я съживи, накара я за сетен път да си поеме въздух, но буцата в гърлото ѝ отказваше да се помръдне.

Някъде отдалеч дочу гласа на Арни, гръмлив като на разгневен Зевс:

— Какво правиш? Веднага я пусни?

Обгърнаха я нечии силни ръце. Леденият вятър смразяваше лицето ѝ, снегът я заслепяваше.

(О, Господи, чуй мене, грешницата, разкайвам се от сърце задето... Ох! Какво правиш, ще ми смачкаш ребрата, какво правиш)

Внезапно някой я хвана здраво, сплетени ръце я притиснаха точно в слънчевия сплит. Изневиделица се появи някакъв палец, също като на стомаджията, но вместо да се вдигне във въздуха, той се заби болезнено в гръдната ѝ кост. Същевременно ръцете я стиснаха още по-здраво. Стори ѝ се, че е попаднала

(О-ох-ох ще счупиш ребрата ми)

в прегръдката на гигантска мечка. Диафрагмата ѝ се повдигна и от устата ѝ като снаряд изхвъркна нещо и падна в снега: полусдъвкано парче хляб и месо.

— Пусни я! — изкрещя Арни.

Подхлъзвайки се заобиколи колата и се хвърли към стомаджията, който държеше отпуснатото тяло на Лий, прилично на кукла в естествена големина.

— Пусни я, ще я убиеш!

Лий задиша на пресекулки. Струваше ѝ се, че гърлото и дробовете ѝ горят с всяка глътка студен, прекрасен въздух. Смътно съзнаваше, че плаче.

Силните ръце, които я държаха в мечешка прегръдка, се отпуснаха.

— Добре ли си, момиче? Добре...

В този миг Арни се нахвърли върху младежа. Последният се обърна към него, вятърът развяваше дългата му черна коса. Арни го удари по главата. Стопаджията политна назад, подхлъзна се и падна по гръб сред току-що навалелия сняг, фин сух като пудра захар.

Арни отново налетя към него с вдигнати юмруци.

Лий конвулсивно си пое дъх — Господи, колко я боляха гърдите, все едно, че я пробождаха с нож — и извика:

— Какво правиш, Арни? Престани!

Той замаяно се обърна към нея.

— Какво? Какво каза, Лий?

— Той спаси живота ми! Защо го удряш?

Говореше с огромно усилие, черните точици отново затанцуваха пред очите ѝ. Можеше да се облегне на колата, но не искаше да я доближи, нито да я докосне. Индикаторите на таблото... нещо се бе случило с индикаторите на таблото! Нещо

(очи, превърнаха се в очи)

за което не искаше да си спомня.

Олюлявайки се, тя се добра до стълба на уличната лампа и се улови за него като пияна — задъхана, с наведена глава. Нечия ръка плахо я прегърна през кръста.

— Лий, скъпа... добре ли си?

Тя с усилие извърна глава и видя изплашеното, смутено лице на Арни.

Стопаджията бавно се приближи към тях, докато бършеше окървавената си уста с ръкава на якето си.

— Много ви благодаря — все още задъхана, прошепна Лий. Болката в гърдите ѝ беше понамаляла, леденият вятър действаше като балсам на пламналото ѝ лице. — Сигурно... сигурно щях да умра, ако не бяхте...

Гласът ѝ затихна — все още се чувстваше прекалено слаба. Пред очите ѝ отново причерня, звуците около нея бяха приглушени, като че ушите ѝ бяха натъпкани с памук. Наведе глава и зачака пристъпът да премине.

— Това е методът на Хаймлих — обясни младежът. — Изучава се задължително, когато постъпваш на работа в закусвалня, особено в училищата. Упражнявахме се върху гумена кукла — наричат я Дейзи Мей. Правиш го, но не знаеш дали ще подейства... при човек.

От време на време гласът му ставаше писклив, като на момче в пубертета. Личеше, че е объркан и не знае как да реагира — дали да се смее, или да плаче. Дори сред падналия мрак и пелената от сняг Лий забеляза колко бледо е лицето му. Стопаджията продължи:

— Никога не съм предполагал, че ще ми се наложи да го използвам, но признавам, че е много ефикасен. Видяхте ли как изхвъркна шибаното парче месо? — Той избърса устата си и смаяно загледа окървавената си длан.

— Съжалявам, че те ударих — промълви Арни с треперещ глас. — Бях... просто бях...

— Няма нищо, приятел, знам как си се чувствал — той тупна момчето по рамото. — Не ти се сърдя. Хей, момиче, добре ли си?

— Да — отвърна Лий. Вече дишаше равномерно, сърцето ѝ се бе поуспокоило. Само краката ѝ все още се огъваха, сякаш бяха от каучук.

Внезапно си помисли: „Господи, за малко щях да умра! Ако не бяхме качили този човек... , което за малко не направихме...“

Имала е късмет, че е останала жива. Кой знае защо, баналната фраза я накара да се разплаче още по-силно. Когато Арни я поведе обратно към колата, тя безропотно се подчини, сложила глава на рамото му.

— Е, аз си тръгвам — колебливо изрече стопаджията.

— Почакайте! — извика Лий. — Спасихте живота ми, а дори не знам името ви.

— Бари Готфрид, на вашите услуги — той отново шеговито свали въображаемата си шапка.

— Казвам се Лий Кабът, а това е Арни Кънингам. Безкрайно съм ви признателна.

— Аз също — неискрено произнесе Арни с все още треперещ глас. Помогна на Лий да се настани в колата и внезапно тя отново усети миризмата — този път вонята я обгърна. Миризмата на гнило и на разложение беше някак си заплашителна. Лий се скова от страх и си помисли: „Това е миризмата на нейната ярост...“

Зави ѝ се свят. Тя се наведе през прозореца и повърна.

— Добре ли си? — попита я Арни за стотен път.

Лий облекчено си каза, че скоро ще се разделят — чувстваше се безкрайно уморена. Гърдите и слепоочията ѝ пулсираха с тъпа болка.

— Вече съм добре.

— Много се радвам. — Той нерешително пристъпваше от крак на крак, сякаш жадуваше да си тръгне, но се страхуваше да не покаже липса на загриженост към нея. Стояха пред дома на семейство Кабът. От прозорците се лееше светлина и очертаваше жълтеникави правоъгълници върху все още неутъпкания сняг. Кристин стоеше до тротоара, двигателят ѝ работеше на празни обороти, габаритите ѝ проблясваха в мрака.

— Изплаши ме до смърт, когато припадна — рече Арни.

— Не припаднах, само за няколко секунди ми се зави свят.

— И все пак здравата се изплаших. Знаеш, че много те обичам...

Тя печално го изгледа.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, Лий. И ти добре го знаеш.

Тя дълбоко си пое дъх. Чувстваше се безкрайно уморена, но трябваше да каже онова, което мислеше и то сега. На следващия ден случилото се навярно щеше да ѝ изглежда напълно абсурдно, нещо повече — чиста лудост. Миризма, която се появява и изчезва като „вонята на плесен“ в готическите романи на ужаса? Индикатори, които се превръщат в очи? И най-вече нелепото предчувствие, че колата се бе опитала да я убие?

На следващия ден навярно ще забрави, че замалко щеше да умре, дори ще бъде убедена, че не се е случило нищо особено. Беше сигурна, че онова, което бе видяла е самата истина, Арни също го знаеше. Сега бе моментът да поговори откровено с него.

— Да, вярвам, че ме обичаш — произнесе тя и втренчено го изгледа. — Но повече никога няма да се кача в тази кола. Продай я, ако действително изпитваш някакви чувства към мен.

Арни я изгледа изненадано и смаяно, все едно, че му бе зашлевила шамар.

— Какво... за какво говориш, Лий?

Момичето се запита дали гузното му изражение се дължи на смайването му или на чувството му да вина.

— Много добре ме разбра. Не вярвам да се разделиш с колата, дори да искаш, едва ли би могъл — но ако желаеш да отидем някъде заедно, ще пътуваме с автобуса, или на автостоп. Или със самолет. Но никога вече няма да се кача в колата ти — в нея се чувствам като в капан.

Въздъхна с облекчение, защото най-сетне му беше казала всичко, което я измъчваше.

Внезапно забеляза, че първоначалната му изненада се е превърнала в ярост, в силната и безкомпромисна ярост, която напоследък бе характерна за него. Арни се вбесяваше от най-маловажни подробности: когато някоя жена пресича на жълто, или полицай задържа излишно движението. Но едва сега Лий осъзна, че неприсъщата за благия му характер ярост неизменно е свързана с колата. С Кристин.

— Продай я, ако изпитваш някакви чувства към мен — гневно повтори той. — Знаеш ли на кого ми напомняш?

— Не.

— На майка ми!

— Съжалявам, но това е истината.

Твърдо бе решена да не се поддава на предизвикателството му. Нямаше намерение да се оправдава или просто да се прибере вкъщи. Можеше да го направи само ако бе безразлична към него, но беше точно обратното. Все още вярваше в първоначалното си впечатление от Арни — убедена бе, че плахото и стеснително момче е много умно и добродушно (а може би и страстен любовник). Колата бе виновна за промяната в него — все едно да гледаш как човек със силна воля постепенно се поддава на влиянието на опасен наркотик.

Смутен и едновременно разгневен, Арни прокара пръсти през посипаната си със сняг коса, и промълви:

— Разбирам антипатията ти към Кристин, още повече, че одева за малко щеше да се задушиш в нея. Но нима не съзнаваш, че за всичко е виновен хамбургерът? Може би си се опитала да проговориш с пълна уста и със същия успех можеш да обвиниш Роналд Макдоналд. От време на време хората се задавят от храна, това е всичко. Понякога дори умират — слава Богу, с теб не се случи. Но нямаш право да обвиняваш колата ми.

Обясненията му бяха напълно логични, но в очите му проблясваше лукаво пламъче. Навярно не лъжеше съзнателно но положително се стараяше да изопачи истината.

— Арни — обърна се тя към него — уморена съм до смърт, гръдният ми кош е смазан, главата ме боли. Струва ми се, че не ще имам сили да повторя онова, което искам да ти кажа. Ще ме изслушаш ли?

— Хабиш си думите, ако се опитваш да ме убедиш да продам Кристин — сопна се той и лицето му отново доби инатливо изражение. — Лудост е да я обвиняваш за случилото се...

— Да, знам, че е лудост, но те моля да ме изслушаш.

— Добре.

Тя дълбоко си пое дъх, без да обръща внимание на болката в гърдите си. Хвърли поглед към Кристин, от ауспуха на която бълваше дим, и изтръпна. Габаритите ѝ напомниха очи, жълтеникавите очи на рис.

— Когато се задавих... индикаторите на таблото се промениха. Бях... сигурна съм, че приличаха на очи.

Арни рязко се изсмя, сякаш излая. В къщата някой повдигна завесата, погледна през прозореца, сетне завесата отново се спусна.

— Ако не беше онзи стопаджия, сигурно щях да умра, Арни. Щях да умра. — Тя го погледна в очите и си помисли: „Господи, дай ми смелост да му го кажа!“ Сетне продължи:

— Веднъж спомена, че три години си работил в стола на гимназията. Виждала съм плаката, на който е показано как се прилага методът на Хаймлих, ти също си го виждал и то многократно. Защо не се опита да го приложиш върху мен? Готвеше се да ме удариш по гърба, въпреки че това изобщо не действа. Докато живеехме в Масачузетс също съм работила в ресторант и първото, което те учат, преди да ти покажат метода на Хаймлих, е че задавилият се не бива да се удря по гърба.

— Какво искаш да кажеш? — задъхано прошепна той. Лий не му отговори, а продължи да го наблюдава втренчено. Само за миг той се осмели да срещне погледа ѝ, сетне побърза да извърне очи, в които се четеше гняв и смущение.

— Лий, разбери, че е човешко да забравя. Права си, трябваше да го използвам. Но щом си изкарала курса, сигурно знаеш, че би могла да го направиш сама — ето така — той сплете пръсти и притисна палец към диафрагмата си. — Още едно доказателство, че в паниката си човек забравя...

— Прав си. Но ми се струва, че когато си в колата, ти забравяш всичко останало, Арни, променяш се напълно!

Момчето поклати глава и я прекъсна:

— Необходимо ти е време, за да размислиш върху случилото се. Трябва ти...

— Точно това не искам! — ожесточено извика тя и сама не повярва на тона си. — Никога през живота си не съм се сблъсквала със свръхестественото, дори не съм вярвала в него, но сега се питам какво става и какво ще се случи с теб. Повярвай ми, индикаторите се превърнаха в очи... а после, се разнесе онази противна миризма на гнило.

Момчето се сепна и Лий възкликна:

— Сигурна съм, че знаеш за какво говоря.

— Изобщо нямам представа.

— Току-що подскочи така, сякаш дяволът ти изви ухото.

— Започваш да си въобразяваш — разгорещено възкликна Арни.

— Сигурна съм, че усетих миризмата. Забелязала съм и други подробности. Понякога радиото ти хваща само стари мелодии...

За миг очите му отново проблеснаха, тик изкриви лявото ъгълче на устата му.

— А понякога, докато се целуваме, двигателят безпричинно изгасва, сякаш колата не иска да го правим, Арни!

— Говориш така, защото си изплашена — промълви той със зловеща невъзмутимост.

— Точно така, изплашена съм! — възкликна момичето и се разплака. — А ти не се ли безпокоиш?

Сълзите бавно се затъркаляха по лицето и страните ѝ.

— Струва ми се, че това е краят на връзката ни, Арни — обичам те, но мисля, че между нас е свършено. Много ми е мъчно. Нима не си се замислил, че се отнасяш с родителите си като с врагове. Караш Бог знае какво до Ню Йорк и до Вармънт заради онази свиня Дарнъл, а тази кола... тази кола...

Гласът ѝ пресекна. Тя изпусна пакетите си и се опита да ги вдигне, но заслепена от сълзите си, само ги разхвърля по земята. Арни се наведе да ѝ помогне, но тя грубо го отблъсна.

— Не ги пипай! Сама ще ги събера!

Момчето се изправи, бледото му лице беше напрегнато и гневно, но очите му... очите му бяха толкова безпомощни.

— Добре — промълви той с прегракнал от сълзи глас. — Нрави каквото искаш, побързай да отидеш при другите лайнари! Да не мислиш, че ми пука? Пет пари не давам за теб! — Той спря, пое си дъх и изхлипа, след което побърза да притисне ръка към устните си.

Тръгна заднешком към колата. Посегна зад себе си и вярната Кристин беше там. Той изкрещя на Лий:

— Да знаеш, че си смахната! Направо си откачила! Намери си друг, за да играеш игричките си! Не си ми потрябвала! Нямам нужда от никого!

Гласът му се извиси в писък, който сякаш пригласяше на дяволския вой на вятъра.

— Не си ми притрябвала, затова се разкарай!

Втурна се към предната врата, но се подхлъзна и инстинктивно протегна ръка към Кристин. Когато влезе в колата, двигателят изрева,

мощните фарове светнаха и плимутът потегли сред облак сняг. вдигнат от задните гуми.

Лий се разрида, докато наблюдаваше как стоновите на Кристин се смаляват, и изчезват, когато колата зави зад ъгъла. Забравени, пакетите ѝ лежах на разпилени на земята.

Изведнъж майка ѝ се озова до нея, носеше гумени ботуши и разкопчан шлифер, под който се виждаше фланелената ѝ нощница.

— Скъпа, какво стана?

— Нищо! — изхлипа Лий. Искаше ѝ се да каже: „Задавих се и зам. алко щях да умра, подуших воня, която сякаш идваше от отворен гроб и ми се струва, не, убедена съм, че незнайно как колата започва да оживява, започва да се превръща в живо същество, с всеки изминал ден е по-жива. Сигурна съм, че тя е като отвратителен вампир, но вместо кръвта, изсмуква разума на Арни“.

— Не, нищо ми няма. Просто се скарах с Арни. Ще ми помогнеш ли да събера пакетите?

Събраха разпилените по земята покупки и се прибраха. Външната врата се хлопна зад тях. Навън вятърът продължаваше да вие, снегът непрестанно валеше. Навярно до сутринта щеше да натрупа повече от двацет сантиметра.

Арни обикаля с колата до посред нощ, сетне изобщо не си спомняше за това. Покритите със сняг улици бяха безлюдни и призрачни. Нощта не бе подходяща за разходка с кола, но Кристин не поднесе нито веднъж, въпреки че нямаше вериги. От време на време по улиците се мяркаше подобен на праисторическо животно снегорин, после изчезваше от погледа.

Радиото тихичко свиреше. Въпреки че превъртя копчето по цялата скала, Арни непрекъснато улавяше само WDIL. Започнаха новините: говорителят съобщи, че на някакъв конгрес Айзенхауер предрекъл бъдещо съвместно сътрудничество между работници и работодатели. Дейв Бек отрекъл, че профсъюзът на шофьорите служи за прикритие на тъмни сделки. Прочутият рокпевец Еди Кокрън загинал в автомобилна катастрофа на път за лондонското летище „Хийтроу“. Въпреки че операцията продължила три часа, лекарите не успели да спасят живота му. Руснаците отново заплашвали с ядрено въоръжаване. Арни си каза, че WDIL си я бива: през цялата седмица излъчваха само стари мелодии, но тази вечер направо се бяха

престарали. Що за идея — да излъчват новини от петдесетте години!
Беше

(никога не съм чувал подобно нещо)

страхотна идея. Беше

(чиста лудост)

велика идея.

— Метеорологът обеща обилен снеговалеж.

Сетне отново прозвуча музика: Боби Дарин пееше „Силиш-сплиш“, Ърни Ки Доу — „Свекървата“, последван от близнаците Калин, които изпяха „Кога“. Чистачките сякаш отмерваха такта.

Арни погледна вдясно и видя, че до него седи Роланд Д. Лъобей.

Старецът се изтягаше на седалката, облечен в избелялата си военна униформа, очните му кухини бяха празни. През една от тях надничаше бръмбар.

Роланд Д. Лъобей се обърна към него: „Ще ги накараш да си платят. Лайнарите трябва да си платят, Кънингам. Всеки един от тях!“

— Добре — прошепна Арни. Кристин уверено се носеше през снега.

— Добре, ще те послушам — повтори момчето. Чистачките сякаш му кимнаха.

[1] Ебенизър Скрудж — герой от повестта на Чарлз Дикенс „Коледна песен“ станал синоним на алчност и скъперничество. — Б. пр. ↑

[2] Чарлз Мансън — психопат, убил през 1967 г. Шарън Тейт, филмова звезда и бременната съпруга на прочутия филмов режисьор Роман Полански. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

1. КРАТКА ИНТЕРЛЮДИЯ

*Закарай стария крайслер в Мексико, момче...
„3и 3и Топ“*

В либъртивилската гимназия нямаше особени промени, освен че треньорът Пъфър беше сменен от треньора Джоунс и вместо футбола, сега на мода беше баскетболът. Но всъщност нищо не се беше променило — баскетболистите на гимназията не се справяха много по-добре от футболистите. Единственият светъл лъч беше Лени Баронг, който владееше три спорта и чиято първа любов беше баскетболът. Той упорито се трудеше на игрището, за да спечели мечтаната университетска стипендия.

Сенди Галтън внезапно и без предупреждение напусна града. Майка му, четирийсет и петгодишна пияница, която изглеждаше петнайсетина години по-стара, не се обезпокои особено много от изчезването на Сенди. По същия начин реагира и по-малкият му брат, който беше най-големият търговец на наркотици в прогимназията. В училището се разпространяваше романтичната история, че Сенди е забегнал в Мексико. По-прозаично настроените твърдяха, че Бъди Репертън му имал зъб и Сенди предпочел да изчезне, за да се спаси от отмъщението му.

Наближаваше Коледа и ваканционно настроените гимназисти като че нямаха сили да учат. Както обикновено общият успех катастрофално спадна. Учениците закъсняваха с предаването на домашните си по литература, някои от които изглеждаха направо преписани от учебника (все пак, колко горнокурсници биха се сетили да нарекат „Спасителят в ръжта“, завладяващо класическо произведение, описващо следвоенното младо поколение?). Класните работи обикновено се пишеха наполовина или въобще не се довършваха, все повече гимназисти биваха отстранени за няколко дни, защото се целували с момичетата по коридорите, или пушели

марихуана. С една дума, учениците от либъртивилската гимназия си позволяваха малко разнообразие преди празника и бяха в повишено настроение.

С изключение на Лий Кабът. За пръв път в живота си се бе провалила на изпит и беше получила тройка по машинопис. Напълно логично, защото изобщо не можеше да се съсредоточи, непрекъснато си мислеше за Кристин — спомняше си как индикаторите на таблото се превърнаха в очи на хищник и я наблюдаваха, докато се задушаваше.

Но за повечето гимназисти последната седмица преди Коледната ваканция беше период на веселие, през който им се опрощаваха провинения, заради които обикновено биха ги отстранили от занятия за няколко дни. Най-коравосърдечните учители „пускаха по някоя единица повече“. Сдобряваха се момичета и момчета от месеци заклето врагове, поради въображаеми или действителни обиди. Може би най-показателен за всеобщото веселие беше фактът, че бяха видели мис Ратпак, горгоната от занималнята, да се усмихва... и то няколко пъти.

Денис Гилдър, който все още беше в болницата, също беше в повишено настроение — сега не бе прикован към леглото и макар гипсиран, можеше да ходи с патерици. Физиотерапията вече не му се струваше толкова мъчителна. Докато се движеше по болничните коридори, украсени със сърмени гирлянди, и с безвкусни картини на религиозна тема, патериците му потракваха в тон с коледните песни, които звучаха от високоговорителите.

Беше настъпило затишие, кратка интерлюдия, период на спокойствие. По време на безкрайните си разходки по коридорите Денис си казваше, че положението може да е по-лошо — много, много по-лошо.

Не след дълго най-лошите му очаквания се оправдаха.

2. БЪДИ И КРИСТИН

*Ето я там, в далечината,
промъкна се към мен във мрака.
Усещам, че треперят ми краката —
спасение от никъде не чакам.
Дори на слепеца е ясно,
че с мен ще се случи нещо ужасно...
„Инмейтс“*

На дванайсети декември вечерта „Териерите“ играха с „Пиратите“ в спортната зала на либъртивилската гимназия и загубиха с 54–48. Когато излязоха в студената зимна нощ, повечето привърженици на „Териерите“ не бяха особено изненадани и разочаровани, тъй като всички спортни журналисти предричаха загубата. Единственото им утешение бе, че резултатът не беше позорен. Освен това запалянковците можеха да се гордеят с Лени Баронг, който отбеляза трийсет и четири точки и постави нов рекорд на гимназията.

Единствено Бъди Репертън изпитваше разочарование. Ето защо приятелите му Ричи Трелони и Боби Стантън, настанил се на задната седалка на колата му, предпочетоха да се престорят на сломени от загубата на баскетболния отбор.

Бъди видимо се бе състарил през месеците, последвали изключването му от гимназията. Вече не приличаше на Клинт Истууд, а на пропилен млад актьор. През последните седмици Бъди непрекъснато се наливаше с алкохол. Често сънуваше толкова ужасни кошмари, че предпочиташе веднага да ги забрави. Събуждаше се разтреперан и облян от пот, с усещането, че на косъм се е изплъзнал от ужасна смърт. Алкохолът прогонваше кошмарите, направо им прерязваше краката, както обичаше да се изразява Бъди. Майната им!

Беше измислил разрешение — ще работи нощна смяна и ще спи през деня.

Той свали прозореца на очуканото си камаро, откъдето нахлу леден въздух, и изхвърли празната бутилка. Посегна през рамо и подвижна:

— Дай пиячка, мосю!

— Веднага, Бъди — почтително изрече Боби Стантън и пъкна в ръката му нова бутилка долнопробно вино. След мача Бъди бе купил цяла каса „Тексаски шофьор“ — според думите му, количество, достатъчно да парализира цялата египетска флота.

Репертън отвори бутилката, като за миг задържа волана с лакът, сетне изгълта на едни дъх половината от съдържанието ѝ. Подаде я на Ричи и шумно се оригна. Фаровете на камарото осветяваха шосе № 46, което водеше към североизточната част на щата. От двете му страни се разстилаха засипани заснежени поля, светлинките на населените места проблясваха като звездите, обсипали тъмното зимно небе.

Бъди вече беше полупиян. Решил бе да отидат до „Скуонтик Хилс“. Междувременно можеше да му хрумне друга идея, но по принцип паркът беше място, където човек можеше да се напие на спокойствие. Ричи се обърна и подаде бутилката на Боби, който отпи голяма глътна, въпреки че ненавиждаше вкуса на виното. Каза си, че като се понапие, изобщо няма да го забелязва. Навярно на следващата сутрин ще го измъчва махмурлук и ще му се гади, но дотогава имаше много време. Чувстваше се поласкан и възбуден заедно го бяха взели със себе си; беше първокурсник и едновременно се страхуваше и благоговееше пред Бъди Репертън, ползващ се с репутацията на „лошо момче“.

— Шибани клоуни — мрачно процеди Бъди. — Банда шибани циркаджии! И това ако е баскетбол...

— Всички са олигофрени — подкрепи го Ричи. — С изключение на Баронг. Трийсет и четири точки — хич не е лошо!

— Мразя този черньо — заяви Репертън и заплашително изгледа Ричи с помътнелите си от алкохола очи. — Да не би да харесваш тази маймуна?

— Ами! — побърза да отговори Ричи.

— Правилно! Ще го науча аз как се играе баскетбол!

— Какво предпочиташ да чуеш първо — добрата, или лошата новина? — внезапно се обади Боби, който се изтягаше на задната седалка.

— Първо лошата — отвърна Бъди. След третата бутилка вино не чувстваше, нищо, освен разочарование и гняв. За момента бе забравил, че е изключен; вълнуваше се единствено от факта, че отборът на гимназията, съставено от шибани олигофрени, беше излъгал очакванията му. Повтори с надебелял от алкохола език:

— Винаги предпочитам да чуя първо лошата новина.

Камарото се движеше със сто километра в час по асфалтираното шосе, наподобяващо драсната с черна боя черта върху бял под. Когато приближиха „Скуонтик Хилс“ теренът стана по-стръмен.

— Лошата новина е, че милион марсианци току-що са се приземили в Ню Йорк — започна Боби. — А сега чуи хубавата.

— Няма хубави новини — мрачно изрече Бъди. Ричи се питаше дали да каже на хлапето, че не бива да закача Репертън, когато е в подобно настроение — шегите дори го озлобяват, трябва да го оставиш на мира, докато му мине.

Бъди непрекъснато бе потиснат откакто някакъв психопат прегази на магистралата Мучи Уелч — очилаткото, дето просеше по улиците.

— Добрата новина е, че се хранят с негри и пикаят бензин — продължи Боби и избухна в смях. Хили се дълго, преди да осъзнае, че другите момчета дори не се усмихват. Моментално млъкна, вдигна поглед и видя кръвясалите очи на Бъди, полускрити от къдравата му брада, да го наблюдават в огледалцето за обратно виждане. При вида на тези неприятни, малки като на пор очички го обзе страх; изведнъж осъзна, че изобщо не е трябвало да си отваря устата.

На около пет километра зад тях проблеснаха фарове — бяха толкова далеч, че изглеждаха като жълтеникави точки в мрака.

— И според теб това е смешно? — злобно попита Бъди. — Седнал си да ми разказваш някакъв шибан расистки виц и се хилиш като побъркан! Знаеш ли, че си само един скапан лицемер.

Боби зяпна от учудване и едва успя да промълви:

— Но нали каза...

— Казах, че не обичам Баронг, но по принцип смятам, че чернилките не се различават от белите хора. — Замисли се и се

поправи:

— Почти не се различават.

— Но...

— Внимавай какво говориш, или ще се прибереш вкъщи пеша — изръмжа Бъди. — И то със счупен крак. Тогава ще можеш да напишеш на патерицата си: „Мразя неграта“.

— О! — изплашено прошепна Боби. Чувстваше се така, сякаш бе посегнал да запали лампата и го бе ударил електрически ток. — Извинявай.

— Подай ми бутилката и си затваряй плювалника!

Момчето се подчини, почувства, че ръцете му треперят.

Репертън пресуши виното на един дъх. Отминаха табела с надпис: „Държавен парк «Скуонтик Хилс» — 3 мили“.

През лятото езерото в центъра на парка беше любимо място за отдих, а от ноември до април „Скуонтик Хилс“ беше затворен за посетители. Пътят до езерото постоянно се разчистваше от снега заради периодичните маневри на хората от Националната гвардия, или екскурзиите на момчетата скаути. Бъди беше открил страничен път, който заобикаляше шосето, пресичащо парка. Обичаше да кара колата си из пустите алеи и да се налива с вино.

Фаровете зад тях, които допреди малко приличаха на точки, бързо се уголемиха и придобиха конкретни очертания — колата бе на по-малко от километър. Бъди се провикна:

— Дай ми още една бутилка, шибан расист такъв!

Боби се подчини, като благоразумно не пророни нито дума.

Репертън жадно отпи, оригна се и подаде бутилката на Ричи.

— Не ми се пие, Бъди.

— Пий, или ще ти направя клизма с бутилката.

— Добре де, добре — измънка Ричи и от сърце съжали, че не си е останал вкъщи.

Камарото се носеше по шосето, фаровете му разсейваха нощния мрак.

Бъди вдигна очи към огледалото и видя, че другата кола бързо ги настига. Погледна спидометъра — движеше се със сто километра в час, което означаваше, че автомобилът зад тях бе вдигнал минимум сто и двайсет.

Внезапно му хрумна, че ситуацията е като в кошмарните му сънища, които предпочиташе да забрави. Ледена ръка сграбчи сърцето му.

Пътят пред тях се разделяше на две: шосе № 46 продължаваше на изток към Ню Стантън, другото завиваше на север, към парка. Голяма, боядисана в оранжево табела съобщаваше на пътниците: „Затворено през зимните месеци“.

Без да намали скоростта, Бъди сви вляво и колата се стрелна нагоре по хълма. Пътят към парка не беше добре разчистен, а надвисналите дървета не позволяваха на топлото следобедно слънце да разтопи натрупания сняг. Камарото поднесе, сетне отново се понесе по шосето. Сгушен на задната седалка, Боби Стантън приглушено изстена.

Бъди Репертън вдигна очи към огледалцето с надеждата, че другата кола ще свие по шосе № 46 — всички шофьори знаеха, че пътят към парка е затворен — но вместо това преследващият ги автомобил взе завоя с още по-голяма скорост от камарото и се понесе след него — сега разстоянието между двете коли бе около четиристотин метра: Фаровете му представляваха четири блестящи окръжности, които осветяваха вътрешността на камарото. Боби и Ричи се обърнаха и го загледаха.

— По дяволите, това пък какво е? — промърмори Ричи.

Но Бъди знаеше. Внезапно бе разбрал, че това е колата, прегазила Мучи Уелч. Точно така! Психопатът, който беше видял сметката на Мучи, сега преследваше него.

Натисна докрай педала за газта и камарото полетя по пътя. Стрелката на спидометъра прехвърли сто и двайсет и продължи да се отклонява вдясно. Крайпътните дървета профучаваха покрай камарото и се сливаха в плътна стена. Автомобилът зад тях не изоставаше, дори увеличаваше скоростта си. Двойните му фарове се превърнаха в огромни блестящи очи.

— Хей, намали! — извика Ричи и изплашено посегна към предпазния си колан. — Ако се преобърнем при тази скорост...

Бъди не му отговори. Беше се привел над кормилото и непрекъснато поглеждаше ту към пътя, ту към огледалцето, което отразяваше приближаващите се фарове.

— Нататък има завой! — прегракнало изкрещя Боби.

Когато камарото навлезе в завоя без да намали скоростта и фаровете му проблеснаха в светлоотразителите върху предпазните перила, момчето извика:

— Бъди! Завой! Завой!

Репертън включи на втора и двигателят на колата му гневно заръмжа. Стрелката на техометъра достигна 6000, за миг се стрелна към критичното 7000, сетне се върна назад. Изгорелите газове изригнаха от ауспуха на камарото с трясък, наподобяващ картечен откос. Бъди завъртя волана и колата навлезе в острия завой. Задните колела поднесоха по заледения сняг. В последния момент Репертън изви обратно кормилото и даде газ; задницата на колата се вряза в снежния насип, откърти парче с големината на ковчег и отскочи. Сетне се завъртя в обратна посока. Бъди отново натисна газта. За миг му се стори, че колата няма да се подчини и ще продължи да се плъзга по шосето със сто километра в час, докато достигне до място, непокрито от лед, и се преобърне.

Но като по чудо камарото успя да се задържи на четирите си колела.

— За Бога, Бъди, карай по-бавно! — изстена Ричи.

Репертън се приведе над кормилото и се ухили, кръвясалите му очи като че щяха да изскочат от орбитите, той стискаше бутилката вино между коленете си. Изрева:

— На ти! На ти, убиец такъв! Ей сега ще се преобърнеш!

След миг преследващите го фарове отново се появиха, този път бяха още по-близо. Усмивката на Бъди помръкна. За пръв път усети, че го побиват тръпки, обзе го страх, ужасяващ страх.

Боби наблюдаваше през задното стъкло как преследващата ги кола взема завоя и извика на приятелите си:

— Дори не поднесе! Но това е невъзможно! Направо...

— Бъди, кой е това? — попита Ричи и понечи да го хване за лакътя. Репертън отхвърли ръката му с такава сила, че тя се удари в прозореца и изсъска:

— Да не си посмял да ме докоснеш!

Шосето се простираше пред него, но вместо с асфалт, сега бе покрито с предателски сняг; камарото летеше по заледената му повърхност със сто и петдесет километра в час. Над високия почти

човешки бой насип се виждаха единствено покривът му и оранжевата топка за пинг-понг, забучена върху антената.

— Да не си ме пипнал, Ричи! — повторно извика Репертън. — Особено когато карам с такава скорост!

— Това е... — поде Ричи, но гласът му пресекна. Бъди го стрелна с поглед и при вида на страха, изпълнил кръвясалите очи на приятеля му, Ричи изпита ужас, който го задушаваше, сякаш наляха горещо олио в гърлото му.

— И на мен така ми се струва — извика Репертън. Намираха се на общинска територия, наоколо нямаше никакви къщи, от двете страни на шосето се издигаха единствено снежни насипи и дървета с преплетени клони.

— Ще ни блъсне! — извика Боби с писклив като на старица глас. Бутилките лудешки подрънкваха в кашона между краката му. — Ще ни блъсне!

Преследващата ги кола се движеше на сантиметри от задната броня на камарото; фаровете ѝ осветяваха вътрешността на купето така, че спокойно можеше да се чете вестник. След миг тя се приближи още повече, разнесе се трясък.

Камарото поднесе, а автомобилът зад него намали скорост. Бъди имаше чувството, че колата му се носи във въздуха — разбра, че има опасност камарото да се завърти като пумпал, да се блъсне в насипа и да се преобърне.

Горещи като сълзи капчици пот се стичаха в очите му.

Като по чудо камарото успя да се задържи на пътя. Почувствал, че го е овладял, Бъди натисна газта докрай. Ако Кънингам кара онази таратайка (струваше му се, че е виждал нещо подобно в кошмарите, които не можеше да си спомни), сега ще му даде добър урок.

Двигателят зави, стрелката на тахометъра отново достигна пределната граница. Спидометърът показваше повече от сто и шейсет километра в час — снежните насипи се стрелката покрай тях в призрачно мълчание. Пътят се втурна насреща му като филм, превъртан на бързи обороти.

— Мили Боже! — бърбореше Боби. — Мили Боже, не позволявай да се убият, по дяволите...

„Но той не беше с нас, когато унищожихме колата на Пицоликия — помисли си Бъди. — Ама че късмет извади пустият му тъпанар!“

Всъщност не съжаляваше Боби, но ако това чувство изобщо му беше познато, то би било отправено към бедния първокурсник. Ричи Трелони седеше изправен като свещ, очите му изпълваха цялото му пребледняло лице. За разлика от Боби, той знаеше какво ги очаква.

Преследващата ги кола се приближи още повече, фаровете ѝ изпълниха огледалцето за обратно виждане.

„Невъзможно е да ни настигне!“ — мислено изкрещя Репертън. Но колата зад тях действително ги догонваше и на Бъди му се стори, че прилича на хищник, готов да се нахвърли върху жертвата си. Разумът му трескаво се мяташе като плъх в капан и напразно търсеше изход. Отдавна бяха отминали пролуката в левия снежен насип, която бележеше началото на страничния път. Вече нямаше време, нито възможност за избор.

Дочу се трясък и камарото отново поднесе, но този път се движеше с огромна скорост. „Няма надежда, приятел“ — примирено си помисли Бъди. Пусна волана, с две ръце сграбчи предпазният си колан и за пръв път в живота си го закопча около кръста си.

В този миг Боби Стантън отново изкрещя:

— Вратата! О, Бъди, вратата-а-аа!

Камарото бе изкачило последното хълмче. От другата страна шосето се разклоняваше във вход и изход за парка. По средата стоеше будка върху бетонна площадка — през лятото в нея седеше касиерка и взимаше по един долар, от всяка влизаща в парка кола.

Сега будката беше окъпана в призрачна светлина от фаровете на двете коли, които се носеха с шеметна скорост към нея. Камарото бе силно наклонено вдясно.

— Майната ти, Пицолики! — извика Бъди. — Вървете по дяволите ти и шибаната ти таратайка!

Сетне рязко изви кормилото докрай.

Боби отново изкрещя. Ричи Трелони закри лицето си с ръце, последната му съзнателна мисъл бе: „Пази се от счупените стъкла пази се от счупените стъкла...“

Камарото се завъртя, фаровете на преследващата ги кола го осветиха и Бъди за пръв път успя да я разгледа. Ужасено изкрещя, защото това действително беше автомобилът на пицоликия, невъзможно бе да сбъркаш близо километър широката решетка. Но зад волана не седеше никой! Колата беше празна!

Две секунди преди удара Кристин зави вдясно и се стрелна през входа към парка като куршум. Прекърши дървената бариера и парчета от нея се разхвърчаха във въздуха, жълтите светлоотражатели върху тях проблясваха.

Задницата на камарото се заби в островчето, върху което стоеше будката и колата се покачи върху него. От удара се изтръгнаха ауспухът и шумозаглушителят и останаха да лежат на снега като странни скулптори. Задната част на колата беше нагъната на хармоника, сетне — напълно смазана, заедно с Боби Стантън. Бъди смътно усети, че някаква течност се плисва в гърба му като кофа с топла вода — беше кръвта на момчето.

Камарото отхвъркна във въздуха и се превъртя — напомняше снаряд, полетял сред дъжд от трески и счупени дъски, единият фар все още светеше. Превъртя се два пъти, стовари се на земята сред трясък от стросени стъкла и се преобърна.

Противопожарната стена се разкъса, моторът се плъзна назад и премаза Ричи от кръста надолу. От пробитият резервоар изригнаха пламъци

Бъди Репертън беше жив. На няколко места беше одраскан от счупените стъкла, едното му ухо беше отрязано с хирургическа точност и на мястото му зееше кървава дупка, кракът му беше счупен, но все още той беше жив. Спасил го бе предпазният колан. Бъди натисна копчето и успя да се освободи. Огънят пращеше, сякаш някой мачкаше хартия, от него усети непоносима горещина. Опита се да отвори вратата, но тя се бе залостила. Задъхвайки се, Бъди се хвърли към отвора на мястото на предното стъкло...

... и видя пред себе си Кристин.

Стоеше на петдесет метра от него и сякаш го наблюдаваше, а зад нея в снега се виждаше следа от удрянето на спирачки. Ръмженето на мотора ѝ напомняше тежкото дишане на гигантско животно.

Бъди навлажни с език устните си. Усети страхотна болка в лявата част на гръдния си кош, която се увеличаваше при всяко вдишване — навярно ребрата му бяха счупени. Моторът форсираше и затихваше, форсираше и затихваше. Смътно, като в кошмарен сън до слуха на Бъди долетя гласът на Елвис Пресли, който пееше „Затворнически рок“.

Огънят се разгаряше все по-силно и хвърляше оранжеви отблясъци върху снега. Ще избухне. Сега ще...

Резервоарът на камарото избухна с приглушено бумтене. Бъди почувства, че огромна ръка го блъсна в гърба и го запраща във въздуха — след миг той се озова на земята.

Якето му гореше, Бъди изръмжа и се затъркаля в снега, докато изгаси дрехата си, сетне се опита да застане на колене. Камарото зад него представляваше огромна горяща клада.

Моторът на Кристин продължаваше да форсира и да затихва, но този път — по-настойчиво.

Репертън най-сетне успя да се изправи на колене и погледна към нея през мократа си от пот коса, която падаше върху очите му. Капакът ѝ беше смачкан от удара с дървената бариера. От радиатора течаха вода и антифриз, а от снега се вдигаше нара като от прясна диря на диво животно.

Бъди отново навлажни с език устните си — бяха изсъхнали като кожата на гущер. Гърбът го болеше, сякаш бе получил леко слънчево изгаряне. Усещаше миризмата на изгоряла тъкан, но в шока си не осъзнаваше, че канадката му и двете ризи под нея са изпепелени.

— Слушай! — промълви той, почти не съзнавайки, че говори. — Хей, слушай...

Моторът на Кристин изрева и тя се стрелна към него. Задницата ѝ поднесе, когато колелата се завъртяха в снега. Смачканият капак напомняше озъбена уста.

Бъди остана неподвижен. Опитваше се да преодолее неудържимото си желание да се изправи и моментално да се отдръпне, да преодолее (доколкото му бе възможно) лудешката паника, която го караше да губи самообладание. В колата нямаше никой. Човек с повече въображение навярно би полудял от невероятната гледка.

В последната секунда той се претърколи вляво и изпищя от болката в счупения си крак. Усети как нещо се стрелна на сантиметри от него, лъхна го вонята на изгорели газове, видя проблясването на стоповете на Кристин, които осветиха снега в червено.

Тя направи завой, поднесе и отново се насочи към него.

— Не! — изкрещя Бъди. Страхотна болка проряза гърдите му. — Не! Не! Н...

Инстинктивно отскочи и този път Кристин мина по-близо, закачи обувката му и кракът му моментално изтръпна. Бъди лудешки запълзя на лакти и колене. Кръвта от устата му се смесваше със сополите от носа му. Едно от счупените ребра беше проболо белия му дроб. Кръв се стичаше и от дълбоката рана на мястото на ухото му. Дишаше с мъка, на пресекулки.

Кристин спря за миг.

От ауспуха ѝ излизаше синкав дим, моторът ѝ мъркаше като котарак, предното ѝ стъкло бе непрозрачно. От горящото камаро изригваха мазни пламъци, раздухвани от пронизващия вятър. Боби Стантън се гушеше на задната седалка, главата му беше наклонена на една страна, обгорените му устни бяха разтегнати в мъртвешка гримаса.

„Играе си с мен — помисли си Бъди. — Играе си с мен като котка с мишка“.

— Моля те, недей — дрезгаво произнесе той.

Фаровете на Кристин блестяха ослепително и под светлината им кръвта, която се стичаше по лицето му и от устата му, изглеждаше черна.

— Моля те... — продължи Бъди. — Ще му се извиня, ще му падна на колене, щом искаш... само недей, не...

Моторът изрева. Кристин се нахвърли върху него като животно от отдавна отминал епоха. Бъди изкрещя и отново се отдръпна, но този път калникът улучи пиццала му, счупи други му крак и го отхвърли към насипа. Той се стовари върху снега като чувал с картофи.

Кристин зави и отново се отправи към него, но Репертън бе видял някаква възможност за спасение.

Закатери се по насипа, като забиваше в снега премръзналите си, безчувствени пръсти. Помагаше си и с крака, без да обръща внимание на страхотната болка от счупванията. Дъхът му излизаше със силно свистене, подобно на писък. Сетне той се заизкачва по-бързо, дочул приближаването на Кристин. Усещаше я зад себе си, сякаш бе страшен тигър човекоядец.

Разнесе се скриптене на метал и Репертън изкрещя от болка, когато калникът на Кристин притисна единия му крак в снега. Той панически го издърпа, без да забележи, че е останал без обувка.

Разплакан, издавайки нечленоразделни звуци, Бъди най-сетне успя да се изкатери на върха на насипа. Опита се да запази равновесие, лудешки размаха ръце и за малко щеше да се изтърколи обратно.

Събра смелост и се обърна към Кристин. Плимутът беше направил завой и отново се носеше към него, обгърнат от облаци сняг. Заби се в насипа на трийсетина сантиметра от мястото, където стоеше Бъди, като го накара да се олюлее. Изпод краката му се изтърколиха буци сняг. От удара капакът на Кристин се смачка още повече, но Репертън не пострада. Тя отново даде на заден ход, снегът се разхвърча около нея. Моторът ревеше, сякаш от гняв.

Бъди нададе победоносен вик и ѝ показа среден пръст.

— На ти! На ти! На ти!

От устата му хвърчаха кръв и слюнка. Дишаше на пресекулки и всеки път, когато си поемеше дъх, усещаше все по-силна и парализираща болка в лявата си страна.

Кристин изрева, стрелна се напред и отново се заби в насипа.

Този път голяма огромна буца сняг, разхлабена от първия удар се изтърколи надолу, зарина зейналата муцуна на Кристин и замалко не повлече Бъди след себе си. Той успя да се спаси само защото окървавените му ръце бяха забити в снега като куки. Болките в краката му вече бяха нетърпими, той се преобърна на едната си страна, докато се давеше за въздух като риба на сухо.

Кристин се готвеше за нов удар.

— Разкарай се! — извика Репертън. — Разкарай се, мръсна курво!

Тя отново връхлетя върху насипа и този път падналият сняг я зарина почти до предното стъкло. Чистачките се включиха и започнаха да го свалят.

Кристин отново даде на заден ход. Бъди знаеше, че само един удар е достатъчен, за да го свали върху капака ѝ, заедно с падащите буци сняг. Отпусна се назад и се претърколи от другата страна на насипа, непрекъснато крещеше от болката в счупените си ребра. Най-сетне се приземи по гръб сред неутъпкания сняг в подножието на насипа. Очите му се взряха в черното, обсипано със студени звезди небе. Зъбите му неконтролируемо затракаха, тръпки разтърсиха тялото му.

Кристин беше спряла, чуваше тихото бръмчене на мотора ѝ — тя чакаше.

Бъди вдигна очи към насипа, който се извисяваше на фона на зимното тъмно небе. Отблясъците от горящото камаро започваха да помръкват. Напразно се питаше колко време е минало от катастрофата. Питаше се още дали някой ще види пожара и ще му се притече на помощ, но и този въпрос оставаше без отговор.

Той осъзна едновременно две неща: от устата му застрашително бликаше кръв и тялото му се бе вдървило от студ. Положително ще премръзне до смърт, ако не го открият навреме.

Изтръпнал от страх, той успя да седне. Питаше се дали да изпъзни обратно до върха на насипа и да наблюдава колата — страхуваше се повече, когато не виждаше. Вдигна очи нагоре и дъхът му замря.

На върха на насипа стоеше някакъв човек. Само че изобщо не беше човек, а труп, разлагащ се труп в зелени панталони. Нямаше риза, но горната част на изгнилото му тяло беше обвита с медицински корсет, покрит със сивкави петна от плесен. Костите прозираха през кожата на лицето му.

— Така ти се пада, лайнар такъв — прошепна осветеното от звездите привидение.

В този миг Бъди изгуби и последната си капчица самообладание и истерично закрепця. Очите му се изцъклиха, всяко косъмче от дългата му коса настръхна и обгради като чудат шлем изцапаното му от сажди лице. Кръв се лееше от устата му и се просмукваше в яката на канадката му. Забил длани в снега, той направи опит да се отдръпне, когато съществуването се приближи към него. Господи, то нямаше очи — бяха изядени от гърчещите се червеи. От него се носеше воня, отвратителна воня, миризма на гнили домати, миризмата на смъртта...

Трупът на Роланд Д. Лъобей протегна разложените си ръце към Бъди Репертън и се ухили.

Бъди започна да вие. Внезапно се вцепени, устните му се свиха под формата на буквата „О“ и се издуха, сякаш искаше да целуне ужасяващото създание, което пълпеше към него. Ръцете му се вкопчиха в разкъсаната канадка над сърцето, най-сетне прободено от счупено ребро. Политна назад, краката му заораха в снега... последният му дъх излетя през отворената му уста като през ауспук.

Съществото върху насипа потрепна и изчезна, без да остави следи.

От другата страна моторът на Кристин победоносно изрева, звукът разтърси мрачните, покрити със сняг склонове и отекна сред тях.

В далечината край езерото, на шестнайсетина километра по права линия, някакъв младеж, излязъл на разходка със ски в зимната нощ дочу звука и замръзна на място, поставил ръце на щеките и наклонил глава.

Внезапно целият настръхна, побиха го тръпки. Знаеше, че това е само някаква кола от другата страна на езерото — в зимните нощи звуците се носеха надалеч, и все пак първата му мисъл беше, че някакво праисторическо животно се е пробудило и е проследило жертвата си: огромен вълк, или може би тигър.

Звукът не се повтори и скиорът продължи пътя си.

3. ДАРНЪЛ РАЗМИШЛЯВА

*Мила, повози ме в твоята кола,
хей, мила, качи ме в твоята кола!
Кажми ми, сладурче,
кажи ми: гот ли ти е сега?
Честър Бърнет*

В нощта, когато Бъди Репертън и приятелите му бяха нападнати от Кристин в парка „Скуонтик Хилс“ Уил Дарнъл остана до късно в гаража. През този ден задухът го измъчваше особено много. Когато бе в подобно състояние той се страхуваше да си легне, въпреки че по принцип спеше като заклан.

Лекарят го успокояваше, че едва ли има вероятност да се задуши в съня си, но с напредването на възрастта, задухът все по-здраво сграбчваше белите му дробове и караше шишкото да се страхува. Не му помагаше и осъзнаването, че този страх е съвсем неоснователен. Въпреки че не беше стъпвал в черква от дванайсетгодишна възраст — цели четирийсет и девет години, Уил Дарнъл беше безкрайно заинтересуван от обстоятелствата, свързани със смъртта на папа Йоан Павел I, починал преди повече от два месеца. Папата умрял в леглото си, където го открили на сутринта, вероятно вече вкочанен. Думите „вероятно вкочанен“ не даваха покой на Дарнъл.

Беше пристигнал в гаража в девет и половина вечерта, зад волана на своя крайслер „Империал“, модел '66 — колата му харесваше и не възнамеряваше да я сменя до края на живота си. Някъде по същото време Бъди Репертън за пръв път забеляза преследващата го кола.

Уил притежаваше повече от два милиона долара, но парите вече не му доставяха удоволствие (ако изобщо някога им се бе наслаждавал), дори му се струваха някак си нереални. Реален бе единствено задухът му, който го измъчваше толкова, че Дарнъл се

радваше на всичко, което би могло да отвлече вниманието му от болестта.

Проблемът с Арни Кънингам временно му помогна да забрави задуха си — навярно затова бе позволил на хлапака да остане в гаража, въпреки че инстинктът му подсказваше да го изгони, защото по необяснима причина присъствието му вещаеше опасност. Уил беше сигурен, че нещо странно става с Кънингам и с неговия плимут, нещо много, много странно.

Тази вечер хлапакът не беше тук. Заедно с целия шахматен клуб на либъртивилската гимназия беше заминал за три дни за Филадельфия, където се провеждаше Есенният турнир на Северните щати. Кънингам говореше с насмешка за участието си в турнира. Коренно се бе променил и вече не беше пъпчивото, изплашено момче, с което Репертън непрекъснато се заяждаше, момчето, което Уил моментално (и погрешно) бе преценил като лигльо и вечен неудачник.

Първо, Арни бе станал безкрайно циничен.

Вчера следобед, докато пушеха пури в канцеларията на Дарнъл (момчето се бе пристрастило към пурите и дебелакът се съмняваше, че родителите му знаят за това), Кънингам бе заявил, че е пропуснал толкова сбирки на шах-клуба, че според правилата би трябвало да е изключен. Но председателят се правел, че не забелязва, защото Арни му бил необходим за предстоящия турнир.

— Вярно е, че съм пропуснал повечето сбирки, но играя по-добре от когото и да било и лайнарът го знае... — Арни потръпна, направи гримаса и се улови за кръста.

— Непременно трябва да отидеш на лекар — посъветва го Дарнъл.

Момчето му намигна и сякаш внезапно се състари, вече не приличаше на осемнайсетгодишен младеж.

— Не ми трябва доктор, а едно хубаво чукане — по-добро е от екстензията.

— Значи ще заминеш за Филадельфия?

Уил беше разочарован, въпреки че на Кънингам се полагаше отпуска. Все пак това означаваше, че ще се наложи през следващите нощи Джими Сайкс да ръководи операциите, а бедният Джими беше пълен олигофрен.

— Разбира се. Нямам намерение да се откажа от турнира, където със сигурност ще бъда победител — отвърна Арни, сетне забеляза киселото лице на Дарнъл и се ухили:

— Не се притеснявай, приятел. Наближава Коледа и редовните ни клиенти купуват играчки за децата, вместо свещи и карбуратори. Отлично знаеш, че до януари няма да имаме никаква работа.

Така си беше, но Дарнъл се вбеси от мисълта, че сополанкото дръзва да му го напомни. Намръщено се обърна към него:

— Искаш ли да заминеш за Олбъни, след като се прибереш?

Арни го изгледа и попита:

— Кога?

— В края на седмицата.

— В събота?

— Да.

— Каква е сделката?

— Ще отидеш с колата ми до Олбъни, това е всичко. Хенри Бък иска да предаде четиринайсет „чисти“ коли. Поточно той твърди, че са чисти. Ще ти дам непопълнен чек, а ти хубаво ще ги огледаш. Ако са наред, ще ги вземеш, в противен случай ще кажеш на Хенри да си го начука.

— Каква стока ще закарам в Олбъни?

Дарнъл втренчено го изгледа и процеди:

— Май започваш да се шубелисваш, Кънингам?

— Не.

Арни смачка в пепелника недопушената си пура и замислено погледна дебелака.

— Просто ми се струва, че всеки път рисковете стават все по-големи. Кокаин ли ще карам?

— Ще помоля Джими да замине — рязко каза Дарнъл.

— Просто ми кажи каква е стоката?

— Двеста картона „Уинстън“.

— Съгласен съм.

— Сигурен ли си? Много набързо се реши.

Арни усмихнато отвърна:

— Ще се разнообразя след шахматния турнир.

Уил паркира крайслера си в най-близката до канцеларията му клетка с надпис: „Мистър Дарнъл. Паркирането пред клетката

забранено!“

С мъка се измъкна иззад волана, затръшна вратата и спря, докато се мъчеше да си поеме дъх. Тази вечер задухът му беше непоносим. Шишкото си каза, че няма да си легне, независимо от съветите на смотания лекар.

Съгледа Джими Сайкс, който апатично размахваше голямата метла с дълга дръжка. Джими беше дълъг като върлина двацет и петгодишен младеж, но тъй като беше умствено изостанал, изглеждаше поне с осем години по-млад. Напоследък бе започнал да носи косата си на зализан алаброс, според модата на петдесетте, подражавайки на Кънингам, когото Джими направо обожаваше. В гаража цареше тишина, нарушавана единствено от свистенето на метлата върху просмукания с машинно масло циментов под. Наоколо нямаше жива душа.

— Голяма клиентела имаме тази вечер, а Джими? — хрипливо произнесе Уил.

Джими се огледа наоколо.

— Ами, мистър Дарнъл, никой не се е мяркал, откакто мистър Хач взе колата си, а това беше преди половина час...

— Просто се пошегувах — промърмори Уил и отново съжали, че Кънингам го няма. Невъзможно бе да разговаря със слабоумния Джими, освен за съвсем елементарни неща. Все пак може би щеше да го покани на чаша кафе, смесено с малко „Курвоазие“. Така ще бъдат трима — той, Джими и задухът му. Или ако задухът бе довел и брат си — четирима. — Какво ще кажеш за едно...

Гласът му пресекна, когато забеляза, че клетката на Кристин е празна. Колата я нямаше.

— Арни ли се е върнал? — попита той.

— Арни? — Джими Сайкс тъпо примигна.

— Да, Арни, Арни Кънингам — нетърпеливо повтори Уил. — Колко души с това име познаваш? Колата му я няма.

Джими погледна към празната клетка и се намръщи:

— Вярно бе.

Дарнъл се ухили.

— Великият шахматист май е бил изритан от големия турнир, а?

— Тъй ли? — измънка Джими. — Ей, лоша работа, нали?

Уил потисна желанието си да сграбчи малоумния и здравата да го разтърси. Не бива да се ядосва — това само ще затрудни дишането му и ще го принуди да използва гнусната помпичка. Вместо това попита:

— Е, какво ти каза, Джими? Какво ти каза, когато дойде?

Докато произнасяше тези думи, внезапно разбра, че Арни изобщо не е идвал.

Джими най-сетне разбра какво го питат и възкликна:

— А, не видях него, а само Кристин, когато излезе през вратата. Майчице, страхотна е, нали? Поправи я като на магия!

— Да, като на магия — повтори Уил. Думата „магия“ често му идваше наум, докато гледаше Кристин. Внезапно се отказа да предложи на Джими кафе и коняк. Без да откъсва очи от празната клетка № 20, той промърмори:

— Можеш да си вървиш, Джими.

— О, мистър Дарнъл, нали казахте, че днес ще работя само шест часа, значи трябва да остана до десет.

— Освобождавам те още сега.

Мътните очи на Джими се оживиха при тази нечувана щедрост.

— Наистина?

— Да, да. Свърши си работата и тръгвай, разбра ли?

— Аха — отвърна младежът и си помисли, че през петте, или шестте години, откакто работеше за Уил (не си спомняше точно от колко време е в гаража, въпреки че майка му водеше сметка), никога не бе виждал стареца обзет от коледно настроение. Също като във филма за тримата призраци. Той въодушевено извика: — Супер си, шефе!

Уил потръпна и с накуцване се отправи към канцеларията си. Включи електрическата кафеарка и седна зад бюрото си. През остъклената стена видя как Джими прибра метлата, загаси флуоресцентното осветление и облече тежкото си палто.

Шишкото се облегна назад и се замисли.

Убеден бе, че през всичките тези години е оцелял благодарение на ума си, защото винаги изпреварваше събитията. Никога не се бе отличавал с физическа красота. От малък беше пълен и с разклатено здраве. Като дете боледува от скарлатина, последвана от лека форма на детски паралич — оттогава дясната му ръка не беше съвсем наред. В юношеската възраст непрекъснато му излизаха циреи, а когато навърши четирийсет и три, лекарят откри под мишницата му някакъв

тумор, който за щастие се оказа доброкачествен. Въпреки това след операцията Уил прекара на легло цялото лято и на гърба му се появиха рани от залежаването. Година по-късно замалко не умря от двойна пневмония. А сега го измъчваше диабет и задух. Но разумът му винаги е бил наред и му помагаше да предвижда всичко.

Ето защо тази вечер се замисли за Арни. Навярно онова, което му бе харесало в Кънингам, бе приликата му с юношата Уил Дарнъл. Арни не беше болнав, но лицето му беше покрито с пъпки, никой не го обичаше и бе единак — черти, характерни за Дарнъл на младини.

Освен това Кънингам беше умен.

Дарнъл се притесняваше единствено от колата му. От тази странна кола.

— Лека нощ, мистър Дарнъл! — извика Джими.

Поколеба се и плахо добави:

— Честита Коледа!

Уил му махна с ръка и младежът си отиде. Шишкото с мъка се надигна от стола си, извади бутилката коняк от шкафа и я сложи до кафеварката. Сетне отново седна и се залови да си припомни събитията по хронологичен ред.

Август: Кънингам докарва някакъв напълно скапан плимут, модел '58 и го паркира в двайсета клетка. Колата изглежда позната на Дарнъл и то с основание — оказва се, че това е плимутът на Роли Льобей. Арни няма представа (пък и не бива да знае), че едно време Роли Льобей също работеше за Дарнъл и често пътуваше до Олбъни, Бърлингтън или до Портсмут... Но през онези отдавна отминали дни Уил притежаваше кадилак, модел '54. Различни коли, но с еднакви багажници с двойни дъна, където криеха цигарите, наркотиците, алкохола и оръжието. По онова време никой, с изключение на джазовите музиканти от Ню Йорк не беше чувал за кокаина.

Краят на август: Репертън и Кънингам се сбиват и Дарнъл изгонва Бъди — писнало му е от този хвалипръцко, който непрекъснато налита на бой. Поведението му отблъсква клиентите, а докато кара „стоката“, често го глобяват за превишена скорост. Достатъчно е някое любопитно ченге да претърси багажника и всички ще попаднат в затвора. Не че Уил се бои да отиде в пандиза — не и в Либъртивил — но ще е лошо за бизнеса. Имаше време, когато не му пукаше за хорското мнение, но сега беше различно.

Стана, наля си кафе, добави капачка коняк, поколеба се и си наля още една. Настани се удобно на стола, извади пура от вътрешния джоб на сакото си, нерешително я огледа и я запали. Майната ти, задух! Дано се задавиш!

Обгърнат от ароматния дим на пурата, с чашата кафе с коняк пред себе си, Дарнъл огледа тъмния, тих гараж и отново се замисли.

Септември: Хлапакът го моли за лепенка за изкаран технически преглед и за временен номер, защото иска да заведе гаджето си на някакъв футболен мач. Дарнъл се съгласява — по дяволите, имало е време, когато продаваше лепенките по седем долара парчето, без дори да погледне на какви коли ги поставят. Освен това, автомобилът на хлапака изглежда наред — все още е доста очукан и шумен, но общо взето ремонтът му е привършен. Арни се е справил отлично с реставрацията.

И точно това е дяволски странно, като се има предвид, че никой не го е виждал да работи по колата.

О, прави малки поправки тук-там: сменил е крушките на габаритите, също и гумите. Безспорно момчето разбира от коли. Един ден Уил си седи точно в този стол и го наблюдава как сменя тапицерията на задната седалка. Но никой не го е виждал да работи по колата, която беше напълно съсипана, когато в края на лятото за пръв път докара колата в гаража. Не го бяха виждали да изчуква и да обработва с кит ламарините на купето, въпреки че отначало плимутът беше целият надупчен и ръждясал, а сега изглеждаше като нов.

Дарнъл знаеше мнението на Джими Сайкс, защото веднъж го бе попитал. Джими смяташе, че Арни работи през нощта, когато в гаража няма никой.

— Ако е така, месеци наред не си е лягал нощем — изрече шишкото на глас и го побиха тръпки, въпреки коняка и кафето. Може би Джими е прав. Защото денем Кънингам не прави нищо, освен да слуша онази тъпа радиостанция и да се преструва, че работи.

„Предполагам, че върши голямата работа нощем“ — бе казал наивният Джими с убедеността на дете, което обяснява как дядо Коледа влиза през комина и как добрата фея е сложила монета под възглавницата му. Уил не вярваше в съществуването на дядо Коледа, нито на добрата фея, както не вярваше, че Арни е ремонтира Кристин през нощта.

Още два факта непрекъснато се мяркаха в съзнанието му, като търкалящи се бiliarдни топки.

Първо, преди да мине техническия преглед, Кънингам често караше колата си из огромното автомобилно гробище, зад гаража. Бавно обикаляше по тесните алеи между хилядите ръждясали коли, движейки се с десетина километра в час. Неизменно излизаше с колата си след мръкване, когато гаражът опустяваше. Кръжеше около огромния кран с кръгъл електромагнит и около пресата за коли. Веднъж Дарнъл го попита какво прави, а момчето отговори, че проверява реглажа. Малкият не го биваше за лъжец — кой проверява реглажа, като се движи със скорост десет километра в час?

Ето с какво се занимаваше Кънингам, след като всички си отиваха. Нощната му работа се състоеше в обикаляне на автомобилното гробище, докато фаровете му осветяваха купищата старо желязо.

Второ, Уил се притесняваше от милометъра на Кристин, който навиваше обратно. Самият Кънингам му обърна внимание на това, като лукаво се усмихна. Сподели, че милометърът връща с около пет мили на всяка действително измината. Въпреки че от години се занимаваше със стари коли, Уил беше смаян. Самият той бе превъртал милометрите на безброй коли (да не говорим за натъпкването на трансмисиите със стърготини, за да се заглуши предсмъртния им вой и изсипването на кутии овесено брашно в безнадеждно прогнили радиатори, за да се запушат временно дупките им), но никога не бе виждал милометър, който навива обратно от само себе си. Когато каза на Арни, че това е невъзможно, момчето се усмихна някак особено и рече, че е ужасно хитър номер.

Уил си помисли: „Вярно, че е номер и то страхотен!“ Двете бiliarдни топки лениво се удариха и се изтърколиха в различни посоки.

„Страхотна кола, нали? Поправи я като на магия.“

Уил не вярваше в дядо Коледа и в добрата фея, но бе готов да приеме съществуването на свръхестествени явления, които практичният човек би могъл да използва. Негов приятел, който живееше в Лос Анджелис твърдеше, че видял призрака на жена си преди голямото земетресение през шейсет и седма. Уил му повярва (въпреки че щеше да изпита съмнение, ако приятелят му разказваше

историята, за да извлече някаква полза). Друг негов приятел, строителен работник, на име Куинт Иънгърман, съзрял отдавна починалия си баща до болничното си легло, след като паднал от четвъртия етаж на строяща се сграда.

Както повечето хора, Уил бе слушал доста подобни истории. Но като здравомислещ човек нито им вярваше, нито се съмняваше в тях, освен ако разказвачът очевидно бе смахнат. Предпочиташе да ги класира в нещо като „открито досие“, защото никой не знаеше откъде идват хората когато се раждат, и къде отиват след смъртта си. Унитариянските проповедници, възкръсналите последователи на Исус, папите и всичките учени на света не биха могли да убедят Уил в обратното. Някои хора откачаха на темата „свръхестествено“, но това не означаваше нищо. Уил Дарнъл предпочиташе да класира подобни истории в „откритото досие“, защото досега не се бе сблъсквал с нищо свръхестествено и необяснимо.

Но ето че за пръв път му се случваше.

Ноември: Репертън и симпатичните му приятели смазват колата на Кънингам. Когато я докараха в гаража, тя изглеждаше така, сякаш е попаднала под товарен влак. Дарнъл я поглежда и си казва: „От това вече не става кола!“

В края на месеца Уелч загива на магистралата.

Декември: Появява се Джънкинс, детектив от щатската полиция, започва да си пъха носа навсякъде и да слухти. Идва в гаража и разговаря с Кънингам; после се появява в деня, когато Арни отсъства и подпитва защо момчето лъже за щетите, които Репертън и останалите му приятели (между които покойният и непрежалим Питър „Мучи“ Уелч) са нанесли на плимута. „Защо се обръщате към мен? — пита го Дарнъл, докато се задъхва и кашля, обгърнат от дима на пурата си. — Разговаряйте с момчето, шибаният плимут е негов, не мой. Аз просто държа гаража, където работниците поправят таратайките си, за да нахранят семействата си.“

Джънкинс търпеливо слуша бърборенето му. Известно му е, че Уил Дарнъл се занимава с много други неща, освен с гаража на самообслужване и с автомобилното гробище. Уил знае, че това е известно на полиция и не се страхува.

Ченгето запалва цигара и казва: „Питам вас, защото вече разговарях с момчето и то не пожела да ми каже нищо. По едно време

усетих, че е изплашено до смърт, но после се съвзе и млъкна като риба“.

Дарнъл се обажда: „С една дума, подозирате, че той прегазил Уелч?“

Джънкинс го прекъсва: „Не съм казал това. Родителите му твърдят, че е бил вкъщи по време на произшествието и съм сигурен, че не лъжат, за да го прикриват. Но Мучи Уелч е бил сред хората, които смазаха колата му, освен това съм убеден, че Арни омаловажава повредите. Не мога да разбера защо го прави, но това направо ме влудява.“

„Много съжалявам“ — казва Дарнъл, но по гласа му личи, че изобщо не му пука.

Ченгето отново го пита: „Много ли беше повредена колата, мистър Дарнъл? Моля ви да ми кажете.“

А Уил изрича първата и единствена лъжа по време на разпита: „Изобщо не ми направи впечатление.“

Беше му направило впечатление и още как! Знаеше защо Арни лъже и полицаят също би го разбрал, ако истината не бе толкова очевидна, че той съзнателно я отминаваше. Кънингам лъжеше, защото пораженията бяха ужасяващи, много по-страшни, отколкото ченгето можеше да си представи. Онези негодници не само бяха смазали колата, а направо я бяха унищожили. Арни лъжеше, защото никой не го е виждал да работи по колата, след като влекачът я докара в гаража, а сега Кристин бе като нова — дори изглеждаше по-добре от преди.

Кънингам излъга ченгето, защото истината беше невероятна.

— Невероятна — произнесе Дарнъл на глас и изпи останалото в чашата кафе. Хвърли поглед към телефона, посегна към него но отдръпна ръка. Трябваше да се обади, но първо ще подреди мислите си.

Единствено той (с изключение на Кънингам) разбираше колко невероятно бе възстановяването на колата. Джими беше малоумен, а другите клиенти идваха и си отиваха — не бяха от постоянните посетители. Въпреки това мнозина от тях коментираха фантастичната работа на Кънингам. Повечето използваха думата „невероятно“, неколцина изглеждаха разтревожени. Един от тях бе Джони Помбертън, който се занимаваше с търговия на употребявани камиони и в продължение на цяла седмица се опитваше да поправи някаква

стара боклукчийска кола. Джони разбираше от автомеханика повече от когото и да е в Либъртивил, дори в цяла Пенсилвания. Той сподели с Уил без всякакви заобикалки, че не може да повярва на очите си като гледа Кристин. Каза още, че му прилича на черна магия и кисело се засмя. Дарнъл се престори, че не го разбира. След няколко секунди старецът поклати глава и си тръгна.

Уил седеше в канцеларията си и се взираше в гаража, който бе необичайно тих както винаги преди Коледа. Каза си (не за пръв път), че повечето хора биха приели като чиста монета всичко, което са видели (каквото и да е то). „Сигурно са прави — каза си шишкото. — Няма свръхестествени и аномални явления; щом нещо се е случило, то не може да се отрече.“

* * *

Дочу гласа на Джими Сайкс: „Като на магия“, след това този на Джънкинс: „Убеден съм, че лъже, но не знам защо“.

Отвори чекмеджето на бюрото си, което притисна огромния му търбух и извади бележника си. Разлисти го и откри записано с разкривения му почерк: „Кънингам. Шахматен турнир. «Шератън» — Филадельфия. 11 — 13 декември.“

Позвъни на „Справки“, взе номера на хотела и го набра. Сърцето му се разтупка, докато чакаше от рецепцията да вдигнат слушалката.

Като на магия...

— Ало? Хотел „Шератън“, Филадельфия.

— Здравейте — каза Уил. — Струва ми се, че във вашия хотел се провежда шахматен тур...

— Да, сър, на Северните щати — прекъсна го чиновникът. По гласа му личеше, че е много млад.

— Обаждам се от Либъртивил, Пенсилвания. При вас е отседнал ученик от местната гимназия, участник в турнира — казва се Арни Кънингам. Бих искал да говоря с него, ако е там.

— Един момент, сър. Сега ще проверя.

В слушалката се дочу изщракване.

Уил се облегна назад във въртящия се стол и зачака. Стори му се, че изминаха часове, въпреки че стрелката на секундарника обиколи

само веднъж циферблата на стенния часовник. Каза си: „Положително не е в хотела. Ако е там, ще си изям...“

— Ало? — Гласът бе младежки, някак си войнствен и едновременно предпазлив, но безсъмнено принадлежеше на Кънингам. Уил безкрайно се изненада, но беше прекалено опитен, за да се издаде.

— Здравсти, Кънингам. Обажда се Дарнъл.

— Уил, ти ли си?

— Да.

— Какво има? Защо се обаждаш?

— За да разбера как върви турнира, момче.

— Вчера спечелих, а днес завърших наравно. Играх скапано — просто не можах да се съсредоточа. Какво има?

Да, безсъмнено беше гласът на Кънингам. Уил, за когото обаждането без предварително измислено обяснение бе равнозначно да излезе гол на улицата, побърза на каже:

— Имаш ли писалка, момче?

— Да.

— Тогава си запиши: на „Норт Броуд Стрийт“ има магазин за авточасти. Можеш ли да отидеш дотам и да провериш какви гуми предлагат?

— Регенерирани ли?

— Не, нови.

— Добре, ще отида. Утре съм свободен от дванайсет до три следобед.

— Чудесно. Потърси Рой Мъстингера и му кажи, че аз те изпращам.

— Кажи ми името по букви.

Уил му го продиктува, сетне момчето попита:

— Това ли е всичко?

— Да... Надявам се да изгубиш всички партии.

— Има да чакаш — отвърна Арни и се засмя. Уил се сбогува и затвори телефона.

Безсъмнено Кънингам се намиреше във Филадельфия, на петстотин километра от Либъртивил.

Кому би дал резервните ключове от колата?

На приятелчето си Гилдър.

Точно така! Само че Гилдър беше в болницата.

На гаджето си.

Но Арни бе споменал, че момичето няма шофьорска книжка.

На някой друг.

Само че нямаше на кого. Кънингам беше близък единствено с Уил и въпреки това никога не му бе предложил резервните ключове.

Като магия...

По дяволите!

Уил се намести в стола си и извади нова пура. Когато я запали и постави грижливо отрязания ѝ край в пепелника, той замислено се загледа в дима, който се виеше към тавана. Не му хрумна никакво обяснение. Кънингам беше във Филадельфия — заминал бе с училищния автобус, но колата му я нямаше. Джими Сайкс я беше видял да излиза от гаража, но не беше забелязал кой я кара. Уил се питаше какво означава всичко това.

Постепенно мисълта му се отклони. Спомни си за последната си година в гимназията, когато му бяха поверили главната роля в пиесата, поставена от абитуриентите. Играеше мисионера, тласнат към самоубийство от проститутката Сади Томпсън, чиято душа се опитваше да спаси.^[1]

Изпълнението му пожъна огромен успех. Това бе единственият му звезден миг в гимназията, тъй като не беше спортист, нито добър ученик. Всъщност това бе най-прекрасното събитие от младостта му. Израснал бе в потискаща обстановка: баща му беше пияница, майка му — отрудена женица, а брат му — хаймана, загинал на фронта по време на Втората световна война.

Уил си спомни за единственото си гадже — невзрачна блондинка на име Уанда Хоскинс, чието бледо лице беше обсипано с безброй лунички, увеличаващи броя си от августовското слънце. Сигурно щеше да се ожени за нея, защото Уанда бе едно от четирите момичета, които Уил беше чукал (без да се броят проститутките). Тя беше и единствената му любов, но той се питаше дали изобщо има такова чувство — подобно на свръхестествените явления, за които бе чувал, но не бе виждал, можеше само да се съмнява в съществуването на любовта, без да го отрича. Но бащата на Уанда служеше в армията и когато момичето навърши петнайсет, година преди да влезе във възрастта, когато децата престават да се подчиняват на родителите си, преместиха баща ѝ в Уичита и това бе краят.

Уил си спомни, че когато се целуваха през далечното лято на хиляда деветстотин трийсет и четвърта, червилото на Уанда ухаеше на пресни малини. По онова време той все още бе кльошав, амбициозен юноша. Всяка нощ при мисълта за ароматното червило на Уанда, ръката му намираще набъбналия му член... и още преди момичето да се съгласи да му се отдаде, телата им вече страстно се бяха сливали в сънищата на Уил. В съня му се бяха любили до забрава в тясното му, окъсано детско креватче.

Сега, припомнил си страстните часове с Уанда, Дарнъл престана да мисли и засънува как отново държи в прегръдките си момичето.

Три часа по-късно се събуди от неспокойната си дрямка. Сепна се изведнъж, защото вратата на гаража шумно се повдигна и осветлението се включи — не неоновото, а двеставатовата крушка, поставена над входа.

Той спусна на пода изтръпналите си крака. В плътта му се забиха хиляди иглички, които му помогнаха напълно да се събуди.

Кристин бавно влезе в клетката си.

Дарнъл реши, че все още сънува, и изгледа колата с безразличието на човек, насила изтръгнат от съня си. Седеше зад бюрото си, подпрял тлъстите си ръце върху надраскания регистър и тъпо се взираше в нея.

Двигателят форсира веднъж-два пъти, от ауспуха изригна синкав дим.

Сетне моторът изгасна.

Уил Дарнъл седеше неподвижно зад бюрото си.

Вратата му беше затворена, но както винаги вътрешният телефон между канцеларията и огромния гараж беше включен. Той бе помогнал на Уил да разбере за започването на боя между Репертън и Кънингам в онзи августовски ден. Сега се чуваше само цъкането на охлаждащ се двигател.

Никой не излезе от Кристин, пък и не би могъл, защото колата беше празна.

Причисляваше подобни случаи към „Окритото досие“, тъй като досега не се бе сблъсквал с нищо свръхестествено, но ето че сега му се случваше...

Беше видял Кристин да преминава през гаража и да влиза в клетката си. По-късно експертите, занимаващи се със случая щяха да

кажат: „Свидетелят признава, че задрямал, след което заспал и засънувал онова, което твърди, че е видял вероятно не е нищо друго, освен продължение на съня му. Очевидно, някакъв външен стимул е предизвикал спонтанната поява на въображаеми образи...“

Да, можеха да твърдят това, точно както Уил можеше Да се люби насън с петнайсетгодишната Уанда Хоскинс, но истината бе, че Уил Дарнъл беше шейсет и една годишен здравомислещ човек, лишен от романтично въображение.

Действително беше видял плимута на Кънингам да преминава през пустия гараж и да влиза в обичайната си клетка. воланът се въртеше сам. Беше видял фаровете да изгасват и бе чул изключването на осемцилиндровия двигател.

Дарнъл се вдигна от стола си и му се стори, че внезапно се е озовал в състояние на безтегловност. Поколеба се, отиде до вратата на канцеларията, отново се поколеба и я отвори. Прекоси гаража между паркираните в редици коли и застана пред клетка 20. Стъпките му отекваха по цимента, сетне замряха в тишината.

Внимателно огледа колата. Боядисаното ѝ в червено и бяло купе блестеше, по него не се виждаше дори петънце ръжда. Предното стъкло бе чисто, нямаше и драскотина от случайно отхвъркнало камъче.

Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе от стичането на разтопения сняг от калниците. Уил докосна капака. Беше топъл.

Натисна дръжката на вратата на шофьора и тя се отвори. Лъхна го уханието на нова кожена тапицерия, същевременно му се стори, че долавя и друга, по-неприятна миризма. Той вдъхна дълбоко, но не можа да определи на какво му мирише. Кой знае защо си помисли за изгнила ряпа в кофата за смет и сбръчка нос от отвращение.

Приведе се и огледа таблото. Ключовете ги нямаше. Милометърът показваше 52 107,8.

Изведнъж стартерът се превъртя от само себе си от акумулатор на старт. Топлият двигател веднага включи и заработи равномерно.

Сърцето на Уил подскочи, той усети, че се задушава. Втурна се обратно към канцеларията си, докато се опитваше да си поеме дъх, отвори чекмеджето на бюрото и трескаво затърси аспиратора, който винаги държеше там. Пискливото му дишане напомняше вой на зимен

вятър, промъкващ се под входна врата. Лицето му беше добило пръстен цвят. Пръстите му машинално се вкопчиха в гърлото му.

Двигателят на Кристин отново изгасна. Настъпи тишина, нарушавана единствено от цъкането на изстиващ метал.

Уил откри аспиратора, пъкна го дълбоко в гърлото си, натисна копчето и вдъхна дълбоко. Лека-полека изчезна чувството, че върху гърдите му е изсипана цяла количка със сгурия. Той се отпусна на въртящия се стол и с облекчение дочу познатото изскърцване на пружините. Сетне покри лицето си с ръце.

Нищо свръхестествено... досега.

Но ето че се бе сблъскал с необяснимото.

Никой не караше колата. Беше влязла в гаража без да бъде управлявана от шофьор, а от вътрешността и лъхаше на изгнила ряпа.

Въпреки че беше изплашен до смърт, Уил започна да крои планове как да се възползва от видяното.

[1] Става дума за драматизация по разказа „Дъжд“ от Съмърсет Моъм. — Б. пр. ↑

4. ПРЕЛОМЪТ

*Слушай, мистър, искам жълт автомобил
с гюрук подвижен, марка „Де Вил“;
с колела огромни и с гуми отлични,
с волан и със спирачки автоматични;
искам телевизор и двигател мощен,
телефон и радио с къси вълни,
за да разговарям нощем
с гаджето си до зори.
Чък Бери*

Овъглените останки от камарото на Бъди Репертън бяха открити в сряда следобед от един от пазачите на парка. Някаква старица, която живеела със съпруга си в градчето Ъпър Скуонтик, се бе обадила на охраната. Старата дама страдала от артрит и понякога не можела да заспи от болка. Предишната нощ ѝ се сторило, че вижда пламъци откъм южната врата на парка. По кое време? Старицата смяташе, че е било към десет и четвърт, защото гледала филма по телевизията, а той току-що бил започнал.

В четвъртък на първата страница на либъртивилския „Кистоун“ се появи снимка на изгорялата кола, а заглавието над нея оповестяваше: „Трима загинали при автомобилна катастрофа в парка «Скуонтик хилс»“. Вестникът цитираше думите на щатски полицаи, според когото „катастрофата станала в резултат на голямото количество алкохол, поето от водача — завързаната фраза означаваше, че в изгорялата кола били открити повече от половин дузина бутилки от долнопробното вино, смесено с плодов сок, продавано под търговското название «Тексаски шофьор».“

Новината потресе всички ученици от либъртивилската гимназия. Обикновено младежите много трудно приемат неприятния факт, че са смъртни. Смъртта на съучениците им ги разтърси още повече, защото

произшествието се бе случило по време, когато всички бяха празнично настроени.

Арни Кънингам беше потиснат и изплашен от смъртта на трите момчета. Отначало бе загинал Мучи, а сега — Бъди, Ричи Трелони и Боби Стантън, глупавият първокурсник, когото Арни изобщо не познаваше. Но какво е правил тъпият „заек“ в компанията на тези хулигани? Нима не е знаел, че влиза в бърлогата на звяра, въоръжен с воден пистолет? Трудно му беше да приеме разпространявания из гимназията слух, че Бъди и приятелчетата му здравата се наквасили още по време на баскетболния мач, качили се в колата и продължили да пият, докато накрая ги постигнала зла участ.

Кой знае защо имаше чувството, че по някакъв начин е причинил смъртта им.

След скарването им Лий бе престанала да му говори. Арни не ѝ се обади, отчасти от гордост, отчасти от срам. Искаше му се тя първо да го потърси, и нещата помежду им да бъдат както... преди.

„Преди какво? — прошепна някакъв вътрешен глас. — Ами преди тя да се задави и за малко да умре в колата ти. Преди да удариш онзи младеж, който спаси живота ѝ.“

Но Лий искаше от него да продаде плимута. А това бе напълно невъзможно, нали? Нима би могъл да го стори, след като му бе струвала толкова време, усилия и... дори сълзи?

Така или иначе бе приключил с Лий и не искаше да мисли за нея. Денят му се стори безкраен, най-сетне се разнесе последният звънец. Той излезе на паркинга, или по-скоро изтича навън и побърза да се качи в Кристин.

Седна зад волана и задиша на пресекулки, докато наблюдаваше как първите снежинки бавно се спускат върху блестящия капак. Порови в джобовете си, извади ключовете и запали колата. Двигателят равномерно забръмча и той потегли; гумите изскърцаха върху отгъпкания сняг. Каза си, че рано или късно трябва да постави вериги, но всъщност Кристин като че нямаше нужда от тях. Никога досега не беше карал кола с такава голяма тяга.

Завъртя копчето на радиото и го настрои на WDIL. Шеб Уоли пееше „Моравият човекоядец“. Забавните думи на песента най-сетне го накараха да се усмихне.

Винаги, когато седнеше зад волана на Кристин, животът му се струваше поносим, започваше да забравя проблемите си. Естествено, беше шокиран от новината за смъртта на Репертън, Трелони и на малкия лайнар; навярно бе съвсем естествено да се почувства виновен, тъй като ги ненавиждаше заради онова, което бяха сторили на него и на колата му. Но нали по време на катастрофата той беше във Филадельфия? Нямахше нищо общо с нея. Направо бе невъзможно.

Просто се чувстваше потиснат. Денис все още беше в болницата. Лий се държеше глупаво — сякаш на Кристин ѝ бяха поникнали ръце и беше натикала парчето месо в гърлото ѝ. А днес беше напуснал шахматния клуб.

Може би най-тревожна беше реакцията на председателя на клуба, мистър Слоусън, който дори не се опита да го разубеди. Заеквайки, Арни му заяви, че напоследък няма никакво време и му се налага да се откаже от всякакви развлечения. Мистър Слоусън кимна и отговори: „Добре, Арни. Но ако размислиш, не забравяй, че сме тук, в стая № 30.“ После го изгледа с безцветните си очи, които изглеждаха големи като яйца зад дебелия стъкла на очилата му. На Арни му се стори, че в тях се чете... укор.

Хич не му пука. Важното бе, че учителят дори не се бе опитал да го разубеди. Поне трябваше да опита, защото Арни бе най-добрият шахматист в либъртивилската гимназия и Слоусън го знаеше. Ако го бе помолил, Арни може би щеше да промени решението си. В действителност разполагаше с малко повече време, откакто Кристин беше... беше...

Какво?

... отново ремонтирана. Ако мистър Слоусън бе казал „Хей, Арни, не бързай, дай да помислим, ти действително си ни необходим...“, ако мистър Слоусън беше казал нещо подобно, Арни може би щеше да промени решението си. Но глупавият дъртак бе изрекъл само: „Ако размислиш, ние сме тук, в стая 30“ и бе надрънкар още куп глупости. Шибаният му лайнар — и той беше като всички останали. Не по вина на Арни либъртивилският шахматен клуб не се класира на полуфиналите — самият той беше спечелил четири партии и положително щеше да победи на финала, ако му бяха дали възможност. Виновни бяха онези лайнари Бари Колсън и Майк Хикс,

които загубиха и двамата бяха шахматисти толкова, колкото Казабланка беше името на някаква безалкохолна напитка...

Арни извади парче дъвка, махна обвивката ѝ и я смачка на топче, сетне го запрати право в торбата за смет, окачена под пепелника на Кристин. „Право в задника на малката курва“ — промърмори той и се ухили. Усмивката му беше невесела и някак си жестока. Очите му неспокойно се стрелкаха встрани, сякаш очакваше да се сблъска със свят, пълен с откачени шофьори, тъпи пешеходци и общо взето населен с идиоти.

Безцелно кръстосваше с колата из Либъртивил, обзет от мрачните си мисли, които му действаха странно успокояващо. Радиото непрекъснато свиреше, този път отдавна забравени инструментални мелодии: „Бунтовникът“, „Страхотен уикенд“, „Телевизионна звезда“ и „Ръмжене“ на великия Линк Рай. Гърбът го понаболяваше, но поносимо. За миг снегът се усили и го обгърна бяла пелена. Той включи фаровете, но след миг снегът престана, облаците се разсеяха и през тях надникна студеното зимно слънце.

Арни продължи да обикаля.

Внезапно се изтръгна от размислите си — точно когато му бе хрумнало, че Репертън напълно си го е заслужил, и с огромно учудване осъзна, че минава шест, а наоколо е паднал мрак. От лявата му страна проблеснаха зелените звездички върху неоновата реклама над пицарията на Джино. Спря колата и излезе навън. Понечи да прекоси улицата, но си спомни, че е забравил ключовете на таблото.

Отвори вратата и се наведе да ги вземе. Изведнъж го лъхна отвратителната воня, за която говореше Лий и която той се бе престорил, че не усеща.

Но сега тя изпълваше вътрешността на Кристин, сякаш се бе появила след излизането му — смрад на развалено месо, която накара очите му да се насълзят, а гърлото му да се свие. Сграбчи ключовете и разтреперан се изправи, сетне ужасено се втренчи в Кристин.

„Арни, усетих миризма. Отвратителна воня на гнило... сигурно знаеш какво имам предвид...“

„Не, нямам представа. Навярно си въобразяваш“.

Но в такъв случай и той си въобразяваше. Арни рязко се извърна и хукна към пицарията, сякаш го преследваше самият дявол.

Поръча си пица, въпреки че изобщо не беше гладен, смени няколко монети за телефона и влезе в кабинката до джубокса, от който се разнасяше някакво непознато модерно парче.

Първо позвъни вкъщи. Обади се баща му — гласът му бе странно безжизнен. Никога досега Арни не го беше чувал да говори така и безпокойството му нарасна. Гласът на Майкъл звучеше също като този на мистър Слоусън. Стори му се, че сънува кошмар. Край остъклената будка бавно се носеха непознати хора, подобно на отвързани балони, върху които някой бе нарисувал с флумастер човешки лица.

„Лайнари! — помисли си без всякаква връзка той. — Шайка скапани лайнари!“. Сетне неуверено поде:

— Ало, татко... Виж, хм... като че загубих представа за времето. Извинявай.

— Няма значение — монотонно изрече Майкъл и Арни почувства как тревогата му прерасна в страх. — От гаража ли се обаждаш?

— Не, от пицарията на Джино. Татко, какво ти е? Гласът ти звучи особено.

— Всичко е наред. Просто току-що изхвърлих изстиналата ти вечеря, майка ти отново плаче в спалнята, а ти си хапваш пица. Колкото до мен, аз се чувствам страхотно. Е радваш ли се на колата си, Арни?

Момчето се опита да проговори, но от гърлото му не се изтръгна нито звук. Едва след няколко секунди успя да продума:

— Татко, мисля, че не е честно.

— Изобщо не ме интересува какво смяташ за честно — промълви Майкъл. — Може би отначало поведението ти донякъде беше оправдано. Но от месец насам си се превърнал в човек, когото изобщо не разбирам. Освен това става нещо и не мога да проумея точно какво. Майка ти също усеща промяната в теб и това ѝ причинява мъка. Знам, че отчасти и тя има вина, но това не облекчава болката ѝ.

— Просто изгубих представа за времето! — извика Арни. — Престани да правиш от мухата слон.

— Навярно си обикалял из улиците с колата?

— Да, но...

— Забелязах, че в тези случаи забравяш колко е часът. Ще се прибереш ли вкъщи тази вечер?

— Да, ще си дойда рано — отвърна момчето и навлажни устните си с език. — Първо трябва да се отбия в гаража и да съобщи на Уил какво съм свършил от поръчката му във Филадельфия...

— Извини ме, но това също не ме интересува — с ледена учтивост изрече Майкъл. Гласът му бе много особен.

— О! — тихо възкликна момчето. В този момент действително се изплаши, побиха го тръпки.

— Арни?

— Какво?

— Ще ми обясниш ли какво става?

— Не те разбирам.

— Престани да се преструваш. Днес онзи детектив дойде в университета. Разговаря и с Реджина и тя е много разстроена. Не мисля, че полицаят я нервира нарочно, но...

— Е, какво искаше този път? — напрегнато попита момчето. — Какво искаше този мръсник? Ще го...

— Какво ще му направиш?

— Нищо. — Арни преглътна, стори му се, че в гърлото му е заседнала буца пръст. — Какво искаше?

— Питаше за Репертън и за другите две момчета. Да не мислиш, че се интересуваше от геополитическата ситуация в Бразилия?

— Но Репертън е загинал при катастрофа! — възкликна Арни. — За Бога, какво общо имате вие с мама?

— Нямам представа. — Майкъл Кънингам замълча, сетне попита:

— А ти?

— Откъде мога да знам за катастрофата! — изкрещя Арни. — Бях във Филадельфия и играх шах, не... не... — той се запъна и млъкна.

Баща му произнесе с гробовния си глас:

— Питам те за последен път — какво става?

Арни си спомни за миризмата, за отвратителната воня на гнило, видя как Лий се задавя, вкопчва пръсти в гърлото си, лицето ѝ започва да посинява. Опитал се бе да я удари по гърба, защото така се постъпва с хора, задавили се от храна. Методът на Хаймлих все още е

непознат, освен това тя трябваше да умре по този начин, но не в колата... а край шосето... в прегръдките му...

Затвори очи, зави му се свят, почувства, че му прилошава.

— Арни?

— Нищо не става — процеди той през стиснати зъби, без да отваря очи. — Просто прекалено много хора се заяждат с мен, защото най-сетне притежавам нещо и съм го постигнал със собствени усилия.

— Както искаш — произнесе баща му със същия безразличен тон, напомнящ гласа на мистър Слоусън. — Ако решиш да споделиш нещо, аз съм на твое разположение — винаги съм бил, въпреки че едва ли съм съумял да ти го докажа. И не забравяй да целунеш майка си когато се прибереш.

— Непременно. Слушай, Май...

Щрак.

Момчето стоеше в кабинката и с недоумение се взираше в слушалката. Не се чуваше дори сигнал, защото това бе скапана... шибана телефонна кабина.

Бръкна в джоба си изсипа всичките си пари върху металната поличка. Изрови монета от десет цента, за малко не я изпусна, после успя да я пъкне в процепа. Гадеше му се, като че бе слънчасал. Имаше чувството, че много умело са го измамили.

Набра по памет номера на Лий. Обади се майка ѝ и моментално го позна. Мелодичният ѝ и дори сексапилен глас, който сякаш подканваше: „Ела по-близо, непознати човече“ незабавно се промени, стана суров. Тонът ѝ подсказваше, че що се отнася до нея, Арни е проиграл последния си шанс.

— Лий не желае да разговаря с теб, нито да те вижда.

— Моля ви, мисис Кабът, позволете ми само да...

— Смятам, че направи достатъчно — ледено произнесе Натали Кабът. — Онази вечер Лий се прибра много разстроена и оттогава почти непрекъснато плаче. Сигурна съм, че е преживяла нещо ужасно и се моля на Бога да не е това, което подозирам. Аз...

Арни усети, че го напушва истеричен смях. Лий за малко щеше да умре от задушаване, е майка ѝ смяташе, че се е опитал да я изнасили.

— Мисис Кабът, непременно трябва да говоря с нея!

— Съжалявам, но е невъзможно.

Момчето трескаво се мъчеше да измисли някакъв аргумент, който би му помогнал да се „промъкне покрай дракона, охраняващ принцесата“. Чувстваше се като търговски пътник, опитващ се да се добере до господарката на дома. Не му хрумна нищо и си каза, че от него ще излезе скапан амбулантен търговец... Отново ще чуе изщракването, последвано от пълна тишина.

Внезапно усети, че слушалката премина в други ръце. Мисъс Кабът остро запротестира. Лий ѝ отвърна нещо, но той не можеше да долови думите им. Сетне чу гласа на момичето:

— Арни?

— Здравей, Лий. Просто исках да ти кажа колко съжалявам за...

— Сигурна съм — отговори момичето. — Приемам извиненията ти. Но няма... не мога повече да излизам с теб. Освен ако всичко се промени.

— Не искам от мен прекалено много — прошепна момчето.

— Нямам... — внезапно гласът ѝ стана по-остър и леко заглъхна, явно бе отдалечила слушалката.

— Мамо, престани да ми висиш на главата!

Мисис Кабът гневно промърмори нещо, настъпи тишина, след секунда Лий продължи:

— Нямам какво повече да ти кажа, Арни. Знам, че звучи налудничаво и все пак съм сигурна, че онзи ден Кристин се опита да ме убие. Казвам си, че е невъзможно, но случилото се не ми дава покой. Разбери, че изцяло си обсебен от...

— Лий, извини ме за грубостта, но говориш абсолютни тъпотии. Кристин е просто кола! Ако не разбираш, ще ти го произнеса по букви: „К-о-л-а“. Няма нищо...

— Да — прекъсна го момичето и по гласа му пролича, че всеки момент ще избухне в сълзи. — Действително те е обсебила и предполагам, че никой не може да ти помогне, ако самият ти не пожелаеш да се освободиш.

Изведнъж болката в гръбнака му се пробуди и запулсира, сетне постепенно обзе цялото му тяло. Железен обръч стегна главата му.

— Нима не съм права, Арни?

Той не отговори, не беше в състояние да отвори уста.

— Моля те, продай я — промълви Лий. — Прочетох във вестника за онзи Репертън и...

— Какво общо има това с мен? — прегракнало възкликна Арни.
— Било е нещастен случай.

— Не знам какво е било и не искам да науча. Но вече не се боя за нас двамата, а за теб! Страхувам се за теб! По-добре да... не, непременно трябва да продадеш колата.

Момчето прошепна:

— Само не ме изоставяй, Лий.

Сега гласът ѝ прозвуча още по-несигурно, навярно вече плачеше:

— Обещай ми, Арни. Обещай ми и го направи. После... после ще видим. Обещай ми, че ще се отървеш от проклетата кола — единствено за това те моля.

Арни притвори клепачи и си представи как Лий се прибира от училище, а на ъгъла със запален мотор стои Кристин. И я чака.

Побърза да отвори очи, сякаш бе видял призрак.

— Не мога да го направя.

— В такъв случай няма какво повече да говорим.

— Има! Има! Моля те...

— Не! Дочуване, Арни. Ще се видим в училище.

— Лий, почакай...

Щрак. Настъпи тишина.

Обзе го зашеметяващ гняв. Внезапно изпита непреодолимо желание да изтръгне слушалката заедно с кабела, да я размаха над главата си като аржентинско ласо и да разбие стъклата на телефонната кабина, превърнала се в килия на мъченията. Всички го бяха изоставили като плъхове, напускащи потъващия кораб.

Никой не може да ти помогне, ако ти сам не пожелаеш да се освободиш.

Ама че глупост! Всички приличаха на плъхове, бягащи от потъващия кораб. Нито един от тях, като се започне от онзи лайнар Слоусън с големите очила с рогови рамки и опулените очи, от смотания Майкъл, който е дотолкова под чехъл, че би било най-добре да връчи бръснач на гадната си съпруга и да я помоли да му отреже онази работа, от евтината курветина, дето кръстосала крака, седи в шикозната си къща — сигурно беше загазила, затова се задави от шибания хамбургер — и се стигне до елегантните автомобили, чиито багажници са пълни със стикове за голф. Искам да поиграя голф с тези проклети офицери, обзалагам се, че ще намеря къде да натикам

малките бели топки, но когато изляза оттук, никой няма да ми заповядва какво да правя, всичко ще бъде както аз кажа кажа кажа кажа кажа...

Изведнъж Арни дойде на себе си. Беше изплашен до смърт, дишаше на пресекулки.

Господи, какво става? За миг се бе преобразил в непознат, който негодува срещу цялото човечество...

Не, не беше непознат, а Роланд Льобей.

Невъзможно!

Дочу гласа на Лий: „Нима не съм права, Арни?“

Изведнъж в обърканото му съзнание изникна странно видение. Дочу гласа на свещеника:

— Арнълд, взимаш ли тази жена за своя любяща...

Само че не се намираше в църква, а в паркинг за стари коли, украсен с пъстроцветни пластмасови флагчета, които плющяха под силния вятър. Наоколо бяха подредени сгъваеми столове. Това бе паркингът на Уил Дарнъл, а самият Уил стоеше до Арни — беше негов кум. Булката липсваше. На нейно място стоеше Кристин, блестяща под пролетното слънце, дори огромните ѝ гуми сякаш сияеха.

Разнесе се гласът на баща му: „Кажми ми какво става?“

Свещеникът изрече:

— Кой дава тази жена на този мъж?

Роланд Льобей се надигна от сгъваемия си стол като призрачен кораб, изплувал от Хадес^[1].

Устните му бяха разтегнати в страховита усмивка. За пръв път Арни забеляза кои са хората, насядали около него: Бъди Репертън, Ричи Трелони, Мучи Уелч. Ричи беше овъглен, почти цялата му коса бе изгоряла. Кръвта, потекла от устата на Репертън беше изцапала ризата му, като че бе повръщал. Но най-страшен беше Мучи Уелч — тялото му беше разкъсано като книжен плик. Всички се усмихваха.

— Аз — прегракнало изрече Роланд Льобей. Ухили се и покритият му с плесен език се подаде от вонящата дупка на мястото на устата му. — Аз я давам, а на него съм връчил разписка. Мръсницата е като асо пика, а сега цялата му принадлежи.

Внезапно Арни осъзна, че стои в телефонната кабина, тихичко стене и притиска слушалката към гърдите си. С нечовешко усилие прогони видението и се овладя.

Посегна към монетите на поличката и половината се разпиляха на пода. Пъхна една в процепа и запрелиства телефонния указател, докато откри номера на болницата. Ще потърси Денис. Денис винаги му е бил опора. Денис няма да му изневери. Денис ще му помогне...

Телефонистката се обади и Арни каза:

— Четирийсет и втора стая, ако обичате.

Момчето го свърза и се дочу сигнал. Телефонът продължи да звъни... да звъни... да звъни... Точно когато Арни се канеше да затвори, дочу делови женски глас:

— Втори етаж, крило В. Кого търсите?

— Гилдър. Денис Гилдър.

— В момента мистър Гилдър е във физиотерапията. Можете да му позвъните в осем часа.

Арни се канеше да ѝ каже че въпросът е спешен, изключително спешен, но внезапно изпита непреодолимо желание да излезе от телефонната кабина. Обзе го чувство на клаустрофобия, гигантска ръка притисна гърдите му. Усети неприятната, потискаща миризма на собствената си пот.

— Сър?

— Благодаря, ще се обадя по-късно — изрече той. Окачи слушалката и излетя от кабинката, без да събере разпръснатите на пода монети. Неколцина посетители го изгледаха, сетне отново се заловиха с храната си.

— Пицата ви е готова — обади се момчето зад щанда.

Арни вдигна очи към стенния часовник на стената и откри, че е бил в кабинката повече от двайсет минути. Лицето му беше обляно от пот, подмишниците му воняха. Краката му се огъваха, трепереха — имаше чувството, че мускулите му са се размекнали и че всеки момент ще се стовари на пода.

Плати пицата и за малко не изпусна портфейла си, докато прибираше рестото.

— Добре ли сте? — попита го момчето. — Изглеждате малко пребледнял.

— Нищо ми няма — отговори Арни, въпреки чувството, че всеки момент ще повърне. Грабна пицата, опакована в бяла кутия, на капака на която бе написано с големи букви: „Пицария на Джино“ и се втурна навън в студената зимна вечер. Последните облаци се бяха разсеяли и

звездите блещукаха като нащърбени диаманти. За миг застана неподвижно на тротоара и се загледа в тях, сетне в Кристин, която го очакваше като вярно куче.

Помисли си, че тя никога няма да спори с него и да се оплаква, никога няма да иска каквото и да било. Когато поиска може да седне в нея, да се отпусне на луксозната ѝ тапицерия, да си отпочине, обгърнат от топлотата ѝ. Тя никога няма да го предаде. Тя... Тя...

Тя го обичаше.

Арни бе сигурен в това. Знаеше също, че Лъобей не би я продал никому другиму, нито за двеста и петдесет, нито за две хиляди долара. Кристин просто си седеше пред бараката на стареца и очакваше подходящия купувач. Онзи, който ще...

„Онзи, който ще я обича заради самата нея“ — прошепна въображаемият глас.

Точно така.

Арни стоеше на тротоара, забравил пицата, която вдигаше пара от мазната кутия. Погледна към Кристин и в душата му забушува странна смесица от чувства, сякаш в тялото му се бе развихрил тайфун, разместващ всичко което не бе успял да унищожи. О, той я обичаше и я ненавиждаше, мразеше я и милееше за нея, нуждаеше се от нея и същевременно изпитваше желание да избяга от нея, взаимно си принадлежаха и...

(Обявявам ви за мъж и жена, обвързани от този ден завинаги, докато смъртта ви раздели!)

Но нямаше нищо по-странно от ужаса, от смразяващия ужас, от осъзнаването, че... че...

(Как контузи гърба си през онази вечер, Арни? След като Репертън — покойният Кларън „Бъди“ Репертън и приятелчетата му смазаха Кристин? Как се контузи толкова зле, че сега непрекъснато трябва да носиш смрадливия медицински колан? Как се контузи?)

Отново видя случилото се и се спусна да тича, опитвайки се да забрави истината, да стигне до Кристин преди да е осъзнал какво става и да полудее напълно.

Тичаше към Кристин, сякаш се опитваше да остави зад себе си обърканите си чувства и ужасяващата истина. Тичаше към нея както наркоманът бърза да вземе спринцовката, когато тялото му се

разтърсва от липсата на наркотик и не мисли за друго, освен за очакваното блаженство. Тичаше подобно на обречени хора, втурнали се към смъртта... Тичаше както младоженецът тича към невестата си.

Тичаше към Кристин, защото щом седнеше зад волана, забравяше всичко: родителите си, Лий, Денис и стореното в нощта, когато бе докарал напълно унищожения си плимут при Дарнъл. Когато всички си отидоха, той включи колата на скорост и я тикна, докато тя се затъркаля върху спуканите си гуми. Продължи да я бута, докато преминаха през вратата и се озоваха в автомобилното гробище, където ноемврийският вятър виеше сред жалките останки от коли с избити стъкла и пробити резервоари. Продължи да я тика, докато по гърба му потекоха струйки пот; сърцето му тупкаше като галопиращ кон, страхотна болка проряза гърба му. Тикаше я, напрегнал цялото си тяло, докато милометърът бавно се превърташе в обратна посока. На стотина метра от вратата болката в гърба му стана по-силна, но той продължи да бута колата; в плътта му сякаш се забиваха ножове, но той продължи да тика напред Кристин, която бавно се придвижваше върху спуканите си гуми. Усети, че ръцете му изтръпват, болките в гърба станаха нечовешки. В този момент...

Той стигна до Кристин разтреперан се хвърли на предната седалка. Кутията падна на пода. Взе и я сложи до себе си. Усети как го обзема спокойствие, което подежда като балсам на измъчената му душа. Докосна волана и проследи с пръст очертанията му. Сетне свали едната си ръкавица и бръкна в джоба си за ключовете. За ключовете на Лъобей.

Все още си спомняше за случилото се през оная нощ, но то вече не му се струваше страшно. Сега, седнал зад волана на Кристин си помисли, че дори е било прекрасно.

Беше истинско чудо.

Спомни си как изведнъж му стана по-лесно да бута Кристин, защото гумите започнаха да се възстановяват като на магия, споиха се без да остане никаква следа, сетне се напопаха. Счупеното стъкло започна да се съединява от само себе си с тихо кристално звънтене. Огънатата ламарина на купето постепенно се изправи.

Арни продължи да бута Кристин, докато тя се възстанови напълно, сетне седна зад волана и я подкара сред редиците стари автомобили. Милометърът продължаваше да навива обратно, като

върщаше назад времето, докато заличи нощта, когато Репертън и компанията му смазаха Кристин.

Постепенно колата стана като нова.

Какво лошо има в това?

— Нищо — каза някой.

Арни се стресна и се огледа. Роланд Льобей седеше до него, носеше черен двуреден костюм, бяла риза и синя вратовръзка. Върху ревера на сакото му бяха закачени накриво цяла редица медали. Арни бе сигурен, че са го погребали с тези дрехи, въпреки че не ги беше видял. Но сега Льобей изглеждаше по-млад и някак си опасен, човек, с когото не бива да се шегуваш.

— Запали я — промълви старецът. — Запали я и ще отидем на автоизлет.

— Добре — каза момчето и завъртя ключа. Кристин потегли, гумите ѝ изскърцаха върху отъпкания сняг. През онази нощ я бе бутал, докато всички повреди бяха отстранени. Не, не бяха отстранени, а анулирани — това бе точното определение на случилото се. Сетне я беше върнал в клетката, като остави за себе си незначителните поправки.

Дочу гласа на Льобей:

— Да послушаме малко музика, а?

Арни пусна радиото — Дайън пееше „Дона-примадона“.

— Ще ядеш ли таз'пица, или що? — гласът на стареца като че започваме да се променя.

— Да. Искаш ли едно парче?

— Никога не съм се отказвал от хубаво парче — цинично заяви Льобей.

Момчето отвори кутията с една ръка и откъсна голямо парче.

— Запо...

Очите му се разшириха. Ръката му се разтрепери и топлият кашкавал от пицата потече на конци, които започнаха да се полюшват като паяжина, подухвана от есенния вятър.

Човекът, седнал до него вече не беше Льобей.

Това бе самият той.

Беше Арни Кънингам на около петдесет години, по-млад, отколкото Льобей през онзи августовски ден, когато той и Денис се запознаха с него, но с всяка минута се състаряваше. Другото „аз“ на

Арни носеше пожълтяла тениска и изцапани с машинно масло джинси, едната дръжка на очилата му с рогови рамки беше счупена и омотана с прозрачна лепенка. Оредяващата му коса беше късо подстригана, а сивите му очи — помътнели и кръвясали. Стиснатата му уста говореше за горчивината от годините, прекарани в самота. Защото това същество, или призрак, беше самотно.

Нямаше никого, освен Кристин.

Приликата между възрастния Арни Кънингам и Роланд Лъобей беше поразителна — все едно, че бяха баща и син.

— Е, ще караш ли, или ще ме зяпаш? — попита съществото и внезапно започна да се състарява пред смаяния поглед на Арни. Посивялата му коса побеля напълно, тялото му под тениската се съсухри. По лицето му пробягнаха бръчки, сетне се врязаха дълбоко сякаш прогорени от киселина. Очите му хлътнаха и очните ябълки пожълтяха. Носът му се издаде напред и Арни си каза, че съществото наподобява стар лешояд, но все пак поразително прилича на него.

— Какво ме зяпаш? — прегракнало изрече този седем... не, осемдесетгодишен Арни Кънингам, докато с всяка изминала секунда тялото му се гърчеше и съсухряше върху червената тапицирана седалка на Кристин. — Да не са ми поникнали крила, крила, крила, крила... — извика съществото с неуверен, писклив старчески глас. В този миг лицето му се покри с рани и с кожни тумори, а зад очилата с рогови рамки очите се покриха с млечнобели пердета, сякаш се спуснаха щори. Съществото се разлагаше пред очите му и от него лъхаше миризмата, която бе усетила Лий и самият той, но сега бе още по-неприятна — беше отвратителна, отблъскваща воня на разлагаща се плът, на собствената му разлагаща се плът.

Арни тихичко започна да вие, а от радиото продължаваше да гърми гласът на Литъл Ричард, който пееше „Тути Фрути“. Косата на съществото бързо започна да окапва на кичури, които се носеха из въздуха като паяжини, ключиците му изхвъркнаха като чудати моливи, през изсъхналата като пергамент кожа над разтегленото деколте на тениската. Устните му започнаха да се съсухрят и разкриха останки от зъби, полегли в различни посоки като надгробни камъни. Съществото бе самият Арни — бепе мъртво и едновременно живо — също като Кристин.

— Да не са ми поникнали крила? — бърбореше то. — Да не са ми поникнали крила?
Арни закрепця.

[1] Хадес — царство на мъртвите според гръцката митология. —
Б.пр. ↑

5. ДЖЪНКИНС ОТНОВО СЕ ПОЯВЯВА

*Калниците удряха се в предпазните перила
Момчетата зад мене бяха бледи като платна.
Един извика: „По-бавно, брат!
От лудешката ти скорост вие ми се свят!“
Чарли Райън*

Час по-късно Арни вкара колата в гаража на Дарнъл. Пътникът до него — ако изобщо бе съществувал, отдавна бе изчезнал. Миризмата също я нямаше — безсъмнено е била само илюзия. Арни си каза, че ако непрекъснато се занимаваш с лайнари, всичко започва да ти мирише на лайна. Разбира се, това им доставя удоволствие.

Дарнъл седеше в остъклената си канцелария и ядеше мазен сандвич. Вдигна ръка за поздрав, но не стана от стола си. Арни натисна клаксона и паркира.

Помисли си, че обяснението на току-що случилото се е съвсем елементарно — просто бе изживял нещо като кошмар. Обаждането вкъщи, разговора с Лий и опита му да се свърже с Денис, при който сестрата му бе съобщила, че приятелят му е във физиотерапията — всичко това бе като приказката, където героят три пъти претърпява неуспех преди първи петли. Навярно за миг бе откачил. Пък и не беше чудно след неприятностите, които си имаше от август досега. В края на краищата всичко бе въпрос на перспектива, нали? През целия му живот го смятаха за особняк, а сега бе започнал да излиза от черупката си и да се превръща в нормален човек с нормални ежедневни грижи. Нищо чудно, че родителите и познатите му негодуват, когато някой започне да се променя

(за добро, или за зло)

съвсем естествено е околните да се чувстват неловко, защото са принудени да променят изграденото си мнение.

От разговора му с Лий пролича, че го смята за побъркан, което беше чиста глупост. Действително, от доста време беше под голямо напрежение, но това бе част от ежедневието. Ако мис Вирнат Нос Лий Кабът не го знае, то рано или късно ще бъде жестоко прецакана от най-големия изнасилвач на всички времена, Живота. Навярно ще ѝ се наложи сутрин да взима секонал, за да издържи през деня, а вечер не ще може да заспи без сънотворно.

И все пак той безумно я желаше — дори сега, докато мислеше за нея го обзе безименен копнеж, който разтърси тялото му като леден вятър и го накара да стисне още по-силно волана на Кристин. Нуждата му бе прекалено силна, прекалено елементарна, за да я назове, истината беше, че го е завладяла изцяло.

Но сега му нямаше нищо. Чувстваше, че... че е изгорил мостовете зад себе си.

Одеве, когато дойде на себе си, осъзна, че седи в Кристин, на тясна уличка далеч от Търговския център на Монроувил, което означаваше, че е изминал почти половината път до Калифорния. Слезе, огледа се и забеляза дупка в снежния насип, капакът на Кристин беше покрит с топящ се сняг. Очевидно е загубил съзнание, изпързал се е през паркинга (който, въпреки Коледния сезон за щастие не бе препълнен) и се е забил в насипа. Имал е дяволски късмет, че не е катастрофирал. Дяволски късмет.

Дълго време седя неподвижно. Вслушваше се в радиото и наблюдаваше през предното стъкло лунния сърп, който плуваше на небето. Боби Хелм „Рокът на звънчетата“ — хита на сезона, както се изрази дисководецят и Арни се поусмихна, почувствал се малко по-добре. Не си спомняше точно какво е видял (или му се е сторило, че е видял), нито искаше да си спомни. Сигурен бе, че му се случваше за пръв и последен път.

Лайнарите го бяха накарали да вижда небивалици. Сигурно ще умрат от радост, ако разберат... но той няма да им достави това удоволствие.

Всичко ще се оправи — ще се сдобри с родителите си. Дори може да започне още тази вечер, като гледа телевизия заедно с тях, както в доброто старо време. Освен това бе твърдо решен да спечели обратно Лий. Няма страшно, ако тя не харесва колата. Възможно е дори след известно време да купи друг автомобил и да я излъже, че е

дал в замяна Кристин. Ще държи Кристин тук, на паркинга в Монроувил, и Лий никога няма да разбере. Следователно, няма за какво да му се сърди. Освен това трябва веднъж завинаги да разреши въпроса с работата си при Уил. Това ще бъде последната му „командировка“, чувстваше, че прекалено дълго си е играл с огъня. Хич не му пука, че Уил ще го помисли за страхливец. Обвинение за контрабанда на цигари и алкохол едва ли ще се отрази благотворно на постъпването му в колежа. Не, не си струва риска.

Леко се усмихна. Действително се чувстваше по-добре, някак си пречистен. Докато пътуваше към гаража дори изяде пицата, въпреки че беше изстинала. Изпитваше вълчи глад. Стори му се малко странно, че едно парче липсва — всъщност дори се посмути — сетне пропъди неприятната мисъл. Навярно го е изял когато не беше на себе си, или го е изхвърлил през прозореца. Уф, доста страшничко беше, но с това вече е приключено. Отново се усмихна, този път малко по-весело.

Сега излезе от колата, затръшна вратата и се запъти към канцеларията на Уил да провери каква работа ще му възложи за тази вечер. Изведнъж си спомни, че утре е последният учебен ден преди Коледната ваканция и запристъпва още по-бодро.

В този момент вратичката, вградена в голямата порта се отвори, влезе някакъв човек. Беше Джънкинс. Отново се бе появил.

Видя, че Арни го гледа и вдигна ръка за поздрав.

— Здравсти, Арни.

Момчето извърна очи към Уил. Зад остъклената стена Шишкото сви рамене и продължи да яде сандвича си.

— Здравейте — отвърна Арни. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Нямам представа — усмихнато отвърна Джънкинс и се втренчи в Кристин, сякаш търсеше очукани места по нея. — Имаш ли да ми кажеш нещо?

— Майната ви, защо ме тормозите? — възкликна момчето и почувства как главата отново започва да го цепи от напрежение и от гняв.

Руди Джънкинс се усмихна, очевидно не бе засегнат от грубостта му.

— Просто се отбих да те видя. Как си?

Подаде му ръка, но Арни се престори, че не я вижда. Без капчица смущение полицаят отпусна ръката си, заобиколи Кристин и отново я заоглежда. Арни го наблюдаваше, здраво стиснатите му устни бяха побелели. Усещаше нов прилив на гняв всеки път, когато ченгето докоснеше Кристин.

— Слушайте, може би ще е по-добре да си купите абонаментна карта за целия сезон... — промълви той.

Джънкинс се обърна и въпросително го изгледа.

— Пошегувах се — намусено произнесе момчето. Без да откъсва поглед от него Джънкинс заяви:

— Не намираш ли, че случилото се с Бъди Репертън и с другите две момчета е адски странно?

„Майната му! — помисли си Арни. — Нямам намерение да се занимавам с този лайнар!“

— Защо ме питате? Бях във Филадельфия на шахматен турнир.

— Известно ми е.

— Господи! Значи ме следите!

Джънкинс се приближи до него, сега лицето му бе напълно сериозно.

— Точно така и то с основание. Три от момчетата, които по мое мнение са съсипали колата ти, вече са мъртви, заедно с още едно, което по всяка вероятност случайно се е озовало в колата на Бъди. Съвпадението е прекалено голямо — няма ти е чудно, че те следя?

Забравил яда си, Арни го изгледа изненадано и смутено.

— Казаха, че е нещастен случай, напили се и карали с прекалено висока скорост...

— Имало е и друга кола.

— Откъде знаете?

— Първо, върху снега имаше следи. За съжаление силният вятър ги беше почти заличил, така че не успяхме да направим качествени снимки. Но една от бариерите на входа на „Скуонтик Хилс“ беше счупена и върху останките открихме следи от червена боя. Камарото на Бъди беше синьо.

Той изпитателно изгледа Арни и продължи:

— Намерихме частици червена боя забити в кожата на Мучи Уелч. Представяш ли си? Забити! Знаеш ли с каква сила трябва да те блъсне кола, за да се забият частици боя в кожата ти?

— Предлагам ви да тръгнете по улиците и да броите червените коли — ледено произнесе Арни. — Обзалагам се, че ще откриете най-малко двайсет още преди да стигнете до „Бейсин Драйв“.

— Абсолютно си прав. Работата е там, че изпратихме нашите проби във вашингтонската лаборатория на ФБР, където разполагат с мостри на всички видове бои, използвани от заводите в Детройт. Днес получихме резултатите. Може би се досещаш какви са?

Сърцето на Арни биеше лудо, страхотна болка пулсираше в слепоочията му. За миг уморено затвори очи и отвърна:

— Щом сте тук, предполагам, че цветът е тъмночервен, като на Кристин.

— Младежо, получаващ награда! — възкликна Джънкинс, сетне запали цигара и се втренчи в момчето през дима. Вече не се преструваше на добродушен, изпитателният му поглед бе леден.

Арни се хвана за главата с пресилено раздражение.

— Голяма работа, че цветът е бил тъмночервен. Кристин е боядисана по поръчка, но със същия цвят са боядисвали фордовете от хиляда деветстотин петдесет и девета до хиляда деветстотин шейсет и трета, шевролетите — от шейсет и втора до шейсет и четвърта, в средата на петдесетте се срещали рамблъри, боядисани в тъмночервено, Ремонтирах моя плимут повече от половин година и разполагам с много книги за коли — без тях не можеш да реставрираш стар автомобил. Знам, че тъмночервеният цвят е бил предпочитан за много марки коли, вие също го знаете, нали? — Той втренчено изгледа полицая.

Джънкинс не му отговори, а продължи да го фиксира с ледения си, изпитателен поглед. Никога досега не бяха гледали Арни по този начин, но значението на този поглед бе напълно ясно — всеки би го разбрал. Ченгето се съмняваше в него, направо го подозираше. Допреди няколко месеца — дори седмица, Арни щеше да почувства единствено страх, но сега направо се вбеси.

— Този път наистина прекалявате. Защо си съчинявате нелепи истории? По дяволите, какво имате против мен, мистър Джънкинс? Защо ме преследвате?

Полицаят се засмя и закричи из гаража. Огромното помещение беше празно, с изключение на тях двамата и на Уил, който седнал в

канцеларията си, довърши сандвича си и облиза мазните си пръсти, без да откъсва очи от тях.

Полицаят рязко се извърна към Арни.

— Питаш какво имам против теб? Как ти звучи обвинение в предумишлено убийство, Арни?

Арни се вкамени.

— Не се притеснявай — каза Джънкинс, и продължи да се разхожда. — Няма да ти разигравам сцени и да се правя на як полицай, нито да те заплашвам с разходка до участъка, само дето няма да е до участъка, а направо до Харисбърг. Все още нямам никакви доказателства срещу големия смелчага Арни Кънингам.

— Не разбирам за какво гово...

— Разбираш, и то отлично! — изкрещя Джънкинс и спря до някакъв огромен жълт камион — една от антиките на Джони Помбертън, която старецът безуспешно се опитваше да поправи. Втренчи се в Арни и продължи:

— Три от момчетата, съсипали колата ти, са мъртви. И в двата случая на местопроизшествието открихме следи от тъмночервена боя, което ни кара да вярваме, че колата на извършителя и на двете престъпления е била боядисана в същия цвят. А ти си седнал да ми се перчиш, да наместваш очилата си и да ме убеждаваш, че не разбирам за какво говоря.

— По време на катастрофата съм бил във Филадельфия — тихо промълви Арни. — Не го ли разбрахте?

Джънкинс нервно хвърли цигарата си на пода и отвърна:

— Момченце, това е най-лошото. Алибито ти е безупречно и все пак буди в мен огромни съмнения.

— Слушайте, мистър Джънкинс, предлагам да изчезнете от тук, или да ме арестувате. Във всеки случай работното ми време отдавна е започнало.

— Засега мога единствено да разговарям с теб — отговори полицаят. — Разбрах, че когато убиха Уелч, ти си бил вкъщи и си спал.

— Скапано алиби, прав сте. Повярвайте, ако знаех, че ще имам толкова неприятности, щях да поканя някой приятел да спи у дома.

— О, това обяснение звучеше напълно правдоподобно — отвърна Джънкинс. — Родителите ти не се съмняват в теб — разбрах го, докато разговарях с тях. Ако искаш да знаеш в истинските алибита

има повече дупки, отколкото в костюм, подарен от Армията на спасението. Притеснявам се, когато изглеждат железни.

— Боже Господи! — почти изкрещя Арни. — Бях на шибан шахматен турнир! Член съм на шахматния клуб от четири години...

— От днес вече не си — прекъсна го полицаят и Арни отново млъкна. Джънкинс кимна.

— Да, разговарях с мистър Слоунс. Съобщи ми, че през първите три години не си пропуснал нито една сбирка, дори когато си боледувал от грип. Бил си най-добрият му играч. Но от началото на тази година си станал нередовен...

— Трябваше да ремонтирам колата. Освен това започнах да ходя с едно момиче...

— Мистър Слоусън ми каза още, че не си участвал в първите три турнира и бил безкрайно изненадан, когато името ти се появило в списъка на отбора за срещата мед. ду Северните щати. Предполагал, че си изгубил интереса към клуба.

— Нали ви казах, че...

— Да, бил си прекалено зает с колата и с момичето — нормално е за всички младежи на твоята възраст. Все пак ми се струва безкрайно странно, че си възвърнал интереса си към шахмата само за филарделфийския турнир, след което си напуснал клуба.

— Няма нищо странно — отвърна Арни. Стори му се, че чува гласа си отдалеч, ушите му бучаха от нахлулата в главата му кръв.

— Странно е, и още как. Все едно, че си знаел какво ще стане и си се осигурил с желязно алиби.

Бученето в главата на Арни бе започнало да звучи ритмично, като шума на прибой и беше придружено от тъпа болка. Момчето се питаше защо този противен човек с любопитните кафяви очи не си отиде и не го остави на мира. Нито едно от обвиненията не беше вярно — Арни не се бе постарал да си създаде алиби. Както всички беше изненадан, когато прочете за случилото се във вестника. Точно така, бе безкрайно изненадан. Не се бе случило нищо странно, полицаят явно страдаше от параноя и...

(Признай как контузи гърба си, Арни! Между другото, да не би да са ми пораснали крила? Да не би...)

Той затвори очи, за миг му се зави свят; видя пред себе си зеленикавото, ухилено лице, покрито с гниеща плът, а устните

мълвяха: „Хайде, запали я. Запали я и ще отидем на автоизлет. А междувременно ще се погрижим за лайнарите, дето скапаха колата ни. Какво ще кажеш да премажем онези гадняри, момче? Да ги шибнем така, че онези резачи на трупове в общинската болница да изваждат с пинсети олющената боята, забита в кожата им. Хайде, намери готина музика по радиото и тръгваме. Ще...“

Арни сляпо посегна зад себе си и докосна гладката повърхност на Кристин, която неизменно му действаше успокояващо. Замайването му премина. Той отвори очи.

— Всъщност има нещо ново, но е много субективно и не мога да го цитирам в доклада си — промълви Джънкинс. — Този път си съвсем различен, Арни. Станал си някак по-суров. Имам чувството, че си остарял с двайсет години.

Момчето с разсмя и с облекчение забеляза, че смехът му прозвуча съвсем естествено.

— Мистър Джънкинс, знаете ли, че ви хлопа дъската?

Полицаят остана напълно сериозен и заяви.

— Знам, но цялата история е откачена — не съм имал подобен случай в десетгодишната си практика като детектив. Последният път когато разговаряхме ми се стори, че се нуждаеш от помощта ми. Почувствах, че си... не знам как да се изразя: нещастен, объркан и изгарящ от желание да се измъкнеш от цялата каша. Но сега си се променил. Струва ми се, че разговарям с коренно различен човек, при това доста антипатичен.

— В такъв случай разговорът ни е приключен — заяви Арни и се запъти към канцеларията.

Полицаят извика след него:

— Искам да разбера какво се е случило. И ще науча, повярвай ми!

— Ако обичате, не идвайте повече тук — каза Арни. — Вие сте напълно луд.

Влезе в канцеларията, затвори вратата след себе си и забеляза, че ръцете му изобщо не треперят. В помещението беше задимено от пурата на Дарнъл, миришеше на чесън и на зехтин. Той го прекоси без да проговори на шишкото, взе картата си и я перфорира. Погледна през остъклената стена и забеляза, че Джънкинс стои неподвижно, загледан

в Кристин. Уил продължаваше да мълчи, гърдите му хриптяха. След няколко минути девективът си тръгна.

— Ченге, а? — лаконично изрече Дарнъл и шумно се оригна. Звукът напомняше стъргане на верижен трион.

— Да.

— Репертън?

— Да. Смята, че имам нещо общо със смъртта му.

— Въпреки че беше във Филадельфия?

Арни поклати глава.

— Струва ми се, че това изобщо не го интересува.

„В такъв случай не е глупав — помисли си Уил. — Разбира се, че историята на Арни звучи неправдоподобно, въпреки неоспоримите факти. Интуицията му подсказва, че става нещо нередно, ето защо е задълбал в случая по-вече, отколкото би направил всеки друг полицаи. Само че може да разследва и милион години, без да научи цялата истина.“ Спомни си как колата без шофьор влиза в клетката си, подобно на автомобилче с пружина, как се запалва сама, без ключове — моторът изревава веднъж, сякаш го предупреждава, после затихва.

Докато си спомняше всичко това Дарнъл не смееше да погледне Арни в очите, въпреки че се смяташе за изпечен лъжец.

— Ако ченгетата те следят, не ми се иска да те пращам в Олбъни — промърмори той.

— Хич не ми пука дали ще замина, но разбери, че няма никаква опасност. Това е единственият полицаи, който ме е разпитвал, а той е откачен. Интересува се само от двата случая при които виновните шофьори са избягали от местопроизшествието.

Едва сега Дарнъл се осмели да погледне момчето. Сивите очи на Арни бяха сериозни и загрижени, безцветните очи на шишкото наподобяваха очите на стар котарак, изкормил хиляди мишки.

— Ченгето се интересува от теб — бавно изрече той. — По-добре да изпратя Джими.

— Може би си възхитен от шофирането на Джими?

За миг Дарнъл се втренчи в него, сетне примирено въздъхна.

— Добре, ще отидеш ти. Но ако забележиш онова ченге, направо се връщай. И още нещо — спипат ли те със „стоката“, тя си е лично твоя. Ясно ли е?

— Да — отвърна Арни. — Искаш ли все пак да поработя тази вечер?

— В четирийсет и девета има един буик, модел '77. Извади стартера и провери соленоида. Ако е наред, извади и него.

Арни кимна и излезе. Дарнъл замислено се загледа след него, сетне погледът му се прехвърли върху Кристин. Знаеше, че е опасно да изпраща момчето в Олбъни. Арни също го знаеше, но все пак настояваше да замине. Дарнъл бе сигурен, че ако полицаите го пипнат, хлапето няма да „изпее“ нищо. Доскоро смяташе, че хванат на тясно, Арни ще го издаде, но сега бе съвсем различно.

Разбрал го бе от разговора между полицаия и момчето, подслушан по вътрешния телефон...

Джънкинс бе прав.

Сега момчето бе някак си по-закоравяло.

Дарнъл отново се втренчи в плимута. Хлапакът ще вземе крайслера на „командировката“ до Ню Йорк, а по време на отсъствието му Уил ще дебне Кристин. Ще я дебне и ще види какво ще се случи.

6. АРНИ В БЕДА

*Тапицирани с кожа седалки,
всичко е хром, дори крика, приятелю мой.
Настъпя ли газта, тя надава луд вой.
Разрешавам ти да я погледнеш,
но не да я пипаш, или вътре да седнеш.
„Бийч Бойс“*

На другия ден следобед детективите от песилванската полиция Рудолф Джънкинс и Рик Мърсър пиеха кафе мрачна малка канцелария с олющени стени. Навън се сипеше отвратителна смесица от сняг и дъжд.

— Абсолютно съм сигурен, че ще бъде през този уикенд — каза Джънкинс. — През последните осем месеца същият крайслер прави курс на всеки четири-пет седмици.

— Слушай, опитай се да разбереш, че залавянето на Дарнъл и онази муха, дето ти е влязла в главата за колата на момчето, са две различни неща.

— Според мен е обратното — отвърна Джънкинс. — Момчето знае нещо. Ако го попритиснем може би ще го накараме да проговори.

— Нима смяташ, че е имал съучастник? Някой, който взел колата и убил момчетата, докато Кънингам е бил във Филадельфия?

Джънкинс поклати глава.

— Не, по дяволите! Хлапакът има само един добър приятел и той е в болницата. Не знам какво да мисля, но съм убеден, че колата е замесена... също и момчето.

Той остави пластмасовата чаша на бюрото и нареди на колегата си:

— Веднага щом клиентите напуснат гаража искам нашите лаборанти най-щателно да огледат колата; качете я на подемника,

проверете дали ламарините са изчукани и пребоядисани и дали има кръв. Необходима ми е само капчица кръв, Рик.

— Май много-много не харесваш момчето? — попита Мъстър.

Джънкинс смутено се засмя.

— Знаеш ли, когато за пръв път го видях дори ми се стори симпатично, освен това ми домъчня за него. Имах чувството, че прикрива някого, който го държи в шах. Но този път хлапакът ми се стори направо отблъскващ.

Замисли се и после продължи:

— Също и колата. Тръпки ме побиваха като го гледах как я докосва всеки път, когато смятах, че съм го хванал натясно.

— Само не забравяй, че Дарнъл е човекът, когото трябва да заловим — напомни му Рик. — В Харисбърг никой не се интересува от твоето хлапе.

— Добре — отвърна Джънкинс. Взе чашата си и мрачно изгледа колегата си. — Дарнъл е средство за постигане на определена цел. Зарекъл съм се да заловя човека, убил момчетата, дори да ми струва живота.

— Възможно е през този уикенд Дарнъл да не изпрати никого на черен курс — опита се да го успокои Рик.

Но се оказа, че не е прав.

В съботната декемврийска утрин двама цивилни полицаи от щатския отдел по углавни престъпления, седнали в кабинката на пикапа, паркиран пред гаража на Дарнъл, видяха как черният крайслер излезе през голямата врата. Ръмеше лек дъждец; все още не бе достатъчно студено, за да го обърне в суграшица. Беше един от онези зимни дни, когато е невъзможно да се определи докъде свършва прихлупеното облачно небе и откъде започва мъглата. Габаритите на крайслера бяха запалени. Арни Кънингам беше предпазлив шофьор.

Единият от детективите взе портативната радиостанция и каза:

— Току що излезе с колата на Дарнъл. Имайте готовност.

Пикапът проследи крайслера до магистрала 1–76. Когато Арни влезе в платното, водещо на изток — към Харисбърг, полицаите се прехвърлиха в платното за Охайо и ра портуваха по радиостанцията. Ще напуснат магистралата на следващата изходна рампа и ще се върнат на поста си пред гаража на Дарнъл.

— О'кей — прозвуча гласът на Джънкинс. — Да започваме.

Двайсет минути по-късно, докато Арни спокойно пътуваше с осемдесет километра в час, трима полицаи, носещ съответните документи потропаха на вратата на Уилям Ъпшоу, който живееше в луксозното предградие на Сюикли. Ъпшоу им отвори по хавлия; телевизорът в хола работеше и от него се разнасяха крясъците на героите от излъчваните всяка събота сутрин анимационни филми.

— Кой е, скъпи? — обади се жена му от кухнята. Ъпшоу бегло прегледа подадените му документи и почувства, че му прилошава — бяха съдебни решения. Едно от тях постановяваше пълна конфискация на данъчните документи, отнасящи се до Уил Дарнъл (като частно лице) и Уил Дарнъл (корпорация).

— Кой е, скъпи? — повторно запита жена му и едно от децата любопитно надникна от хола.

Ъпшоу се опита да проговори, от гърлото му се изтръгна само хъркане. Ето че се бе случило. Мисълта за това го преследваше дори в съня му и ето че се бе случило. Не му бяха помогнали нито къщата в Сюикли, нито любовницата, скрита на сигурно място в хотел „Кралят на Пруссия“. Нещастieto бе дошло — прочете го по невъзмутимите лица на полицаите, облечени в евтини костюми. Най-страшното бе, че един от тях беше от ФБР — „Отдел за разследване на незаконната търговия с цигари, алкохол и огнестрелни оръжия“. Ченгето му показа и друга карта, според която бе агент на „Отдела за борба с наркотиците“ към ФБР.

— Разполагаме с информация, че имате канцелария и дома си — каза полицаят от ФБР. Изглеждаше млад — дващсет и шестстрийсетгодишен. Бил Ъпшоу се запита дали му се е налагало да си блъска главата върху проблема какво да прави с три деца и съпруга, влюбена в луксозните дрехи и предмети. Едва ли в противен случай лицето му щеше да е така гладко. Оставаш младолик единствено когато се посветиш на възвишени мисли: за закона и за реда за правдата за кривдата, за добрите и за лошите хора. Понечи да отговори, но отново от гърлото му се изтръгна само хриптене.

— Потвърждавате ли тази информация? — търпеливо попита полицаят.

— Да — изхърка Бил Ъпшоу.

— Притежавате и друг офис на „Франкстоун Роуд“ 100 в Монроувил?

— Да.

— Скъпи, кой е? — попита Амбър и излезе в коридора. Видя тримата мъже на вратата и притвори разкопчания си пеньоар. Героите от анимационното филмче продължаваха да се надвикват.

Внезапно, почти с облекчение, Ъпшоу си помисли: „Това е краят на всичко“.

Детето, излязло да провери кой им е дошъл на гости толкова рано, изведнъж избухна в сълзи и се втурна в хола, където се чувстваше в безопасност сред познатите филмови герои.

Когато съобщиха на Руди Джънкинс, че Ъпшоу е получил призовка и че уличаващите Дарнъл документи са конфискувани, заедно с шестимата щатски полицаи, той извърши набег (както навярно биха го нарекли едно време) в гаража на Дарнъл. Дори презпразничния сезон в съботните дни тук бе сравнително оживено (въпреки че не бе претъпкано с клиенти както през лятото) и когато заговори през рупопа, петнайсетина души любопитно извърнаха очи към него. Руди развеселено си помисли, че им е дал тема за разговор поне до следващата година. Извика:

— Пенсилванска щатска полиция!

Гласът му отекна в просторното помещение. Джънкинс откри, че дори в този миг очите му са приковани в червено-белия плимут, паркиран в двайсета клетка. Досега бе държал повече от дузина оръжия, с които е било извършено убийство — някои на местопрестъплението, дру ги — като свидетел пред съда, но кой знае защо го побиваха тръпки като гледаше тази кола.

Агентът от данъчната служба намръщено му правеше знаци да продължи. Джънкинс си помисли: „Нито един от вас няма представа за какво става дума. Нито един от вас.“ Въпреки това отново вдигна рупора.

— Гаражът се закрива! Повтарям — гаражът се закрива! Можете да вземете колите си, ако са в състояние да се движат, в противен случай ви приканвам да напуснете незабавно и без излишни въпроси. Гаражът е затворен!

Изключи рупора и щракването се разнесе из притихналото помещение.

Погледна към канцеларията и забеляза, че Уил Дарнъл говори по телефона, а от устата му стърчи угаснала пура, Джими Сайкс стоеше

до автомата за кока кола, върху глупавото му лице бе изписано безкрайно удивление — приличаше на детето на Бил Ъпшоу преди да се разплаче.

— Прочетох ви правата. Разбирате ли всичко? — попита Рик Мърсър, който ръководеше операцията по арестуването на Дарнъл. Гаражът беше празен, с изключение на четиримата полицаи, правещи опис на колите, останали в помещението при затварянето му.

— Да — отговори Уил.

Лицето му бе невъзмутимо; само хрипливото дишане, забързаното повдигане на гърдите под разкопчаната бяла риза и начина, по който стискаше помпичката в ръката си издаваха тревогата му.

— Желаете ли да ни кажете нещо? — попита Мърсър.

— Ще говоря единствено в присъствието на адвоката ми.

— Адвокатът ти може да дойде направо в Харисбърг — намеси се Джънкинс.

Шишкото презрително го изгледа и не промълви нито дума. Междувременно униформени полицаи запечатаха всички врати на гаража с изключение на страничната, която щяха да използват по време на разследването.

— Това е най-смахната история, която съм чувал — най-сетне процеди Дарнъл.

— Ще ти се види още по-смахната — усмихна се Мърсър. — Ще отсъстваш доста дълго, Уил. Може би някой ден ще те назначат за шеф на авторемонтната работилница в затвора.

Шишкото се обърна към него и възкликна:

— Не плямдай много, Мърсър. Знам името ти, защото познавах баща ти. Беше най-неудачното ченге оттук до Ню Йорк.

Рик Мърсър пребледня и понечи да го удари.

— Престани, Рик — намеси се Джънкинс. Дарнъл продължи:

— Така да е, момчета. Забавлявайте се, докато можете, правете си шеги с авторемонтната работилница в затвора, но знайте, че след две седмици гаражът отново ще е отворен. Ако не го разбирате, сигурно сте по-тъпи, отколкото изглеждате.

Той се втренчи в тях, в умните му очи се четеше ирония, но същевременно бяха неспокойни, като на хванато в капан животно. Рязко поднесе аспиратора към устата си и вдъхна дълбоко.

— Разкарайте този мръсник отгук — извика Мърсър. Лицето му все още беше мъртвешки бледо.

След час, когато седяха в някакъв форд без отличителни знаци, Джънкинс, го попита:

— Как си?

Слънцето се бе претрашило да излезе иззад облаците и блестеше ослепително върху топящия се сняг и върху мокрите улици. Гаражът на Дарнъл тънеше в тишина. Зад запечатаните му врати бяха цялата документация на Дарнъл и плимутът на Кънингам.

— Не ми дава мира онова, което онзи тип каза за баща ми — бавно изрече Рик. — Разбираш ли, татко се самоуби, Руди. Застреля се в главата. Винаги съм смятал... когато бях в колежа четох... — той вдигна рамене. — Много ченгета налапват дулото. Чувал ли си за Мелвин Първие, който залови Дилинджър? И все пак непрекъснато се питам...

Мърсър запали цигара и жадно вдъхна дима.

— Дарнъл блъфираше — промълви Джънкинс.

— Така си мислиш — отвърна Рик, свали прозореца и изхвърли цигарата си, сетне взе микрофона, прикрепен под таблото.

— Четиринайсети, тук двойка.

— Четиринайсети слуша.

— Какво става с нашия „пощенски гълъб“?

— Движи се по магистрала 84, току що напусна Порт Джървис.

Порт Джървис беше на границата между Пенсилвания и Ню Йорк.

— Всичко ли е готово в Ню Йорк?

— Да.

— Напомни им да го арестуват едва когато се озове североизточно от Мидълтаун и да вземат като доказателство квитанцията му за платена пътна такса.

— Прието.

Мърсър постави обратно микрофона и леко се усмихна.

— Щом влезе в щата Ню Йорк, случаят е от компетенцията, на ФБР, но все пак ние първи го спипахме. Прекрасно, нали?

Джънкинс остана безмълвен. В цялата история нямаше нищо прекрасно, дори му се струваше отвратителна — от Дарнъл, стиснал аспиратора си, до бащата на Мърсър, захапал дулото на пистолета. Кой

знае защо бе обзет от чувство на неизбежност; струваше му се, че ужасите не са свършили, а едва сега започват. Все едно, че бе стигнал до средата на страшна история, която бе прекалено злокобна, за да стигне до края ѝ. С тази разлика, че трябваше да я довърши сега.

Непрекъснато го измъчваше зловещо предчувствие, пред очите му се мяркаше един и същ странен образ: струваше му се, че при първата си среща с Арни Кънингам, бе разговарял с давец се човек, а при втората удавянето беше факт и думите му бяха отправени към мъртвец.

Облаците над Западен Ню Йорк започнаха да се разкъсват и настроението на Арни внезапно се повиши. Винаги се чувстваше по-добре, когато се откъснеше от Либъртивил, от... от всичко. Дори това, че багажникът му бе пълен с контрабандна стока не можеше да помрачи настроението му. За щастие този път не пренасяше наркотици. От време на време в съзнанието му проблясваше една и съща мисъл, която той бързаше да прогони. Питаше се какво ще стане, ако изхвърли цигарите и продължи напред, като остави зад себе си цялата отвратителна бъркотия.

Естествено, нямаше да го направи. Невъзможно бе да изостави Кристин след като беше вложил толкова труд в нея.

Пусна радиото и затананика популярната мелодия. Студеното декемврийско слънце успя да проникне през облаците и Арни се усмихна.

Продължаваше да се усмихва, когато полицейската кола се изравни с неговата и от високоговорителя ѝ се разнесе повелителен глас:

— Крайслер, спри! Незабавно спри!

Арни се огледа, усмивката му помръкна. Видя чифт черни очила. Очила на ченге. Обзе го ужас — никога не бе вярвал, че е в състояние да изпита толкова дълбоко, всепоглъщащо чувство — но не се страхуваше за себе си. Устата му пресъхна, мозъкът му трескаво заработи. Представи си как натиска педала на газта и се опитва да избяга; навярно щеше да го направи, ако караше Кристин. Спомни си думите на Уил Дарнъл, че ако го заловят със „стока“ трябва да поеме вината. Внезапно видя пред себе си Джънкинс с пронизателните кафяви очи и разбра, че това е негово дело.

В този миг съжали, че Рудолф Джънкинс не е мъртъв.

— Спри, крайслер! Не говоря, за да се наслаждавам на гласа си. Спри веднага!

„Няма да призная нищо“ — помисли си Арни и отби колата в резервното платно. Усещаше болка в тестисите, стомахът го свиваше. В огледалцето за обратно виждане съгледа очите си, изцъклени от страх зад очилата. Не се боеше за себе си, а за Кристин, за онова, което можеха да й причинят.

В объркания от паниката му разум като в калейдоскоп се редуваха картини: молба за постъпване в колежа, с резолюция: „Отхвърлена. Кандидатът е осъждан за углавно престъпление“; стоманените решетки в затвора; съдия, който се взира в него с преbledняло от гняв лице; яки хомосексуалисти в двора на затвора, оглеждащи „новото попълнение“; Кристин е поставена върху конвейера и пътува към автомобилното гробище зад гаража...

Когато паркира колата (полицейската кола спря зад него, а друга, изскочила изневиделица, препречи пътя му), изведнъж му хрумна мисъл, която му подежда успокояващо: „Кристин е способна сама да се грижи за себе си“. Полицаята излязоха от колите и се запътиха към него. Единият държеше лист хартия — очевидно заповед за обиск. В този момент на Арни му хрумна още нещо, стори му се, че чува хрипливия глас на Роланд Д. Лъобей: „А тя ще се погрижи за теб, момче. Довери й се напълно и тя ще се погрижи за теб!“

Изпревари полицаия, който се канеше да отвори вратата му, дръпна я и излезе навън. Едно от ченгетата попита:

— Вие ли сте Арнълд Кънингам?

— Всъщност, да — нахакано отговори момчето. — Да не би да съм карал с превишена скорост?

— Не, синко — отвърна друг полицаей. — Но въпреки това здравата си загазил.

Първото ченге се приближи — Арни имаше чувството, че ще му козирува като офицер от армията, и надутото произнесе:

— Разполагаме с надлежно оформен документ, който ни разрешава обискирането на крайслер „Империал“, модел 1966, в името на Щата Ню Йорк, и щата Пенсилвания, както и в името на Съединените щати. Второ...

— Е, кажи-речи направихте географско описание на цялото шибано крайбрежие — заядливо го прекъсна Арни. Усети тъпа болка в

гръбнака и го притисна с две ръце. Очите на полицаия се разшириха от учудване, когато чу старческият глас на младото момче, но все пак продължи да говори:

— Второ, контрабандна стока, открита при обиска подлежи на конфискация в името на...

— Чудесно! — възкликна Арни. Струваше му се, че сънува кошмар. Около него проблясваха сините лампи на полицейските автомобили. Шофьорите на отминаващите коли любопитно се взираха в тях, но момчето с облекчение установи, че хич не му пука.

— Дай ми ключовете — обърна се към него едно от ченгетата.

— Вземи си ги сам, лайнар такъв.

— Така няма да облекчиш положението си, малкия — смъмри го полицаият, но си личеше, че е шокиран и същевременно изплашен — за миг гласът на момчето бе станал по-дълбок и по-дрезгав, сякаш бе остаряло с четириисет години и се беше превърнало в здравеняк-грубиян. Този глас изобщо не подходеше на кльощавия запъртък, който стоеше пред него.

Арни се наведе, извади ключовете и му ги подхвърли; трима полицаи незабавно се запътиха към колата и отвориха багажника. „Знаят за «стоката»“ — примирено си помисли той. За щастие това нямаше нищо общо с идиотските предположения на Джънкинс, който се бе зарекъл да открие убиеца на Бъди Репертън, и на Мучи Уелч. По-скоро бе отлично замислена и координирана акция за разкриване на контрабандната търговия на Уил Дарнъл.

Един от полицаите се обърна към него:

— Момче, искаш ли да отговориш на няколко въпроса, или да направиш самопризнание? Ако решиш да го сториш, ще ти прочета правата ти.

— Не — отвърна Арни. — Нямам какво да ви кажа.

— Много по-изгодно е за теб да си признаеш...

— Това, което правите в момента, се нарича упражняване на насилие — прекъсна го момчето и леко се усмихна. — Внимавайте, или ще се провалите пред съда.

Полицаият се изчерви и му се сопна:

— Твоя си работа, щом си решил да се инатиш.

Багажникът на крайслера зееше отворен. Бяха извадили гумата, крика и кутиите с резервните части. Един от полицаите се бе пъхнал

вътре, отвън стърчаха само краката му в сиво-сини панталони. За миг Арни се опита да се самозалъже, че няма да открият двойното дъно, сетне си каза, че напразно се надява. Искрицата надежда бе проблеснала в ума на детето, което все още се криеше в него и което той искаше да унищожи, защото го правеше чувствителен и му причиняваше страдания. Сигурен бе, че полицаите ще намерят „стоката“ и се молеше това да стане по-бързо, за да приключат с неприятната сцена край пътя. Сякаш някакъв бог дочу молбата му и реши да я изпълни; ченгето, легнало в багажника, победоносно извика:

— Цигари!

— Добре — рече полицаят, който бе прочел заповедта за обиск.

— Затвори багажника.

Сетне се обърна към Арни:

— Разбираш ли какви са правата ти?

— Да.

— Искаш ли да направиш самопризнание?

— Не.

— Качи се в колата, синко. Арестуван си...

„Арестуван съм“ — помисли си Арни и това му се стори толкова абсурдно, че едва не избухна в смях. Арестуван е! Вкарват го в полицейския автомобил, хората от отминаващите коли го зяпат...

Изпита чувство на отчаяние и на безнадеждност, сълзи рукнаха от очите му, напълниха гърлото му и го задушиха.

Гърдите му се повдигнаха веднъж, два пъти.

Полицаят, който го бе поканил да влезе в колата докосна рамото му, момчето рязко отблъсна ръката му. Чувстваше, че всичко ще бъде наред, ако успее да се затвори в черупката си, единствено съчувствието го вбесяваше.

— Не ме пипай!

— Както искаш, синко — промълви полицаят и отдръпна ръката си. Отвори задната врата на колата си и му помогна да се качи.

„Дали можеш да плачеш насън?“ — запита се момчето. Разбира се, нима не бе чел за хора, които се събуждат с обляно от сълзи лице. Но независимо дали сънува, или не, той няма да заплаче.

Ще си мисли за Кристин, не за родителите си, за Лий и Уил Дарнъл, нито за Слоусън — за всичките подли лайнари, които го бяха изоставили.

Да, ще си мисли за Кристин.

Затвори очи, закри с ръце измъченото си, изпито лице и се подчини на вътрешния си глас — както винаги мисълта за Кристин го накара да се почувства по-добре. След няколко минути свали ръцете си и се залови да обмисли положението си, докато разсеяно се взираше през прозореца на колата.

Майкъл Кънингам бавно и внимателно остави слушалката на вилката, сякаш всяко непредпазливо движение можеше да я накара да избухне и да обсипе кабинета му с черни, назъбени пластмасови парченца, подобно на шрапнел.

Седна обратна на въртящия се стол зад бюрото си, върху което стояха електрическа пишеща машина, пепелник с полуизтрит надпис на дъното „Университет Хорликс“ и ръкописът на третата му книга — изследване върху броненосците „Монитор“ и „Черимак“. Когато телефонът иззвъня, беше стигнал до средата на страницата. Натисна лостчето за освобождаване на хартията и с безчувствени пръсти измъкна листа, който бе приел формата на валяка. Постави го най-отгоре върху ръкописа, всяка страница от който представляваше джунгла от нанесени с молив поправки.

Навън студеният вятър виеше във водосточните тръби. Облачният, но топъл ден бе отстъпил място на студена и ясна декемврийска нощ, размекнатият сняг отново беше замръзнал... А синът му бе задържан в Олбъни по обвинение в контрабанда: „Не, мистър Кънингам, не е пренасял марихуана, а цигари — двеста стека «Уинстън» без печат за платен данък...“

От долния етаж долиташе бръмченето на шевната машина на Реджина. Той си каза, че сега трябва да стане, да отиде до вратата и да я отвори, да премине коридора, водещ към стълбището, да слезе по него, да влезе в трапезарията, а оттам — в стаичката, пълна със засадени в саксии растения, в която едно време се помещаваше пералнята, а сега беше стая за шев, да застане на прага, докато Реджина го погледне (навярно тя носи очилата с половинки стъкла, които използва при шиене), и да каже: „Реджина, Арни е арестуван от полицията“.

Надигна се от стола си, но последният сякаш усети, че Майкъл не е на себе си, се завъртя и едновременно се изтъркаля назад. Майкъл

се вкопчи в ръба на бюрото, за да не падне. Отпусна се обратно на стола, сърцето му биеше до пръсване.

Изведнъж го обзе толкова силно отчаяние и мъка, че изстена и притисна длани към слепоочията си. В главата му отново нахлуха мисли, които го влудяваха като досадни комари. Само преди пет-шест месеца всичко беше наред, а сега синът му бе в затвора... Кога беше започнала промяната? Би ли могъл да ѝ попречи? Всъщност как точно се бе случило това? Кога злото се бе промъкнало в дома им?

— Господи...

Майкъл се вкопчи още по-здраво в бюрото и се вслуша във воя на вятъра. Само преди месец заедно с Арни бяха поставили капациите против буря. Ех, че прекрасен ден бе това! Отначало Арни държеше стълбата и наблюдаваше дали баща му поставя правилно капациите, сетне си размениха местата и той непрекъснато крещеше на сина си да внимава; вятърът си играеше с косата му и навяваше изсъхнали кафяви листа в краката му. Да, действително беше прекрасно. Имаше и други хубави дни, дори след появата на отвратителната кола, която сякаш помрачи живота на сина му като неизлечима болест.

— Господи! — отново повтори той с прегракнал от мъка глас, който го накара да се засрами. Здраво стисна зъби... ако в този миг някой надникнеше в кабинета му навярно щеше да го сметне за побъркан. Изчака, докато напълно се овладя, сетне тежко стана и отиде да съобщи на Реджина за случилото се. Както винаги, тя ще реши какво да правят; както винаги ще вземе инициативата, отнемайки му жалкото успокоение, че е полезен и ще го остави сам с безграничната му мъка и с мисълта, че синът му се е превърнал в непознат човек.

7. ПРИБЛИЖАВАНЕТО НА БУРЯТА

*Тя грабна ключовете от моя кадилак,
качи се в него и изчезна в нощния мрак.
Боб Сигър*

Първата зимна буря връхлетя върху Либъртивил на Бъдни вечер, като премина през северните щати, описвайки широка и предсказуема траектория.

От сутринта слънцето грееше ярко, но водещите радиопрограми въодушевено предричаха страшна буря, и съветваха всички, които не се довършили коледните си покупки, да го сторят до обяд. Приканваха онези, запланували да прекарат празника при роднините си в далечен град да се откажат, ако не могат да стигнат дотам за четири-пет часа.

— Ако не искате да прекарате Коледа на магистралата между Бедфорд и Карлайн, тръгнете рано, или изобщо не тръгвайте — посъветва дисководещият на РМ 104 своите слушатели (повечето от които бяха толкова дрогирани, че едва ли възнамеряваха да пътуват където и да е), сетне продължи празничната програма с изпълнение на Брус Спрингстийн, наречено „Дядо Коледа пристигна в града“. В единайсет сутринта, когато Денис Гилдър най-сетне напусна либъртивилската общинска болница (според правилника ѝ нямаше право да се движи с патерици, докато излезе от сградата; Илейн го изкара до изхода с инвалиден стол), небето бе започнало да се заоблачава, около слънцето имаше странен мъгляв ореол. Денис намести патериците под мишниците си и предпазливо прекоси паркинга. Родителите му го подкрепяха от двете страни, въпреки че паркингът беше посипан със сол и нямаше сняг, или лед. Преди да влезе в колата той спря и подложи лицето си под бръснещия вятър. За него напускането на болницата беше равнозначно на възкръсване. Имаше чувството, че никога няма да се насити на прекрасния свеж въздух.

Към един следобед комбито на семейство Кънингам достигна покрайнините на Лайгониър, градче на сто и петдесет километра източно от Либъртивил. Небето бе добило оловен цвят, а температурата спадна с шест градуса.

Арни беше настоял да не отменят традиционното пътуване при леля Вики и чичо Стив — сестрата на Реджина и съпругът ѝ. С течение на времето двете семейства бяха свикнали да прекарват заедно Коледа: понякога Вики и Стив идваха у семейство Кънингам, няколко години подред, друг път Арни и родителите му пътуваха до Лайгониър. Сегашното посещение беше уговорено още в началото на декември. Отмениха го, след като „Арни изпадна в беда“, както се изразяваше Реджина, но отпреди седмица момчето започна да агитира родителите си да заминат. Накрая, след дълъг разговор със сестра си по телефона, Реджина се подчини на желанието на сина си. Направи го отчасти защото Вики беше олицетворение на спокойствие и разбиране, а най-вече заради това, че сестра ѝ не проявяваше особено любопитство към случилото се. Последното беше жизнено важно за Реджина, въпреки че никога не би го признала. Откакто бяха арестували Арни непрекъснато се сблъскваше с хорското любопитство, прикривано под фалшиво съчувствие. Докато разговаряше със сестра си по телефона, тя най-сетне капитулира и се разрида. За пръв и последен път след арестуването на сина ѝ тя си позволи подобен „лукс“. Арни вече си беше легнал. Майкъл, който напоследък пиеше прекалено много и се оправдаваше с „духа на празничния сезон“, бе отишъл до „О’Мали“ да изпие една-две бири с Пол Стрикланд — неудачник като него, не успял да се ориентира в сложната борба за власт във факултета. Вероятно няма да се задоволи с две, а ще изпие шест, или повече бири. По-късно, когато Реджина се качи в кабинета му, ще го намери седнал зад бюрото, втренчил поглед в мрака, очите му са сухи, но зачервени. Ако се опита да го заговори ще установи, че съпругът ѝ бърбори несвързано, сякаш се е пренесъл в миналото. Тя подозираше, че Майкъл е изпаднал в умопомрачение. Самата Реджина не можеше да си позволи подобен лукс (както го наричаше в обидата и раздражението си). Лежеше будна до зори и кроеше планове, които се свеждаха до едно: „как да преодолее кризата“. Съзнателно омаловажаваше сериозността на случилото се и предпочиташе да

говори за него с мъгляви фрази като „неприятностите на Арни“ и „как да преодолеем кризата“.

Но по време на телефонния разговор с Вики, няколко дни след арестуването на Арни, желязното ѝ самообладание за миг се пропука и тя бе „поплакала на рамото на сестрата“, от която я деляха десетки километри. Вики запази самообладание и се опита да я успокои, което накара Реджина да изпита угризение на съвестта заедно години наред се бе подигравала на сестра си. Дъщерята на Вики беше напуснала колежа, за да се омъжи и превърне в обикновена домакиня; синът ѝ се бе задоволил с професионално училище („За разлика от моя син“ — с тайно злорадство си казваше Реджина), съпругът ѝ беше — представете си само! — застрахователен агент. А самата Вики — още по-смешно! — продаваше пластмасови домакински съдове. И все пак само пред сестра си тя се осмели да изрази огромното си разочарование, мъка и обида, както и това... че се чувства ужасно неловко след случилото се; хората говореха зад гърба ѝ, а враговете ѝ, които години наред бяха мечтали за провала ѝ, доволно потриваха ръце. Да, в този тежък момент можеше да разчита на Вики както и досега, въпреки че не ѝ беше правило впечатление. Ето защо реши, че ако ще празнуват Коледа през тази зловеща година, то по-добре да бъдат в непретенциозната къщичка на Вики и Стив в смешното, еснафско предградие, където повечето хора все още притежаваха американски коли и за които вечеря в закувалните „Макдоналдс“ беше истинско събитие.

Естествено, Майкъл се подчини на решението ѝ; тя не очакваше нищо повече, но не би позволила по-малко.

Трите дни, последвали новината, че „Арни си има неприятности“ поставиха на изпитание самоконтрола и огромното желание за оцеляване на Реджина Кънингам. Съпругът ѝ едва ли разбираше, че тя се бори не само заради сина си, а в името на цялото семейство: неговите чувства изобщо не я интересуваха. През ум не ѝ минаваше, че могат да се утешат взаимно. Когато Майк ѝ съобщи новината, тя спокойно намести капака на шевната машина. Седна до телефона и се залови за работа. Нямахте и помен от сълзите, които по-късно щеше да пролее докато разговаря със сестра си. Тя мина покрай Майкъл без да му обърне внимание, сякаш той беше част от мебелировката. Съпругът

й нерешително я последва, както бе правил през цялото време откакто бяха женени.

Реджина се обади на семейния адвокат Том Спраг, който, щом чу, че става дума за углавно престъпление, побърза да я препрати към свой колега на име Джим Уорбърг. Тя му позвъни, но й отговори само телефонният секретар, от когото не можеше да научи домашния телефон на адвоката. Реджина остави обратно слушалката и забарабани с пръсти по устните си, сетне отново се свърза със Спраг. Отначало той не искаше да й съобщи номера на колегата си, но накрая капитулира. Когато Реджина най-сетне го остави на мира, Спраг изглеждаше зашеметен, сякаш бе улучен от снаряд. Когато се развихреше, Реджина често предизвикваше подобна реакция.

Тя се обади на Уорбърг, който категорично отказа да се заеме със случая. Реджина отново „размаха томаха““. В края на разговора им адвокатът не само прие да защитава Арни, но и незабавно да замине за Олбъни, за да уреди освобождаването му под гаранция. Уорбърг говореше тихо и объркано като човек, натъпкан с новокаин, а след това — прегазен от трактор; опита се да й каже, че познава отличен адвокат в Олбъни, който ще проучи положението, но събеседницата му беше непреклонна. Уорбърг замина с частен самолет и й се обади след четири часа.

Съобщи й, че Арни е обвинен в пренасяне на контрабандна стока и че на следващия ден ще бъде предаден на пенсилванската полиция. Служителите на двата щата организирали акция по залавянето му съвместно с три отдела от ФБР. Главната им цел не бил Арни, когото смятали за дребна риба, а Уил Дарнъл и хората, с които въртял търговия.

— Задържането по недоказано обвинение е незаконно — прекъсна го Реджина, като произнесе фразата, многократно повтаряна в криминалните филми по телевизията.

Уорбърг, който не можеше да се примири с факта, че се намира в Олбъни, след като бе възнамерявал да прекара спокойна вечер в дома си с книга в ръка, заядливо отговори:

— Идва ми да падна на колене и да благодаря на Бога за това. Нима не разбирате, че са го заловили с пълен багажник контрабандна стока. Ако ги разгневим, ще побързат да му лепнат обвинение! Мисис

Кънингам, съветвам ви да вземете съпруга си и да дойдете в Олбъни. Незабавно!

— Но нали споменахте, че утре ще го екстрадират...

— О, да — всичко е уредено. Единственото ни утешение е, че делото ще се гледа в наш съд. Но не в това е проблемът.

— А в какво?

— Полицаяте искат да разкрият мрежата на Дарнъл, но Арнолд мълчи. От вас се иска да го убедите, че е в негов интерес да си признае.

— Сигурен ли сте? — колебливо запита Реджина.

— Да, по дяловите! — извика адвокатът. — Тези момчета не искат да вкарат сина ви в затвора. Той е малолетен от добро семейство, без криминални прояви, за четирите години в гимназията няма нито едно провинение. Възможно е да се измъкне от цялата история без дори да се яви пред съда. Единственото условие е да признае.

Майкъл и Реджина заминаха за Олбъни. Поведоха Реджина по тесен коридор с облицовани с бели плочки стени, осветен от силни крушки, монтирани на тавана и защитени с телени мрежи. Вонеше на дезинфектант и на урина; Реджина се мъчеше да повярва, че тук е задържан синът ѝ, нейният син, но ѝ беше безкрайно трудно. Много по-лесно бе да си внуши, че халюцинира.

Когато видя Арни вече не беше в шок, който би ѝ помогнал да посрещне суровата действителност и тя изпита вледеняващ страх. В този миг за пръв път ѝ хрумна фразата „как да преодолеем това“ и тя се вкопчи в нея както удавник в спасителен пояс. Пред ней стоеше Арни, нейният син (разговорът помежду им не се провеждаше в затворническа килия — единственият компромис, направен от полицаяте, за който Реджина им беше безкрайно благодарна), седнал в стаичката, обзаведена само с два стола и маса, прогорена от цигари.

Арни се втренчи в нея, лицето му беше изпито, като на скелет. Само преди седмица беше ходил на бръснар и се беше подстригал изненадващо късо (след като години наред носеше косата си дълга по подражание на Денис) и под безмилостната светлина на голата крушка главата му изглеждаше плешива, сякаш го бяха избръснали, за да го накарат да проговори.

— Арни... — промълви тя и тръгна към него и понечи да го докосне, но погледът му я възпря. Синът ѝ извърна глава и стисна

устни. Наврядно друга, по-слаба жена би избухнала в сълзи, но Реджина не се смяташе за такава. Усети, как я обзема познатата студенина и си каза, че точно от това има нужда.

Вместо да прегърне сина си, което очевидно той не желаше, тя седна на дървения стол и му обясни какво трябва да направи. Арни отказа. Тя му заповяда да направи самопризнания. Момчето отново отказа. Опитвайки се да го убеди, Реджина му изнесе цяла реч — той пак отказа. Отказа дори когато майка му започна да го моли. Накрая, уморена до смърт, с пулсиращи от болка слепоочия Реджина го запита защо го е направил. Арни не ѝ отговори.

— Смятах те за умен! — изкрещя тя, обезумяла от безсилието си. От всичко на света най-много мразеше да не ѝ се подчиняват, когато си беше наумила нещо. Всъщност това не ѝ се бе случвало откакто напусна бащиния си дом. Вбесяваше я мисълта, че среща неочакван отпор от детето, сукало от гърдта ѝ. Ето защо повторно изкрещя:

— Мислех те за умен, но всъщност не си! Ти си... един тъпанар! Нима не разбираш, че ще те вкарат в затвора? Нима искаш да попаднеш там заради Дарнъл? Кажи, това ли искаш? Да знаеш, че той ще ти се подиграва! Да, ще ти се подиграва!

За нея нямаше нищо по-страшно от това да ти се подиграват и очевидното безразличие на сина ѝ я вбеси още повече.

Скочи от стола и отметна косата от челото си — машинален жест на човек, който се готви за сражение. Задъхваше се, лицето ѝ беше почервеняло. Арни си помисли, че никога не е изглеждала толкова млада и едновременно толкова състарена. Той промълви:

— Не го правя заради Дарнъл. И няма да отида в затвора.

— Да не се смяташ за Господ? — нервно възкликна Реджина, но гневът ѝ беше примесен с облекчение — поне бе проговорил. — Хванаха те с багажник, пълен с контрабандни цигари...

Арни я прекъсна:

— Не бяха в багажника, а в скривалището под него. Това беше колата на Уил, той ми нареди да пътувам с нея.

Майка му стреснато го изгледа.

— Искаш да кажеш, че не си знаел за цигарите?

Арни се втренчи в нея; по лицето му беше изписано изражение толкова чуждо за него, че тя не можеше да го възприеме — не можеше

да приеме леденото му презрение. Внезапно ѝ хрумна налудничавата мисъл: „Имам си златно момче!“

— Разбира се, че знаех — надменно изрече той. — Уил също. — Но все пак полицаите нямат доказателства, нали? Реджина смаяно го погледна и не промълви нито дума.

— Дори да скалъпят някакво обвинение, ще получи само условна присъда — продължи момчето.

Едва сега майка му успя да проговори:

— Арни, струва ми се, че си се побъркал. Може би баща ти...

— Нищо ми няма — прекъсна я той. — Въпреки, че не мога да кажа същото за теб — той я изгледа с ледените си очи. Реджина не издържа и избяга от стаичката. Втурна се към съпруга си, който седеше редом с Уорбър в малката, боядисана в зелено чакалня и му нареди:

— Иди при него! Дано го накараш да се осъзнае!

Без да дочака отговора му се втурна навън и подложи пламналото си чело под студения декемврийски вятър.

Майкъл се подчини, но не постигна нищо. Излезе от стаичката с пресъхнало гърло, изглеждаше състарен с десет години.

Когато отидоха в мотела Реджина предаде на адвоката разговора си с Арни и го попита дали синът ѝ има право относно недоказаното обвинение.

Уорбърг замислено промълви:

— Да, това е една възможност за защита. Но щеше да изглежда по-правдоподобно, ако синът е първата брънка от веригата, което за съжаление той не е. Пратката е била предназначена за някой си Хенри Бък от Олбъни, търговец на употребявани коли. Той също е арестуван.

— Какво е съобщил на полицията? — намеси се Майкъл.

— Нямам представа. Свързах се с адвоката му, но той отказа да разговаря с мен — доста зловещ знак. Ако Бък проговори, ще стовари цялата вина върху Арни. Главата си залагам, че ще свидетелства срещу него и ще каже, че синът ви е знаел за двойното дъно в багажника.

Уорбърг ги изгледа и продължи:

— Мисис Кънингам, онова, което ви е казал синът ви, не е толкова гениално. Утре, преди да го прехвърлят в Пенсилвания ще разговарям с него. Надявам се да го накарам да разбере, че цялата вина ще падне върху него.

Когато комбито зави по улицата на Вики и Стив, първите снежинки започнаха да се спускат от небето. „Дали и в Либъртивил вали сняг?“ — запита се Арни и докосна кожения ключодържател в джоба си.

Кристин все още беше заключена в гаража на Дарнъл. Няма значение, поне не беше навън, на снега. Ще си я върне — когато му дойде времето.

Случилото се през уикенда му се струваше като кошмарен сън: родителите му, които му четат конско в стаичката и които сякаш са непознати, говорещи на чужд език; адвокатът Уорли — или нещо подобно — непрекъснато бърбори за някакъв „принцип на доминото“ и за необходимостта да го измъкне от затвора „преди цялата вина да се стовари върху тебе, момче!“

Но Арни се безпокоеше единствено за Кристин. С всеки изминал ден му ставаше все по-ясно, че Роланд Д. Лъобей се е вселил в тялото му. Мисълта за това не го плашеше, дори му действаше успокояващо. И все пак трябваше да внимава и да се пази. Но от кого? Не от Джънкинс, който не разполагаше с доказателства, само хранеше известни подозрения относно Кристин и бе мно — го далече от истината.

Ала Дарнъл... той може да създаде проблеми, сериоз — ни проблеми...

Първата вечер в Олбъни, след като родителите му си отидоха Арни бе затворен в предварителния арест, където заспа учудващо лесно и бързо. И сънува — не кошмар, но странен и страшен сън, от който се събуди посреднощ, целият облян в пот.

Сънува, че Кристин се е смалила до размерите на човешка длан. Беше поставена върху миниатюрна писта, заобиколена от пейзаж, който му изглеждаше странно познат: ето улица, която досущ прилича на „Бейсин Драйв“, ето и друга — също като магистралата, на която беше убит Мучи Уелч. В далечината се виждат постройки от „Лего“ — точно копие на либъртивилската гимназия... други познати сгради... изрязани от картон дървета...

... и огромен Уил Дарнъл, надвесен над контролното табло, чрез което се определя скоростта на миниатюрния плимут. Задухът го измъчваше и дишането му наподобяваше воя на зимния вятър.

— Гледай да не проговориш, момче! — заяви Уил, който се извисяваше като великан над този миниатюрен свят. — Внимавай да не ме издадеш, защото аз контролирам всичко; погледни какво мога да направя...

Той завъртя надясно копчето, за контролиране на скоростта. Арни се опита да изкрещи:

— Не! Моля те, не го прави! Обичам я! Моля те, не я унищожавай!

На пистата мъничката Кристин обикаляше все по-бързо миниатюрния Либъртивил, задницата ѝ поднесяше на завоите. Сега представляваше само мъгляв червено-бял силует, двигателят ѝ бръмчеше като разярена оса.

— Моля те! — изкрещя Арни. — Моооооооооля те!

Уил най-сетне завъртя обратно копчето. Върху мрачното му лице беше изписано задоволство. Колата започна да забавя ход.

— Ако ти хрумнат тъпи идеи, просто си спомни къде е колата ти, момче. Дръж си езика зад зъбите и двамата ще се измъкнем безнаказано. Забърквал съм се и в по-големи каши...

Арни понечи да сграбчи количката, но Дарнъл го плесна през пръстите.

— Чия е стоката, момче?

— Уил, моля те...

— Хайде, кажи!

— Стоката е моя.

— Гледай да го запомниш, момче.

Когато Арни се събуди, последните думи все още отекваха в ушите му. През тази нощ повече не можа да заспи.

Твърде вероятно Уил да е... да е разбрал нещо повече за Кристин. Той виждаше почти всичко през остъклената стена на канцеларията си, но умееше да си затваря устата — докато настъпеше подходящия момент да проговори. Навярно знаеше онова, което Джънкинс дори не подозираше — че възстановяването на Кристин през ноември бе не само странно, но напълно невъзможно. Знаеше, че почти не е ремонтирана, поне не от Арни. Какво още би могъл да знае?

Внезапно го побиха тръпки, целият настръхна. Хрумна му, че Уил вероятно е бил в гаража в нощта, когато са загинали Репертън и другите момчета. Всъщност вероятността бе почти сто процентна.

Джими Сайкс беше малоумен и Дарнъл предпочиташе да не го изпуска от очи.

„Внимавай да не ме издадеш! Няма да ме прецакаш, защото...“

Да предположим, че Уил е разбрал истината, но кой ще му повярва? Арни осъзна, че повече не може да се самозаблуждава и да се опитва да забрави ужасяващата мисъл... Кой ще повярва на Уил, ако спомене, че понякога Кристин се движи сама? Че не е била управлявана от никого през нощите, когато бяха убити Мучи Уелч и другите негодници? Нима полицаите ще му повярват? Глупости, навярно ще се пукнат от смях. Ами Джънкинс? Той наддушваше нещо, но истината е толкова невероятна, че едва ли би я приел. Дори Уил да е издал тайната му пред полицаия, това няма никакво значение.

Внезапно, обзет от ужас, Арни си спомни, че утре, най-късно в други ден ще пуснат Дарнъл под гаранция, а Кристин е затворена като заложница в гаража му. Какво ще стане, ако Уил реши да я изгори — правил го бе и друг път, ако се съдеше по хвалбите му — а когато от нея остане купчина желязо, ще я натика в пресата в автомобилното гробище и овъглената Кристин ще се превърне в метално кубче.

Ченгетата са запечатали гаража.

Няма значение. Дарнъл е стара лисица и вероятно е предвидил всичко. Ако поиска, ще проникне в гаража и ще подпали Кристин, въпреки че е по-вероятно да използва подставено лице — някой, който ще хвърли в колата от кубчетата сух спирт за подпалване на скари, сетне ще драсне клечка кибрит.

Арни си представи лумналите пламъци, стори му се, че подушва миризмата на изгоряла тапицерия.

Отпусна се върху тясното легло в килията. Устата му беше пресъхнала, сърцето му биеше лудо.

„Внимавай да не ме издадеш. Няма да ме прецакаш, защото...“

Но има и друг вариант — ако Уил се опита да причини зло на Кристин и вниманието му се отклони само за миг, тя сама ще се справи с него.

Но Арни не вярваше, че Уил ще допусне подобна грешка.

На следващия ден го екстрадираха в Пенсилвания и родителите му го освободиха срещу минимална гаранция. Предварителното дело беше през януари, говореше се, че съдебните заседатели ще преценят дали случаят ще бъде предаден в съда. Разкриването на мрежата на

контрабандисти беше отразено на първите страници на всички пенсилвански вестници, въпреки че името на Арни не се споменаваше „по нареждане на властите поради това, че престъпникът е малолетен“.

Все пак всички в Либъртивил знаеха за кого става дума. Независимо от няколкото автокина, големи закусвални и алеи за боулинг Либъртивил си оставаше университетско градче, където хората се познаваха. Повечето колеги на семейство Кънингам знаеха кой е карал колата на Дарнъл и е бил заловен с голяма пратка контрабандни цигари. Това беше истински кошмар за Реджина.

След като платиха хиляда долара гаранция, Майкъл и Реджина отведоха Арни вкъщи. Момчето презрително си помисли, че всичко това му напомня на „монополи“: родителите му бяха изтеглили картата „освобождение от затвора“.

— Защо се смееш, Арни? — попита майка му. Майкъл караше бавно и се взираше през гъстата снежна завеса, за да не пропусне къщата на Стив и Вики.

— Усмихвах ли се?

— Да — промълви тя и докосна косата му.

— Вече не си спомням за какво — студено заяви той майка му отдръпна ръката си.

Върнаха се вкъщи в събота и родителите му напълно го изолираха. Арни се питаше дали е от неудобството, защото не знаят как да разговарят с него, или го презират... а може би и двете. Всъщност изобщо не му пукаше. Чувстваше се уморен до смърт, съсипан, изцяло променен. Когато се прибраха, майка му изключи телефона, легна си и спа целия следобед. Баща му безцелно се мотаеше из работилницата, като пускаше и спираше електрическото ренде.

Арни седеше в хола и гледаше паралелно предаване на няколко футболни мача. Не знаеше и не се интересуваше кои отбори играят. Достатъчно му беше да наблюдава как играчите тичат по терена — отначало под яркото калифорнийско слънце, после — под пороеен дъжд, който разкаля игрището и изтри линиите.

Около шест часа задряма.

И засънува.

През нощта, а и през следващата сънува, докато лежеше в кревата, си, където спеше от детинство, а брястът отвън хвърляше

познатата му сянка (през зимата подобна на скелет, който през май като по чудо се обвиваше с плът). Сънищата му се различаваха от кошмара, в който огромният Уил се надвесваше над миниатюрната писта. Забравяше ги секунди след като се събудеше... може би така беше по-добре. Смътно си спомняше някаква призрачна фигура край пътя, безплътен пръст, който се размахва заканително, смътно чувство за освобождаване и... бягство? Да, бягство. Нищо, освен...

Арни почти мигновено забравяше сънищата си, но един фрагмент бе трайно запечатан в съзнанието му: той седи зад волана на Кристин и бавно кара сред воя на вятъра. Снегът вали толкова силно, че не вижда по-далеч от капака на колата. Всъщност вятърът не вие, а издава писък, зловещ звук, подобен на бучене. Сетне картината изчезва и бива заменена от друга. Вместо сняг той вижда телеграфен апарат, воят на вятъра прераства във воя на огромната тълпа, струпала се на тротоара на „Пето авеню“. Всички аплодират Арни и Кристин, защото са...

Избягали.

Всеки път, миг преди да забрави странния сън Арни си казваше: „Когато всичко свърши, със сигурност ще се махна от Либъртивил. Ще взема Кристин и ще замина за Мексико“. Представяше си горещото слънце и тишината и внезапно непознатата страна му се струваше по-реална от кошмарите му.

След като се събуди от последния от тези сънища, изведнъж му хрумна идеята да прекара Коледа с леля Вики и чичо Стив, също както едно време. Стори му се великолепа, направо гениална. Точно така, ще се измъкне от Либъртивил преди...

Преди Коледа, разбира се.

Ето защо се залови да убеждава родителите си, като положи особени усилия да склони Реджина. В сряда съпротивата ѝ се сломи и тя се съгласи да заминат. Арни знаеше, че е разговаряла със сестра си, че Вики се е държала прекрасно, така че едва ли щеше да има проблеми.

Сега, на Бъдни вечер, той чувстваше, че всичко ще се оправи.

— Ето къщата, Майк! — извика Реджина. — Щеше да я отминеш както всеки път, когато идваме тук.

Съпругът ѝ зави по алеята и измърмори, че я е видял с вечния си оправдателен тон, който неизменно съпътстваше разговора със

съпругата му.

„Истинско магаре! — помисли си Арни. — Тя го ругае и го язди, а той цвили като магаре“.

— Отново се усмихваш — каза Реджина.

— Мислех си колко ви обичам и двамата — промълви момчето.

Баща му изненадано го изгледа, очевидно бе трогнат, очите на майка му се насълзиха. Бяха се хванали на лъжата. Ама че лайнари!

До три часа следобед на Бъдни вечер снегът само прехвърчаше, сетне заваля по-силно. Метеоролозите съобщаваха, че забавянето на бурята я прави още по-силна и по-опасна. Първоначалните прогнози за трийсетина сантиметра снежна покривка изглеждаха прекалено оптимистични — очакваше се снегът да натрупа минимум половин метър, а на откритите места да се образуват дълбоки преспи.

Лий Кабът седеше във всекидневната до коледна елхичка, чиито иглички започваха да падат (от цялото семейство единствено тя бе почитателка на традициите и я продължение на четири години успешно се преборваше с желанието на баща ѝ да купи пластмасова елха и с това на майка ѝ да започнат празничния сезон с печена гъска или петел, вместо с обичайната пуйка). Беше сама в цялата къща. Родителите ѝ бяха отишли у семейство Стюарт да изпият по чашка по случай празника. Мистър Стюарт беше новия шеф на баща ѝ и двамата много си допадаха. Мисис Кабът възлагаше големи надежди на приятелството между тях и насърчаваше съпруга си да го затвърди. През последните десет години шест пъти се бяха местили в различни градове, но мисис Кабът най-много харесваше Либъртивил. Искаше ѝ се да останат тук за постоянно и приятелството между съпруга ѝ и шефа му можеше да допринесе за това.

„Самотна и все още девствена“ — ни в клин ни в ръкав си помисли Лий. Скочи като ужилена и отиде в кухнята. Във фурната се печеше свински бут. „Трябва да го обърна в пет часа, ако нашите не се приберат“ — напомни си тя и отвори хладилника. Видя опаковка от шест кока-коли, поставена върху кутийката бира на баща ѝ и мислено възкликна: „Не ме съблазнявай, Сатана!“ Не издържа и си отвори една кола. Няма значение, че е вредна за кожата, и без това сега си няма приятел. Голямо чудо, ако се изприщи.

Празната къща и действаше потискащо както никога досега; обикновено се чувстваше абсурдно пораснала, която оставаше сама. Но днес звуците от електрическите уреди в кухнята, воят на вятъра отвън, дори шумоленето на чехлите ѝ по линолеума ѝ се струваха зловещи. Ако събитията се бяха развили другояче, сега Арни щеше да бъде тук, до нея. Родителите ѝ, особено майка ѝ го харесваха. Поне отначало. Но навярно майка ѝ ще се ужаси, ако разбере, че след всичко случило се Лий все още го обича. В действителност момичето почти непрекъснато мислеше за него. Питаше се защо се е променил, как понася раздялата им, дали е добре...

Вятърът нададе вой и за миг затихна — кой знае защо ѝ напомни за форсирането и затихването на автомобилен двигател.

Внезапно ѝ хрумна нелепата фраза: „Няма връщане от Завоя на смъртта“. Тя отиде до умивалника и изля колата си — идваше ѝ да се разплаче, да повърне или и двете.

С изненада осъзна, че е изплашена до смърт.

Съвсем безпричинно.

Разбира се.

За щастие родителите ѝ не бяха взели колата (коли, коли — все коли ѝ бяха в ума). Поне нямаше да се тревожи как баща ѝ ще кара на връщане, след като е изпил три-четири мартинита. Домът на семейство Стюарт бе само на три преки от тяхната къща. Родителите ѝ бяха тръгнали пеша, навлечени с дебели дрехи, заливайки се от смях като деца, които отиват да правят снежен човек. Обратният път ще ги отрезви и ще им се отрази добре. Ще им се отрази добре. Ще им се отрази добре, стига да не...

Вятърът отново нададе вой. Изрева под стрехите, сетне отново затихна. Изведнъж Лий си представи как родителите ѝ вървят по улицата сред снежната вихрушка, смеят се, уловили се един за друг, за да не паднат. Може би баща ѝ пощипва съпругата си през грейката, както обича да прави, когато си пийне. Обикновено това ужасно дразнеше Лий, най-вече защото смяташе, че подобно пубертетско поведение не подхожда на един зрял мъж. Естествено, тя обичаше родителите си и раздразнението ѝ беше част от любовта ѝ към тях.

Двамата вървят сред гъстата снежна завеса, внезапно зад тях проблясват огромни зелени очи, които сякаш плуват в мрака... и които поразително приличат на зелените светлилки на табло на Кристин,

които бе видяла, докато се задушаваше. Постепенно се уголемяват и дебнат безпомощните ѝ, леко замаяни от алкохола родители...

Лий въздъхна и се върна в хола. Отиде до телефона и протегна ръка към слушалката, после я отдръпна. Отиде до прозореца и се загледа навън.

Какво възнамеряваше да прави? Да се обади на родителите си и да им каже, че се страхува от старата и някак си противна кола на Арни? Че иска да се приберат вкъщи, защото се бои за тях и за себе си? Това ли се канеше да направи?

Страхотно, Лий, направо страхотно!

Почистеното от снегорина улично платно бавно се затрупваше със сняг. Едва сега започваше да вали силно и силният вятър помиташе улицата — облаци фин като пудра сняг политаха нагоре и се сливаха с оловносивото буреносно небе като понесени върху невидими криле призраци.

Лий отново усети страх, предчувстваше, че ще се случи нещо ужасно. Не, не предчувстваше, а бе сигурна. Остана поразена, когато научи за арестуването на Арни, но това бе нищо в сравнение с ужаса, изпитан няколко дни преди това, когато прочете във вестника за смъртта на Бъди Репертън и на двете момчета. Моментално ѝ хрумна нелепата и страшна мисъл, че това е работа на Кристин.

Сега отново предчувстваше, че ще се случи нещастие и не можеше да се отърси от абсурдното усещане. Опита се да се успокои с мисълта, че по време на нещастията с момчетата Арни е бил във Филадельфия. Каза си, че няма да мисли за Кристин ще пусне радиоапарата и телевизора и ще наруши тишината в къщата, няма да мисли за колата, която мирише на гроб, колата която се бе опитала да я убие...

— По дяволите! — прошепна тя. — Струва ми се, че полудяваш, момичето ми.

Почувства, че цялата настръхва.

Отново отиде до телефона, взе указателя и както Арни преди две седмици, позвъни в либъртивилската общинска болница. Приятен женски глас я осведоми, че мистър Гилдър е изписан още сутринта. Лий благодари и затвори.

Няколко секунди остана неподвижна, вперила поглед в празния хол, в елхичката, в подаръците. Сетне намери номера на семейство

Гилдър и го набра.

— Лий, каква приятна изненада! — радостно възкликна Денис.

Момичето стисна още по-здраво леденостудената слушалка и промълви:

— Денис, мога ли да дойда у вас? Трябва да поговорим.

— Точно днес ли?

В главата ѝ нахлуха объркани мисли: месото във фурната, трябва да го обърне в пет часа, след малко родителите ѝ ще се приберат, беше Бъдни вечер, снегът засипваше улиците, освен това... освен това беше сигурна, че тази вечер не трябва да излиза... ами ако срещу нея внезапно изскочи нещо... каквото и да е? Не, тази вечер е много опасно.

— Лий?

— Не, не днес — отвърна тя. — Трябва да си стоя къщи — родителите ми отидоха на гости и ме оставиха да наглеждам вечерята.

— Моите също — развеселено сподели Денис. — Със сестра ми играем „монополи“, но тя непрекъснато се опитва да ме измами.

Дочу се приглушеният глас на Ели:

— Не е вярно!

Лий си помисли, че при нормални обстоятелства навярно би се разсмяла. Но не и сега. Побърза да каже:

— Ще се видим след Коледа. Да речем във вторник, на двацет и шести. Съгласен ли си?

— Разбира се. Навярно искаш да поговорим за Арни?

— Не — отговори тя и стисна слушалката така, че пръстите ѝ изтръпнаха. С огромно усилие се овладя и продължи:

— Не, не за Арни. Става дума за Кристин.

8. БУРЯТА СЕ РАЗРАЗЯВА

*Ето моя страхотен автомобил —
супермотор в един стар форд прогнил.
Късно нощем до дупка натискам педала
и — заклевам се — мисля за теб, докато летя
като хала.
Скъпа, огледай се, светлините на града ни зоват,
сякаш нашепват: „Тръгнете на път“.
Брус Спрингстийн*

До пет часа вечерта бурята обхвана цяла Пенсилвания. Снегът нахлу, понесен от силния вятър, който виеше задавено. Това не позволи на хората да се втурнат по магазините за последни покупки. Повечето уморени до смърт продавачи благословиха майката-природа, въпреки че нямаше да получат премиални. Докато вдигаха тост пред запалените камини в домовете си те се утешаваха с мисълта, че клиентите ще нахлуят веднага след празника.

Но днес природата изобщо не изглеждаше майчински настроена: рано падналият мрак скоро отстъпи място на бурна нощ. Тази вечер природата напомняше страшна езическа магьосница, която изобщо не се съобразява с Коледния празник. Тласкана от вятъра, страховитата вещица разкъса сърмената украса на търговската камара и я понесе към притъмнялото небе; запрати в снега фигурките от Коледната сцена, подредена пред полицейския участък — влхвите, Светата майка и Младенецът бяха открити едва в края на януари, когато снегът започна да се топи.

В знак на пренебрежение към празника тя преобърна дванайсетметровата елха пред либъртивилската община и я запокити право през прозореца на данъчната служба. „Точно там ѝ е мястото“ — казаха по-късно мнозина.

До седем часа снегорините вече не успяваха да се справят с натрупания сняг. В седем без петнайсет някакъв автобус си проправи път по „Мейн Стрийт“; следваха го няколко коли като кученца майка си. После улицата опустя, с изключение на няколко автомобила, затънали до калниците в преспите, образувани от минаващите снегорини. До сутринта повечето от тях щяха да са напълно погребани под снега. Вятърът люлееше светофара, окачен над кръстовището между „Мейн Стрийт“ и „Бейсин Драйв“. Дочу се пращане от късо съединение и светлините изгаснаха. Двама-трима души, слезли от последния автобус преминаваха улицата; те вдигнаха очи към прекъснатия кабел и забързано се отдалечиха.

До осем часа, когато мистър и мисис Кабът най-последно благополучно се прибраха у дома (за безкрайно облекчение на Лий, което тя успя да прикрие), местните радиостанции предаваха призива на щатската полиция, гражданите да не пътуват през тази нощ.

До девет часа, когато Майкъл, Реджина и Арни Кънингам с чаши горещ пунш в ръка (ромовият пунш бе коледният специалитет на чичо Стив) се настаниха пред телевизора в дома на роднините си, за да гледат Алистър Сим в „Коледна песен“, петнайсетметрова отсечка от пенсилванската магистрала беше отрязана поради натрупаните снежни преспи. До полунощ цялата магистрала стана непроходима.

В девет и половина, когато фаровете на Кристин внезапно проблеснаха в празния гараж на Дарнъл и разкъсаха мрака, Либъртивил беше изцяло откъснат от света. Улиците бяха пуссти, с изключение на рядко минаващите снегорини.

В тихия гараж моторът на Кристин форсира и затихна.

Форсира и затихна.

Лостът на скоростите се премести сам.

Кристин бавно потегли.

Електронното устройство, прикрепено към сенника ѝ изжува, тихият звук бе заглушен от воя на вятъра. Но вратата го „чу“ и покорно се вдигна нагоре. Силен порив на вятъра навя сняг в гаража.

Кристин се плъзна навън, безшумно като призрак. Направи ляв завой и се отправи надолу по улицата; движеше се сред дълбокия сняг уверено, без нито веднъж да поднесе, въпреки че нямаше вериги. Сред мрака проблесна светофар, който мигаше на жълто. Кристин отново зави наляво, към „Джон Кенеди Драйв“.

Дон Вандерберг седеше в канцеларията на бащината му бензиностанция, вдигнал крака върху бюрото. Беше надървен, защото четеше една от порнографските книги на баща си — проникновена и предизвикваща дълбок размисъл творба, озаглавена „Палавата Пами“. До този момент Пами се беше чукала с всеки, освен с млекаря и с кучето; млекарят тъкмо се задаваше по алеята, а кучето лежеше пред нея, когато прозвуча звънец — сигнал, че навън има клиент.

Дон раздразнено откъсна поглед от книгата. Бе телефонирал на баща си в шест, преди четири часа, за да го помоли да затвори по-рано — очевидно през тази нощ приходите ще бъдат толкова мизерни, че не ще покрият сметката за електричеството, за светещата реклама. Баща му, разположен удобно пред камината, му нареди да затвори чак в полунощ. Дон гневно тресна телефона и си каза, че баща му е олицетворение на онзи противен старец Скрудж.

Истината бе, че искаше да затвори по-рано, защото се страхуваше да остава сам нощем. До неотдавна щеше да е обкръжен от голяма компания. Редом с него щеше да седи Бъди, който привличаше останалите с алкохола и с хероина, но най-вече с магнетизма си. А сега всички приятели на Дон бяха мъртви. Всички без изключение.

Само че понякога му се струваше, че не са. От време на време (когато бе сам, както през тази нощ) си казваше, че ще вдигне поглед и ще ги види пред себе си: Ричи Трелони и Мучи Уелч един до друг, а между тях се е настанил Бъди Репертън с бутилка „Тексаски шофьор“ в ръка, зад ухото му е затъкната цигара с марихуана. Тримата са мъртвешки бледи както всички призраци, очите им са изцъклени като на умрели риби. Бъди му протегна бутилката и прошепна: „Пийни си, глупако. Скоро ще бъдеш мъртъв като нас!“

Понякога тези образи изглеждаха толкова истински, че устата му пресъхваше и ръцете му се разтреперваха.

Дон знаеше причината. През онази нощ не трябваше да чупят колата на Стария Пицолики. Почти всеки участник в тази „невинна“ лудория беше постигнат от ужасна смърт. С изключение на него и на Сенди Галтън, само че Сенди се беше метнал на раздрънкания си мустанг и бе напуснал града. По време на безкрайните нощни смени на Дон му идваше да направи същото.

Клиентът отвън натисна клаксона на колата си. Дон захвърли книгата до мръсната машина за кредитни карти. Докато навличаше

канадката си погледна през прозореца и се запита кой ли е този луд, дето кара в такава буря. Гъстият сняг му пречеше да различи колата, или човека зад волана; виждаха се само фаровете и силуетът на автомобила, който беше прекалено дълъг, за да е от новите модели.

Докато слагаше ръкавиците си Дон усети как възбуденият му член спада; каза си, че рано или късно баща му трябва да монтира колонки на самообслужване и тогава — край на тъпите нощни дежурства. Ако на разни откачени типове им е скимнало да пътуват в такава буря, спокойно могат сами да си наляят бензин.

Отвори вратата и силен порив на вятъра за малко не я изтръгна от пантите. Той с мъка успя да я задържи, за да не се удари в стената, в резултат на което едва не падна по гръб. Въпреки монотонния вой на вятъра (който се стараеше да пренебрегне), досега Дон не беше преценил силата на бурята. Задържа се на крака само защото веднага затъна в дълбоката пряспа, и гневно си помисли: „Шибаната кола сигурно е със снегоходки. Ако онзи тип ми даде кредитна карта, ще му пръсна черепа!“

Закрачи през снега и се приближи до първата редица „островчета“. Естествено, скапанякът беше паркирал от другата страна. Дон се опита да разгледа колата, но вятърът запрати сняг в лицето му и го заслепи — той побърза да спусне по-ниско качулката на канадката си.

Заобиколи автомобила и за миг беше окъпан от ярката светлина на двойните фарове, после с мъка се добра до лявата му страна. Под неоновото осветление колата изглеждаше боядисана в крещящ виненочервен цвят. Лицето на Дон вече бе премръзнало.

„Ако този тип поиска бензин за един долар и ме накара да проверя маслото, ще му кажа да си го начука!“ — помисли си той и вдигна глава, когато някой свали стъклото на колата.

— С какво мога да ви по... — гласът му пресекна, сетне той немощно изкрещя:

— По-о-о-о-омощ!

През отворения прозорец, на няколко сантиметра от лицето му се надвесваше разложен труп. Взираше се в него с празните си очни кухини, съсухрените му устни бяха разтеглени в ужасяваща гримаса и разкриваха няколко пожълтели, разкривени зъба. Бяла костелива ръка

стискаше волана. Другата се протегна със зловещо тракане и го докосна.

Дон залитна назад, сърцето му препускаше като откачил се от композицията локомотив, ужасът го задуши, като че в гърлото му бе попаднал нажежен скален отломък.

— Напълни я — прошепна трупът и въпреки страха си Дон забеляза, че е облечен с плесенясала военна униформа. — Напълни я, лайнарино!

Мъртвецът се ухили, в устата му проблесна златна коронка.

— Пийни си, глупако — дрезгаво прошепна друг глас. Бъди Репертън се приведе от задната седалка и подаде на Дон бутилка „Тексаски шофьор“. От устата му се посипаха гърчещи се червеи. Сред остатъците от коса по главата му пъплека бръмбари. — Едно питие ще ти дойде добре...

Дон нададе вой. Обърна се и хукна през снега с комични подскоци като герой от анимационен филм. Извика от ново. Дочул рева на мощния двигател, изкрещя отново хвърли поглед назад и видя, че до колонката стои колата на Арни Кънингам. В този миг тя потегли и снегът под задните ѝ гуми се разхвърча. Призраците изчезнаха, но Дон се изплаши още повече, защото колата не беше управлявана от никого.

Той побягна към улицата. Достигна снежния насип, натрупан от снегорините, и се прехвърли през него. Пометен от силния вятър, тротоарът от другата страна беше чист, с изключение на заледените места. Дон се подхлъзна, краката му се огънаха и той падна по гръб.

След миг ярка светлина заля улицата. Момчето се изгъркаля встрани и вдигна поглед; очите му се заслепиха от огромните фарове на Кристин, която се вряза в снежния насип и го прегازی като локомотив.

Подобно на древна Галия местността „Либъртивил Хайс“ беше разделена на три части. Най-близкият до града квартал, разположен на хълма, до средата на деветнайсети век бил наричан „Изгледа“ (за това напомняше табелката на пресечката между улиците „Роджърс“ и „Таклин“) и се славеше като единствения бедняшки район. Обитателите му живееха в блокове или в дървени къщурки. Въжета за простиране бяха опънати в мръсните задни дворове, които през последните дни бяха пълни с деца и с евтини играчки — в повечето

случаи едните и другите бяха еднакво очукани. Някога тук живеели хора от средна ръка, но кварталът започнал на запада, след като през четирийсет и пета били закрити много работни места, свързани с военната индустрия. Отначало упадъкът бил незабележим и набрал скорост едва през шейсетте и седемдесетте години, но най-страшното тепърва предстоеше, въпреки че никой не се осмеляваше да го изрече на глас, за да не го цитират. Сега „чернилките“ се заселваха там. Мълвата се носеше из най-аристократичните квартали на града; наобиколили барбекютата с чаши в ръце, хората шепнеха: „Бог да ни е на помощ, негрите започват да окупираат Либъртивил.“ Кварталът бил преименуван и сега се наричаше „Лоу Хайс“^[1].

При споменаването му някои с потръпване заявяваха, че им звучи като име на гето. Неколцина важни клечки повикаха редактора на местния „Кистоун“ и му съобщиха, че и употребата, и легализирането на тази дума чрез пресата не е особено желателна.

Редакторът, който не беше вчерашен, побърза да спазва инструкциите.

„Хайс Авеню“ се откриваше от „Бейсин Драйв“ и се виеше нагоре по хълма. Преминаваше през центъра на „Лоу Хайс“ и през зелен пояс, сред който се намираше елегантният квартал, наречен само „Хайс“^[2]. Всички тези наименования, в които е включена думата „хайс“ навярно биха объркали пришълеца, но местните жители нямаха проблеми. Кварталът „Лоу Хайс“ беше синоним на бедност и на нищета, а „Хайс“ — неговата пълна противоположност. Тук бяха разположени хубави стари къщи, повечето от които построени навътре от шосето, а най-елегантните бяха скрити зад високи тисови огради. Тук живееха важните клечки: собственикът на либъртивилския вестник, четирима лекари, богатата и смахната внучка на човека, изобретил барабанлията револвер, а почти всички останали бяха адвокати.

Когато излезеше от богатия квартал, „Хайс Авеню“ минаваше през местност, където дърветата растяха много нагъсто; гората се простирала от двете страни на пътя в продължение на пет-шест километра. На върха на хълма шосето се разклоняваше в задънената „Стансън Роуд“, завършваща на възвишението, откъдето се разкриваше изглед към града и към автокиното.

От другата страна на хълма се намираше буржоазен квартал (също наречен „Хайс“), чиито построени преди петдесетина години къщи притежаваха старинно очарование. След този квартал започваха голи полета, а „Хайс Авеню“ вече се наричаше Окръжен път 2.

В десет и половина на Бъдни вечер някакъв плимут, модел '58 се изкачваше по „Хайс Авеню“. Фаровете му прорязваха нощния мрак и гъстата снежна завеса. Местните жители биха се обзаложили, че никакво превозно средство (с изключение на джип с предно предаване) не би могло да се изкачи по „Хайс Авеню“ през тази нощ. Но Кристин уверено се движеше с шейсет километра в час, фаровете ѝ проблясваха, чистачките ѝ се движеха ритмично, никой не седеше зад волана ѝ. В дълбокия сняг не се виждаха следи от други коли. На места следите от гумите на Кристин бяха дълбоки близо трийсет сантиметра. Силният вятър бързо ги запълваше със сняг. От време на време предният калник и капакът се връзваха във висока пряспа и мек сняг се разхвърчаваше във всички посоки.

Кристин отмина пресечката със „Стантън Роуд“, достигна върха на хълма и се спусна от другата му страна. Премина през гъстата гора, където в мрака се виждаше единствено бялата линия по средата на шосето, после край къщите от предградието. През прозорците им проблясваха светлини, тук-там се виждаха красиви коледни елхи. В една от тези къщи млад мъж, предрешен като дядо Коледа, привърши раздаването на подаръците и се настани на дивана до съпругата си, за да вдигнат тост в чест на празника. Случайно погледна навън и забеляза фаровете на преминаваща кола. Обърна се към жена си и шеговито заяви:

— Ако този приятел е успял да изкачи хълма, навярно дяволът му помага...

— Не ме интересува — прекъсна го тя. — По-добре ми кажи какъв подарък ще получи от дядо Коледа.

Младият мъж отново се усмихна.

— Ще измисля нещо...

По-нататък, където пътят отново ставаше равен, Уил Дарнъл седеше в хола на двуетажната си сглобяема къща, която бе купил преди трийсет години. Над долнището на пижамата си носеше протъркан халат, под който огромният му търбух се очертаваше като футболна топка. Гледаше по телевизията последните кадри от „Коледна Песен“,

когато Ебенизъм Скрудж се превръща в олицетворение на добротата и щедростта. Мислено „пресяваше“ фактите, подреждаше парченцата от мозайката, която ставаше все по-занимателна. След арестуването на Арни Дарнъл се беше състарил с десет години. Бе заявил пред онова ченге, че само след две седмици отново ще отвори гаража, но вече не беше толкова сигурен. Напоследък непрекъснато имаше чувството, че гърлото му е пълно с тиня от употребата на проклетия респиратор.

Мислено разбърка картончетата: Арни, Уелч, Репертън... Кристин...

— Момче! — извика от прозореца си Скрудж, по нощница и нощна шапчица, истинска карикатура на Духа на настоящата Коледа. — Знаеш ли дали са продали рекламния пуяк, дето виси на витрината на птицепродавеца?

— Какво? Оня, големият колкото мен? — попита момчето.

— Да, да — идиотски ухилен отговори Скрудж, сякаш вместо да го спасят, трите призрака го бяха накарали да полудее. — Да, големият колкото теб!

Арни, Уелч, Репертън... Лъобей?

Понякога му се струваше, че не полицейският обиск го кара непрекъснато да се чувства сломен и изплашен. Причината не бе и в арестуването на главния му счетоводител, нито че данъчните служители бяха по петите му и този път не се шегуваха. Не заради тях беше започнал внимателно да оглежда улицата всеки път, преди да излезе навън; не заради главния прокурор се озърташе неспокойно, когато вечер се прибираше вкъщи.

Непрекъснато си припомняше онова, което бе видял (или което му се бе привидяло) през онази нощ, като се опитваше да си внуши, че всичко е плод на фантазията му.

За пръв път в живота си не се доверяваше на сетивата си. След известно време навярно ще си внуши, че е заспал и е сънувал всичко.

Не беше виждал Арни от освобождаването му под гаранция, нито му се беше обаждал по телефона. Отначало възнамеряваше да използва онова, което знаеше за Кристин, за запушване на устата на хлапака, ако му хрумнеше да проговори. Бог му е свидетел, че Арни може да го вкара в затвора, ако реши да „пропее“ пред ченгетата. Едва след поредицата от арести Дарнъл осъзна колко много знае Арни и започна да се самообвинява (само по себе си обезпокояващ факт,

защото никога досега не бе подлагал на съмнения действията си). Питаше се дали всичките му „сътрудници“ знаят толкова много. Спомни си за Репертън и за подобните на него негодници, които беше използвал години наред. Възможно ли е да е бил толкова глупав и непредпазлив?

След дълги размишления реши, че единствено Кънингам знае повече от необходимото, защото бе по-различен от останалите — като че разбираше всичко по интуиция. Не приличаше на връстниците си, които само се перчеха и се наливаха с алкохол. Странно, но Дарнъл изпитваше почти бащинско чувство към Арни, въпреки че без колебание би го изхвърлил, ако започнеше да си пъха носа където не трябва. „Да, не бих се поколебал“ — помисли си той, като че се оправдаваше пред себе си.

Загледа се в телевизора — филмът (чернобяло, надраскано копие) свършваше: Скрудж беше отишъл у семейство Крачит. Всички изглеждаха напълно откачени, но най-вече Скрудж. Очите му проблясваха маниакално, приличаше на някакъв клиент, който идваше в гаража преди двайсетина години. Наричаше се Евърет Дингъл. Един следобед се прибрал вкъщи и застрелял цялото си семейство.

Уил запали пура и си каза, че би дал мило и драго да прогони отвратителния вкус, предизвикан от респиратора. Напоследък дишането му беше по-затруднено от всякога. Проклети пури — определено му пречеха, но беше прекалено стар тепърва да се отучва.

Арни не беше проговорил — поне засега. Адвокатът му съобщи за арестуването на Хенри Бък. Последният беше шейсет и тригодишен и имаше внуци, би предал три пъти самия Христос срещу обещание да го освободят, или срещу условна присъда. Уил беше сигурен, че старецът ще „изпее“ всичко, което за щастие не беше много. Бък знаеше за бомбичките и за цигарите, но това бе само върхът на айсберга. Дарнъл се занимаваше и с контрабанда на алкохол, с продажба на крадени коли и на оръжие (включително няколко картечници, купени от откачени типове и от кръвожадни ловци, които искали „да проверят дали действително картечницата може да разкъса сърна“), както и на антики, изнесени от Нова Англия. През последните няколко години търгуваше и с кокаин. Едва сега осъзнаваше, че е било грешка. Колумбийците от Маями приличаха на отвратителни плъхове... Слава Богу, че не спипаха малкия с пратка кокаин.

Уил се страхуваше, че този път няма да му се размине — до голяма степен всичко зависеше от откачения хлапак и донякъде от шантавата му кола. Ситуацията бе много деликатна, също като къщичка от карти. Дарнъл се страхуваше да каже, или да предприеме нещо от страх да не сгреша. Освен това бе твърде възможно Кънингам да му се изсмее в лицето и да го нарече побъркан дъртак.

Стиснал пурата между зъбите си, шишкото стана и изгаси телевизора. Време е да си ляга, но преди това ще изпие един коняк. Въпреки умората си, напоследък заспиваше трудно.

Направи крачка към кухнята... и дочу клаксона отвън. Повелителното изсвирване заглуши дори воя на вятъра.

Дарнъл се вкамени и придърпа халата около огромния си търбух. Внезапно лицето му сякаш се подмлади — изглеждаше напрегнато и замислено.

Разнесоха се още три кратки, резки изсвирвания.

Уил извади пурата от устата си, обърна се и прекоси хола. Движеше се като в сън, обзе го чувство за нещо вече виждано; стори му се, че го заливат с вряла вода. Чувстваше странно примирение. Още преди да дръпне завесата и да погледне навън, знаеше, че това е Кристин. Страхове му се оправдаха — беше дошла да си уреди сметките с него, да му отмъсти.

Колата стоеше пред високия насип, направен от снегорините, и приличаше на призрак сред огромните парцали сняг. Мощните й фарове разпръскваха мрака. За миг на Уил му се стори, че зад волана й има някой, сетне забеляза, че е празна също както през онази нощ, когато я видя да се прибира в гаража. Уонк-уонк. Уонк-уонк. Все едно, че го викаше.

Сърцето му биеше лудо. Той пусна завесата и забърза към телефона. Ще се обади на Кънингам и ще му нареди да обуздае любимия си демон.

Изминал бе половината разстояние, когато моторът на колата изрева, все едно крещеше жена, която подозира измяна. Разнесе се силно скърцане. Уил се върна до прозореца и видя как Кристин се отдалечава на заден ход от високия снежен насип в края на алеята. Обсипаният със сняг капак беше леко огънат. Моторът отново форсира. Задните колела поднесоха в мекия сняг, после зацепиха. Колата се стрелна напред и отново се блъсна в насипа сред облак сняг, който

вятърът разнесе както вентилатор разнася цигарен дим. „Никога не ще успее! — помисли си Уил. — Голямо чудо, ако премине насипа. Да не смята, че ще изляза навън да си поиграем!“

Задъхвайки се, той се върна до телефона, намери в указателя номера на семейство Кънингам и започна да го набира. Обърка цифрите, защото ръката му трепереше. Изруга, натисна вилката и отново започна да набира.

Отвън долетя ревът на двигателя. За трети път колата се вряза във високия насип. Вятърът нададе вой и сняг обсипа големия панорамен прозорец. Уил навлажни устните си с език и се опита да си поеме дъх. Чувстваше, че започва да се задушаваше.

Най-сетне успя да набере номера. Телефонът на другия край иззвъня веднъж, два, три пъти. Четири...

Моторът на Кристин изръмжа. Отново се разнесе приглушен звук, когато тя за пореден път блъсна насипа.

Шест иззвънявания... седем. У семейство Кънингам нямаше никого.

— По дяволите! — прошепна Уил и тресна слушалката.

Лицето му беше преbledняло, ноздрите му — разширени като на животно, надушило горски пожар. Захвърли на пода угасналата пура и забърза към прозореца, докато трескаво ровеше в джоба на халата си. Напипа помпичката и здраво я стисна, което го поуспокои.

Внезапно проблеснаха фарове, които почти го заслепиха. Той засенчи очи със свободната си ръка и видя как Кристин отново се врязва във снежния насип — малко по малко си проправяше път към алеята. Уил я наблюдаваше как се отдалечава на заден ход и от все сърце пожела на шосето да се появи снегорин и да помете дяволската кола.

Но вместо снегорин отново видя Кристин. Моторът ѝ виеше, фаровете ѝ осветяваха покритата със сняг морава. Засили се и се блъсна в насипа, разхвърча се сняг. Предницата ѝ се повдигна и Уил си помисли, че ей-сега ще излезе на алеята. В този миг задницата ѝ поднесе и тя отново се отдалечи на заден ход.

Дарнъл имаше чувството, че гърлото му вече не пропуска въздуха, от който се нуждаеха белите му дробове. Използва респиратора и си помисли, че трябва да извика полиция. Точно така!

Полицайте ще дойдат и ще го избавят от плимута на Кънингам. Засега е в безопасност зад стените на дома си. Беше...

Кристин стремглаво се понесе напред, удари се в насипа и този път успя да го премине. Предницата ѝ се върна и фаровете обляха със светлина къщата. След миг вече беше на алеята. Уил трескаво си помисли: „Няма страшно, не може да ми направи нищо.“

Колата не намали скорост, дори я увеличи, премина през двора и с рев се понесе към панорамния прозорец, до който стоеше Уил.

Задъхан, той отскочи назад и се спъна в креслото си. Кристин се вряза в стената. Прозорецът се счупи и отвън нахлу леден вятър. Счупени стъкла се разхвърчаха във всички посоки като смъртоносни стрели, през отвора влетяха снежинки и лудо затанцуваха над пода. За момент фаровете осветиха хола като мощни прожектори в телевизионно студио, сетне Кристин се отдалечи. Предната ѝ броня се влачеше по земята, изкривеният ѝ капак зееше, счупената решетка приличаше на разтегната в гримаса уста, пълна с остри никелирани зъби.

Паднал на колене, Уил се опитваше да си поеме дъх, гърдите му трескаво се повдигаха. Въпреки че съзнанието му бе замъглено от страх, той разбра, че само падането го бе спасило да бъде нарязан от разхвърчалите се стъкла. Изправи се на крака, коланът му се развърза и халатът се разтвори.

Силният вятър събори от масичката списанието „Телевизионен справочник“ и то полетя с разпилени страници към подножието на стълбата. Уил сграбчи телефона и завъртя нулата.

Кристин се понесе на заден ход към изравнения със земята насип. Сетне отново се стрелна към къщата и докато я приближаваше, изкривеният капак и огънатите ламарини започнаха да се изправят. Тя се вряза в дървената постройка точно под панорамния прозорец. Отново се разхвърчаха стъкла, дъските изстенаха. Первазът се пречупи и за миг предното стъкло на Кристин, напукано и замъглено, надникна през прозореца като огромно око на извънземно същество.

— Полиция! — изхърка в слушалката Уил. Проникващият през прозореца леден вятър развяваше халата му. Той забеляза, че стената под перваза е почти разбита и от нея като кости стърчат счупени летви. Невъзможно е Кристин да влезе при него, нали? Но защо е толкова сигурен?

— Извинете, сър, говорете по-високо — каза телефонистката. — Връзката е много лоша.

— Полиция — понечи да извика Уил, но този път от гърлото му не се изтръгна дори хъркане, само свистене.

Господи, задушаваше се, гърдите му бяха като заключен банков сейф. По дяволите, къде е помпичката?

— Сър? — колебливо повтори телефонистката. Ето я — паднала е на пода. Уил захвърли слушалката и сграбчи спасителния респиратор.

Кристин отново профуча по алеята и се вряза в къщата. Този път цялата стена рухна и във въздуха се разхвърчаха счупени летви. На Уил му се стори, че сънува кошмар. Внезапно смазаната предница на Кристин надниква в хола, тя беше вътре, долавяше се миризмата на изгорели газове и на загрял двигател.

Ауспухът ѝ се закачи в нещо и тя се оттегли на заден ход от зейналата дупка сред трясъка на отковаващи се летви; изкривеният ѝ капак беше покрит със сняг и гипс. Дарнъл изплашено си помисли, че след няколко секунди тя ще се върне и този път може би ще... ще...

Грабна помпичката и слепешката се втурна нагоре по стълбата. Преди да достигне горния етаж отново дочу форсирането на двигателя. Не издържа и се обърна да види какво става, като тежко се облягаше на перилата.

От тази височина гледката беше още по-кошмарна. Видя как Кристин се задава по покритата със сняг алея, как се повдига предницата ѝ, подобна на раззиналата паст на кръвожаден, червено-бял алигатор. Сетне тя връхлетя върху къщата, този път с още по-голяма скорост. Изскърца цялата рамка на прозореца и в хола отново се посипаха тресчици. Фаровете ѝ подскочиха, заслепиха го и след миг тя се озова вътре, в дома му, оставяйки след себе си огромна дупка в стената.

Понесени от студения вятър, в стаята влетяха парченца стъклен памук от изолацията, подобно на пухчета от глухарче.

Уил изкрещя, но викът му беше заглушен от воя на двигателя. Заглушителят, поставен от Арни — „Едно от малкото неща, които бе монтирал сам“ — несвързано си помисли Уил — висеше на перваза заедно с ауспуха.

Плимутът с рев премина през хола, събори креслото на Дарнъл и то остана да лежи в ъгъла като мъртво пони. Подът изскърца и Уил си

каза: „Хайде, счупи се! Счупи се и проклетата кола ще пропадне в мазето. Да видим как ще се измъкне оттам!“ Внезапно си представи тигър, попаднал в трап, изкопан и замаскиран от хитри туземци.

Но подът не се продъни.

Кристин се понесе към него, гумите ѝ оставяха мокри следи върху килима. Вряза се в стълбището и Уил полетя към стената. Помпичката изхвъркна от ръката му и се изтърколи надолу.

Колата се върна на заден ход, дъските на пода изстенаха под тежестта ѝ. Задницата ѝ блъсна телевизора и кинескопът избухна.

Кристин се засили и отново блъсна стълбата, върху капака ѝ се посипаха счупени летви и гипс. Уил усети как дървената конструкция се разлюля и наклони. Кристин се намираше точно под него. Изкривеният ѝ капак зееше и за миг той зърна осемцилиндровия ѝ двигател, лъхна го топлината му. Когато колата отново се засили, шишкото се втурна нагоре по стълбата. Задъхваше се, пръстите му конвулсивно се вкопчваха в тлъстата му шия, изцъклените му очи заплашваха да изхвъркнат от орбитите.

Достигна горния етаж миг преди Кристин отново да се вреже в стълбата и да я превърне в развалина. Счупена летва попадна в двигателя ѝ. Витлото я подхвана и във въздуха се понесоха едри стърготини и тресчици. Цялата къща вонеше на бензин и на изгорели газове. Ушите на Уил бучаха от рева на безмилостния мотор.

Тя отново се засили, гумите ѝ разкъсаха килима. „По коридора! — помисли си Уил. — Тавана! Трябва да се добера до тавана! Там ще съм в безопасност. Да, на та... О, Боже! О, Боже... О, Боже мой...“

Болката дойде внезапно, сякаш ледена висулка прободеше сърцето му. Лявата му ръка се парализира, той усети, че се задушава, въпреки че гърдите му продължаваха да се повдигат. Кракът му попадна в празното пространство и размахал ръце, с развят халат, Дарнъл полетя надолу.

Падна в подножието на стълбата и Кристин се нахвърли върху него: блъсна го, тръгна назад, отново го удари, пречупи като клечка за зъби масивната колона, поддържаща перилото, даде на заден ход и отново връхлетя върху жертвата си.

Носещите греди на пода заскърцаха и започнаха да се разцепват. Кристин спря в средата на хола и като че се заслуша. Две от гумите ѝ

бяха спукани, третата почти беше излязла от джантата; ламарината от лявата ѝ страна бе нагъната, а боята — напълно олющена.

Изведнъж лостът на скоростите се премести. Колата премина на заден ход през хола и през зейналата дупка в стената. За миг поднесе, после колелата намериха опора и я изтеглиха навън. Обгърнатата от синкав дим, тя несигурно продължи да се движи по шосето, моторът ѝ се задави, маслото пръскаше като фонтан.

Когато излезе на шосето, колата зави към Либъртивил. Лостът понечи да се включи на скорост, но изминаха няколко секунди, преди да зацепи. Кристин бавно се отдалечи. Зад нея светлината от разбития прозорец очертаваше върху размекнатия сняг фигура със странна форма.

Кристин се движеше бавно и се клатушкаше като стар пияница. Снегът продължаваше да вали на парцали, превръщани в плътна завеса от силния вятър.

Единият от фаровете, счупен при последния яростен удар, примигна и отново се запали. Спуканите гуми започнаха да се напмпват. Моторът престана да се дави и заработи равномерно.

Откъснатият капак започна да се регенерира от предното стъкло надолу — приличаше на шал, плетен от невидими куки; металът се появяваше — отначало бе синкав, после ставаше тъмночервен, сякаш се наливаше с кръв.

Пукнатините в предното стъкло започнаха да се сливат, след малко напълно изчезнаха и повърхността стана безупречно гладка. Постепенно се регенерираха и другите фарове, сега Кристин се движеше бързо и уверено в бурната нощ, светлините ѝ прорязваха мрака. Милометърът ѝ продължаваше да се върти обратно.

След четирийсет и пет минути тя се озова в Клетката си в гаража на покойния Уил Дарнъл. Вятърът стенеше сред колите в автомобилното гробище, които може би сънуваха кошмари и виждаха свои призраци, докато снегът се трупаше върху разкъсаните им седалки.

[1] Low Highs — игра на думи. В буквален превод: „В низините на хълма“, а в преносен смисъл — „Хълма на бедняците“. — Б.пр. ↑

[2] Highs — височина, хълм. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
КРИСТИН — ЮНОШЕСКИ ПЕСНИ ЗА СМЪРТТА

9. ЛИЙ ОТИВА НА ГОСТИ

*Джеймс Дийн в мъркюри четирийсет и девета,
Джонсън Бонър младши — момче напето,
дори Бърд Пейнълдс в „Транс-Ам“ черен,
всички те ще се срещнат
в ранчо „Кадилак“ в час вечерен.
Брус Спрингстийн*

Петнайсетина минути преди да дойде Лий грабнах патериците и се завлякох до най-близкия до антрето стол, за да съм сигурен, че ще ме чуе, когато ѝ извикам да влезе. После взех „Ескуайър“ и се опитах да прочета статията, озаглавена „Следващият Виетнам“, върху която имах да пиша домашно. Напрасно се опитвах да се съсредоточа. Бях нервен и изплашен — навярно до голяма степен това се дължеше на огромната ми радост, че отново ще видя Лий.

Бях съвсем сам къщи. След обаждането ѝ на Бъдни вечер издебнах татко насаме и го попитах дали е възможно на двайсет и шести следобед да заведе някъде мама и Илейн.

— Защо не? — съгласи се той.

— Благодаря, татко.

— Няма нищо. Но запомни, че си ми длъжник.

— Татко!

Той лукаво ми намигна.

— Нали знаеш — услуга за услуга. Усмихнах се.

— Много си готин, няма що!

— Направо съм цар — съгласи се той и тъй като не е вчерашен ме попита дали разговорът ми с Лий има нещо общо с Арни.

— Ами... — несигурно промълвих аз и се почувствах гузен, сякаш баща ми четеше мислите ми. — Лий действително беше гадже на Арни, но мисля, че се разделиха.

— Май му се струпаха доста неприятности, а?

— Не успях да спазя обещанието, дадено пред теб и да бъда негова сянка.

— Едва ли би могъл, след като прекара толкова време в болницата. Бъди спокоен, ще се погрижа майка ти и Ели да отсъстват във вторник следобед. Моля те само за едно — внимавай!

Дълго размишлявах върху последните му думи. Едва ли се безпокоеше, че ще се опитам да изнася Лий, след като все още бях частично гипсиран. Може би усещаше, че нещо не е наред, че има опасност да се забъркам в страхотна каша, след като приятелят ми от детинство се бе променил до неузнаваемост и при това беше освободен от затвора под гаранция.

Аз също съзнавах, че нещо не е наред и се страхувах до смърт. Либъртивилският „Кистоун“ не излизаше на Коледа, но трите питсбъргски телевизионни канала и независимите компании разгласиха случилото се с Уил Дарнъл и показаха ужасяващи кадри от къщата му. Стената откъм шосето беше унищожена — едва ли имаше по-точна дума. Изглеждаше така, сякаш някакъв побъркан нацист е преминал с танка си през нея. Тази сутрин на първа страница на местния вестник се появи огромно заглавие: „Престъпна ръка може би е причинила смъртта на заподозрян в контрабанда мафиоз“. Отгоре на всичко поместваха и снимка на къщата с огромната дупка в стената. Подробностите за случилото се бяха на трета страница. Другото съобщение бе по-малко, тъй като Уил Дарнъл беше известна личност, при това „заподозрян от полицията мафиоз“, а Дон Вандерберг — някакъв хулиган, работещ на бензиностанция. Заглавието му гласеше: „Момче, обслужващо бензиностанцията прегазено на Бъдни вечер. Виновникът — избягал“. Следваше кратък текст, който завършваше с предположението на шефа на либъртивилската полиция, че избягалият шофьор е бил пиан, или дрогиран. Нито той, нито журналистите от „Кистоун“ свързваха двете произшествия, случили се на различни места по време на бушуващата буря, блокирала движението в Охайо и в Западна Пенсилвания. Но аз моментално и против волята си видях връзката помежду им. Освен това тази сутрин няколко пъти забелязах въпросителния поглед на баща ми. Имах чувството, че изгаря от желание да ме попита нещо — Бог знае какво щях да му отговоря: в сравнение с подозренията ми смъртта на Уил Дарнъл не беше толкова

страшна. Но татко явно размисли и не ми зададе неудобни въпроси. Честно казано, изпитах огромно облекчение.

В два и две минути на вратата се позвъни.

Извиках: „Влез!“, не издържах и се изправих с помощта на патериците.

Вратата се отвори и Лий надникна в хола.

— Здравей, Денис.

— Заповядай, влез.

Тя колебливо прекрачи прага — изглеждаше адски красива в яркочервената си канадка и тъмносините панталони. Нетърпеливо отметна обточената с кожа качулка, дръпна ципа на канадката си и нареди:

— Сядай веднага! Изглеждаш като някакъв глупав щъркел, кацнал върху патерици.

— Много си мила, няма що! — възкликнах и несръчно се отпуснах на стола. Когато си целият гипсиран, всичко е много по-различно, отколкото във филмите; никога не успяваш да седнеш елегантно като Кари Грант, който се кани да изпие един коктейл в Риц в компанията на Ингрид Бергман. Плъосваш се на канапето и се смяташ за късметлия, ако възглавницата под теб не издаде звук, подобен на пръдня, като че внезапно седане толкова те е стреснало, че си напълнил гащите. Този път имах късмет — сигурно знаеш, че съм луд за комплименти.

Лий ме изгледа.

— Как си, Денис?

— Вече се оправям. А ти?

— Имала съм и по-добри моменти — прошепна тя и прехапа устни. Навярно при нормални обстоятелства това би ми се сторило много сексапилно, но сега изобщо не ми направи впечатление. Побързах да кажа:

— Остави си палтото и ела да седнеш.

— Добре.

Погледите ни се срещнаха и това ми дойде прекалено много. Побързах да извърна очи и си напомних, че Арни е най-добрият ми приятел.

Лий закачи палтото си и се върна в хола.

— Къде са вашите?

Вдигнах рамене.

— Помолих татко да заведе мама и Илейн на разходка. Мислех, че предпочиташ да си поговорим насаме.

Лий застана до канапето и ме загледа. Отново бях поразен от красотата ѝ — стройното ѝ тяло се подчертаваше от тъмносиния панталон и светлосиния пуловер, подобни на скиорски екип. Завързаната ѝ на опашка коса се спускаше върху лявото ѝ рамо. Очите ѝ имаха цвета на пуловера, или може би бяха малко по-тъмни. Навярно ще си кажете: „Голямо чудо — типична американска красавица“. Щеше да бъде такава, ако не бяха изпъкналите ѝ скули, които ѝ придаваха надменно изражение и подсказваха, че някой от далечните ѝ прадеди е бил викинг.

Навярно съм се взирал прекалено дълго в нея, защото тя се изчерви. Отместих поглед.

— Денис, струва ми се, че се безпокоиш за Арни.

— Не се безпокоя, а направо се страхувам.

— Какво знаеш за колата? Споделил ли е нещо с теб?

— Почти нищо... Хей, искаш ли нещо за пиене? В хладилника има... — посегнах за патериците си.

— Не ставай — спря ме Лий. — Сама ще си взема. Да донеса ли и на теб?

— Ако обичаш.

Наблюдавах как се отправя към кухнята — стъпваше леко, като балерина, сянката ѝ се открояваше върху стената. За миг почувствах странна тежест в стомаха, прилоша ми. Струва ми се, че тази болест се нарича „влюбване в момичето на най-добрия ти приятел“. Тя се обади от кухнята:

— Имате машина за лед. Ние също си купихме. Адски ми харесва.

— Понякога я прихващат и започва да бълва ледени кубчета, които хвърчат из цялата кухня. Напомня ми на Джими Кагни от „Бяла топлина“. Спомняш ли си как викаше: „Ето ви на вас, мръсни плъхове!“. В тези случаи майка ми направо се побърква...

Усетих, че говоря несвързано.

Лий се засмя. Дочух потракването на леда в чашите и след миг тя се появи.

— Благодаря — казах и взех поднесената ми напитка.

— Аз трябва да ти благодаря — промълви Лий и потъмнелите ѝ очи се втренчиха в мен. — Слава Богу, че те има, мога да разчитам единствено на теб. Ако трябваше сама да се справя с това, щях да... Просто не знам какво щях да направя...

— Стегни се — прекъснах я. — Струва ми се, че преувеличаваш.

— Така ли мислиш? Чу ли за Дарнъл?

Кимнах.

— А за другия? За Дон Вандерберг?

Значи и тя свързваше двата случая. Отново кимнах и попитах:

— Лий, какво по-точно те безпокои в Кристин?

Тя дълго мълча. Питах се дали изобщо ще ми отговори, дали е в състояние да го стори. Забелязах, че се поколеба и се втренчи в чашата си, която стискаше с две ръце. Най-сетне прошепна:

— Струва ми се, че тя се опита да ме убие.

Очаквах всичко друго, но не и това. Изгледах я стреснато и попитах:

— Какво искаш да кажеш?

Тя заговори. Отначало колебливо, после — по-бързо, докато накрая думите ѝ рукнаха като порой. Разказа ми историята, която вече знаете, затова няма да я повтарям.

Подчертавам, че се опитах да ви я предам точно както я чух от нея. Лий не преувеличаваше, когато твърдеше, че се страхува. Издаваха я преbledнялото ѝ лице, заекването, начинът, по който непрекъснато разтриваше горната част на ръцете си, като че ли ѝ беше студено, въпреки дебелия пуловер. Докато я слушах усетих, че се вцепенявам от страх.

Лий завърши разказа си като описа как загубила съзнание, но миг преди това ѝ се сторило, че индикаторите на табло се превръщат в дебнещи очи. Засмя се нервно, сякаш се боеше да не ѝ се подиграя, но мен изобщо не ми беше до смях. Досетих се за онова, което Джордж Лъобей ми разказа, докато седяхме пред бунгалото му в хотел „Рейнбоу“. Спомних си историята на Роланд Лъобей, Вероника и Рита и в главата ми сякаш проблясна мълния, осъзнах ужасяващата истина. Сърцето ми лудо се разтупка. Дори да исках, за нищо на света не бих могъл да се разсмея.

Лий ми съобщи и за ултиматума, който дала на Арни — тя, или колата, разказа ми за гневната му реакция. Сподели, че оттогава

отказвала да излезе с него.

— После го арестуваха — продължи тя. — Непрекъснато ме измъчваше мисълта за случилото се с Бъди Репертън и другите момчета, с Мучи Уелч...

— А сега с Вандерберг и с Дарнъл — прекъснах я аз.

— Да. Но това не е всичко.

Тя отпи от чашата си, сетне я допълни с трепереща ръка... металическата кутийка потракваше в ръба.

— Когато ти се обадох на Бъдни вечер, родителите ми бяха отишли на гости при татковия шеф. Внезапно станах нервна, мислех си за... о, не си спомням вече...

— Напротив, спомняш си.

Лий притисна ръка към челото си и го разтърка, сякаш да прогони главоболието си.

— Прав си — мислех си за Кристин. Страхувах се, че обикаля из улиците и иска да причини зло на родителите ми. Едва сега разбирам, че на Бъдни вечер е била доста заета, за да се занимава с тях.

Тя внезапно стовари чашата си върху масата, което ме накара да подскоча, и възкликна:

— Питам се, защо непрекъснато говоря за нея като за живо същество?

През онази нощ в болницата бях разбрал какво ще се случи, ако започна да я утешавам Арни се изпречваше между нас, чувствах се гузен, защото бяхме израснали заедно, защото той беше най-добрият ми приятел.

Но сега беше по-различно.

Подпрях се на патериците, изкуцуках до канапето и се отпуснах до нея. Възглавниците изстенаха — все едно, че пуснах газове.

Майка ми държи кутия с хартиени кърпички в чекмеджето на масичката до дивана. Извадох една, погледнах лицето на Лий и измъкнах цял сноп. Подадох ѝ ги и тя промърмори някакви благодарности. Прегърнах я и я притиснах към себе си, въпреки че изпитвах ужасни угризения на съвестта.

За миг тя се вцепени, сетне отпусна глава на рамото ми — продължаваше да трепери. Седяхме неподвижно, сякаш се страхувахме, че ще експлодираме. Часовникът върху полицата над камината глухо тиктакаше. През еркерните прозорци нахлуваше ярка

светлина. До обяд на Коледа бурята премина. Когато погледнеше яркосиньото безоблачно небе, човек не би повярвал, че само преди няколко часа е бушувала снежна виелица; за нея напомнях единствено високите преспи, подобни на огромни праисторически животни.

Най-сетне се осмелих да наруша мълчанието:

— Спомена, че си усетила някаква миризма. Сигурна ли си?

— Напълно! — възкликна тя.

После се измъкна от прегръдката ми и се облегна назад. Отдръпнах ръката си с чувство на разочарование и на облекчение.

— Действително я усетих... Отвратителна смрад на нещо гнило. Защо питаш? И ти ли си я подушил?

Поклатих глава.

— Тогава какво знаеш за колата? Сигурна съм, че знаеш нещо, изражението ти ми го подсказва.

Замислих се и внезапно в съзнанието ми изплува илюстрация от учебник, изобразяваща делението на атома. Беше представено малко карикатурно, което е доста необикновено за учебната литература. Но както казваше един приятел, неведоми са пътищата на образователната система. Всъщност този приятел беше Арни. На карикатурата се виждаха два атома, които се носеха един към друг и накрая се сблъскаха. Вместо смачкани коли (и линейки, които прибират мъртвите и ранени неутрони) се получаваше верижна реакция и критична маса.

Помислих си, че не напразно съм си спомнил тази карикатура. Лий разполагаше с информация, която досега ми беше неизвестна, аз също ѝ „бях отворил очите“. И в двата случая теориите ни се базираха на предположения, на някакво вътрешно чувство и все пак разполагахме с достатъчно факти, за да се изплашим не на шега. Питам се какво биха сторили полицаите, ако разполагаха с нашите сведения. Отговорът беше лесен — нищо. Можеше ли да изправиш пред съда призрак? Или кола?

— Денис? Денис, чуваш ли ме?

— Размишлявам, не забелязваш ли, че главата ми е пламнала?

— Какво знаеш? — настоя тя.

Сблъскване. Критична маса. Верижна реакция. Б-у-у-у-м!

Казах си: „Ако приемем, че подозренията ни са основателни, непременно трябва да направим нещо, да уведомим някого...“

Спомних си кошмарния си сън: Кристин е в гаража на Лъобей, двигателят ѝ форсира и затихва, фаровете ѝ светват, дочува се изскърцване на гуми...

Взех ръцете на Лий в своите и промълвих:

— Ето какво знам: Арни купи Кристин от някакъв дядка на име Роланд Д. Лъобей, който вече е покойник. Един ден, на връщане от работа я съгледахме пред бараката му и...

— И ти го правиш — прекъсна ме Лий.

— Какво?

— Говориш за колата като за жена.

Кимнах и без да изпускам ръцете ѝ продължих:

— Да, съзнавам го и ми е трудно да отвикна. Бедата е там, че от пръв поглед Арни се влюби в Кристин, искам да кажа — в колата. Тогава не го осъзнах, но сега ми се струва, че Лъобей изгаряше от желание Арни да я купи. Сигурен съм, че в краен случай щеше дори да му я подари. Имам чувството, че Арни моментално обикна Кристин, а Лъобей позна дългоочакваната си жертва.

Лий издърпа ръцете си от моите и отново заратрива раменете си.

— Арни казваше, че е платил...

— Точно така. И все още плаща, ако изобщо го има на този свят.

— Не те разбирам.

— След малко ще ти обясня. Първо ще ти разкажа подробностите. През петдесетте Лъобей бил женен, имал и дъщеричка. Момиченцето умряло в колата. Задавило се от хамбургер и се задушило.

Лий пребледня като платно, за миг кожата ѝ стана полупрозрачна като помътняло стъкло. Изплашено възкликнах:

— Лий? Добре ли си?

— Да — отвърна тя и от привидно спокойния ѝ глас ме побиха тръпки.

Лицето ѝ остана мъртвешки бледо, устните ѝ се разтегнаха в гримаса, която трябваше да мине за усмивка.

— Нищо ми няма.

Тя се изправи.

— Къде е тоалетната?

— В дъното на коридора. Лий, изглеждаш ужасно.

— Ще повърна — заяви тя със същия равнодушен глас и тръгна към вратата.

Вървеше със залитане, като курдисана кукла, цялата ѝ грация беше изчезнала. Бавно излезе от хола, но се затича, когато се озова в коридора. Дочух шумното отваряне на вратата на банята, сетне задавените звуци от повръщане. Отпуснах глава върху облегалката на дивана и закрих очите си с ръце.

Когато се върна, Лий все още беше бледа, но лицето и бе възвърнало малко от цвета си. Беше се измила — по страните ѝ все още блестяха капчици вода.

— Извинявай — промълвих.

— Няма нищо. Просто... бе прекалено неочаквано.

Тя леко се усмихна, после се втренчи в мен.

— Денис, ще потвърдиш ли достоверността на онова, което току-що ми каза? Вярно ли е?

— Абсолютно. Има и още нещо, но се питам дали искаш да го чуеш.

— Не — отвърна тя. — Но все пак ми го кажи.

— По-добре да забравим цялата тази история — промълвих аз, въпреки че бях точно на обратното мнение.

Лий впери в мен изпълнените си със страдание очи.

— Смятам, че ще е по-добре... Че нямаме право да се отказваме. Хайде, кажи ми другото.

— Жената на Лъобей се самоубила малко след смъртта на дъщеричката си.

— И колата...

— ... е била замесена.

— По какъв начин?

— Лий...

— Как?

Разказах ѝ всичко от игла до конец — не само за Вероника и за Рита, а и за самия Роланд Лъобей, като цитирах по памет думите на брат му. Описах ѝ безграничната му ярост, нерадостното му детство, когато съучениците му се подигравали заради дрехите му и смешната му прическа, постъпването му в армията, където всички били с еднакви униформи и прически, работата му като армейски автомеханик, непрекъснатите му оплаквания от лайнарите, особено

срещу онези, които ремонтирали скъпите си коли на държавни разноски, Втората световна война и брат му Дру, загинал на фронта, купените на старо шевролет и хъдзън. И всичко това неизменно придружавано от неукротимия му гняв.

— Пак тази отвратителна дума — промълви Лий.

— Коя?

— Лайнари.

Тя я произнесе неохотно и несъзнателно сбърчи нос от отвращение.

— Арни също я използва.

— Знам.

Спогледахме се и този път тя сграбчи ръцете ми.

— Много си студена — промълвих и иронично си помислих: „Поредният бисер от репертоара на мъдрия Денис Гилдър!“.

— Да, имам чувството, че никога няма да се сгрея.

Копнеех да я прегърна, но не го направих. Срамувах се да го направя, Арни все още се изпречваше между нас. Но най-страшното бе, че с всеки изминал ден започвах да се убеждавам, че той е мъртъв... Мъртъв или обсебен от някакъв зъл дух.

— Какво още ти разказа брат му?

— Нищо, което да обясни сегашното състояние на Арни.

Изведнъж някаква мисъл изплува в съзнанието ми като въздушен мехур, който се носи към повърхността на водата. Джордж Льобей беше казал: „Беше вманиачен и обзет от непрекъснат гняв, но не бе чудовище... Или поне така ми се струва.“ Унесен в спомените си той се канеше да сподели още нещо, но внезапно осъзна, че разговаря с непознат пред някакъв безличен мотел. Питах се какво ли искаше да каже.

Внезапно ми хрумна чудовищна идея. Опитах се да я запратя в най-отдаденото ъгълче на съзнанието си, но ми беше извънредно трудно, все едно, че бутах тежко пиано. Тя непрекъснато се мъчеше да изскочи на бял свят.

Забелязах, че Лий загрижено ме наблюдава и се запитах доколко мрачните ми мисли са изписани на лицето ми.

— Записа ли си адреса на мистър Льобей? — попита тя.

— Не.

Припомних си погребението. Имах чувството, че оттогава са изминали години, не месеци.

— Предполагам, че в либъртивилската легионерска организация го имат. Те погребяха Лъобей и се свързаха с брат му. Защо питаш?

Лий безмълвно поклати глава, отиде до прозореца и се загледа в двора, огрян от ослепителното слънце. Ни в клин, ни в ръкав, ми хрумна, че след няколко дни е Нова година.

Тя се обърна към мен — отново ме порази красотата ѝ: естествена и непретенциозна, с изключение на изпъкналите, арогантни скули, които повече биха подходжали на жена, затъкнала нож в пояса си.

— Нали обеща да ми покажеш нещо, Денис?

Кимнах. Нямаше връщане назад. Верижната реакция беше започнала, не можех да я спра.

— Качи се на горния етаж. Стаята ми е втората вляво по коридора. Бръкни в третото чекмедже на гардероба. Ще се наложи да повдигнеш долните ми гащета, но те няма да те ухапят.

Лий се усмихна, съвсем леко, но все пак беше нещо.

— И какво криеш там? Марихуана?

Отвърнах на усмивката ѝ и шеговито възкликнах:

— Ами! Отказах я още миналата година. Сега съм на по-силно, но за да си го набавя, трябва да продавам хероин на прогимназистите.

— Не се шегувай. Какво има там?

— Автограф на Арни, увековечен върху сваления ми гипс.

— Автографът му?

— Да, дори два броя.

Лий донесе парчетата гипс, постави ги на масичката и след пет минути отново седяхме на дивана и ги разглеждахме. При рязането краищата им се бяха поразрѣфали, част от изписаните имена — изчезнали. Предвидливо бях прибрал двете парче гипс — едното от левия, другото от десния крак. Двамата с Лий безмълвно се взирахме в тях:

Арни Кънингам — върху десния.

Арни Кънингам — върху левия.

Момичето озадачено ме изгледа и възкликна:

— Но това са парчета от...

— От сваления ми гипс.

— Навярно се шегуваш!

— Не. Арни се подписа пред очите ми и на двете места...

Най-сетне бях споделил ужасните си подозрения — почувствах как бремето се стоварва от плещите ми. Мисълта за двата подписа ме тормозеше от месеци насам.

— Но те са съвършено различни!

— Абсолютно си права. Но и Арни се е променил. За всичко е виновна проклетата кола.

Гневно посочих парчето гипс отляво.

— Това е неговият подпис С Арни сме израснали заедно и винаги сме били неразделни. Стотици пъти съм го виждал да се подписва: под домашните си, на ведомостта за заплата в пътната бригада и твърдя, че това не е подписът му. Ще ми направиш ли една услуга, Лий? Не точно сега, да речем утре?

— Каква?

Обясних ѝ, тя кимна и изрече:

— Заради нас двамата.

— Моля?

— Ще го направя заради двама ни, защото чувствам, че нямаме право да останем пасивни.

— Така е. Ще ми отговориш ли на един личен въпрос?

Тя кимна, без да откъсва прекрасните си сини очи от моите.

— Спиш ли напоследък?

— Много зле. Измъчват ме кошмари. А ти?

— Същата история.

В този миг не издържах — сложих ръце на раменете ѝ, притеглих я към себе си и я целунах. За миг тя се вцепени, стори ми се, че иска да се отдръпне. Сетне страстно отвърна на целувката ми. Хрумна ми, че може би е по-добре дето съм гипсиран от кръста надолу.

Когато се откъснахме един от друг, тя въпросително ме изгледа. Промълвих:

— Пропъжда кошмарите.

Страхувах се, че ще прозвучи тъпо и банално, като в сантиментален филм, но усетих, че искреното ми вълнение е затрогнало и развълнувало Лий.

— Против кошмарите — тържествено повтори момичето, сякаш произнасяше заклинание. Този път тя наклони глава към мен и устните

ни отново се сляха. Имах чувството, че гипсовите парчета с името на Арни върху тях, обвинително се взират в нас, като слепи бели очи. Целувахме се, защото физическият контакт ни действаше успокоително, но имаше и още нещо — помежду ни се зараждаше ново чувство.

Дълго седяхме прегърнати и безмълвни — бяхме съвсем наясно какво се е случило. Действително целувката ни действаше успокояващо, но телата ни се стремяха едно към друго, защото бяхме млади и кръвта ни кипеше.

Ала зад тези целувки се криеше нещо друго. Двамата с Лий го знаехме, навярно и вие се досещате какво ме тревожеше. Срамувах се, че съм изменил на най-добрия си приятел. Пред очите ми като на филмова лента се нижеха спомени от осемнайсетте години, прекарани заедно с Арни: мравешката ферма, уроците по шахмат, филмите, които бяхме гледали заедно, нещата, на които ме бе научил, случаите, когато бях попречил да го убият. Но ето че накрая не успях да го опазя. Мислех си, че за последен път видях истинския Арни в Деня на благодарността, когато ми донесе в болницата сандвичи с пуешко месо и бира.

Доскоро с Лий нямахме основание да се страхуваме, че сме наскърбили Арни и но този начин сме си навлекли гнева на Кристин.

Но ето че днес го сторихме.

10. ИГРА НА ДЕТЕКТИВИ

*Взриви ли се тръбопроводът, надигат се вълни,
мостът рухва заедно с мен в разпенените води,
които ме изхвърлят на брега.
В тоз' час идват хирурзи отлични,
готови да ми направят шевове различни.
Но знай едно — ако умра по късна доба,
единствено гаджето ще ми постели одеяло в гроба.
Боб Дилън*

През следващите три-четири седмици с Лий се правехме на детективи и междуременно започнахме да се влюбваме до уши.

На другия ден след разговора ни тя отиде в общината и срещу такса от петдесет цента получи фотокопия от два документа, които по принцип отиват в Харисбърг, но по едно копие се съхранява в либъртивилската община.

Когато Лий позвъни на вратата, нашите си бяха вкъщи. Ели използваше всяка възможност да надникне в хола. Беше запленена от Лий и дори ми стана смешно, когато само след седмица започна да връзва косата си на опашка като нея. Изпитвах огромно изкушение да я подразня за това, но устоях — може би започвах да пораствам (но не дотолкова, че да не задигна шоколадчето ѝ, скрито зад кутиите с храна в хладилника).

С изключение на моментите, когато Ели надничаше в хола, през този ден, двацет и седми декември, нашите ме оставиха насаме с Лий. Запознах я с тях, майка ми сервира кафе и си поговорихме. Илейн бърбореше най-много — описваше училището си и разпитваше Лий за нашето.

Отначало ми беше неприятно, после си казах, че трябва да съм ѝ благодарен. Родителите ми са въплъщение на буржоазна учтивост (ако поведат майка ми на електрическия стол и тя се сблъска със

свещеника, положително ще му се извини). Усецах, че харесват Лий, но бе очевидно (поне за мен), че са озадачени, дори се чувстват малко неловко и навярно се питат къде е мястото на Арни в цялата тази история.

Двамата с Лий се питахме същото. Накрая мама и татко постъпиха както всички родители в подобна ситуация: решиха да оставят младежите да се оправят сами и се заеха със собствените си дела. Пръв стана татко и се извини, че както винаги след Коледа работилницата му е в пълен безпорядък и незабавно трябва да започне да я подрежда. Мама заяви, че има да пише нещо. Ели лукаво ме изгледа и попита:

— Как мислиш, Денис, Исус имал ли е куче?

Двамата избухнахме в смях. Лий ни наблюдаваше с учтивата усмивка на човек, който не разбира за какво става дума.

Престанах да се смея и извиках:

— Изчезвай, Ели!

— Какво ще направиш, ако откажа? — заяде се тя, но очевидно ме дразнеше по навик, защото веднага стана и се запъти към вратата.

— Ще те накарам да ми изпереш бельото.

— Ще има да вземаш — надутото изрече Ели и величествено напусна стаята.

Смутено промълвих:

— Такава си е тя, мота сестричка.

— Страхотна е — усмихнато отвърна Лий.

— Ако живееш под един покрив с нея, положително ще промениш мнението си. Покажи какво си донесла.

Тя сложи едно от фотокопията върху стъклената масичка, където вчера бе подредила гипсовите парчета.

Беше удостоверение за повторна регистрация на употребявана кола плимут седан, модел '58 (с четири врати), червено-бял на цвят. Издадено беше на първи ноември хиляда деветстотин седемдесет и осма година и беше подписано от Арнълд Кънингам. Следваше подпис на баща му.

Подпис на собственика: *Арнолд Кънингам*

Подпис на родителя или настойника: (ако собственикът е под 18 г.) **Майкъл Кънингам**

Попитах Лий:

— На какво ти напомня:

— На един от подписите върху гипсовите парчета.

— Правилно — ето на този. Арни „ми даде автограф“ малко след влизането ми в болницата след злополучния мач в Ридж Рок. Винаги се е подписвал така. Да видим другия документ.

Лий постави листа редом с първия. Беше удостоверение за регистрация на нова кола, плимут седан, модел '58 (с четири врати), боядисан в червено и бяло. Издадено бе на първи ноември хиляда деветстотин петдесет и седма. Съвпадението ме стресна. Вдигнах поглед към Лий и изражението на лицето ѝ ми подсказа, че също го е забелязала.

— Погледни подписа — промълви тя.

Вперих очи в документа.

Подпис на собственика: *Роналд Д. Лъобей*

Подпис на родителя или настойника: (ако собственикът е под 18 г.)

Това бе подписът на Арни, познат ми от Деня на благодарността, когато го бях накарал „да ми даде автограф“ втори път — не трябваше да си гений, или графолог, за да забележиш приликата. Имената бяха различни, почеркът — еднакъв.

Лий ми протегна ръка и аз я сграбчих.

В работилницата си в мазето баща ми прави играчки. Може да ви се стори странно, но това е неговото хоби. Нещо повече — подозирам, че някога е бил изправен пред дилемата да се запише в колеж, или да рискува и да се залови с изработването на играчки. Навярно се е изплашил и е избрал по-сигурната професия. Струваше ми се, че понякога в очите му проблясва съжаление като призрак, който няма покой, но може би това бе плод на въображението ми, което доскоро съвсем не беше толкова развнтено.

По-голяма част от играчките бяха за мен и за Ели, но почти винаги Арни намираше под елхата си или до тортата по случай рождения му ден и по някое „творение“ на татко. Същото се отнасяше и за Ейми Карудърс — най-добрата приятелка на Ели в детството ѝ (която отдавна се бе преселила с родителите си в Невада, и за която сестра ми говореше със скръбен глас, както се говори за хора, умрели

млади и от безсмислена смърт), както и за мнозина други наши приятели.

Когато пораснахме баща ми започна да подарява повечето играчки на Армията на спасението и всяка година, няколко дни преди Коледа мазето неизменно напомняше работилницата на добрия старец — препълнено бе с картонени кутии, в които бяха опаковани дървени влачета, сглобяеми часовници, които действително работеха, плюшени животни и какво ли още не. Беше най-добър в изработването на дървени играчки (до избухването на войната във Виетнам бе направил батальони войничета, но през последните пет години лека-полека постепенно те бяха изместени от други играчки — и досега не съм сигурен дали го е направил съзнателно), но общо взето баща ми се справяше отлично и с другите видове. Седмица след Коледа работилницата изглеждаше пуста, само миризмата на дървени стърготини напомняше, че само преди няколко дни мазето е било препълнено с играчки.

През тази седмица баща ми почистваше помещението, смазваше машините и се подготвяше за следващата година. През януари и февруари мазето започваше да се пълни със странни предмети, които на пръв поглед изглеждаха като боклуци: кашон с измъкната от стара кушетка морска трева, която баща ми по-късно щеше да използва за пълнеж на някое плюшено мече (наричаше всяка от мечките Оуън или Олив. Когато бях във второ отделение вече бях притежавал шест мечета Оуън, а сестра ми — също толкова мечки Олив), парченца тел, копчета и плоски очи, разпилени върху тезгяха му като в някакъв кървав филм на ужасите. Тези предмети постепенно се превръщаха в различни играчки: дървени влачета и балерини с подвижни крайници и с начервени с руж страни. Накрая се появяваха кашоните от магазина за спиртни напитки и играчките отново се опаковаха в тях.

През всяка от последните три години баща ми получаваше награди от Армията на спасението, но ги криеше в чекмеджето, сякаш се срамуваше от тях. И до ден-дневен не мога да проумея защо, но във всеки случай не беше от стеснение — изработването на играчки не е нещо, от което трябва да се срамуваш.

Същата вечер с мъка слязох в мазето, като се вкопчвах в перилата на стълбата с една ръка, а с другата се подпирах върху патерицата.

— Денис! — възкликна баща ми, едновременно изненадан и обезпокоен. — Искаш ли да ти помогна?

— Не, мога и сам.

Той остави метлата до купчинка жълтеникави стърготини и ме загледа как слизам, сетне промълви:

— В такъв случай, може да е по-добре да те бутна?

— Ха-ха! Много смешно.

Преодолях последното стъпало, с подскачане се добрах до креслото, което баща ми държи в ъгъла, редом със стария прожекционен апарат и се стоварих върху него.

— Как се чувстваш? — попита татко.

— Добре.

Той събра в лопатата част от стърготините, изсипа ги в кофата за смет и кихна.

— Имаш ли болки?

— Понякога.

— Внимавай, когато слизаш по стълбите. Ако майка ти бе видяла онова, което одеде направи...

Ухилих се:

— Навярно щеше да изпадне в истерия.

— Всъщност, къде е тя? — попита татко.

— Отидоха с Ели у семейство Ринеке. Дайна Ринеке е получила за Коледа пълна колекция от албумите на Шон Касиди. Ели ще се пукне от завист.

— Мислех, че Шон вече не е на мода.

— Навярно Ели се страхува, че модата ще се върне.

Баща ми отново се засмя, сетне мълчахме в продължение на няколко минути. Седях на креслото и го наблюдавах как мете. Знаех, че скоро ще изплюе камъчето и предчувствията ми се оправдаха. След малко той се обърна към мен:

— Лий не ходеше ли с Арни?

— Да.

Татко ме изгледа и отново взе метлата. Мислех, че ще ме попита дали постъпвам правилно, или ще каже, че да откънеш момичето на най-добрия си приятел едва ли може да се нарече джентълменска постъпка, но думите му ме изненадаха:

— Напоследък Арни не идва у нас. Дали се срамува, че се е забъркал в онази къща?

Имах чувството, че нарочно говори така, за да опипа почвата.

— Нямам представа — отвърнах.

— Едва ли трябва да се безпокои. Сега, след смъртта на Дарнъл... — Той наклони лопатата към кофата и стърготините се изсипаха вътре с глух звук. — Съмнявам се, че изобщо ще заведат дело срещу него.

— Така ли мислиш?

— Да. Не могат да го обвинят в нищо. Навярно ще го глобят и съдията ще му дръпне едно конско, но всъщност никой не иска да създава неприятности на момче от добро семейство, на което предстои постъпване в колеж, след което ще заеме подобаващото му се място в обществото.

Той втренчи в мен проницателните си очи. Внезапно се почувствах неудобно.

— Сигурно имаш право.

— Само че Арни вече не е такъв, нали, Денис?

— Не, променил се е.

— Всъщност, откога не си го виждал?

— От Деня на благодарността.

— Как ти се стори тогава? Добре ли беше?

Бавно поклатих глава — изведнъж ми се прииска да се разплача и да му разкажа всичко. И преди бях изпитвал подобно желание, но не му се подчиних. Не споделих нищо и сега, но поради друга причина. Спомних си думите на Лий, че на Бъдни вечер се страхувала за родителите си. Нещо ми подсказваше, че ще е по-добре, ако по-малко хора знаят за... подозренията ни.

— Какво му е?

— Нямам представа.

— Лий знае ли нещо?

— Не, не е сигурна. Подозираме нещо, но...

— Искаш ли да го споделиш с мен?

— Да, но ми се струва, че е по-добре да мълча.

— Добре. Засега няма да настоявам — промълви татко и продължи да мете. Дращенето на твърдата метла върху циментовия под ми действаше почти хипнотично.

— Струва ми се, че трябва да разговаряш с Арни и то колкото е възможно по-скоро.

— Така е. Вече съм го решил.

Всъщност перспективата за този разговор изобщо не ме радваше. Отново замълчахме. Баща ми приключи с метенето и се огледа.

— Без кашоните е по-добре, нали?

— Имаш право.

Той печално се усмихна и запали от любимите си „Уинстън“. Откакто изкара инфаркт почти се бе отказал от пушенето, но винаги носеше със себе си пакет цигари. От време на време запалваше по една — обикновено в моментите, когато беше напрегнат.

— Дрън-дрън. Изглежда адски пусто.

— Ами... като че ли си прав.

Взех патериците.

— Няма да ти откажа.

Той ме изгледа и се ухили.

— Досуц приличаш на Джон Силвър^[1]. Липсва ти само папагалът.

— Е, ще ми помогнеш ли, или ще ми се присмиваш?

— Май е по-добре да направя първото.

Прегърнах го през врата и отново се почувствах малък.

В главата ми нахлу отдавна забравен спомен: татко ме занася на ръце в стаята ми на горния етаж, след като съм заспал по средата на шоуто на Ед Съливан. Дори миризмата на одеколона му беше същата.

Когато изкачихме стълбата той отново проговори:

— Може би ще си кажеш, че си пъхам носа в чужди работи, но съм длъжен да попитам дали Лий все още ходи с Арни.

— Не, татко.

— А с теб?

— Ами... Всъщност не знам. Струва ми се, че не.

— Искаш да кажеш — все още не.

— Може би.

Започнах да се чувствам неудобно и навярно ми личеше, но баща ми неумолимо продължи:

— Прав ли съм, ако кажа, че е скъсала с Арни заради промяната в него?

— Да.

— Той знае ли за вас двамата.

— Татко, между мен и Лий няма нищо. Поне засега.

Баща ми се изкашля и замисли. Пуснах го и се престорих на вгълбен в трудната задача да наместя патериците под мишниците си.

Най-сетне татко наруши мълчанието:

— Ще ти дам един безплатен съвет — не му позволявай да разбере, че между теб и Лий има нещо. Опитвайте се да му помогнете, нали?

— Питам се дали не е късно, татко.

— Знаеш ли, видях го два-три пъти.

— Нима? — изненадах се аз. — Къде?

Баща ми сви рамене.

— На улицата. В центъра на града. На други места. Либъртивил не е толкова голям. Арни...

— Какво?

— Като че не ме позна. Освен това изглежда по-стар, особено след като кожата му се изчисти. Едно време си мислех, че прилича на баща си, но вече не съм толкова сигурен.

Той замълча, после внезапно попита:

— Хрумвало ли ти е, че приятелят ти изглежда на границата на лудостта.

— Да — отвърнах и съжалих, че не мога да споделя подозренията си, които навярно биха го накарали да се усъмни в здравия ми разум.

— Пази се — промълви той и въпреки че не спомена случилото се с Дарнъл, бях сигурен, че мисли за това. — Пази се, Денис.

На другия ден Лий ми се обади по телефона. Обясни, че изпращали баща ѝ в командировка в Лос Анджелис, а той предложил всички да заминат и за няколко дни да избягат от студа и от снега.

— Мама полудя от радост — обясни тя. — Не ми хрумна никаква правдоподобна причина, за да остана тук. Но ще отсъствам само десет дни и ще се върна на осми януари за първия учебен ден.

— Звучи прекрасно — отвърнах. — Пожелавам ти приятно прекарване.

— Мислиш ли, че не бива да заминавам?

— Ако не отидеш, ще те изпратят при психиатър.

— Денис?

— Какво?

Тя понижи глас.

— Моля те, пази се. Аз... Напоследък често мисля за теб.

След това побърза да затвори. Думите ѝ ме изненадаха приятно, но се почувствах гузен спрямо Арни. Усещането за вина беше намаляло, но не бе изчезнало. Баща ми бе попитал дали се опитваме да помогнем на Арни. Аз също си задавах този въпрос. Може би прекалено много се интересувах от живота му, въпреки че ме беше предупредил да не го шпионирам. А междувременно се опитвах да му отнема момичето. Питях се, как би постъпил, ако разбере за това.

Главата ми се цепеше от мъчителните размишления; казах си, че Лий заминава точно навреме — поне щеше да е в безопасност.

В петък, на двацет и девети декември позвъних в либъртивилската организация на ветераните-легионери и поисках да ме свържат със секретаря Ричард Макендлес. Научих името му от портiera, който ми даде и телефона му. Оказа се, че номерът е на единственият в Либъртивил магазин за „люксови мебели“, собственост на Дейвид Емерсън. Помолиха ме да изчакам, сетне чух гласа на Макендлес — дълбок, дрезгав глас, явно принадлежащ на жилиав старец, прехвърлил шейсетте. Имах чувството, че генерал Патон и ветеранът, с когото разговарях, са се били рамо до рамо в Германия, докато разгонвали като мухи вражеските куршуми.

— На телефона Макендлес.

— Добър ден, господине. Казвам се Денис Гилдър. През август миналата година вашата организация устрои погребение с военни почести на човек, на име Роланд Д. Льобей и...

— Приятел ли ви е покойникът?

— Не, далечен познат, но...

— В такъв случай онова, което ще ви кажа няма да ви обиди — изрече старецът с дрезгавия си глас. — Льобей беше най-големият мръсник, когото познавах и ако зависеше от мен, не бих си помръднал пръста да го погребя. Знаете ли, той напусна организацията ни през седемдесетте, в противен случай щяхме да го изхвърлим. Не познавам по-проклет човек от него.

— Нима?

— Точно така. Непрекъснато гледаше да се заяде и не пропускаше възможност да предизвика побой. Не ставаше за игра на покер, нито за пиене. Първо, не можеше да се конкурираме с него, освен това непрекъснато се зъбеше. Ама че противно и откачено копеле беше този Лъобей. Всъщност, кой си ти, младежо?

Хрумна ми налудничавата мисъл да цитирам Емили Дикинсън: „Аз съм никой. Кой си ти?“, но вместо това обясних:

— Мой приятел купи колата на Лъобей малко преди смъртта му...

— По дяволите! Да не би да е онзи плимут, модел 57?

— Същият, но моделът е петдесет и осма.

— Да, да — петдесет и седма, или петдесет и осма, боядисан в червено и бяло. Струва ми се, не обичаше нищо друго, освен тази кола. Отнасяше се с нея като с любима жена. Знаеш ли, заради нея той напусна Легиона.

— Така ли? Какво се случи?

— О, по дяволите! Беше толкова отдавна, момче. Чувствам, че започвам да ти досаждам, но побеснявам винаги, когато си спомня за този мръсник, Лъобей. Все още имам белези по ръцете, които дължа на него. По време на Втората световна война чичо Сам отне три години от живота ми, за което получих само медал. Участвал съм в безброй сражения, бил съм се почти на всички скапани островчета в Южния Тихи океан. Заедно с още петдесет войника отбихме атаката на японските камикадзе на Гуадал-канал — представи си — два милиона шибани японци, които ни нападат с мечовете си, направени от кутии за кафе. Но се отървах без дракотина. Няколко куршума изсвириха покрай ушите ми. Точно преди да разпръснем япончугите, човекът до мен беше изкормен в името на японския император. Важното е, че по онова време само веднъж видях собствената си кръв и то когато се порязах при бръснене. Тогава... — Макендлес се засмя. — Мама му стара, ето че отново се раздрънках. Жена ми твърди, че някой ден ще си отворя прекалено широко устата и ще пропадна през нея. Как ти беше името?

— Денис Гилдър.

— Добре, Денис. Откровеност за откровеност — какво искаш?

— Ами... приятелят ми купи колата на Лъобей и я поправи... Стегна я като за изложба...

— Да, и Лъобей правеше така — прекъсна ме старецът и устата ми пресъхна. — Признавам, че обичаше шибаната кола. За разлика от жена си, за която изобщо не му пукаше. Знаеш ли какво се случи с нея?

— Да.

— Проклетият ѝ съпруг я докара дотам — мрачно заяви Макендлес. — След смъртта на дъщеричката им Лъобей престана да ѝ обръща внимание. Все ми се струваше, че никога не е обичал дори детето си. Прощавай, Денис, такъв съм си, непрекъснато дрънкам, не можеш да ми затвориш устата. Майка ми казваше: „Дики, езикът ти като че се разтяга във всички посоки.“ Та какво казваше, че искаш?

— С приятеля ми отидохме на погребението на Лъобей, където се запознахме с брат му Джордж.

— Който ми се видя свестен човек — прекъсна ме старият легионер. — Май беше учител. От Охайо.

— Точно така. Разговарях с него и ми се стори доста симпатичен. Казах му, че ще държа матура върху Езра Паунд^[2]...

— Езра кой?

— Паунд.

— По дяволите, това пък кой е? Беше ли на погребението?

— Не, сър. Паунд е бил поет.

— Какво?

— Поет. И също като Лъобей е мъртъв.

— О!

В гласа на мистър Макендлес се промъкна подозрение.

— Всъщност, по-важно е това, че мистър Лъобей — Джордж Лъобей обеща да ми изпрати материали за Езра Паунд. Сега са ми жизнено необходими, но съм загубил адреса му. Предположих, че го пазите в картотеката на организацията.

— Разбира се, има го в архива. Знаеш ли, Денис, писна ми от секретарската длъжност. Мандатът ми изтича през юли и повече никога няма да се хвана на това хоро. Никога!

— Надявам се, че не съм ви затруднил.

— Е, нали сме за това. Дай ми адреса си, момче. Ще ти изпратя картичка с информацията.

Съобщих му данните и отново се извиних, че съм го обезпокоил на работното му място.

— Не се притеснявай. И без това в момента имаме почивка.

Попитах се какво ли работи грубиян като него в магазина на Дейвид Емерсън, където пазаруваше елитът на Либъртивил. Дали е продавач? Представих си как развежда из изложбения салон елегантна млада дама и бърбори: „Ето един адски готин диван, госпожо; погледнете проклетото канапе. Естествено, нямахме такива луксозни мебели на фронта, когато онези шибани, натъпкани с наркотици японци ни нападнаха със самоделните си мечове...“

Усмихнах се, но следващите му думи накараха усмивката ми да помръкне:

— Няколко пъти съм се качвал в колата на Лъобей, но никога не съм я харесвал. Да пукна, ако знам защо, но от нея ме побиват тръпки. Повече не се качих на нея, след като жена му... Е, нали знаеш. Направо изпитвах ужас от шибаната кола.

— Вярвам ви — отвърнах. Стори ми се, че чувам гласа си отдалеч. — Слушайте, защо Лъобей напусна легиона? Споменахте, че колата била замесена.

Той се засмя, очевидно поласкан от вниманието ми.

— Не вярвам да те интересува тази отдавна забравена история.

— Напротив. Нали ви казах, че приятелят ми купи тази кола.

— Тогава ще ти я разкажа. Имай предвид, че е доста страна. Понякога с момчетата си я припомняме, когато сме обърнали няколко чашки повече. Не само аз имам белези по ръцете. Като се замисля, ми хрумна, че цялата история беше направо зловеща.

— Разкажете ми какво се случи.

— С една дума, заедно с момчетата решихме да погодим номер на Лъобей. Признавам, че постъпката ни беше доста детинска, но никой не обичаше кучия му син. Делеше се от нас, беше единак...

„Също като Арни“ — помислих си.

— ... Освен това онази вечер всички си бяхме пийнали. Току-що бе завършило някакво събрание, на което Лъобей се държа още по-гадно. Та както ти казвах, седяхме в бара и го наблюдавахме — явно се канеше да си тръгне. Докато обличаше палтото си продължаваше да спори с Пучи Андерсън за някакъв бейзболен мач. Знаехме, че винаги потегля с колата си по един и същ начин: докрай педала на газта, Плимутът полита като ракета, под колелата му се разхвърчава чакъл. Изведнъж на Сони Белерман му хрумна блестяща идея: четирима от нас се измъкват през задната врата и отиват на паркинга. Скриваме се

зад ъгъла на сградата, докдето плимутът винаги стига на заден ход, преди да „излети“. Знаеш ли, той винаги наричаше колата с някакво женско име, сякаш му беше съпруга. „Отваряйте си очите и се наведете — предупреждава ни Сони. — Не мърдайте, докато ви дам знак“. Нали разбираш, всички се бяхме наквасили. След десет минути се появява и Лъобей — беше пиян като кютюк. Спря и затърси ключовете си. Сони прошепна: „Бъдете готови, но не се изправяйте“.

Лъобей скача в колата и я подкарва на заден ход. Всичко се развива в наша полза, защото той спира за момент, за да запали цигара. През това време ние сграбчихме колата и я повдигнахме така, че когато мръсникът настъпи газта, задните колела да се завъртят във въздуха. Нали разбираш?

— Да.

— Действително беше детински номер. Често го прилагаме след училищните забави, веднъж дори блокирахме колата на треньора Пъфър.

— Очакваше ни огромно разочарование — продължи старецът. — Лъобей запали цигарата си и пусна радиото. Ето още нещо, което ни вбесяваше — проклетникът не слушаше друго, освен рокендрол, сякаш беше хлапак, не дъртак пред пенсия. Навярно е включил на първа скорост, но не съм сигурен, защото се навеждах, за да не ме види. Спомням си, че Сони Белерман се смееше и точно преди да се разиграе трагедията, ни прошепна: „Вдигнахте ли я?“ А пък аз му отвърнах: „Оная работа ти е вдигната, Белерман“. Знаеш ли, единствено той пострада сериозно, навярно заради халката на пръста си. Но се заклевам в най-святото си, че колелата бяха във въздуха, на десетина сантиметра от земята.

— Какво се случи? — попитах, въпреки че вече се досещах.

— Лъобей „излетя“ както винаги — ето какво се случи. Все едно, че всичките колела бяха на земята. Разхвърча се чакъл, бронята се измъкна от ръцете ни, като одра ивици кожа. Безименният пръст на Сони Белерман почти бе откъснат — халката му се закачи в бронята и пръстът му изскочи от ставата като тапа от бутилка. Дочухме сатанинския смях на Лъобей — имах чувството, че е знаел какво сме намислили. Може би е отишъл до тоалетната, погледнал е през прозореца и ни е видял да се крием зад ъгъла. С това се приключи членството му в местната легионерска организация. Изпратихме му

предупредително писмо и той напусна. Ще ти кажа и още нещо, за да разбереш колко непредсказуеми са хората: след смъртта на Лъобей не друг, а самият Сони Белерман предложи да го погребем както подобава. Обърна се и ни каза: „Вярно, че беше мръсник, но все пак сме се били заедно на фронта. Защо да не му устроим свястно погребение?“ Така и направихме. Не знам защо, но все си мисля, че Сони е по-добър християнин от мен.

— Може би не сте повдигнали задните колела — обадох се аз, докато размишлявах какво се бе случило с момчетата, които унищожиха Кристин през ноември. Те бяха загубили много повече, отколкото няколко ивици от кожата на ръцете си.

— Абсолютно съм сигурен, че бяха във въздуха. Казах, че ни обсипа чакъл, но се завъртяха предните колела. До ден днешен не мога да си го обясня. Направо е злоещо. Гери Барлоу, който беше един от четиримата герои, продължава да твърди, че по някакъв начин Лъобей е успял да монтира в колата си предно предаване, но това е невъзможно, нали?

— Смятам, че изобщо не може да се направи.

— Аз също мисля така — съгласи се старецът, сетне възкликна: — Майчице, пропилях цялата си почивка в бърборене. Е, момче, трябва да приключваме — бързам да си наляя още една чаша кафе. Ще ти изпратя адреса, сигурен съм, че го имаше.

— Благодаря, мистър Макендлес.

— Няма защо, Денис. Пази се.

— Употребявай го, но не злоупотребявай с него, а!

Старецът се разсмя:

— Точно така говорехме в армията.

После затвори телефона.

Бавно оставих слушалката и се замислих за колата която се движи дори със задните колела във въздуха. Спомних си думите на Макендлес: „Беше някак си злоещо.“ Бе повече от злоещо — старецът все още носеше белезите като доказателство. Това ме подсети за разказа на Джордж Лъобей. Той също имаше белег, оставен му от брат му. С течение на времето белегът се бе удължил.

[1] Еднокракият пират от романа „Островът на съкровищата“ от Р. Л. Стивънсън. — Б.пр. ↑

[2] Американски писател (1885 — 1972). — Б.пр. ↑

11. СРЕЩУ НОВА ГОДИНА

*Тази блестяща млада звезда
катастрофира със своята кола.
Защо — туй никой не разбра.
Писък на гуми, пламък се издигна
и ето че смърт страшна го постигна.
О, как допуснаха той да загине?
Един млад човек изчезна, но легендата остана,
защото той умря без причина...
Боби Троуп*

Телефонирах на Арни в навечерието на Нова година. Дълго мислих, преди да му се обадя и общо взето го сторих с голяма неохота, но чувствах, че непременно трябва да го видя. Сигурен бях, че бъдещите ми действия ще зависят от срещата ми с него. Освен това исках отново да огледам Кристин. По време на закуската престорено небрежно подпитах баща ми и той ми съобщи, че всички коли, останали в гаража на Дарнъл са фотографирани от полицията и върнати на собствениците им.

Реджина вдигна слушалката и произнесе:

— Домът на семейство Кънингам.

— Здравей, Реджина, обажда се Денис.

— Денис!

По гласа ѝ познах, че е едновременно поласкана и изненадана. За миг ми напомни старата Реджина, която ни поднасяше сандвичи с фъстъчено масло и парченца шунка.

— Как си? Чухме, че най-сетне са те изписали от болницата.

— Добре съм. А вие как сте?

Настъпи мълчание, сетне тя промълви:

— Нали знаеш какво се случи...

— Проблемите са сериозни, права сте.

— Струва ми се, че това са проблеми, на които е трябвало да обърнем внимание много по-рано — прекъсна ме тя. — Навярно просто са се трупали в един ъгъл и са ни очаквали.

Изкашлях се смутено, но не казах нищо.

— Искаш ли да говориш с Арни?

— Ако е удобно...

Реджина отново замлъкна, после прошепна:

— Спомням си как едно време двамата притичвахте от нас до вашата къща, за да посрещнете Новата година и с двете семейства. Затова ли се обаждаш, Денис?

— Всъщност — да. Знам, че е детинско, но...

— Не си прав! — рязко ме прекъсна тя. — Разбери, сега Арни най-много се нуждае от приятел, от теб. Той спи в момента. Напоследък непрекъснато е сънлив и спи прекалено много. Освен това, не е... не е...

— Какво, Реджина?

— Не е кандидатствал в нито един колеж! — избухна тя и моментално понижи глас, сякаш се страхувай, че Арни ще я чуе. — В нито един, представяш ли си? Училищният съветник мистър Викърс ми го съобщи по телефона. Арни има отличен успех и може да влезе почти във всеки колеж — поне така се надявах преди тази... неприятност.

Гласът ѝ се задави от сълзи, после тя успя да се овладее.

— Поговори с него, Денис. Ако можеш, прекарайте заедно Новогодишната нощ. Изпийте по една-две бири и се опитай да разбереш какво е намислил.

Гласът ѝ пресекна. Чувствах, че иска да каже още нещо, но не се осмелява.

Казах си, че никога не съм харесвал старата Реджина — властна тиранка, която въртеше съпруга и сина си на малкия си пръст и ги принуждаваше да се съобразяват с нея.

Но още по-малко харесвах тази разплакана, объркана жена. Побързах да кажа:

— Моля те, Реджина, успокой се.

— Страхувам се да разговарям с него — промълви тя. — Майкъл също. Ако заговорим на неприятна за него тема, Арни моментално се

нахвърля върху нас. Отначало такава тема беше колата, сега — колежът. Моля те, Денис, направи каквото можеш.

Тя отново замълча, после неочаквано изплю камъчето:

— Страхувам се да не го загубим.

— Реджина...

— Ще отида да го повикам — прекъсна ме тя и остави слушалката на масичката. Очакването ми се стори безкрайно. Притиснах с брадичка слушалката към рамото си и гневно ударих гипса, все още покриващ горната част на крака ми. С мъка преодолявах изкушението да затворя телефона и да забравя цялата история.

В този момент Арни взе слушалката и предпазливо изрече „Ало?“. Изведнъж в главата ми проблясна мисълта: „Това не е приятелят ми!“

— Арни?

— Да не би да е великият Денис Гилдър, човекът с голямата уста?

Стори ми се, че този път разпознах приятеля си, но все пак не бях абсолютно сигурен. Гласът му ми се стори задебелял — като че бе прегракнал от крещене. Изпитах странно чувство: все едно разговарях с непознат, който чудесно имитираше гласа на приятеля ми.

— Мери си думите, нахалнико! — шеговито възкликнах аз, но ме побиха тръпки.

— Знаеш ли — поверително прошепна Арни — лицето ти и задника ми си приличат като две капки вода.

— И аз го забелязах, но ми се струва, че е точно обратното.

За миг настъпи тишина — бяхме приключили с „любезностите“. Попитах го:

— Какво ще правиш довечера?

— Нищо особено. Нямам среща с момиче, нито съм канен на гости. А ти?

— О, ще взема Роузан и ще отидем на дискотека. Ако искаш ела с нас — ще ми държиш патериците, докато танцувам.

Арни пресилено се засмя, а аз продължих:

— Мисля да намина покрай вас. Ако искаш, ще посрещнем заедно Новата година, както в добрите стари времена.

— Добре.

По тона му разбрах, че идеята му допада, но все още не можех да се отърся от впечатлението, че разговарям е непознат човек.

— Ще гледаме Гай Ломбардо и ще изкараме чудесно.

Онемях, не знаех какво да кажа. След миг предпазливо изрекох:

— Гай Ломбардо отдавна е покойник, Арни. Може би имаш предвид Дик Кларк?

— Така ли? — Приятелят ми изглеждаше озадачен. — О, вярно. Но Дик Кларк се държи, нали?

— Да — отвърнах машинално.

Стори ми се, че гласът му прозвуча някъде отдалеч. Внезапно дочух думите: „Няма по-хубава миризма на света, освен може би женската...“ Стиснах конвулсивно слушалката и едва се въздържах да не изкрещя. Не разговарях с Арни, а с мъртвия Роланд Д. Лъобей.

— Как ще дойдеш до нас, Денис? Можеш ли да караш?

— Все още не. Ще помоля татко да ме докара.

Замълчах, претраших се и изрекох:

— Може би ти ще ме върнеш с колата си.

— Разбира се! — възбудено възкликна той. — Прекрасна идея, Денис. Направо страхотна. Ще прекараме чудесно, както едно време.

— Да — казах, после (заклевам се, че думите сами мй се изплъзнаха) добавих:

— Също като едно време с момчетата от гаража, нали?

— Точно така — засмя се Арни. — Дочуване, Денис.

— Дочуване — промърморих машинално.

Поставих обратно слушалката, втренчих се в телефона и звезднъж целият се разтреперих. Никога досега не бях изпитвал такъв страх. След една-две секунди разумът издигна защитните си прегради. Навярно една от причините за липса на убедителни доказателства за съществуването на свръхестествени явления е способността на разума да „прекроява“ видяното, за да ни предпази от полудяване. По-късно щях да се питам дали съм чул добре, дали Арни е разбрал думите ми, но миг след като затворих телефона бях абсолютно сигурен: Лъобей, жив или мъртъв, се бе вселил в приятеля ми и постепенно започваше да го измества.

Новогодишната нощ беше студена, въздухът — кристално чист. В седем и четвърт баща ми ме докара пред дома на семейство

Кънингам и ми помогна да се добера до задната врата — патериците не са подходящи за разходки по заледените улици.

Комбито на Реджина и Майкъл го нямаше, но Кристин стоеше на алеята — полираната ѝ повърхност блестеше от скрежа. През тази седмица Арни успя да я освободи от гаража на Дарнъл. Щом я погледнех изпитвах натрапчив страх, подобен на мигрена. Не исках да се качвам в нея — нито тази вечер, нито когато и да било. Копнеех за моя обикновен дастър с найлонови калъфи на седалките и лепенката на бронята с тъпия надпис: „Служебна кола на мафията“.

Лампата на задната веранда светна, силуетът на приятеля ми се очерта на вратата. Стори ми се, че виждам непознат човек — раменете му бяха приведени, движеше се като старец. Казах си, че навярно си въобразявам и подозренията ми взимат надмощие, но знаех, че се самозалъгвам.

Арни отвори. Носеше стара фланелена риза и джинси — възкликна:

— Денис! Радвам се да те видя, скъпи приятелю!

— Здравсти, Арни!

— Добър вечер, мистър Гилдър.

— Здравей, Арни — баща ми вдигна ръка за поздрав. — Как я караш?

— Е, знаете, че си имах големи неприятности. Но всичко това ще се промени. Нова година, нов късмет — изриваш едни лайна и на тяхно място се появяват нови, нали?

— Нямам представа — промълви баща ми и смаяно го изгледа. — Денис, сигурен ли си, че не искаш да дойда да те взема?

Исках го повече от всичко на света, но забелязах, че Арни внимателно ме наблюдава. Продължаваше да се усмихва, но студените му очи ме дебнеха.

— Не, Арни ще ме докара, стига таратайката му да не се разпадне.

— Я не обиждай колата ми! — смърри ме Арни. — Тя е много чувствителна.

— Така ли?

— Да.

Извърнах глава към Кристин и извиках:

— Извинявай!

— Така е по-добре.

За секунда тримата останахме неподвижни — ние с баща ми в подножието на стълбата, приятелят ми — на вратата. Очевидно не знаехме какво да кажем. Обзе ме паника — някой трябва да проговори, в противен случай не бихме могли да се преструваме, че всичко е по старому.

— Е, аз тръгвам — най-сетне рече баща ми. — А вие не прекалявайте. Арни, ако изпиеш повече от две бири, обади ми се да прибера Денис.

— Не се притеснявайте, мистър Гилдър.

— Арни е прав — ухилих се и усетих колко фалшива и неискрена е усмивката ми. — Прибери се вкъщи и гледай да се наспиш, татко. Ще се отрази добре на лицето ти.

— О-хо! — възкликна той. — Внимавай, защото онова, което наричаш лице все още е много чувствително!

Сетне се запъти обратно към колата си. Облегнат върху патериците си наблюдавах как мина зад Кристин. Почувствах се малко по-добре когато той седна в нашата кола и изчезна от погледа ми.

Преди да вляза, грижливо изтупах снега от патериците си. Кухнята на семейство Гилдър беше с теракотени плочки. От горчив опит знаех, че върху гладки повърхности патериците с мокър сняг по тях се превръщат в кънки.

— Справяш се великолепно! — възкликна Арни, докато ме наблюдаваше как прекосявам кухнята. Измъкна пакет пури от джоба на ризата си, взе една, захапа пластмасовия мундщук и я запали, наклонил глава встрани. Пламъчето от кибритената клечка освети лицето му и за миг ми се стори, че по кожата му се стича жълта боя.

— Това е едно от уменията, които час по-скоро искам да забравя — пошегувах се аз. — Откога пушиш?

— При Дарнъл се пристрастих към пурите, но не пуша пред майка ми — от миризмата ѝ прилошава.

Но той не дърпаше от пурата като хлапак, наскоро придобил противния навик, а жадно вдъхваше дима като закоравял пушач. После попита:

— Искаш ли да направя пуканки?

— Да. Имаш ли бира?

— Естествено. В хладилника има шест и още два пъти по толкова в килера.

— Прекрасно. — Предпазливо седнах до кухненската маса и изпънах левия си крак. — Къде са вашите?

— Отидоха на новогодишно празненство у семейство Фазенбах. Кога ще ти свалят гипса?

— В края на януари — ако всичко върви нормално. — Размахах патериците и театрално се провикнах:

— Мъничкият Тим отново може да ходи! Бог да благослови всички нас!

Арни, който се беше запътил към печката с дълбок тиган, пакетче царевица и бутилка олио, избухна в смях и поклати глава.

— Същият стар Денис! Не са успели да те очукат, лайнар такъв!

— Не може да се каже, че често идваше да ме видиш в болницата, Арни.

— Нали ти устроих гала вечеря по случай Деня на благодарността. По дяволите, какво повече искаш?

Свих рамене, а той въздъхна и продължи:

— Понякога ми се струва, че си моят талисман, Денис.

— Я ни си занасяй, глупако!

— Говоря съвсем сериозно. Пържа се на бавен огън откакто ти строшиха кокалите и все още не ми се е разминало напълно. Питам се дали не съм заприличал на пържена риба.

Той се изсмя от сърце — не като хлапак, изпаднал в беда, а като зрял мъж — и то мъж, който отлично се забавлява. Постави тигана на печката и наля олио на дъното. Косата му, по-къса отколкото преди и сресана по-различно, падна на челото му. Той нетърпеливо отметна глава, изсипа царевицата в тигана и с трясък го захлупи. Отиде до хладилника, извади опаковка от шест бири, тръсна ги на масата пред мен, измъкна две кутийки и ги отвори. Подаде ми една и вдигна своята.

— Предлагам тост: смърт на всички лайнари по света!

Бавно оставих кутийката на масата и промълвих:

— Не мога да пия за това, човече.

В сивите му очи проблясна гняв, сетне той се успокои и попита:

— Е, за какво искаш да вдигнем тост, човече?

— Например за постъпването ни в колежа.

Арни намръщено ме изглежда, доброто му настроение се изпари.

— Трябваше да предположа, че Реджина ти е надрънкала куп глупости. Тя не се спира пред нищо, за да постигне онова, което си е наумила. Знаеш ли, Денис, сигурен съм, че ако се наложи, би целунала дори дявола по задника.

Оставих бирата си без да отпия от нея.

— Успокой се, не ме е целунала там. Просто спомена, че се притеснява, защото все още не си подал молба за нито един колеж.

— Това си е моя работа — заяви приятелят ми. Устните му се разтегнаха в презрителна гримаса, изведнъж ми се стори уродлив. — Ще правя каквото си искам.

— Значи се отказваш от колежа?

— Не, ще се запиша, но когато сам реша. Кажете го на майка ми, ако те пита. Със сигурност няма да е през тази година. Ако Реджина си въобразява, че ще отида в Пит или в Хорликс, ще се фукам с шапчицата на първокурсник и ще крещя по футболните мачове, много се лъже. Невъзможно е да постъпя в колеж след всичките неприятности, които ми се струпаха през тази година. Не, в никакъв случай.

— Но какво мислиш да правиш?

— Ще замина. Ще се метна на Кристин и ще запрашим далеч от този противен, скучен град.

Гласът му се извиси, стана истеричен, отново ме обзе ужас. Страхът ме правеше безпомощен, надявах се да не се издам. Защото в този миг не само чух гласа на Лъобей, но видях лицето му, което се мяркаше зад това на Арни като някакво мъртво животинче в стъкленница с формалин.

— Да, имах страхотни неприятности — продължи той. — Отгоре на всичко онзи проклетник Джънкинс все още ме преследва. Бих го посъветвал да внимава, за да не му се случи нещо...

— Кой е Джънкинс?

— Няма значение — отвърна Арни. Олиото в тигана зацвърча, първото царевично зърно се пукна и се удари в капака. — Трябва да разбъркам пуканките. Ще вдигнем ли тост, или не? На мен ми е безразлично.

— Добре. Какво ще кажеш да пием за нас двамата?

Арни се усмихна, почувствах леко облекчение.

— Страхотен тост, Денис. За нас! Да бъдем много щастливи!

— Дай Боже! — възкликнах с прегракнал от вълнение глас.

Чукнахме се и отпихме направо от кутиите.

Той отиде до печката и разтърси тигана. Предпазливо опитах втора глътка бира — по онова време още не бях свикнал с вкуса ѝ, нито се бях напивал с нея. Питието ми харесваше, а приятели, между които Лени Баронг твърдяха, че ако до смърт се напиеш с бира, седмици наред няма да се сетиш за алкохол. По-късно открих, че за съжаление това не е вярно.

Но Арни се наливаше така, сякаш от първи януари сухият режим отново влизаше в сила. Довърши първата бира още преди да станат пуканките, смачка празната кутия, намигна ми и заяви:

— Гледай как ще я вкарам право в задника на малкия мръсник, Денис.

Не разбрах какво иска да каже и леко се усмигнах, когато той запрати кутията към кофата за смет. Кутията се удари в стената и падна вътре.

Похвалих го:

— Печелиш две точки.

— Точно така. Подай ми още една бира.

Подчиних се и си помислих, че и без това родителите ми ще посрещат Нова година вкъщи — ако Арни се напие и заспи, че се обадя на татко да ме вземе. Хрумна ми, че е по-добре да изчакам — в нетрезво състояние приятелят ми може да изтърве нещо, което иначе не би споделил. И въпреки това изпитах ужас при мисълта, че ще трябва да се кача в Кристин.

Но бирата като че не му действаше. Пригответи пуканките, изсипа ги в дълбока пластмасова купа, разтопи половин пакетче маргарин, прибави го към тях, посоли ги и предложи:

— Да отидем в хола и да погледаме телевизия.

Кимнах, взех патериците си и ги наместих под мишниците си — струваше ми се, че там вече са ми излезли мазоли — и се опитах да взема трите бири от масата.

— Не се притеснявай, аз ще ги донеса — каза Арни. — Хайде, тръгвай преди отново да си си счупил нещо.

Усмигна ми се и за миг видях пред себе си стария Арни, сърцето ми се сви от мъка.

По телевизията даваха някаква тъпа новогодишна програма. Дони и Мари Озмънд пееха; огромните им бели зъби проблясваха и им придаваха вид на ухилени акули. Оставихме телевизора да работи и поведохме оживен разговор. Разказах му за мъченията в кабинета по физиотерапия, за това, че тренирам с щанги, а след втората бира признах, че понякога се страхувам да не остана сакат.

Не се притеснявах, че не ще играя футбол в колежа, боях се единствено да не окуцея.

Арни ме слушаше внимателно и със съчувствие, от време на време кимаше.

Струва ми се, че се разбъбрих — крайно време е да ви кажа, че никога не съм имал по-странно преживяване. Не предполагах, че ме очакват много по-страшни събития, но нищо не би могло да бъде толкова необикновено... толкова нелогично. Сякаш гледах филм, който не е на фокус. В един миг пред мен стоеше старият Арни, после изчезваше и се заменяше от някакъв непознат. Беше добил неприятни навици, които не бях забелязал преди: нервно подрънкваше окачените на кожен медальон ключове от колата, кършеше пръсти, от време на време захапваше палеца си. Шокиран бях от думите, с които хвърли кутийката от бира в кофата. Изобщо не изглеждаше пиян, въпреки че когато довършвах втората си бира, той вече бе успял да изгълта пет.

Забелязах, че за сметка на новите, някои типични за него привички напълно бяха изчезнали: нервното подръпване на крайчеца на ухото, докато говори с някого, начинът, по който рязко протягаше крака и ги кръстосваше в глезените, навикът му да изразява доброто си настроение със съскане през свитите си устни, вместо направо да се засмее. Няколко пъти се усмихна, но в повечето случаи се кискаше пискливо като Лъобей.

Концертът свърши в единайсет и Арни въртя копчето, докато попадна на канал, предаващ новогодишното празненство в някакъв хотел, като от време на време режисьорът включваше камерите, разположени на „Таймс Скуеър“, където вече се бе събрала огромна тълпа.

Направих последно усилие и го попитах:

— Действително ли няма да се запишеш в колеж?

— Не и тази година. С Кристин заминаваме за Калифорния веднага щом свърша училище. От сега копнея за златните плажове...

— Родителите ти знаят ли?

Той стреснато ме изгледа.

— Не, по дяволите! Да не вземеш да им кажеш? Мога да мина и без опяването им.

— Какво ще правиш в Калифорния?

Арни вдигна рамене.

— Ще си намеря работа като автомонтьор. Знаеш, че ме бива да поправам коли.

Но следващите му, небрежно подхвърлени думи ме накараха да зяпна.

— Надявам се да убедя Лий да замине с мен.

Задавих се от бирата и се закашлях, като изпръсках панталоните си. Той два пъти ме удари по гърба.

— Хей, човече, добре ли си?

— Да — изхърках аз. — Бирата ми влезе в кривото гърло. Арни, много се лъжеш, ако си въобразяваш, че тя ще те последва. Знаеш ли, че напоследък главното ѝ занимание е попълване на молби за колежи? Решила е на всяка цена да продължи обучението си.

Арни присви очи. Ужасено си помислих, че бирата ми е развързала езика и съм казал повече от необходимото.

— Откъде знаеш толкова подробности за моето момиче?

Внезапно изпитах чувството, че се намирам сред огромно минно поле. Побързах да обясня:

— Лий не говори за нищо друго, Арни. Толкова се разпалва, че просто не можеш да я спреш.

— Прекалено свойски говориш за нея. Сигурен ли си, че не се опитваш да ме изместиш, Денис?

Наблюдаваше ме подозрително с присвити очи.

— Не би постъпил така с най-добрия си приятел, нали? Излъгах, без да ми мигне окото:

— Разбира се. Как можа да си го помислиш?

— Тогава откъде знаеш толкова подробности за нея?

— Виждаме се в училище и разговаряме за теб.

— Лий говори за мен?

— Да, понякога — предпазливо отвърнах аз. — Каза, че сте се скарали заради Кристин.

Разбрах, че съм улучил верния отговор. Арни се поуспокои и промълви:

— Вярно е, че се поскарахме, но ще ѝ мине. В Калифорния също има добри колежи щом толкова ѝ се иска да учи. Ще се оженим, Денис. Ще имаме деца и всичко, което сме си мечтали.

С мъка запазих невъзмутимото си изражение.

— Тя знае ли за намеренията ти?

Арни се засмя.

— Все още не, но скоро ще ѝ ги съобщя. Обичам я и няма да допусна да ни разделят.

Изведнъж стана сериозен и попита:

— Какво ти каза за Кристин?

Този път имах чувството, че всеки момент ще настъпя някоя мина.

— Спомена, че не я обича. Знаеш ли, струва ми се, че малко те ревнува от нея.

Още един правилен отговор. Арни напълно се успокои.

— Да, прав си, но съм сигурен, че ще ѝ мине. Трънлив е пътят на истинската любов, но Лий ще се осъзнае. Ако случайно я видиш, кажи ѝ че ще ѝ се обадя веднага след ваканцията.

Питах се дали да издам, че в момента Лий е в Калифорния, но реших, че не е необходимо. Питах се още какво би направил този непознат, мнителен Арни, ако разбере, че съм целунал момичето, за което възнамерява да се ожени, че я притисках в прегръдките си... че започвах да се влюбвам в нея.

— Погледни, Денис! — извика той и посочи към телевизора.

Камерите отново показваха „Таймс Скуеър“. Тълпата приличаше на огромно животно. Минаваше единайсет и половина — старата година си отиваше.

— Погледни тези лайнари!

Арни възбудено се изкикоти и изписка. Довърши бирата си и отиде за още една опаковка. Седях неподвижно и размишлявах за Уелч и за Репертън, за Трелони, Стантън, Вандерберг и за Дарнъл. За Арни и за огромната промяна в него; казвах си, че с Лий са се посдърпали, но все пак в края на учебната година ще се оженият, също както в съзливите филми от петдесетте.

Бог ми е свидетел, че никога през живота си не съм бил толкова изплашен.

Посрещнахме Новата година. Арни измъкна отнякъде две кречетала и пистолет, от дулата на които изскачат конфети. Вдигнахме тост за новата хиляда деветстотин седемдесет и девета и разговаряхме на неутрални теми, като провала на „Филипс“ на плейофите и за шансовете на „Стийлърс“ да достигнат до финала за суперкупата.

Купата с пуканки почти се беше изпразнила, когато се престраших и зададох въпроса, от който най-много се страхувах:

— Арни, имаш ли представа кой е убил Дарнъл?

Той ме изгледа изпод око, после отново се втренчи в екрана на телевизора, където танцуваха двойки с обсипани с конфети коси. Отпи от бирата си и преспокойно заяви:

— Навярно хората, за които работеше. Предпочели са да запушат устата му, преди да ги издаде,

— Що за хора са това?

— Уил казваше, че италианската мафия е опасна, но още по-страшни са колумбийците...

— Кой са те?

— Колумбийците? — Арни цинично се засмя. — Каубоите, дето се занимават с кокаин. Уил твърдеше, че са готови да те убият, ако погледнеш накриво някоя от жените им — или ако ѝ обърнеш прекалено голямо внимание. Навярно са били колумбийците — само те са способни на подобно кърваво отмъщение.

— А ти пренасял ли си кокаин?

Той вдигна рамене.

— Карах различна стока за Уил. Само два пъти съм прекарвал кокаин — слава Богу, че ме спипаха с цигари. Представяш ли си, заловиха ме на местопрестъплението. Лоша работа. Но ако ми се наложи да избирам, навярно пак бих го направил. Уил беше стар мръсник, но в известно отношение беше адски готин.

Очите му се замъглиха.

— Да, действително беше готин. Но знаеше прекалено много, затова го очистиха. Навярно рано или късно щеше да се разприказва. Сигурно са били колумбийците — те са напълно смахнати.

— Ще ми обясниш ли по-подробно? Е, не се сърди, навярно ще ми кажеш, че това не е моя работа.

Арни ме изгледа, ухили се и ми намигна.

— Такива са правилата на играта, приятел. Имаше един тип на име Хенри Бък. Предполагаше се, че ще ме изпорти пред полицията, а аз ще натопя Уил. От своя страна той ще накисне хората, които му предават бомбичките, наркотиците, цигарите и алкохола. Точно тях търсеше Джън... полицията. Особено колумбийците.

— Значи мислиш, че те са го убили?

Приятелят ми се втренчи в мен.

— Разбира се. Те или италианската мафия. Кой друг?

Поклатих глава.

— Нямам представа.

— Е, да изпием още по една бира, после ще те закарам до вас. Отдавна не съм прекарвал толкова приятна вечер, повярвай ми.

Думите му прозвучаха искрено, но Арни никога не би се изразил толкова високопарно. Побързах да отвърна:

— Аз също.

Не ми се пиеше повече, но все пак приех предложената ми бира. Исках да отложам неизбежния момент, когато ще се кача в Кристин. Днес следобед смятах това за жизнено необходимо — казвах си, че трябва да усетя „атмосферата на колата“. Но сега идеята ми се струваше направо налудничава. Освен това съзнавах, че на всяка цена трябва да запазя в тайна чувствата си към Лий.

Хей, Кристин, умееш ли да четеш мисли?

Усетих как в гърлото ми напират лудешки смях и побързах да отпия от бирата си.

— Случай — обърнах се към Арни. — Ако искаш, ще се обадя на татко да ме вземе. Сигурно още не си е легнал...

— Няма проблеми — прекъсна ме той. — Не се безпокой, изобщо не съм пиан.

— Просто си казвах, че...

— Обзалагам се, че изгаряш от нетърпение отново да караш автомобил.

— Прав си.

— Няма нищо по-хубаво от това да седнеш зад волана на собствената си кола — заяви той и ми намигна като стар развратник. — С изключение на чукането, може би.

Дойде време да си тръгвам. Арни изгаси телевизора, а аз изкуцуках до кухнята с патериците и облякох старата си канадка. Напразно се надявах родителите му да се върнат и да отложи за момент предстоящото изпитание. Възможно е дори Майкъл да подуши, че синът му е пил и да предложи да ме закара у дома. С потръпване си спомних онзи далечен летен ден, когато за пръв път седнах зад волана на Кристин, докато Арни се пазареше със стария мръсник.

Приятелят ми извади две бири от хладилника и обясни, че са „за из път“. Питах се дали да му кажа, че ако го хванат да кара пиян, докато е освободен под гаранция, полицаите моментално ще го тикнат в затвора. Реших, че е по-добре да си държа езика зад зъбите. Излязохме навън.

Нощта бе ясна и мразовита, студът щипеше лицата ни. Снежните преспи от двете страни на алеята проблясваха, сякаш отгоре им бяха изсипани хиляди брилянти. Стъклата на Кристин бяха заскрежени. Безмълвно се втренчих в нея и си спомних думите на Арни: „Виновна е мафията. Италианската мафия, или колумбийците“. Звучеше мелодраматично, но напълно възможно, дори правдоподобно. Но мафиозите застрелват жертвите си, блъсват ги през прозореца, или ги удушават. Говореше се, че Ал Капоне очистил някакъв нещастник с бейзболна бухалка, пълна с олово. Но да убиеш някого като проникнеш в къщата му през разбитата стена бе пълно безумие.

„Навярно са били колумбийците. Арни спомена, че са откачени“. Но дори луд не би постъпил така.

Лъскавата повърхност на Кристин проблясваше под светлината, идваща от къщата и от звездите. Стреснато си помислих: „Ами ако тя убива всичките си врагове? Ако е разбрала, че ние с Лий я подозираме? И още по-страшно, ако е усетила, че се срещаме зад гърба на Арни?“

Гласът на приятелят ми ме стресна и ме изтръгна от неприятните ми размишления:

— Искаш ли да ти помогна да слезеш?

— Ще се справя със стъпалата, но може би ще се наложи да ме подкрепиш по пътеката.

— Дадено, приятел.

Слязох по стълбата, като се придържах с едната ръка, а с другата стисках патериците. Наместих ги под мишниците си, когато се озовах на пътеката, направих няколко крачки и се подхлъзнах. Тъпа болка

проряза левия ми крак, който все още беше частично гипсиран. Арни побърза да ме подкрепи.

— Благодаря. — Гласът ми трепереше, но този път имах оправдание.

Приблжихме се до Кристин и той ме попита дали мога да се кача сам, сетне я заобиколи. Хванах дръжката на вратата и ме обзе всепоглъщащо чувство на ужас и отвращение. Дълбоко в душата си осъзнах, че подозренията ми са напълно основателни. Все едно, че докосвах живо същество, някакъв заспал звяр. Стори ми се, че вместо стомана пръстите ми напипват топла кожа. Страхувах се, че ако стисна дръжката по-силно, звярът ще се пробуди с рев.

Звяр?

Но какъв?

Какво бе това? Зъл демон? Обикновена кола, превърнала се в убежище на призрак? Въплъщение на Лъобей, адски, прокълнат дом за душата му? Нямах представа — знаех само, че се страхувам до смърт. Имах чувството, че не ще ми стигнат сили да приведа в изпълнение плана си.

— Хей, какво ти е? — обади се Арни. — Можеш ли да се качиш сам?

— Мога — отвърнах прегракнало и забих палец в бутона на дръжката. Отворих вратата, обърнах се с гръб към седалката и се стоварих върху нея, като изпънах напред левия си крак. Хванах го с две ръце и го наместих в колата, сякаш качвах някаква мебел. Сърцето ми биеше до пръсване. Дръпнах вратата и я затворих.

Арни завъртя ключа и въпреки студа моторът моментално забоботи, сякаш бе предварително загрял. Лъхна ме воня — имах чувството, че идва отвсякъде, но най-вече от тапицерията — отвратителна миризма на смърт и на разложение.

Питам се как да ви разкажа какво ми се случи през петнайсетте минути, докато пътувахме към дома ми. Страхувам се, че думите ми ще ви прозвучат като бълнуване на душевноболен. Едва ли ще съм обективен — дори сега, след толкова време — още ме побиват тръпки, чувствам, че ми прилошава. Няма как да различа действителното от въображаемото, обективното от субективното, истината от ужасяващите халюцинации. В едно съм сигурен — не бях пиян. Когато се качих в Кристин замаяната ми от бирата глава моментално се

избистри. Онова, което последва, бе пътуване в царството на прокълнатите.

Първо, ние се върнахме във времето.

Отначало вместо Арни караше Лъобей. Беше полуразложен и вонеше на гроб, през окапалата му плът стърчаха костите му. Металните копчета на униформата му бяха позеленели и разядени от влагата, изпод яката му изпълзяха и се загърчиха червейчета. Дочух тихо бръмчене — отначало си помислих, че има късо съединение. Едва по-късно ми хрумна, че може би е бръмчене на мухи, виещи се над разложеното му тяло. Знаех, че през зимата няма мухи и все пак...

Понякога ми се струваше, че не сме сами в колата. Веднъж хвърлих поглед в огледалцето и забелязах жена, подобна на восъчен манекен, която се взираше в мен с блестящите си стъклени очи на препарирано животно. Косата и беше подстригана според модата на петдесетте. Страните ѝ бяха силно червени — спомних си, че отравянето с въглероден окис създава илюзия, че жертвата е жива и лицето ѝ е поруменяло. След малко отново погледнах в огледалцето и ми се стори, че виждам някакво момиченце на задната седалка; лицето му беше почерняло от задушаването, очите му бяха изцъклени. Стиснах здраво клепачи и когато ги отворих вместо момиченцето видях Бъди Репертън и Ричи Трелони. По лицето, шията и по ризата на Бъди имаше засъхнала кръв, Ричи беше целият обгорен, но очите му изгледаха живи и внимателно ме наблюдаваха.

Бъди бавно повдигна ръка и ми подаде бутилка „Тексаски шофьор“.

Отново затворих очи. Повече не посмях да надникна в огледалцето.

Спомням си, че радиото предаваше само рокендрол: Дайън и „Белмонтс“, Ърни Киоу, „Роял Тийнс“, Боби Райдъл („О, Боби, о... всичко е тъй славно в нашето училище забавно...“)

Спомням си още как в един миг ми се стори, че от огледалцето виси червено-бял пластмасов зар, сетне ми се мярнаха чифт бебешки обущенца, накрая нямаше нищо.

Но най-добре си спомням как се вкопчих в спасителната си мисъл, че тези лица, подобно на миризмата на разлагаща се плът и на плесенясала тапицерия са само плод на въображението ми, подобно на виденията на пушач на опиум.

Чувствах се като натъпкан с наркотици. Зная, че разговарях с Арни, но не помня за какво. Отговарях на въпросите му, като се стараех гласът ми да звучи нормално. Тези петнайсетина минути ми се сториха часове.

Вече споменах, че не мога обективно да опиша това пътуване. Ако събитията са се подчинявали на някаква логика, то вече не я намирам. Пътуването в студената, безлунна нощ напомняше разходка по главния булевард на ада. Не си спомням всичко, но паметта ми е съхранила подробности, които искам да забравя. Когато се отдалечихме от дома на Арни, попаднахме в някакъв налудничав, нереален свят, където всички чудовища бяха истински.

Казах, че се върнахме във времето, но вече не съм толкова сигурен. Сегашните улици си бяха на мястото, но приличаха на рисунки върху прозрачна хартия, наложени върху отдавна минало време, което протягаше мъртвешките си ръце към нас, опитваше се да ни сграбчи и завинаги да ни погълне. Арни спираше на някое кръстовище, въпреки че беше с предимство, на други минаваше на червено, без дори да намали скоростта. На „Мейн Стрийт“ забелязах бижутерийния магазин на Шипстад и театър „Странд“, разрушени през хиляда деветстотин седемдесет и втора на чието място сега се издигаше Пенсилванската търговска банка.

Паркираните от двете страни на улицата коли (тук-там, където имаше новогодишно тържество те бяха спрели по-нагъсто) без изключение бяха модели, произведени преди хиляда деветстотин и шейсета: дълги буици с прозорци като корабни люкове, „Де Сото Файърлайт“ с широка синя лента по цялата му дължина, додж „Лансъл“, модел '57, няколко форда „Феърлейн“ с характерните стопове, подобни на огромни двоеточия, понтиаци от стария модел с цяла решетка, рамблъри, плакарди, няколко студейбекъра с аеродинамични линии и един супернов „Едсън“.

Дочух гласа на Арни:

— Да, тази година ще бъде по-добра.

Погледнах го. Той поднесе кутийката бира към устните си, но преди да отпие лицето му се замени с това на Лъобей — разлагащо се и страшно, като че излязло от комиксите на ужасите. Пръстите, стиснали кутията се превърнаха в кости на скелет, панталоните на

съществото бяха почти прилепнали към седалката, сякаш в тях имаше само две пръчки.

— Така ли мислиш? — попитах го аз, като се стараех да не вдишвам отвратителната воня, от която ми се повдигаше.

— Да — отговори Лъобей, само че не беше Лъобей, а Арни. Когато спряхме на някакъв светофар, покрай нас се стрелна камаро, модел '77.

Съществото, приело образа на приятеля ми промълви:

— Моля те само за едно, Денис — да ме поддържаш. Не позволявай на майка ми да те забърка в тази каша. Всичко ще бъде наред.

Изведнъж отново видях до себе си Лъобей, безплътните му устни се разтеглиха в усмивка при мисълта, че всичко ще бъде наред. Усетих, че полудявам. Още миг и ще изкрещя.

Откъснах поглед от ужасното лице, което непрекъснато се променяше и видях онова, което разказваше Лий: индикаторите на таблото се бяха превърнали в блестящи зелени очи, които се взираха в мен.

Изведнъж кошмарът свърши. Спряхме в квартал, който не познавах, дори бих се заклеял, че никога не съм виждал. Наоколо се издигаха къщи с тъмни прозорци, някои от които бяха недовършени. Изминахме половината квартал и мощните фарове на Кристин осветиха табела с надпис:

„Недвижими имоти — квартал «Кленово шосе»

Представени от посредници в Либъртивил.

Прекрасно място за построяване на дом
за вашето семейство!

Помислете си и ни се обадете!“

— Е, стигнахме — рече Арни. — Можеш ли да изкачиш стъпалата до вас?

Огледах със съмнение покритата със сняг улица и колебливо кимнах. Реших, че е по-добре да сляза тук, отколкото да остана в страшната кола. Усмихнах се престорено и отвърнах:

— Разбира се. Много ти благодаря.

— Няма защо — отвърна приятеля ми, довърши бирата си и Лъобей запрати празната кутийка на задната седалка. — Още един паднал в бой воин.

Промълвих:

— Честита Нова година, Арни.

Напипах дръжката и отворих вратата. Ръцете ми трепереха, питах се как ще държа патериците.

Лъобей ухилено ме изгледа и заяви:

— Гледай да не ми измениш, Денис. Знаеш какво се случи с лайнарите, които ме предадоха.

— Да — прошепнах. Знаех и още как! Сграбчих патериците и се облегнах на тях без да се притеснявам, че ще се подхлъзна върху леда. Щом излязох от колата светът наоколо се преобрази. Лампите в домовете светнаха — казах си, че просто не съм ги видял. Изведнъж се досетих, че родителите ми купили къща в този квартал през юни хиляда деветстотин петдесет и девета, година преди да се родя.

Все още живеехме там, но кварталът беше преименуван някъде през шейсетте.

Излязох от Кристин и се озовах пред собствения си дом на съвсем обикновената улица. Отново погледнах към Арни — очаквах отново да видя Лъобей — таксиметровият шофьор, излязъл от ада и неговите окъснали, отдавна мъртви пътници.

Но съзрях само приятеля си, облечен в ученическа куртка. Беше мъртвешки блед и изглеждаше безкрайно самотен, между коленете си стискаше кутийка бира.

— Лека нощ, човече.

— Лека нощ — отвърнах. — Внимавай, докато караш обратно. Не искаш полицаите да те арестуват, нали?

— Няма. И ти внимавай, Денис.

Затворих вратата на Кристин. Вече не изпитвах ужас, а огромна мъка — все едно, че приятелят ми беше погребан. Жив погребан. Наблюдавах как Кристин се отдалечаваше надолу, завива зад ъгъла и изчезва от погледа ми. Едва тогава се отправих по пътеката към дома си. Беше обилно посипана със сол — татко се бе погрижил да не се подхлъзна.

Почти бях стигнал до вратата, когато пред очите ми причерня, сякаш ме обгърна гъст дим. Спрях, наведох глава и се опитах да се овладеея. В обърканото ми съзнание се мярна мисълта, че ако падна ще премръзна до смърт на пътеката, където някога с Арни играехме на дама.

Постепенно мракът пред очите ми се разсея. Усетих как някой ме хвана под ръка. Беше татко, по халат и чехли.

— Денис, добре ли си?

Питах се как може да съм добре, когато току-що съм се возил с един мъртвец.

— Нищо ми няма. За миг ми се зави свят. Да влизаме, че ще ти замръзне задникът.

Изкачихме се заедно по стълбата, татко ме държеше през кръста. Почувствах се по-добре от допира на ръката му.

— Мама будна ли е?

— Посрещнахме Новата година, после двете с Ели си легнаха. Пиян ли си, Денис?

— Не.

— Изглеждаш зле — заяви той и затвори вратата след нас.

Изсмях се истерично и отново ми причерня... Но този път само за няколко секунди. Когато се опомних видях, че баща ми разтреперано се взира в мен.

— Разкажи ми какво се случи.

— Татко...

— Денис, заповядвам ти!

— Не мога...

— Какво се случи с Арни, какво му се е случило?

Безмълвно поклатих глава. Не можех да му кажа — не само заради налудничавия характер на случилото се, нито от страх за себе си. Сега се страхувах за всички — за родителите ми и за Илейн, за родителите на Лий. Разсъждавах напълно трезво и бях изплашен до смърт.

„Гледай да не ми измениш, Денис. Знаеш какво се случва с лайнарите, които ме предадоха...“

Нима бях чул тези думи?

Или бяха плод на въображението ми?

Татко разтревожено ме наблюдаваше. Промълвих:

— Не мога.

— Добре — въздъхна той. — Засега няма да настоявам. Но искам да ми кажеш нещо и то веднага: мислиш ли, че по някакъв начин Арни е отговорен за смъртта на Дарнъл и на съучениците ви?

Спомних си ухиленото, покрито с разлагаща се плът лице на Лъобей, празните панталони, под които се очертаваха само кости...

— Не — отвърнах и си помислих, че не го лъжа. — Не е Арни.

— Добре. Искаш ли да ти помогна по стълбата?

— Ще се справя сам. Лягай си татко.

— Точно това смятам да направя. Честита Нова година, Денис и не забравяй — винаги съм на твое разположение, ако решиш да споделиш нещо.

— Засега няма какво, татко.

— Знаеш ли, не ти вярвам — промълви той и се запъти към спалнята.

Легнах си без да изгася нощната лампа, но изобщо не можах да мигна. Това беше най-дългата нощ в живота ми — искаше ми се да отида в спалнята и да се сгуша между мама и татко, както в детството си. Веднъж дори се надигнах от кревата и посегнах към панталоните, после отново си легнах. Страхувах се за всички тях. Но имаше и нещо по-лошо — боях се, че полудявам.

Призори най-сетне задряхах и спах неспокойно в продължение на три-четири часа. Когато се събудих, разумът ми започна да „се лекува“ чрез самозалъгване. Но вече не можех да се вслушвам в тази приспивна песен — завинаги бях забравил думите ѝ.

12. ДЖОРДЖ ЛЪОБЕЙ ОТНОВО СЕ ПОЯВЯВА

*През нощта съдбовна навън цареше пълен мрак.
Когато колата ти се счупи
и остана пред връхлитащия мрак,
измъкнах те със сетни сили,
но ти обратно хукна пак...
Марк Дайнинг*

В петък, на пети януари получих картичка от Ричард Макендлес. На гърба ѝ с химически молив беше написан адресът на Джордж Лъобей — Парадайз Фокс, Охайо. През целия ден я носих в джоба си, от време на време я изваждах и разглеждах. Не исках да се обаждам на Джордж Лъобей, нито да слушам за откачения му брат Роланд, не исках повече да се занимавам с тази налудничава история.

Вечерта родителите ми и Ели отидоха в монроувилския търговски център — сестра ми искаше да си купи ски с парите, събрани на Коледа. Половин час след излизането им се настаних до телефона и поставих картичката пред себе си. Позвъних на справки, откъдето научих, че Парадайз Фолс се избира с код 513. След кратък размисъл отново им се обадох и поисках телефона на Лъобей. Надрасках го върху картичката, отново вдигнах слушалката. Набрах няколко цифри, после затворих телефона. Неочаквано се разгневих и си казах: „Майната му! Всяко нещо си има граници. Край, измивам си ръцете от цялата история. Хич не ми пука, ако Арни се отправи към ада с любимата си кола. Майната му на всичко!“

— Майната му! — прошепнах и побързах да се отдалеча от телефона преди да изпитам угризения на съвестта. Качих се на горния етаж, измих се и си легнах. Заспах дълбоко още преди Ели и родителите ми да се приберат и през цялата нощ не се събудих. Не подозирах, че ме очакват много безсънни нощи.

Докато съм спал някой, нещо — уби Рудолф Джънкинс от пенсилванската щатска полиция. На другата сутрин вестникът съобщаваше за случилото се с голямо заглавие: „Полицаят, разследвал организацията на Дарнъл, убит близо до Блеърсвил“.

Баща ми беше в банята, Ели с две приятелки седяха на верандата, кикотеха се и се правеха, че играят на монополи. Майка ми работеше върху един от разказите си в стаята за шев, която ѝ служеше за кабинет.

Бях сам на масата. Почувствах се потресен и изплашен. Спомних си, че утре Лий се връща от Калифорния и че ако Арни (или Лъобей) не промени решението си, тя няма да се отърве от него.

Блъснах встрани чинията с бъркани яйца — вече не бях гладен.

Снощи си мислех, че е възможно да забравя злоещата и необяснима история, свързана с Кристин. Сега се питах как съм могъл да бъда толкова наивен.

Когато бях у тях на Нова година Арни бе споменал името на Джънкинс. Нямах право да се самозалъгвам, че не съм го чул. Във вестника пишеше, че полицаят разследвал смъртта на Дарнъл, намекваше се, че зад убийството му стои някаква тайна престъпна организация.

„Италианската мафия — би казал Арни. — Или смахнатите колумбийци.“

Но аз имах друга теория.

Колата на Джънкинс била открита на безлюдно шосе, смазана до неузнаваемост.

(„Онзи мръсник Джънкинс все още ме преследва. Бих го посъветвал да внимава, за да не му се случи нещо...“)

Джънкинс останал в нея.

По време на убийството на Репертън и на приятелите му, Арни бил във Филадельфия на шахматен турнир. Когато Дарнъл бе убит, приятелят ми се намирал в Лайгониър заедно с родителите си. И в двата случая имаше желязно алиби. Бях сигурен, че разполага с такова и за времето, когато е настъпила смъртта на Джънкинс. Досега бяха загинали седем души, всички свързани по някакъв начин с Арни и с Кристин. Навярно този път полицаите ще се усъмнят, дори слепец би забелязал, че приятелят ми има мотив. Но вестникът не съобщаваше,

че „анонимно лице помага на полицията в издирването“, както деликатно се изразяват англичаните.

Казах си, че полицаите не съобщават всичко на журналистите. Но инстинктът ми подсказваше, че те не подозират Арни във връзка с последното убийство, в което е бил замесен автомобил.

И този път беше успял да се измъкне. Питам се какво ли е видял Джънкинс зад себе си, докато е пътувал по шосето за Блеърсвил. Навярно червено-бяла кола — празна, или шофирана от мъртвец. Побиха ме тръпки, целият настръгнах. Седмина мъртъвци!

Трябва да се сложи край на това! Обикновено психопатът се пристрастява към убийствата. Ако Майкъл и Реджина не се съгласят с налудничавите планове на сина им, един от тях, или може би двамата, ще бъде следващата жертва.

Какво ще се случи, ако през първия учебен ден Арни предложи на Лий да се омъжи за него и тя му откаже? Представяте ли си какво ще завари пред дома си на връщане от училище?

Господи, колко се страхувах!

Мама надникна през вратата.

— Денис, защо не закусваш?

— Зачетох се във вестника. Не съм гладен, мамо.

— Трябва да се храниш добре, иначе няма да оздравееш. Искаш ли да ти приготвя овесена каша?

При мисълта за омразната каша стомахът веднага ме сви, но успях да се усмихна и поклатих глава.

— Не искам. Но на обяд ще си изям всичко.

— Обещаваш ли?

— Честна дума.

— Дени, какво ти е? Напоследък изглеждаш много уморен и изнервен.

— Нищо ми няма, мамо.

Усмигнах се още по-широко, за да ѝ покажа колко съм добре; изведнъж я видях да слиза от колата си пред търговския център в Монроувил, а недалеч от нея е паркиран червено-бял автомобил, чийто мотор работи на бавни обороти. Мама, метнала чанта през рамо, минава пред Кристин, а тя внезапно се стрелва към нея.

— Сигурен ли си? Да не те боли кракът?

— Не.

— Изпи ли си витамините?

— Да.

— А шипковия чай?

Избухнах в смях. За миг мама като че се разгневи, после също се усмихна и промълви с ирландския си акцент (който звучи прекрасно, защото майка ми е половин ирландка):

— Ти си сладур, Дени Гилдър.

После се върна в „кабинета си“ и оттам отново се разнесе неравномерното тракане на пишещата й машина.

Взеха вестника и се загледах в снимката на преобърнатата кола на Джънкинс. Надписът отдолу гласеше: „Нова жертва на колата на смъртта“.

Помислих си: „Джънкис не се е интересувал кой продава бомбички и цигари на Уил Дарнъл. Бил е служител на щатската полиция, а тези ченгета разследват по няколко случая едновременно. Може би се е опитвал да открие убиеца на Мучи Уелч, или...“

Изкуцуках до кабинета на мама и почуках.

— Влез.

— Извинявай за безпокойството, мамо...

— Я не се занасяй, Денис!

— Ще ходиш ли до центъра?

— Може би. Защо питаш?

— Искам да ме закараш до библиотеката.

Изпитвах леко главоболие от взирането в апарата за прожекция на микрофилм, но бях открил онова, което търсех. Подозренията ми се оправдаха — не че се отличаваха с някаква особена проникателност.

Джънкинс се занимавал с издирването на шофьора, убил Мучи Уелч... и същевременно ръководел разследването, свързано със смъртта на Репертън, Трелони и Боби Стантън. Трябва да е бил най-тъпото ченге на света, за да не разбере, че Арни е замесен и в двата случая.

Облегнах се на стола, изключих апарата и притворих очи. Опитах се да се поставя на мястото на Джънкинс. Той подозира, че Арни има нещо общо с убийствата. Не ги е извършил, но по някакъв начин е замесен. Дали се е съмнявал в Кристин? Може би. Във филмите по телевизията детективите безпогрешно разпознават оръжието, с което е извършено убийството, пишещата машина, на

която е напечатано писмото за откуп, както и марката на колите, чиито шофьори са избягали от местопроизшествието.

Полицайте навярно ще анализират частиците олющена боя...

След това Дарнъл бива арестуван. За Джънкинс това е добре дошло. Гаражът е запечатан, а колите в него — „арестувани“. Навярно той подозира, че...

Какво?

Напрегнах въображението си: аз съм полицай и вярвам единствено в логичните обяснения. И кого ще заподозра? След миг ми хрумна верният отговор.

Точно така, ще си кажа, че е имало съучастник. Никой нормален човек не би си помислил, че колата убива сама. И така...

След като запечатват гаража, Джънкинс довежда най-добрите техници и лаборанти. Оглеждат най-щателно Кристин и търсят някакви доказателства. На мястото на Джънкинс щях да съм абсолютно сигурен, че ще открият някакви следи. Да се блъснеш в човешко тяло или в бариерата на парка не е като да се удариш в пухена възглавница.

Какво намират вещите експерти?

Абсолютно нищо.

Не откриват нито една драскотина, никакви третираны с кит повърхности, нито капчица кръв. Не намират частици кафява боя от счупената бариера. С една дума — никакви доказателства, че Кристин е била използвана при което и да е от двете престъпления.

След убийството на Дарнъл — може би на следващия ден — Джънкинс е отишъл в гаража, за да огледа Кристин. На негово място положително щях да го направя. Да пробиеш стена не е шега работа; ако го е направила кола, то сигурно здравата е пострадала, невъзможно е да се поправи за една нощ. И какво открива там? Само Кристин, без нито една драскотина. Това ме наведе на друго предположение, което обясняваше защо Джънкинс не е наредил да следят колата. Може би е подозирал участието на Кристин, но накрая логиката надделяла и навярно непряко станала причина за смъртта му. Не е наредил да я следят защото, подобно на собственика си, тя имаше желязно алиби.

Дори да я беше огледал най-щателно след убийството на Дарнъл, Джънкинс би стигнал до логичното заключение, че Кристин няма нищо общо със случилото се, въпреки очебийните доказателства.

По повърхността ѝ няма дори драскотина. Защо не? Просто Джънкинс не знае всичко. Спомних си за милометъра, който се върти обратно, за пукнатината в предното стъкло, която постепенно се бе смалила, а накрая — напълно изчезнала, като че колата се връщаше във времето. Спомних си още за хаотично сменяните части, което изглеждаше напълно лишено от здрав разум. Пред очите ми изплува кошмарното пътуване в новогодишната нощ: стари модели коли, които изглеждат чисто нови, театър „Странд“ все още стои на мястото си, полузастроеният квартал, довършен още преди двайсет години...

„Дребен недостатък“ — бе казал Арни по повод на ми — лометъра. Но Рудолф Джънкинс не е подозирал за него и затова загинал.

Всички знаем, че рано или късно старата кола се поврежда, независимо от доброто поддържане. Автомобилът, слязъл от конвейера прилича на новородено бебе и също като него с течение на времето остарява. Акумулаторът се изчерпва, блокът се пропуква, лагерите се изтъркват. Карбураторът се запушва, гумите непрекъснато се пукат, стават къси съединения, тапицерията започва да се разкъсва.

Ако всичко това се заснеме на филма и го превъртиш обратно...

— Желаете ли още нещо, сър — попита чиновникът, застанал зад гърба ми; едва се сдържах да не изкрещя.

Мама ме чакаше във фоайето. Докато пътувахме към нас, тя непрекъснато говореше за творбите си и за школата по дискотанци, в която наскоро се бе записала. Кимах и се стараех да отговарям на въпросите ѝ, въпреки че мисълта ми беше заета с друго. Експертите от Харисбърг бяха пропуснали купата сено, докато търсели иглата. Не биха предположили, че някаква кола е способна да се връща във времето като превъртан отзад напред филм, не съществуваха призраци и демони, консервирани в машинно масло.

„Повярваш ли в първото, ще приемеш и останалото за чиста монета“ — помислих си и потръпнах.

— Искаш ли да пусна парното, Денис? — загрижено попита мама.

— Да, ако обичаш.

Казах си, че утре Лий се връща от Калифорния. Лий, чиято красота се подчертава от изпъкналите скули, чието младо и леко закръглено тяло все още не е деформирано от възрастта. Подобно на

плимута, който през петдесет и седма бе слязъл от конвейера, тя все още беше в „гаранционен срок“. Спомних си и за Лъобей, който беше мъртъв и същевременно жив и за безкрайната му злоба (питах се дали действително е бил толкова лош, или просто е изпитвал необходимост да трови живота на хората около себе си). Отново чух как Арни твърди, че непременно ще се ожени за Лий. Изведнъж с безмилостна яснота си представих първата им брачна нощ. Видях Лий в мрака на хотелската стая: тя отваря очи и вижда надвесен над нея разложен, ухилен мъртвец. Стори ми се, че чувам писъците ѝ, докато Кристин (все още украсена с пъстроцветни балони и с надписи „младоженци“) чака като вярно куче пред вратата. Колата или вселилият се в нея демон, който я караше да оживява — знаеше, че Лий няма да живее дълго... и че тя, Кристин, винаги ще бъде на разположение.

Затворих очи, опитвайки се да прогоня кошмарните образи, но те станаха още по-натрапчиви.

Цялата история бе започнала с това, че Лий обикна Арни, който сега искаше да си я върне. Но нещастиято не спираше дотук. Защото в момента Лъобей се бе вселил в тялото на приятеля ми и на свой ред беше пожелал Лий.

Не, няма да я получи. Ще направя всичко възможно да му попреча.

Същата вечер се обадох на Джордж Лъобей.

Гласът му ми се стори сприхав и уморен.

— Да, мистър Гилдър, помня ви отлично. Помня и това, че ви надрънках куп глупости, докато седяхме пред бунгалото в най-потискащия мотел на света. Какво мога да направя за вас?

Леденият му тон подсказваше, че се надява да не му досаждам.

Поколебах се. Как да му кажа, че брат му е „възкръснал“? Че дори смъртта не е сложила край на омразата му към лайнарите? Че се е вселил в тялото на най-добрия ми приятел, когото е набелязал безпогрешно, както Арни бе избрал Кристин?

— Мистър Гилдър? Чувате ли ме?

— Имам проблем, мистър Лъобей, но не знам как да ви го обясня. Става дума за брат ви.

Гласът му неуловимо се промени, в него прозвуча желязна нотка.

— Какво общо имат вашите проблеми с Роли? Той е мъртъв.

— Там е работата, че не е.

Не успях да се овладеея, гласът ми стана писклив и истеричен.

— Не разбирам за какво говорите — надутото и същевременно изплашено заяви той. — Шегата ви е нелепа и е проява на лош вкус.

— Не се шегувам. Позволете да ви разкажа какво се случи след смъртта на брат ви.

— Мистър Гилдър, имам да преглеждам цял куп домашни и да пиша есе, така че нямам време за празни...

Прекъснах го:

— Моля ви, мистър Льобей, моля ви да ми помогнете — на мен и на моя приятел.

Настъпи дълго мълчание, после Льобей въздъхна.

— Разказвай, момче. — А след кратка пауза добави: — Да те вземат мътните!

Мислено благославях съвременната техника, която ми позволи да му разкажа цялата история по телефона; представях си как гласът ми преминава през компютъризирани превключвателни станции, под заснежени полета и достига до събеседника ми.

Разказах му за сбиването между Арни и Репертън, за изключването и за отмъщението на последния; съобщих му за смъртта на Мучи Уелч, за случилото се в парка „Скуонтик Хилс“ и по време на бурята; описах му счупеното предно стъкло, чиито пукнатини постепенно се бяха смалили и изчезнали, както и за милометъра, който се въртеше обратно. Обясних му, че радиото на Кристин хваща единствено станцията, излъчваща стари мелодии — последното накара Джордж Льобей изненадано да изръмжи. Казах му за имената върху гипса и как онова, написано от Арни в Деня на благодарността досуц прилича на подписа на Роланд върху фактурата за покупката на Кристин. Съобщих му как приятелят ми непрекъснато употребява думата „лайнар“ и че започнал да зализва косата си назад като певците от петдесетте. Разказах му всичко, с изключение на преживяванията си през новогодишната нощ. Не исках да ги скрия, но просто нямах сили да ги опиша. Цели четири години не ги споделих с никого, едва сега ги разкривам пред вас. Когато свърших, се възцари тишина.

— Мистър Льобей, чувате ли ме?

— Да, чувам — промълви той. — Мистър Гилдър, Денис, не искам да те засегна, но онова, което току-що ми разказа, е извън границите на нормалното и клони към...

— Лудост?

— Е, не чак дотам. Съдейки по думите ти, преди няколко месеца си получил сериозно нараняване по време на футболен мач. Дълго си бил в болницата и през повечето време си изпитвал силна болка. Навярно въображението ти...

Прекъснах го:

— Мистър Льобей, чувал ли сте брат ви да използва фразата за малкия мръсник?

— Какво?

— За малкия мръсник. Също както възкликваме: „Две точки“, когато запратим хартиена топка към кошчето за смет и го улучим. Само че брат ви е казал: „Гледай как ще го вкарам отзад на малкия мръсник.“

— Откъде знаете? — възкликна Льобей и без да ми даде възможност да отговоря, продължи: — Сигурно си чул тази фраза когато сте се запознали...

— Не.

— Мистър Гилдър, вие сте лъжец.

Не му отговорих. Разтреперих се, краката ми се подкосиха — никога досега възрастен не ме бе наричал лъжец.

— Денис, съжалявам, че избухнах, но разбери, че брат ми е мъртъв. Беше неприятен, дори зъл човек, но вече е в гроба и всички тези морбидни фантазмагории...

Задъхано промълвих:

— Моля ви, кажете кого е имал предвид с думите „малък мръсник“?

Мълчание.

— Може би Чарли Чаплин?

Зададох въпроса без особена надежда за отговор, но след няколко секунди той с нежелание изрече:

— Така наричаше Хитлер. Съществува известна физическа прилика между диктатора и дребничкия скитник, пресъздаден от Чаплин. Последният дори направи филм, наречен „Великият диктатор“ — възможно е да не си го гледал, защото си много млад. Във всеки случай по време на войната всички наричаха Хитлер „малък мръсник“. Но това не означава нищо.

На свой ред замълчах.

— Не означава нищо! — изкрещя той. — Нищо! Само предположения и измислици, нищо повече! Набий си го в главата!

Тихо изрекох:

— Досега в нашето градче загинаха седем души. Това ли наричате „фантасмагории“? Иска ми се да видите двата подписа върху гипса — те са напълно реални. Позволете ми да ви изпратя парчетата, мистър Лъобей. Разгледайте ги и ако сте честен ще признаете, че единият подпис е с почерка на брат ви.

— Възможно е да е подправен.

— Обърнете се към графолог — аз поемам разноските.

— Защо сам не го направиш?

— Защото не се нуждая от повече доказателства.

— Но какво искаш от мен? Да поощрявам развинтеното ти въображение? Няма го майсторът. Брат ми е мъртъв, а Кристин е най-обикновена кола.

Разбрах, че лъже. Чувстваше се дори по телефона.

— Ще ми обясните ли нещо, което споменахте, докато разговаряхме пред мотела?

— Какво по-точно? — враждебно попита той.

— Споменахте, че брат ви бил вманиачен и измъчван от неукротим гняв, но не бил чудовище. После променихме темата... но колкото повече мисля за това разбирам, че изобщо не сте се отклонил от нея, защото веднага след това казахте: „Но не, никога не им причини зло.“

— Моля те, Денис...

Изкрещях:

— За Бога, сега е моментът да ми кажете всичко! — гласът ми пресекна, изтрих с ръка потното си чело. — Разберете, че и на мен не ми е леко... Арни се е вманиачил по онова момиче — името му е Лий Кабът. Но според мен това вече не е приятелят ми, а брат ви, мъртвият ви брат... Хайде, кажете нещо, моля ви.

— Не разбирам какво искаш — с въздишка изрече той. — Да ровя из тези стари истории е равнозначно да събудя заспалия Сатана. Моля те, Денис, остави ме на мира. Не мога да ти помогна.

Исках да му напомня, че Сатаната вече е разбуден, но той и без това го знаеше.

— Умолявам ви, споделете подозренията си.

— Не сега. Ще ти се обадя по-късно.

— Мистър Лъобей...

— Ще ти позвъня след малко. Трябва да се обадя на сестра ми Марша в Колорадо.

— Ако искате, аз мога да й...

— Не, тя ще откаже да разговаря с теб. С нея сме обсъждали този въпрос само веднъж. Сигурен ли си, че е абсолютно наложително? Разбираш ли, че разчовъркваш отдавна заздравили рани и те започват да кървят? Ето защо те питам: Сигурен ли си в твърденията си, или само предполагаш?

— Сигурен съм — прошепнах.

— Ще ти се обадя след малко — той затвори телефона.

Изминаха петнайсет минути. Подпирайки се на патериците обикалях стаята — не ме съдържаше на едно място. Поглеждах към заснежената улица, подобна на чернобяла графика, няколко пъти отидох до телефона, но не вдигнах слушалката — страхувах се да не би Лъобей да се опитва да се свърже с мен по същото време, но още повече се страхувах, че изобщо няма да се обади. Вече губех надежда, когато телефонът иззвъня. Отскочих назад като ужилен, после сграбчих слушалката.

— Ало? — Ели се обаждаше от телефона на долния етаж. — Дона, ти ли си?

— Търся Денис Гилдър — изрече Лъобей с гробовен глас.

— За мен е, Ели.

— Много важно! — наперено заяви тя и затвори.

— Ало, мистър Лъобей? — сърцето ми биеше лудешки.

— Разговарях с Марша — бавно изрече той. — Каза ми да постъпя както намеря за добре. Но съм сигурен, че се изплаши. Разбираш ли, Денис, двамата с теб успяхме да изплашим една стара дама, която и на мравката път прави и няма нищо общо с тази история.

— Знаете, че е за добро.

— Сигурен ли си?

— Ако не бях, нямаше да потърся помощта ви. Е, какво решихте, мистър Лъобей?

— Ще ти кажа онова, което те интересува, но трябва да го запазиш в тайна. Ако го споделиш с някого, ще отрека всичко. Ясно ли е?

— Да.

— Така да бъде — той тежко въздъхна. — По време на разговора ни през миналото лято аз те излъгах два пъти: премълчах какво се е случило в действителност и какво изпитвахме двамата с Марша. През всичките тези години предпочитавме да си затваряме очите. Ако не беше ти, до края на живота си щяхме да се самозалъгваме, че инцидентът на магистралата е бил просто нещастен случай.

— Имате предвид смъртта на племенницата ви? — промълвих и още по-силно стиснах слушалката.

— Да — печално произнесе той.

— Какво се е случило в действителност?

Вместо да отговори на въпроса ми, Лъобей каза:

— Споменах ли ти, че мама често наричаше Роли „моего подхвърлено дете“?

— Не.

— Естествено. Казах ти само, че приятелят ти ще бъде пощастлив, ако се отърве от колата. Нямах право да споделя подозренията, които ме измъчваха години наред.

Той замълча. Търпеливо чаках — знаех, че щом веднъж е решил, ще ми разкаже всичко. След секунда Лъобей продължи:

— Майка ми твърдеше, че до шестте си месеца Роли бил много кротко бебе. Сетне, както казваше тя, дошло лошото дяволче. Откраднало доброто й момченце и й подхвърлило друго дете. Говореше уж на шега, но никога не го споменаваше пред Роли, а очите й... очите й бяха толкова тъжни, Денис. Смятам, че единствено по този начин си е обяснявала огромното озлобление на брат ми към цялото човечество.

— Спомням си как едно по-голямо от Роли момче — забравил съм името му — три-четири пъти наби брат ми. Започваше свадата като се подиграваше на дрехите му и го питаше дали долните му гащи са прани преди два, или три месеца. Брат ми се нахвърляше върху него, ругаеше го и го заплашваше, а побойникът му се присмиваше, държеше го на разстояние, защото имаше по-дълги ръце, а когато „забавлението“ му омръзнеше, с един удар просваше Роли на земята. Брат ми се свиваше в ъгъла, пушеше цигара и хлипаше, а кръвта и сополите засъхваха по лицето му. Ако в подобни моменти Дру или аз се приближехме до него, той скачаше и ни пребиваше до смърт.

— Една нощ къщата на побойника изгоря. Освен него загинаха баща му и братчето му, а сестра му получи тежки обгаряния. Говореше се, че пожарът започнал от печката в кухнята, но сирените на пожарните ме събудиха. Видях как Роли се изкатери по бръшляна и влезе през прозореца в общата ни стая. Лицето му беше изцапано със сажди, целият вонеше на бензин. Забеляза, че го зяпам с ококорени очи и прошепна: „Ще те убия, ако ме изпортиш, Джордж!“ До ден днешен се опитвам да си внуша, че просто не е искал да го издам задето е отишъл да гледа пожара.

Устата ми беше пресъхнала, имах чувството, че в сто. маха ми тежи оловна топка, тръпки разтърсваха тялото ми. Прегракнало попитах:

— Колко годишен беше брат ви по това време?

— Още не беше навършил тринайсет — отвърна той и престорено спокойният му глас ме ужаси. — Година по-късно станало сбиване на хокеен меч и някакъв тип на име Ранди Трогмортън разцепил главата на Роли със стика си и го проснал на земята. Заведохме го при стария доктор Фарнър (брат ми се беше свестил, но все още бе замаян), който му направи дванайсет шева. След седмица Ранди пропадна през леда в езерото и се удави. Навярно бе карал кънки в участък, където ледът е бил много тънък.

— Искате да кажете, че брат ви е убил и двамата? Да не би да намекувате, че е причинил и смъртта на собствената си дъщеря?

— Не, Денис. Действително Рита се задавила. Но си мисля, че може би Роли е позволил тя да умре.

— Нали споменахте, че я хванал за краката и я обърнал с главата надолу. Удрял я по гърба, опитвал се да я накара да повърне...

— Така ми каза Роли на погребението.

— Тогава защо...

— Само веднъж разговаряхме с Марша по този въпрос. По време на вечерята след погребението Роли ми каза: „Провесих я с главата надолу и се опитах да изкарам онзи кучи син, Джорджи. Но не успях — беше здраво заседнал.“ Вероника пък обяснила на Марша: „Роли провеси Рита с главата надолу и се опита да изкара залъка от гърлото ѝ, но той беше здраво заседнал.“ Странно, но използваша едни и същи думи. Знаеш ли какво ми хрумна тогава?

— Не.

— Спомних си как Роли влезе през прозореца на спалнята и прошепна: „Джордж, ще те убия, ако ме изпортиш!“

— Но... защо? Защо...

— По-късно, в писмото си до Марша Вероника намекнала, че Роли не положил никакви усилия, за да спаси дъщеря им. Малко преди Рита напълно да се задуши, той я сложил в колата под предлог, че не трябва да лежи на слънце. Но Вероника смяташе, че е искал детето да умре в колата.

С огромно нежелание произнесох:

— Нещо като жертвоприношение?

Льобей мълчеше, явно се питаше какво да отговори.

Най-сетне каза:

— Не, не вярвам да го е направил съзнателно, нито че нарочно е причинил смъртта ѝ. Ако го познаваше отблизо щеше да разбереш колко нелепо е да го обвиняваме в магьосничество и в контакт със зли духове. Той беше заклет прагматик и егоист. Предполагам, че някаква вътрешна сила му е диктувала какво да прави.

— А Вероника? И нея ли я убил?

— Нямам представа. Въпреки че не беше оставила писмо, заключението на полицията беше, че става дума за самоубийство. Твърде възможно е. Но бедната жена имаше неколцина приятели в града. Дали не е споменала пред тях (както пред Марша), че Роли лъже, когато описва нещастieto с Рита. Може би брат ми е научил за това. Естествено, нямам никакви доказателства. Питам се само защо е решила да се самоубие по този начин и как е възможно жена, която не разбира нищо от коли да знае, че трябва да прикрепи маркуча към ауспуха и да го пъкне през прозореца. Опитвам се да забравя историята, но тя не ми дава покой.

Замислих се върху онова, което бе казал и другото, което се четеше между редовете. Какво, ако Роланд Льобей си е въобразил (без да си го признава), че плимутът е надарен със свръхестествена способност? Очаквал е появата на подходящ човек, на когото да го „завежда“. Сега...

— Денис, помогнах ли ти да отговориш на въпросите си?

— Донякъде — прошепнах аз.

— Какво ще правиш? — Не се ли досещате?

— Да унищожиш колата?

— Ще се опитам — отговорих престорено бодро и по-гледнах към проклетите патерици, облеgnати на стената.

— Съзнаваш ли, че има опасност да убиеш приятеля си?

— Възможно е да го спася.

Джордж Лъобей тихо промълви:

— Питам се дали не е прекалено късно.

13. ПРЕДАТЕЛСТВОТО

*Навсякъде имаше кръв и стъкла натрошени,
шосето бе пусто, с изключение на мене.
Дъждът се лееше, безмилостен, студен,
съзрях край пътя млад мъж повален.
Той прошепна: „Мистър, погрижете се за мен.“
Брус Сарингстийн*

Целунах я. Тя обгърна с ръце шията ми, усетих хладната ѝ длан на тила си. Вече бях напълно сигурен в чувствата си. Когато Лий се отдръпна с притворени очи и прошепна името ми разбрах, че и тя е взела решение.

Отново я целунах. Езиците ни се докоснаха. За миг тя още по-силно се вкопчи в мен — усетих страстта ѝ, за която подсказваха изпъкналите ѝ скули. Сетне задъхано ме отблъсна.

— Достатъчно. Ще ни арестуват за непристойно поведение на публично място.

Беше осемнайсети януари. Седяхме в моя дастър, в скутовете си държахме подноси с остатъци от печено пиле. Днешният ден беше знаменателен за мен — за пръв път отново управлявах кола. Едва тази сутрин свалиха гипса от левия ми крак и го замениха с шина. Лекарят ме предупреди да не стъпвам с цялата си тежест върху него, но очевидно бе доловен от сравнително бързото ми възстановяване. Той го отдаваше на новите постижения в медицина, майка ми смяташе, че се дължи на огромното ми желание да оздравея и на пилешката супа, а треньорът Пъфър твърдеше, че е от шипковия чай.

Но според мен главната причина беше Лий Кабът.

— Трябва да поговорим — рече тя.

— Точно сега ли?

— Да.

— Отново ли те тормози?

Тя кимна.

През двете седмици след телефонният ми разговор с Джордж Лъобей, Арни полагаше неимоверни усилия да се сдобри с нея. Правеше го с ожесточение, което ни плашеше. Предадох ѝ дословно разговора с Лъобей (но скрих за кошмарното пътуване в новогодишната нощ) и ѝ наредих, в никакъв случай да не му отказва веднага. Това положително ще го вбеси, а ние знаехме какво се случва с хората, разгневили Арни.

— Не ми е приятно — излиза, че съзнателно го лъжа — прошепна Лий.

— Вярно е — отвърнах по-рязко, отколкото възнамерявах. — И на мен не ми харесва, но не искам проклетата кола да причинява повече нещастия.

— Какво смяташ да правиш?

Мълчаливо поклатих глава.

Честно казано, започнах да се чувствам като Хамлет — непрекъснато отлагах и се колебаех, въпреки че знаех какво трябва да се направи.

Трябваше да унищожа Кристин. Двамата с Лий се заловихме да кроим планове. Първата идея беше нейна — саморъчно направени бомби. Ще напълним няколко бутилки с бензин, ще ги занесем призори пред дома на семейство Кънингам, ще запалим фитилите („А откъде ще се снабдим с фитил?“ — попитах аз, а Лий безцеремонно отговори, че и връзки за обувки ще свършат работа — отново се запитах какви са били прадедите ѝ, от които бе наследила изпъкналите скули) и ще запратим бомбите през прозорците на Кристин.

Попитах я какво ще правим, ако прозорците и вратите са затворени.

Тя смаяно ме изгледа, сякаш бях олигофрен.

— Искаш да кажеш, че идеята за подпалване на Кристин ти допада, но се притесняваш, че ще счупиш прозорците?

— Не. Но кой ще се приближи, за да ги разбие с чук, Лий? Ти ли ще го направиш?

Тя ме загледа и безмълвно прехапа долната си уста.

След това ми хрумна да взривим колата с динамит. Лий обмисли идеята и неуверено поклати глава. Опитах се да я убедя — всичко е толкова просто, стига да се снабдим с динамит. От време на време

ходех на гости на Брад Джефрис, шефа на пътностроителната бригада, в която двамата с Арни работехме през лятото. Знаех, че в склада му има достатъчно динамит, за да вдигне във въздуха цял стадион. Смятах, че ще успея незабелязано да взема ключовете от склада. Обикновено Брад здравата се накувасваше, докато гледаше „Пингвините“ по телевизията. Ще му измъкна ключа през третата третина на мача и ще му го върна някой друг ден, когато отново сме пред телевизора. Шансовете да му потрябват експлозивни посред зима и да забележи липсата на ключовете, бяха минимални. Щях да извърша измама, още едно предателство, но така щеше да се сложи край на всичко.

— Няма да стане — каза Лий.

— Защо? Динамитът е най-подходящ.

— Защото сега Арни паркира колата пред дома си. Нима искаш метални отломъци да се разхвърчат из улицата, или счупено стъкло да се забие в главата на някое дете?

Потръпнах — не бях помислил за това, но думите й ме накараха съвсем ясно да си представя ужасната гледка. Това ме подсети за още една пропуснатата подробност. Запалваш експлозива от цигарата си и го запращаш към обекта, набеелязан за унищожение. Изглежда много лесно в телевизионните уестърни, но в истинския живот е съвсем различно. Има детонатор, допирни точки и какво ли още не. Все пак идеята толкова ми харесваше, че не исках да се откажа от нея.

— Ами ако го направим през нощта?

— Пак ще е доста рисковано. Ти също го съзнаваш — изписано е по лицето ти.

Настъпи продължително мълчание.

— Какво ще кажеш да я тикнем в пресата в двора на Дарнъл? — най-сетне попита Лий.

— Отново се изправяме пред проблема кой да я закара до там. Ти, аз, или Арни?

Спогледахме се безпомощно, сетне промълвих:

— Какво се случи днес?

— Молеше ме да излезем заедно довечера — този път искаше да играем боулинг.

Досега Арни й бе предлагал да отидат на кино, на ресторант, да гледат телевизия у семейство Кънингам, да учат заедно. Кристин

неизменно щеше да бъде с тях като транспортно средство. Лий продължи:

— Чувствам, че започва да се ядосва, при това почти изчерпах правдоподобните оправдания. В най-скоро време трябва да предприемем нещо.

Мълчаливо кимнах, питах се какво да правим. Най-страшното бе, че все още не бяхме открили безопасен метод за унищожаване на Кристин. Другата пречка бе болният ми крак. Днес, въпреки изричното нареждане на лекаря да се движа само с патерици, се осмелих да се отпусна с цялата си тежест върху него — болката надмина очакванията ми.

Досега се самозалъгахме и измисляхме оправдания за бездействието си, но всъщност причината беше в самите нас. В този ден с Лий най-сетне осъзнахме, че се обичаме. И въпреки че навярно ще ви се стори гадно, трябва да споделя още нещо (когато започнах да пиша тази история обещах пред себе си, че ще се откажа, ако се хвана в лъжа, или че не мога да пресъздам събитията напълно правдоподобно). Опасността придаваше особено очарование на чувствата ни. Арни беше най-добрият ми приятел, но изпитвах странно, подлично удоволствие при мисълта, че с Лий се срещаме зад гърба му. Усещах го всеки път, когато я прегръщах и докосвах твърдите ѝ, закръглени гърди. Може би се питате какво толкова интересно има в тази игра на криеница? Един Бог знае! Важното беше, че за пръв път в живота си бях влюбен. Бях се увличал по много момичета, но сега здравата бях хлътнал. Това бе прекрасно, Лий беше прекрасна... И все пак мисълта, че изменям на най-добрия си приятел не ми даваше покой. Чувството за вина беше като змия, свила се в сърцето ми, но същевременно ми действаше като предизвикателство.

Опитвахме се да се самозалъгваме, че пазим връзката си в тайна, за да предпазим от опасност семействата си и самите нас.

Донякъде това отговаряше на истината. Но само донякъде. Прав ли съм, Лий?

В известен смисъл това беше най-страшното, което може да ни се случи. Общозвестно е, че влюбеният е заслепен и със забавени реакции.

От разговора ми с Джордж Лъобей бяха изминали дванайсет дълги дни. Спомнях си всяка негова дума и кошмарните му

подозрения, но вече не настръхвах от тях.

Реагирах напълно спокойно, когато няколко пъти разговарях с Арни или го срещах по коридорите на гимназията. Имах странното усещане, че сме се върнали назад във времето, че е есен и че с него сме се разделили само защото напоследък е много зает с колата. Когато разговаряхме той беше изключително любезен, въпреки че студентите му сиви очи ме дебнеха иззад очилата. Всеки ден очаквах да ми телефонира разплаканата Реджина или разстроеният Майкъл и да ми съобщят, че синът им окончателно се е отказал от постъпване в колеж.

Но това не се случи. От училищния наставник разбрах, че Арни проявил голям интерес към Пенсилванския университет, както и към университетите „Дру“ и „Пен“. Знаех, че това са предпочитаните от Лий учебни заведения, явно и той го бе научил.

Преди две нощи неволно подслушах разговор между майка ми и Ели, който се водеше в кухнята.

— Защо Арни вече не идва у нас, мамо? — попита сестра ми. — Да не са се скарали с Денис?

— Не, скъпа, не вярвам. Но когато приятелите порастват, понякога се разделят.

— Това никога няма да се случи с мен! — разпалено възкликна Ели с наивност, характерна за току-що навършените ѝ петнайсет години.

Седях в съседната стая и се питах дали не халюцинирам, дали дългият престой в болницата не е помрачил разума ми, както беше намекнал Лъобей. Или двамата с Арни действително бяхме възмъжали и постепенно се отчуждавахме, както често се случва са приятели от детинство. В предположенията ми имаше известна логика, особено що се отнася до Кристин, която ни бе разделила.

Теорията ми пренебрегваше фактите, но затова пък беше много удобна и ни позволяваше да живеем почти нормално: активно да участваме в различни училищни дейности, да зубрим за решаващите тестове през март и да се натискаме като луди, когато останем насаме.

Всичко това притъпи чувството ни за опасност, въпреки че бяхме безкрайно предпазливи — все едно, че бяхме прелюбодейци, вместо влюбени юноши.

Днес, когато ми свалиха гипса и отново можех да седна зад волана на моя дастър, вместо тъжно да го гледам, импулсивно се

обадих на Лий и ѝ предложих да отидем до прочутата закусвалня „Полковника“. Тя ентусиазирано посрещна предложението ми. Навярно разбирате, че за миг вниманието ни се отклони, че станаме непредпазливи. Седяхме на паркинга (двигателят работеше заради парното) и крояхме планове за унищожаването на чудовищната кола, сякаш бяхме деца, които си играят на стражари и апаши.

Така и не забелязахме когато Кристин спря зад нас.

— Арни се подготвя за истинска обсада — промълвих аз.

— Какво?

— Не ти ли прави впечатление в кои университети кандидатства?

— Не — озадачено изрече тя.

— Подал е молба в същите, от които се интересувах и ти.

Тя втрещено ме изгледа. Отвърнах на погледа ѝ, опитах се да се усмихна, но не успях. Помислих си, че трябва па подходим по-делово към плана за унищожаване на Кристин и отново да обсъдим евентуалните възможности.

— Вече казахме, че използването на саморъчни бомби и на динамит е рисковано, но...

Млъкнах, защото Лий задавено възкликна. Погледнах я и съзрях изненада и ужас, изписани на лицето ѝ. Взираше се през предното стъкло с изблещени очи и отворена уста. Проследих погледа ѝ и онова, което видях беше толкова невероятно, че за миг се парализирах.

Арни стоеше пред моя дастър.

Навярно е паркирал зад нас, без да ни забележи. Защо не?

Смрачаваше се, а изпръсканите с кал стари дастари си приличат като две капки вода. Влязъл в закусвалнята, взел печеното пиле, ала на излизане връхлетял точно върху колата ми и видял, че двамата с Лий седим прегърнати и нежно се гледаме в очите, както биха се изразили поетите. Обикновено, гадно съвпадение. Но нещо ми подсказваше, че Кристин отново е замесена, че нарочно го е довела тук.

Един безкраен миг седяхме като вцепенени. От гърлото на Лий се изтръгна тихо стенание. Арни стоеше в средата на малкия паркинг. Носеше ученическата си куртка, джинси и ботуши. Около врата му беше омотано плетено шалче. Вдигнатата яка на куртката обграждаше лицето му, върху което първоначалното изражение на недоверие се смени с омраза. Пликът на червени и бели райета с лика на усмихнатия полковник се изплъзна от пръстите му и падна върху утъпкания сняг.

— Денис — прошепна Лий. — О, Господи, Денис!

Арни се затича. Помислих си, че идва към нас с намерението да ме измъкне от колата и да ме убие. Представих си как подскачам из паркинга, докато Арни, чийто живот бях спасил неведнъж през осемнайсетте години, прекарани заедно, се нахвърля върху мен и ме пребива до смърт. Докато тичаше към нас забелязах, че устните му са разтеглени в грозна гримаса, каквато вече бях виждал... Приятелят ми бе изчезнал — към мен тичаше Джорд Лъобей.

Той не спря пред колата ми, а я отмина. Обърнах се и видях Кристин.

Отворих вратата и се опитах да изляза навън, като се вкопчих в улея на покрива. Пръстите ми моментално се вкочаниха.

— Денис, недей! — изкрещя Лий. Успях да изляза в момента, когато Арни лудешки дръпна вратата на Кристин. Извиках:

— Арни, спри!

Той повдигна глава и ме погледна. Широко отворените му очи бяха празни и изцъклени. По брадичката му се стичаше слюнка. Решетката на Кристин проблесна — все едно, че ми се зъбеше.

Той сви ръцете си в юмруци, замахна към мен и изкрещя прегракнало:

— Лайнар такъв! Вземи я! Напълно си подходите, защото и тя е боклук! Двамата сте гадни, мръсни лайнари! Наслаждавайте се на любовта си, защото няма да е задълго!

От закусвалнята занадничаха хора.

— Арни, трябва да поговорим...

Той скочи в колата и затръшна вратата. Двигателят изръмжа, фаровете светнаха — блестящите бели очи от съня ми, които ме приковаваха като буболечка под микроскоп. А над тях през стъклото надничаеше страшното лице на Арни, лицето на грешен дявол. И досега го виждам в кошмарите си. След миг то изчезна и вместо него съзрях озъбен череп.

Лий изпищя пронизително. Беше се обърнала и през задното стъкло гледаше към Кристин — следователно онова, което виждах не беше плод на въображението ми.

Кристин изрева и се втурна напред, изпод задните ѝ колела се разхвърча сняг. Разбрах, че не се прицелва в дастара, а в мен. Навярно Арни възнамеряваше да ме притисне между двете коли. Спаси ме

болният ми крак, който се подви и аз паднах обратно в дастъра, като ударих бедрото си в кормилото и натиснах клаксона.

Лъхна ме леден въздух. Кристин премина на сантиметри от мен. Профуча към изхода на паркинга и без да намали скоростта, се устреми към „Джон Кенеди Драйв“. За миг задницата ѝ поднесе, сетне тя изчезна.

Погледнах надолу и видях отпечатъците от гумите ѝ върху снега. Разминала се бе на косъм с отворената врата на моята кола.

Лий ридаше. Издърпах вътре левия си крак, затворих вратата и прегърнах момичето. То сляпо посегна към ръката ми, сграбчи я и прошепна:

— Но това не беше... не беше...

— Ш-т-т-т, Лий. Няма значение, опитай се да го забравиш.

— Не беше Арни, а някакъв мъртвец!

— Това е Лъобей.

Чувствах необикновено спокойствие, вместо да треперя от разминаването ми със смъртта и от факта, че бях заловен с момичето на най-добрия си приятел.

— Това е Роланд Лъобей, Лий — току-що се запозна с него.

Тя се вкопчи в мен и продължи да плаче — от шока, от страха и от ужаса, който беше изпитала. Изпитвах удоволствие от допира на тялото ѝ, усещах тъпа, пулсираща болка в левия крак. Погледнах в огледалцето и видях празното място, където допреди малко стоеше Кристин. Сега, след като най-страшното се бе случило си мислех, че това е единствения логичен изход. Спокойствието, на което се наслаждавах през изминалите две седмици, радостта да бъда с Лий — сега всичко това ми се струваше неестествено, като странната война, последвала завладяването на Полша от Хитлер и нападението на Франция от Вермахта.

В този момент осъзнах, че има само един изход.

Лий вдигна към мен обляното си в сълзи лице.

— Какво ще правим сега, Денис?

— Ще сложим край на цялата отвратителна история.

— Какво смяташ да правиш?

Промълвих, повече на себе си, отколкото на нея:

— Арни се нуждае от алиби. Щом замине, ще трябва да сме нащрек. Кристин ще остане в гаража на Дарнъл. Ще се опитам да ѝ

устроя капан. Да я унищожа.

— Денис, не разбирам за какво говориш.

— Сега той ще напусне града. Нима не се досещаш — прави го винаги, когато Кристин се готви да убие някого. Той отново ще накара Арни да замине.

— Имаш предвид Льобей?

Кимнах. Лий потръпна и възкликна:

— Но как да го направим?

Внезапно ми хрумна нова идея.

14. ПОДГОТОВКАТА

*Убиец се носи с колата си по пътя,
червей в главата му щъка.
„Доорс“*

Оставих Лий пред дома ѝ и ѝ казах да ми се обади, ако забележи Кристин наоколо.

— И какво ще направиш? Ще дойдеш с огнехвъргачка?

— Не, с базука — отвърнах и двамата истерично се разсмяхме.

— Защо не с атомна бомба? — възкликна тя и отново прихнахме, но всъщност през цялото време се страхувахме, страхувахме се до смърт. Сърцето ме болеше заради Арни, заради онова, което беше видял, което му бях причинил. Струва ми се, че и Лий чувстваше същото. Въпреки това продължихме да се смеем. Навярно знаете колко трудно се обуздава истерията — тя се вкопчва в теб и отказва да те пусне.

Когато се поуспокоихме, Лий попита:

— Какво да кажа на родителите си? Трябва да ги предупредя, Денис. Не мога да позволя да бъдат прегазени на улицата.

— Няма да им казваш нищо.

— Но...

— Първо, няма да ти повярват. Второ, обзалагам се, че нищо няма да се случи, докато Арни е в Либъртивил. Залагам си живота.

— Дори в буквалния смисъл, глупчо — прошепна тя.

— Знам. И не само моя, но този на родителите ми, на сестра ми.

— Как ще разберем дали е заминал?

— Остави това на мен. Утре ще „се разболееш“ и няма да отидеш на училище.

— Още отсега ми е зле — промълви тя. — Денис, какво ще се случи? Какво си намислил?

— Ще ти обясня довечера — отвърнах и я целунах. Устните ѝ бяха ледени.

Когато се прибрах вкъщи, заварих Илейн да навлича канадката си и да мърмори проклетия по адрес на хората, които я изпращат за мляко и хляб в супермаркета, точно когато по телевизията започва любимият ѝ сериал. Беше готова да наругае и мен, но се укроти, когато ѝ предложих да я закарам до магазина и обратно. Изгледа ме недоверчиво, сякаш неочакваната ми доброжелателност означаваше, че съм хванал някаква болест — например рак. Навярно затова боязливо ме попита дали се чувствам добре. Усмихнах ѝ се мило и ѝ казах да се качва в колата, докато не съм размислил, въпреки че десният ми крак беше изтръпнал, а левият пулсираше от болка. Преди малко самоуверено бях заявил пред Лий, че Кристин няма да нападне някого, докато Арни е в Либъртивил, и разумът ми подсказваше, че съм прав... Но незнайно защо сърцето ми се свиваше, като си представех как Ели върви из пустите улици, а светложълтата ѝ канадка се откроява в мрака. Виждах Кристин, паркирана на една от тихите улици, приклепнала в тъмнината като ловджийско куче.

Когато спряхме пред супермаркета, подадох на Ели един долар.

— Вземи по едно шоколадче и по една кола.

— Денис, пак те питам — добре ли си?

— Да. И те предупреждавам, че ще те спускам от бой, ако изхарчиш рестото на електронните игри.

Думите ми явно я успокоиха, че не съм на път да се побъркам. Влезе в магазина, а аз се отпуснах на седалката и се замислих за ужасната каша, в която двамата с Лий се бяхме забъркали. Най-страшното беше, че не можехме да споделим тайната си с никого — ето защо Кристин беше толкова самоуверена. Как да издебна татко насаме в работилницата и да му кажа, че „старата гаднярска кола на Кънингам“, както я наричаше Ели, се движи без шофьор? Или да позвъня в полицията и да съобщя, че някакъв мъртвец иска да убие мен и момичето ми?

Не, разбира се. Единственото ми предимство (освен фактът, че Кристин не можеше да нападне никого, докато Арни си осигури алиби), се състоеше в това, че колата се пазеше от свидетели: Мучи Уелч, Дон Вандерберг и Дарнъл бяха убити късно през нощта, докато

са били сами; Бъди Репертън и двамата му приятели бяха загинали сред безлюдния парк.

Илейн излезе от супермаркета. Притискаше плик към започващите да се оформят гърди. Мълчаливо ми подаде колата и шоколадчето.

— Къде е рестото?

— Ама че си стиснат — заяви тя и пусна няколко цента в протегнатата ми длан.

— Вярно е, но въпреки това те обичам.

Отметнах качулката ѝ, разроших косата ѝ и я целунах по ухото. Ели ме изгледа изненадано и недоверчиво, после на лицето ѝ грейна усмивка. Казах си, че сестричката ми не е толкова лоша, както понякога ми се струва. Тръпки ме побиваха като си представех, че Кристин може да я прегази на улицата само защото се влюбих в Лий Кабът след като Арни я изостави... Не, няма да го допусна!

Когато се прибрахме, бавно се качих на горния етаж, но преди това се обадох на мама. Тя попита как е кракът ми, а аз побързах да отвърна, че почти не ме боли. Но когато се качих горе, първо влязох в банята, където държим аптекката. Изгълтах няколко аспирина, защото ме измъчваха страхотни болки в краката, после отидох в спалнята на родителите ми, където е телефонът и с въздишка на облекчение се отпуснах в люлеещия се стол на мама.

Вдигнах слушалката и набрах първия номер от списъка ми.

— О, та това е Денис Гилдър, царят на пътното строителство! — сърдечно възкликна Брад Джефрис. — Радвам се да те чуя, момче. Кога пак ще гледаме заедно „Пингвините“?

— Не знам. Писна ми да наблюдавам как тези инвалиди се мъчат да играят хоккей. Друг въпрос е, ако любимият ти отбор беше...

— Господи, защо ме наказваш да слушам глупостите на това момче, което дори не ми е син? — затюхка се Брад. — Ето още едно доказателство, че идва краят на света.

Помайтапихме се още няколко секунди, после му обясних от какво имам нужда. Брад се засмя.

— По дяволите, Денис, да не откриваш еднолична фирма?

Помислих си за Кристин и отвърнах:

— Нещо такова, но временно.

— Пазиш го в тайна, а?

— Засега. Познаваш ли някого, от когото да наема това, което търся?

— Само един човек ще ти свърши работа. Казва се Джони Помбертън и живее на „Ридж Роуд“. Разполага с повече употребявани коли от когото и да е в околността.

— Благодаря ти, Брад.

— Как е Арни?

— Сигурно е добре. Напоследък почти не се виждаме.

— Странно момче е той, Денис. Когато за пръв път го видях, си казах, че няма да издържи цяло лято в бригадата. Но той е адски упорит.

— Вярно е. Дори повече, отколкото предполагаш.

— Поздрави го от мен, когато го видиш.

— Непременно. А ти се пази, Брад.

— Професията ми го изисква, Дени. Заповядай някоя вечер да изпием по една-две бири.

— Дадено. Лека нощ.

— Лека нощ.

Затворих телефона и се поколебах преди да набера втория номер. Казах си, че трябва да го направя, защото този разговор ще ми помогне да приключа цялата глупава, тъжна история. Набрах по памет номера на семейство Кънингам — щях да затворя, ако чуех гласа на Арни. Имах късмет — обади се баща му.

— Ало, кой е? — Говореше бавно и някак си завалено. — Майкъл, обажда се Денис.

— Хей, здрасти!

По гласа му познах, че искрено се радва да ме чуе.

— Арни вкъщи ли е?

— Да. Прибра се и се качи направо в стаята си. Изглеждаше вбесен, но напоследък често му се случва. Да го повикам ли?

— Не, и без това исках да разговарям точно с теб. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие!

Изведнъж разбрах, защо говори завалено — беше полупиян.

— С Реджина сме ти толкова задължени задето убеди Арни да промени решението си относно колежа...

— Майкъл, повярвай, че нямам никакви заслуги.

— Така или иначе, чудото се случи — този месец той подаде молби в три университета. Реджина те смята за Господ. Между нас казано, тя се срамува, че се нахвърли върху теб, когато Арни за пръв път докара тук колата. Но нали си я знаеш — никога няма да ти се извини.

Естествено! Питам се обаче как би реагирала, ако разбере, че Арни — или демонът, вселил се в тялото му — се интересува от колежа колкото свиня от държавни бонове, че синът ѝ просто преследва едно момиче. Цялата история ми се струваше ужасно перверзна — Лъобей, Лий и Кристин, впримчени в отвратителен любовен триъгълник.

— Майкъл, искам да ми телефонираш, ако Арни реши да замине някъде. Особено през следващите два дни, или в края на седмицата. Можеш да се обадиш по всяко време на денонощието. Непременно трябва да разбере дали Арни заминава и то още преди да е тръгнал. Много е важно!

— Защо?

— Предпочитам да не навлизам в подробности. Прекалено е сложно и... може да ти прозвучи налудничаво.

Настъпи дълго мълчание. Накрая Майкъл прошепна:

— Нещо ми подсказва, че става дума за проклетата му кола.

Питам се дали само подозира, или знае нещо. Навярно вместо да замъгли съзнанието му, алкохолът изостряше сетивата му и го караше да се съмнява в Кристин. И до днес не съм сигурен какво е знаел. Струва ми се, че с изключение на Дарнъл, единствено той се досещаше за истината.

— Да.

— Знаех си — тъжно изрече той. — Знаех си. Какво става, Денис?

— Не мога да ти кажа нищо повече. Нали ще ми се обадиш, ако Арни реши да замине утре, или в друг ден?

— Непременно.

— Благодаря.

Внезапно Майкъл промълви:

— Денис, мислиш ли, че синът ни ще се върне при нас? Казах си, че този плах, измъчен човек, заслужава да чуе истината.

— Не знам — отвърнах и прехапах долната си устна, за да не се разплача. — Струва ми се, че... нещата са отишли прекалено далеч.

— Но каква е причината? — изстена Майкъл. — Наркотици?

— Обещавам да ти кажа, когато му дойде времето. Извинявай, сега е невъзможно.

Разговорът с Джони Помбертън се оказа много по-лесен и изобщо не ме затрудни.

Той беше жизнен, бърлив човек и страховете ми, че откаже да разговаря делово с хлапак като мен, се оказаха неснователни. Имах чувството, че би сключил сделка дори с дявола, който току-що е излязъл от пъкъла и все още вони на сярра, стига предложението да му се стори изгодно.

Непрекъснато повтаряше една и съща дума — „дадено“. Още не си обяснил какво искаш, а Джони Помбертън вече се съгласява с теб — това малко ме изнервяше. Бях съчинил правдоподобна история, но той дори не й обърна внимание, а назова цената, която се оказа доста приемлива.

— Предложението ви ме устройва — заявих аз.

— Дадено. Кога ще дойдеш?

— Какво ще кажете за девет и поло...

— Дадено. До утре.

— Още един въпрос, мистър Помбертън.

— Дадено. И ми викай Джони.

— Джони, питам се дали онова, което искам е снабдено с автоматични скорости?

Той избухна в смях. Кикотеше се толкова гръмко, че отдръпнах слушалката от ухото си. Смехът му сам по себе си беше достатъчно красноречив отговор.

— Ама че си шегаджия! За какво са ти притрябвали автоматични скорости? Не можеш да управляваш с обикновени?

— Мога, нали на такава кола съм се учил да карам.

— Значи няма никакви проблеми, нали?

— Надявам се — отвърнах и се запитах как ще натискам съединителя с левия си крак. Тази вечер се бях движил повече и изпитвах адски болки. Надявах се Арни да изчака няколко дни преди да напусне града, но знаех, че надеждите ми са напразни. Сигурен бях,

че ще замине утре, най-късно в други ден. Кракът ми трябва да издържи.

— Лека нощ, мистър Помбертън. Ще се видим утре.

— Дадено. Благодаря, че ми се обади, момче. Имам за теб истинска красавица, положително ще ти хареса. Ама ако не ми викаш Джони, ще вдигна двойно цената.

— Дадено — промълвих и затворих телефона. Смехът на Джони дълго ехтя в ушите ми.

„Истинска красавица, положително ще ти хареса.“ Ето че отново се говореше за кола като за жена. Това започваше да ми омръзва и... да ме плаши.

Доиде ред и на последното обаждане. В телефонния указател имаше четирима абонати с името Сайкс. При втория опит попаднах на този, който ми трябваше — самият Джими вдигна слушалката. Казах, че съм приятел на Арни Кънингам и младежът направо се разтопи от любезност. Знаех, че го харесва, защото Арни никога не го дразнеше и не го тормозеше както правеше Бъди Репертън. Попита ме как е той, а аз най-безсрамно излъгах, че е много добре.

— Божичко, радвам се! — възкликна Джими. — Бая се произпече на бавен огън, а? Знаех си аз, че тези бомбички и цигари няма да доведат до нищо добро...

— Всъщност аз ти се обаждам заради него. Спомняш ли си деня, когато арестуваха Уил и запечатаха гаража?

— Разбира се. — Джими въздъхна. — А сега горкият Уил е мъртъв, а аз съм безработен. Мама настоява да изкарам професионално училище, но съм сигурен, че няма да се справя с уроците. Мисля да се хвана като разсилен. Чичо ми Фред е разсилен в колежа и ми съобщи, че имало свободно място, защото колежата му напуснал и...

Побързах да го прекъсна:

— Арни ми каза, че когато запечатали гаража, там останал цял комплект гаечни ключове. Пъхнал ги на горната полица, зад натрупаните гуми, за да не му ги вземе някой.

— Дали още са там? — попита Джими.

— Сигурно.

— Ама че номер, а?

— Само ти можеш да оцениш какво означава загубата им. Такъв комплект струва стотина долара.

— Леле мале! Обзалагам се, че вече не са там. Някое от ченгетата положително ги е прибрало.

— Арни предполага, че не са ги намерили. Но се страхува да отиде в гаража заради неприятностите с полицията.

Това беше чиста лъжа, но бях сигурен, че Джими ще се хване и надеждите ми се оправдаха. Въпреки това се почувствах като мерзавец, задето мамех един слабоумен младеж.

— По дяволите! Ще отида да ги потърся. Тъй вярно, сър. Това ще е първата ми работа утре сутринта. Все още имам ключове от гаража.

Въздъгнах с облекчение. Бях съчинил историята с изгубените гаечни ключове, за да се добера до ключовете от гаража.

— Работата е там, Джими, че сам трябва да ги потърся — искам да изненадам Арни. Освен това само аз знам къде ги е оставил. Можеш да тършуваш цял ден и да не ги откриеш.

— Прав сте. Уил все ми се караше. Казваше, че не бих открил собствения си задник, дори да го търся с две ръце и с фенерче.

— О, сигурно се е шегувал. Е, ще ми позволиш ли да потърся инструментите?

— Ами... добре.

— Утре ще мина покрай вас и ще взема ключовете от гаража. Ще ти ги върна веднага, щом открива комплекта.

— Ами... не знам. Уил казваше да не давам ключовете на никого...

— Да, бил е прав, но сега гаражът е празен, с изключение на купища боклуци. Скоро съветът ще го обяви за продан и ако тогава взема инструментите, това ще е равнозначно на кражба.

— Така ли? Е, предполагам, че никой няма да разбере, че съм ви ги дал, щом веднага ще ми ги върнете.

Сетне каза нещо, което ме трогна до сълзи:

— Те са единствения ми спомен от Уил.

— Обещавам да ти ги върна.

— Е, готов съм на всичко, щом е за Арни...

Преди да си легна, използвах телефона на долния етаж и проведох последния разговор за деня. Слушалката вдигна на Лий и сънливо промърмори нещо.

— Лий, събуди се. Всичко ще свърши скоро — ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Какво си намислил, Денис?

Подробно ѝ обясних плана си, като смятах, че ще го разкритикува. Но когато свърших, тя само попита:

— Какво ще стане, ако не успеем?

— Ще ни погребат с почести. Искаш ли повече подробности?

— Не, спести ми ги.

— Не ми се искаше да те забърквам в това, но за да хванем Лъобей стръвта трябва да е подходяща.

— Настоявам да участвам — заяви Лий. — Аз също съм замесена. Действително обичах Арни. А когато искрено обичаш някого... никога не се примиряваш, когато го загубиш. Как мислиш, Денис?

Спомних си за годините, прекарани рамо до рамо с Арни, дългите, горещи лета, когато четяхме, плувахме и се забавлявахме с различни игри. Спомних си за мравешките ферми и затова как многократно му бях спасявал кожата — знаете колко жестоки могат да бъдат младежите към човек, който е малко особен и се различава от тях. Признавам, че понякога ролята на негов защитник ми омръзваше. Питях се дали животът ми няма да е по-лесен, ако го зарежа и го оставя да се оправя сам. Но знаех, че не мога да го сторя. Той ме правеше по-щастлив. Двамата се допълвахме взаимно, чувствах се нещастен след раздялата ни.

— Права си — отвърнах и закрих очите си с ръка. — Аз също го обичах. Може би не е прекалено късно...

Искаше ми се да отправя молитва към небесата: „Мили Боже, помогни ми и този път да попреча да убият Арни. Моля те, помогни ми.“

— Знаеш ли, не мразя Арни, а онзи Лъобей — тихо изрече Лий. — Как мислиш, Денис, действително ли го видяхме в колата?

— Да.

— Мразя него и онази мръсница Кристин. Дали скоро ще се отървем от тях?

— Надявам се.

— Дано да си прав. Обичам те, Денис.

— Аз също.

Не подозирах, че всичко ще свърши на следващия ден — петък, деветнайсети февруари.

15. АРНИ

*Една нощ с колата си обикалях безцелно,
когато ягуар лъскав покрай мене се стрелна.
Шофьорът стъклото свали и леко се изкиска:
„Догони ме, ако ти стиска!“
Рекох му: „Съгласен съм, приятел —
колата ми е със супердвигател.
Но предлагам ти нещо страшно дори за глупеца —
хайде да се състезаваме до Завоя на мъртвеца.“
Ян и Дийн*

Дългият кошмарен ден започна с посещение в дома на Джими Сайкс. Очаквах майка му да ми създаде проблеми, но страховете ми се оказаха напразни. Мисис Сайкс беше (ако изобщо това е възможно) още по-слабоумна от сина си. Предложи ми яйца с бекон (които отказах, защото стомахът ми се беше свил на топка) и се затюхка, докато ѝ обяснявах защо ходя с патерици. Междувременно Джими отиде да търси ключовете. Докато разговарях с огромната като планина мисис Сайкс внезапно ме прониза ужасяваща мисъл: представих си, че Джими е загубил ключовете и целият ми план пропада.

Страховете ми се оправдаха когато след няколко минути той се върна с празни ръце и заяви:

— Божичко, не мога да ги намеря. Трябва да съм ги загубил! Ама че беля!

Мислено благослових мисис Сайкс, тежаща минимум сто и петдесет килограма и издокарана с избелял пенъоар, с коса, навита на розови ролки, която спокойно се обърна към синчето си:

— Провери ли в джобовете си, Джим?

По лицето му се изписа безкрайна изненада. Той провери в джобовете на зелените си дочени панталони, ухили се смутено и измъкна връзка ключове. Окачени бяха на ключодържател, какъвто

можете да намерите в монроувилския търговски център, който представляваше гумено пържено яйце, цялото почерняло от смазка.

— Ето ви и вас, мръсници такива! — възкликна Джими.

— Внимавай как говориш, млади момко — сопна му се майка му. — Дай на Денис ключа от вратата на гаража и задръж цинизмите за себе си.

Върху ключовете нямаше етикетчета и накрая Джими ми даде цялата връзка. Каза, че единият бил за вратата откъм улицата, другият — за задната врата, водеща към автомобилното гробище, а третия — за канцеларията на Уил.

— Благодаря, Джими. Ще ти ги върна колкото е възможно по-скоро.

— Става. Поздравете Арни, когато го видите.

— Непременно.

— Сигурен ли си, че не искаш яйца с бекон, Денис? — попита мисис Сайкс. — Не се притеснявай, има достатъчно.

— Благодаря, но трябва да тръгвам.

Беше осем и четвърт, първият час започваше в девет. Лий ми съобщи, че Арни пристигал около девет без петнайсет. Не разполагах с много време. Наместих патериците под мишниците си и се изправих.

— Не стой като истукан, Джим, помогни му! — нареди мисис Сайкс.

Запретестирах, но едрата дама ме прекъсна:

— Нали не искаш да тупнеш по задник, докато отиваш към колата си, Денис? Може да си счупиш нещо друго.

Гръмогласно се изсмя, а Джими побърза да се подчини и буквално ме занесе на ръце до моя дастър.

Прихлупеното небе беше мръсносиво, метеоролозите предвещаваха нови снеговалежи следобед. Когато наближих гимназията, завих по алеята, водеща към паркинга за ученици и се устроих на предния ред. Знаех, че Арни винаги паркира в дъното. Трябваше да „хвърля стръвта“, но исках в този момент той да е подалеч от Кристин. Когато бе във от нея, влиянието на Лъобей сякаш отслабваше.

Седях в колата, слушах радиото и се взирах във футболното игрище. Струваше ми се невероятно, че едно време с Арни сме си

разменяли сандвичите на същите тези покрити със сняг скамейки. Още по-невероятно изглеждаше, че съм тичал и съм се въргала по това игрище, „издокаран“ със защитна униформа, шлем и наколенки и наивно съм си въобразявал, че съм неуязвим... Дори безсмъртен.

Уви, вече не мислех така.

Пристигнаха нови коли, ученици излизаха от тях и се отправяха към гимназията, като оживено разговаряха и се смееха. Смъкнах се още по-ниско на седалката, защото не исках някой да ме познае. Училищният автобус спря наблизко и от него се изсипаха още младежи. Няколко посинели от студ момчета и момичета зъзнеха на мястото за пушене, където Бъди и Арни се бяха сбили през есента. Струваше ми се, че оттогава са изминали не месеци, а години.

Сърцето ми биеше до пръсване, бях напрегнат като струна. Дълбоко в душата си се надявах Арни да не се появи. В този миг Кристин се появи откъм „Скуул Стрийт“, зави по алеята и бавно се отправи към паркинга. От ауспуха ѝ излизаха бели облачета дим. Арни беше зад волана, облечен в ученическата си куртка. Той дори не ме забеляза и спря на обичайното си място в дъното на паркинга.

Някакво предателско гласче ми прошепна: „Стой приведен и той дори няма да те забележи. Ще те отмине както всички останали“.

Не го послушах. Отворих вратата, измъкнах се с помощта на патериците и застанах върху утъпкания сняг.

Чувствах се като Фред Макмъри в онзи стар филм „Двойна застраховка“.

В гимназията удари първият звънец. Звукът бе приглушен от разстоянието: Арни закъсняваше, което никога не се бе случвало в миналото. Майка му обичаше да казва, че е „отвратително точен“. Може би Лъобей е бил от хората, които редовно закъсняват...

Свел глава, той се отправи към училището, като се провираше между колите. Заобиколи някакъв автобус, за миг изчезна от погледа ми, после отново се появи. Вдигна поглед и ме видя.

Очите му се разшириха от изненада и той машинално понечи да изтича обратно към Кристин.

— Май си доста безпомощен, когато не си зад волана ѝ? — присмехулно попитах аз.

Арни презрително ме изгледа и стисна устни, сякаш бе изял нещо вмирисано.

— Какво прави твоята путка, Денис?

Спомних си думите на Джордж Лъобей, че брат му обичал да дразни хората и безпогрешно улучвал най-слабото им място.

Несигурно пристъпих към него, като се подпирах на патериците. Той не помръдна от мястото си, наблюдаваше ме и злобно се хилеше. Извиках:

— Сигурно ти е харесало, когато Репертън те наричаше „путколики“, та и до днес не можеш да забравиш тази дума.

Стори ми се, че нещо в очите му трепан, но той продължи да се усмихва и да ме фиксира с ледените си очи. Усетих, че се разтрепервам. Стана ми студено. Не бях сложил ръкавиците си и пръстите ми започнаха да се вкочаняват.

— Спомни си, че в прогимназията Томи Декинджър ти викаше „Уста с дъх на пръдня“.

Постепенно гласът ми се извиси, в него прозвучаха истерични нотки. Нямах намерение да се карам с Арни, но изведнъж се вбесих.

— Е, хубаво ли ти беше? А спомняш ли си как Лад Смайт те събори на улицата, а аз смъкнах шапката и му я натиках в гащите? Нима забрави годините, които прекарахме заедно, Арни? Лъобей се появи наскоро, а аз съм бил до теб през целия ти живот.

Отново забелязах странния проблясък в очите му. Този път усмивката му помръкна, той се обърна и затърси с поглед Кристин, както се търси любим човек сред тълпата на перона, или на автогарата, както наркоманът жадно се взира в своя „снабдител“.

Иронично подхвърлих:

— Не можеш без нея, а? Човече, здравата си хлътнал по шибаната кола.

— Не разбирам за какво говориш — дрезгаво изрече той. — Открадна момичето ми и това е факта — нищо не може да го промени. Мамил си ме зад гърба ми — и ти си лайнар като всички останали!

Впери поглед в мен, в широко отворените му очи се четеше мъка, но същевременно проблясваше гняв.

— Доверих ти се, а ти се оказа по-лош от Репертън и другите!

Пристъпи към мен и отчаяно изкрещя:

— Отне ми я, лайнар такъв!

Тръгнах към него, патерицата ми се подхлъзна върху утъпкания сняг. Приличахме на двама борци, които се проучват, преди да се се

вкопчат един в друг.

— Не бих искал да открадна нещо, което не е твое — промълвих аз.

— Какво?

— Спомняш ли си нощта, когато Лий се задави в колата ти? Когато Кристин се опита да я убие? Спомняш ли си как ѝ заяви, че нямаш нужда от нея, така я прогони?

— Не е вярно! Това е гнусна лъжа!

— Питам се с кого от двамата ви разговарям в момента?

— Няма значение.

Широко отворените му очи изглеждаха огромни зад очилата.

— Няма значение с кого разговаряш. Това е лъжа и при това подла! Пък и какво ли друго можех да очаквам от онази мръсница Лий?

Направих още една крачка към него и забелязах, че по бледото му лице са избили червени петна.

— Дори подписът ти вече не е същият, Арни.

— Млъкни, Денис!

— Баща ти се оплака, че все едно живее с непознат.

— Денис, предупреждавам те...

— Не си прави труда да ме предупреждаваш — смело заявих аз. — Знам какво ще се случи, Лий същото знае. Ще ни постигне съдбата на Бъди Репертън, на Уил Дарнъл и на всички останали. Защото Арни вече го няма. Хей, Льобей, къде си? Покажи се! Няма да се изплаша — виждал съм те и преди: на Нова година, вчера, пред закусвалнята... Знам, че си там, престани да се лигавиш и се покажи.

И той се подчини — надникна през лицето на Арни. Това ми се стори много по-страшно от всякакви черепа и скелети, с които са пълни комиксите на ужасите. Лицето на приятеля ми се промени. Устните му се извиха в презрителна усмивка. Видях младия Роли Льобей, чието единствено желание е да притежава нова кола — всичко друго ще дойде от само себе си. Брат му Джордж бе казал: „Не си го спомням много добре, но едно се е запечатало в паметта ми — неукротимият му гняв.“

Льобей тръгна към мен. Очите му бяха помътнели и диви, презрението беше като клеймо върху лицето му.

В този миг си спомних за белега на Джордж Лъобей, който се простираше от лакътя до китката на ръката му. „Роли ме блъсна, после се върна и ме запрата върху оградата.“ Чух четиринайсетгодишният Роли да крещи: „Отсега нататък не ми се изпречвай на пътя, проклет сополанко, чуваш ли?“

Ужасено си помислих, че към мен се приближава Роланд Лъобей, а той не бе човек, който обича да губи. Нещо повече — загубата го вбесяваше. Изкрещях:

— Изгони го, Арни! Прекалено дълго му позволи да прави, каквото си иска. Прогони го, убий го, не му позволявай да възкръсне...

Той замахна с крак и ритна дясната ми патерица. Опитах се да запазя равновесие, олюлях се, почти успях да се задържа на краката си. В този момент той ритна другата патерица. Проснах се върху утъпкания сняг. Чудовището пристъпи крачка напред, наведе се над мен и злобно изрече:

— Отдавна си го просиш. Сега ще го получиш!

— Добре, убий ме! — задъхано изкрещях. — Но си спомни за детството ни, за мравешките ферми. Чуваш ли ме, Арни? Този мръсник никога през живота си не е имал мравешка ферма. Никога не е имал приятел!

Лицето му се промени, размъти се. Струва ми се, че това е най-точното определение. Видях образа на Лъобей — явно беше вбесен, защото му се налагаше да потуши някакъв вътрешен бунт. После отново се появи лицето на Арни — изпито, измъчено, смутено, но най-вече — безкрайно нещастно. То отново се смени с това на Лъобей, който понечи да ме ритне, докато лежах на снега, опитвах се да сграбча патериците си и се чувствах безпомощен, безполезен и глупав. Сетне пак видях Арни, приятелят ми Арни. Той разсеяно приглади назад косата си с познатия ми до болка жест и промълви:

— О, Денис... съжалявам, толкова ми е мъчно.

— Прекалено късно е, човече.

Докопах едната патерица, после другата. Полека-лека се изправих, като на два пъти се подхлъзнах, преди да наместя патериците под мишниците си. Премръзналите пръсти отказваха да ми се подчиняват. Арни не благоволит да ми се притече на помощ. Облягаше се на микробуса. В изцъклените му очи се четеше страх.

— Не мога да се съпротивлявам — прошепна той. — Понякога ми се струва, че вече не съществувам. Помогни ми, Денис, помогни ми!

— Лъобей там ли е?

— Винаги е в мен — изстена приятеля ми. — Освен когато...

— Когато?

— Когато Кристин... Когато тя... излиза, той я шофира. Само тогава...

Арни наведе глава и я завъртя, като че беше поставена на сачмени лагери. Косата му провисна надолу, от устата му потече слюнка и покапа върху обувките му. Внезапно той пронизително закрещя и заудря с юмруци по микробуса.

— Махай се! Махай се! Махай-и-и-й се!

После в продължение на няколко секунди настъпи тишина. Само тялото му се разтърсваше, като че под дрехите му пълзяха стотици змии. Продължаваше бавно да върти главата си.

Помислих си, че ще победи и ще прогони стария мръсник. Но когато отново вдигна глава, пред мен пак стоеше Лъобей.

— Ще се случи точно онова, което приятелят ти предрече — злобно заяви той. — Престани да се занимаваш с мен, момче. Може би ще се смиля и няма да те прегазя.

— Ела довечера в гаража на Дарнъл — извиках с прегракнал глас — гърлото ми беше пресъхнало. — Ще заложим любимите си момичета. Ще доведе Лий, а ти вземи Кристин.

— Аз ще избира времето и мястото — процеди той и се ухили.

Разтегнатите му в усмивка устни разкриха белите, здрави зъби на Арни, които едва след много години ще бъдат заменени от протези.

— Няма да знаеш кога и къде ще се срещнем. Ще разбереш, когато... му дойде времето.

— Все пак си помисли — престорено равнодушно промълвих аз. — Ако не дойдеш довечера в гаража, ние с Лий ще разкажем всичко в полицията.

Той презрително се изсмя.

— И какво ще постигнете? Най-много да ви изпратят в лудницата.

— Прав си, отначало няма да ни повярват. Но знай, че вече не вкарват в лудницата хора, които говорят за духове и за демони. Живеем

във века на НЛО, на „Заклинателят“^[1] и на онази странна къща в Амитивил. Днес много хора вярват в свръхестественото.

Лъобей продължи да се усмихва, но разбрах, че се колебае. За пръв път в очите му проблесна страх.

— Освен това, едва ли осъзнаваш колко много хора мислят, че има нещо нередно около Кристин.

Усмивката му помръкна — разбрах, че му е ясно и че го тревожи. Но навярно убиецът се пристрастява, може би след известно време вече не може да спре и тогава престава да брой жертвите си...

— Какъвто и странен, гаден живот да ти остава, ти се зависим от колата — продължих аз. — Знаел си го от самото начало, затова си запланувал да използваш Арни. Всъщност думата „запланувал“ не е точна, защото не си обмислил нищо предварително, а си се подчинил на интуицията си.

Той изръмжа и понечи да се отдалечи. — Извиках подире му:

— Помисли си добре какво ще правиш. Бащата на Арни подозира нещо, моят — също. Струва ми се, че полицаите ще обърнат внимание на човека, който им каже кой е убиецът на колегата им Джънкинс. Всички улики водят към Кристин, Кристин и единствено към Кристин. Знай, че рано или късно тя ще попадне в пресата в автомобилното гробище.

Лъобей се беше обърнал, очите му блестяха от омраза и страх.

— Ще продължим да бием тревога и навярно мнозина ще ни се присмеят. Но не забравяй, че пазя двете парчета гипс с подписите на Арни върху тях. Само че единият не е негов, а твой. Ще ги занеса в полицията и няма да мириясам, докато графолог потвърди предположението ми. Тогава ще започнат да следят Арни, както и Кристин. Досещаш ли се какво ще се случи?

— Синко, хич не ми пука.

Но по очите му личеше, че се страхува. Продължих със спокоен глас:

— Да, непременно ще се случи. Хората не разсъждават рационално. Връщаме се, когато черна котка ни пресече пътя, не минаваме под разтворена стълба, вярваме в задгробния живот. Рано или късно, навярно много скоро, ако с Лий продължаваме да бием тревога, ще тикнат колата ти заедно с теб в пресата и ще я превърнат в консервена кутия. Готов съм да се обзаложа.

— Има да чакаш! — присмя се той.

— Запомни! Довечера ще бъда в гаража на Дарнъл. Щом си толкова кадърен, ще успееш да очистиш и двамата ни с Лий. Естествено, това няма да те спаси, но ще ти даде време да избягаш. Все ми се струва, че не ще си толкова способен, приятелю. Прекалено дълго те оставихме да си разиграваш коня. Този път завинаги ще се отървем от теб.

Изкуцуках обратно до колата си и се качих в нея. Стараех се да се движа по-тромаво, за да създам у него впечатление, че съм безпомощен без патериците. Разбрах, че споменаването на двата различни подписа здравата го е изплашило, но реших да не преигравам. Преди да си тръгна ще нанесе решаващия удар, който положително ще го изкара от равновесие.

Хванах с две ръце левия си крак, наместих го в колата, дръпнах вратата и свалих стъклото. Изгледах Лъобей право в очите и се ухилих.

— Лий е страхотна в леглото. Много жалко, че никога няма да го разбереш.

Той изрева като звяр и се затича към мен. Вдигнах стъклото и натиснах бутончето за заключване на вратата. Без да бързам запалих мотора, докато Лъобей блъскаше с юмруци по стъклото. От озъбеното му лице ме побиха тръпки. Това вече не бе лицето на Арни. Приятелят ми беше изчезнал. Изпитвах безкрайна мъка, но продължавах да се усмихвам иронично. Бавно вдигнах ръка и му показах среден пръст през стъклото.

— Майната ти, Лъобей! — извиках и рязко потеглих, като го оставих да стои на паркинга, разтърсван от безумната ярост, за която говореше брат му. Вярвах, че именно тя ще го накара довечера да дойде в гаража на Дарнъл.

Дано да не се лъжех.

[1] „Захлинателят“ — роман от Питър Блати. — Б.пр. ↑

16. ПЕТЮНИЯ

*В очите ми топла кръв шуртеше,
но все пак любимата си успях да откроя
и за последен път устни в нейните да впия.
Дж. Франк Уилсън и „Кавалиърс“*

Изминах няколко пресечки, когато ми се наложи да спра — целият треперех и се задъхвах. Пуснах докрай парното, но и това не ми помогна. Обгърнах с ръце раменете си с надеждата да се сгрея. Имах чувството, че вместо кръв във вените ми тече ледена вода. Пред очите ми непрекъснато беше страшното, зловещо лице на Лъобей. Арни бе казал: „Той е винаги в мен, винаги, освен когато...“ Какво? Когато шофира Кристин. Дори за Лъобей е невъзможно да бъде на две места едновременно.

Най-сетне се поуспокоих и отново подкарах колата. Не съзнавах, че съм плакал, докато не надникнах в огледалцето и не видях мокрото си от сълзи лице.

Беше десет и петнайсет, когато спрях пред „автопарка“ на Джони Помбертън. Последният се оказа висок, широкоплещест мъж. Носеше зелени гумени ботуши и дебело яке на червени и черни карета. Върху плешивата си глава бе нахлупил стара шапка с омазнена козирка. Той вдигна очи към небето и промърмори:

— По радиото казват, че пак ще вали. Не бях сигурен дали ще дойдеш, момче, но за всеки случай ти я приготвих. Ето, погледни я — как ти се струва?

Измъкнах се от дастъра с помощта на патериците.

Солта, с която бе посипан паркингът неприятно скърцаше под гумените им накрайници, но поне знаех, че няма да се подхлъзна. Недалеч съзрях най-необикновеното превозно средство, каквото някога бях виждал. От него лъхаше странна, неприятна миризма.

Някога, много отдавна това е било камион, произвеждан от „Дженерал Мотърс“ — за това подсказваха инициалите ОМ върху сплесканата му муцуна, но сега представляваше странно возило, хибрид от най-различни коли. Не можеше да се отрече, че е огромно: решетката му се извиваше на близо два метра височина, надвисналата над нея кабина напомняше огромен шлем. Отзад, поставена върху четири двойни колела беше издължената, цилиндрична каросерия като цистерна. Само че никога досега не бях виждал боядисана в яркорозово цистерна. По дължината ѝ с готически, високи близо шейсет сантиметра букви бе написано: „Петюния“.

— Шашнат съм — отвърнах. — Всъщност какво представлява тя?

Помбертън пъхна цигара в устата си, драсна клечка кибрит от нокътя на мазолестия си палец и отговори:

— Говносмукачка.

— Какво?

Едрият мъж се ухили и обясни:

— Осемдесет хиляди литра вместимост — нашата Петюния е истинска хала.

— Не ви разбирам.

Още веднъж погледнах камиона и внезапно се досетих каква е функцията му. В цялата ситуация имаше абсурдна, мрачна ирония, която Арни, старият Арни навярно би оценил.

Вчера бях попитал по телефона Помбертън дали има голям, тежък камион — явно това бе най-доброто, с което разполагаше. Четирите му боклукчийски коли обслужваха Либъртивил, а други две — Фили Хил. Джони обясни, че имал и „Грейдър“, но той се повредил точно преди Коледа. Сподели, че му било адски трудно да поддържа камионите си, откакто затворили гаража на Дарнъл.

Петюния действително беше цистерна — с нея изпомпваха септичните ями.

Обърнах се към Помбертън:

— Колко смятате, че тежи?

Той стъпка цигарата си на земята и попита:

— Празна, или пълна с лайна?

Преглътнах.

— Сега как е?

Джони Помбертън отхвърли назад главата си и се разсмя.

— Божичко, да не смяташ, че ще ти пробутам пълна с лайна цистерна? Петюния е чиста като бебе — саморъчно я измих с маркуч. Е, все още понамирисва, нали?

Миришеше и още как!

— Можеше и да е по-лошо — промълвих аз. Помбертън продължи:

— Родословното дърво на старата Петюния не ми е известно, но според сегашната си регистрация тя е девет тона БТ.

— Какво БТ?

— Брутно тегло. По магистралата е забранено да се карат превозни средства, по-тежки от десет тона. Предполагам, че без товар Петюния тежи към четири-пет тона. Има пет скорости, с двускоростен диференциал.

Той недоверчиво изгледа патериците ми и запали нова цигара.

— Е, ще се справиш ли?

— Разбира се — възкликнах с престорен оптимизъм. — Стига съединителят да не е много стегнат.

А на ум си казах, че още по-важно е, докога ще издържи кракът ми.

— Твоя си работа — не ти се бъркам. — Той лукаво ме изгледа. — Ако платиш в брой, ще ти направя десет процента отстъпка от цената — досещаш се, че не отчитам тези плащания в данъчната служба.

Отворих портфейла си и приготвих три двайсетачки и още толкова десетачки.

— Колко казахте, че е таксата за един ден?

— Примерно деветдесет долара.

Безмълвно му подадох парите — бях се приготвил да платя сто и двайсет.

— Какво ще правиш с колата си?

Господи, напълно я бях забравил!

— Имате ли нещо против да я оставя тук? Само за днес.

— Дадено. Може и за цяла седмица. Само че я сложи в задния двор и остави ключовете, за да я преместя, ако се наложи.

Закарах дастъра в задния двор, където от снега стърчаха различни автомобилни части, подобно на заровени в пясъка кости.

Обратният път до Петюния ми отне цели десет минути. Щях да се движа по-бързо, ако стъпвах на левия си крак, но не смеех — пазех го за съединителя.

Приблжих се до цистерната и сърцето ми се сви от страх. Не се съмнявах, че тя ще спре Кристин, при условие, че успея да я подкарам и че Лъобей приеме предизвикателството ми. Никога досега не се бях качвал на такова чудовище, въпреки че през лятото Брад няколко пъти ми разреши да покарам булдозера в края на работния ден.

Помбертън стоеше с ръце, пъхнати в джобовете на работните си панталони и внимателно ме наблюдаваше. Пристъпих към камиона, хванах дръжката на вратата и се подхлъзнах. Той понечи да ми помогне.

— Ще се справя и сам.

— Дадено, момче.

Отново наместих патериците под мишниците си и запъхтяно отворих вратата. Хванах се с лявата ръка за дръжката от вътрешната ѝ страна и, стъпил само на десния си крак, като щъркел, хвърлих патериците в кабината и ги последвах.

Забелязах, че ключовете са на таблото. Дръпнах вратата, леко натиснах съединителя — слава Богу, засега нямах силни болки — и завъртях ключа. Петюния изрева като разярен звяр.

Помбертън се приближи и извика:

— Малко е шумна, нали?

— Да — изкрещях в отговор.

— Сетих се за нещо, момче. Съмнявам се, че имаш категория „И“.

Буквата „И“ на шофьорската книжка означаваше, че си изкарал допълнителен изпит за управление на тежкотоварни камиони. А пък аз (за огромен ужас на майка ми) имах само разрешително за каране на мотоциклет.

Ухилих му се от високата кабина.

— Не се сетихте да проверите, защото изглеждам адски благонадежден, нали?

Той също се усмихна.

— Прав си.

Леко форсирах двигателя — от ауспуха се разнесоха два последователни гърмежа, като че някой стреляше с минохвъргачка.

Помбертън продължи:

— Имаш ли нещо против да ми обясниш за какво ти е камиона?
Е, може да не ми отговаряш — знам, че не е моя работа.

— Ще го използвам за това, за което е предназначен.

— Какво?

— Ще изчистя едни лайна.

Докато се спусках по хълма, доста се изплаших — дори без товар, камионът беше много тежък. От високата кабина виждах покривите на другите коли. Когато минах през центъра на Либъртивил, се почувствах като кит в езеро със златни рибки, най-вече заради крещящорозовия цвят на цистерната, при вида на която минувачите се усмихваха. Започнах да усещам болки в левия крак, но нямах време да мисля за него, защото цялото ми внимание беше съсредоточено в шофирането на огромния камион сред натовареното движение — налагаше се да спирам почти на всеки светофар. Петюния не беше със сервоволан, което правеше задачата ми още по-трудна.

Завих по Уолнът и спрях на паркинга зад „Уестърн Ауто“. Предпазливо слязох от високата кабина, затворих вратата и подпирайки се на патериците, изкуцуках до задния двор на магазина.

Освободих от медальона ключовете на Джими и срещу долар и осемдесет цента получих по два дубликата от всеки. Сложих новите ключове в единия си джоб, а в другия — онези на Джими, отново закачени на медальона.

Излязох през предната врата на „Мейн Стрийт“ и се запътих към закусвалня „Либъртивил“, където имаше телефонни автомати. Забелязах, че небето още повече е притъмняло и е надвиснало над улиците. Помбертън беше прав — отново щеше да вали сняг.

Влязох в закусвалнята, поръчах си кафе и кифла, развалих монети за телефона и отидох в кабината. Несръчно затворих вратата зад себе си и се обадох на Лий. Тя вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Денис! Откъде се обаждаш?

— От закусвалня „Либъртивил“. Сама ли си?

— Да. Татко е на работа, а мама отиде да пазарува. Денис... за малко щях да ѝ разкажа всичко. Представих си как спира пред супермаркета, пресича паркинга и... страхувам се, въпреки

твърдението ти, че Кристин няма да предприеме нищо, докато Арни не напусне града. Разбирам, че си прав и все пак... Знаеш какво имам предвид, нали?

— Да — отвърнах и си спомних как вчера вечерта закарах Ели до магазина, въпреки че кракът много ме болеше.

— Денис, невъзможно е да се живее така — направо ще полудея. Нали не си се отказал от плана си?

— Не. Остави бележка на майка си. Пиши, че заминаваш за известно време — нищо повече. Когато не се прибереш за вечеря, родителите ти ще се разтревожат и ще се обадят у нас. Може би ще решат, че сме избягали и тайно сме се оженили.

— Прекрасна идея! — възкликна тя и се разсмя така истерично, че ме побиха тръпки. — Веднага идвам.

— Хей, още нещо. Потърси някакво болкоуспокояващо лекарство, или нещо подобно.

— Мисля, че имаме дарвон. Кракът ли те боли, Денис?

— Малко.

— Колко малко?

— Няма страшно, не се притеснявай.

— Да не лъжеш?

— Не. Ще си почивам, едва когато всичко свърши. Идвай побързо.

Лий се появи точно когато поръчвах втора чаша кафе.

Носеше обточена с кожа канадка и избелели джинси, натъпкани в стари ботуши. Видя ми се много сексапилна и привлече погледите на повечето мъже в заведението.

— Изглеждаш чудесно — промълвих и я целунах по слепоочието.

Тя ми подаде шишенце със сиворозови желатинови капсули.

— Но ти не си добре, Денис. Заповядай.

Сервитьорката, жена на средна възраст, с посивели коси, донесе кафето. Част от течността се бе изляла в чинийката. Чашата приличаше на островче сред кафяво езерце.

— Защо не сте на училище? — попита сервитьорката.

— Днес ни пуснаха по-рано — заявих аз. Тя недоверчиво ме изгледа.

— Кафе, ако обичате.

Лий седна и свали ръкавиците си. Сервитьорката презрително изсумтя и се отдалечи, а Лий се приведе към мен и прошепна:

— Ще бъде адски забавно, ако ни спипа отговорникът по дисциплината.

— Права си.

Забелязах, че въпреки поруменялото от студа лице, тя изглежда уморена — под очите ѝ имаше сенки, като че не беше спала предишната нощ.

— Е, какво ще правим?

— Ще унищожим чудовището. Елате да ви покажа колесницата ви, мадам.

— Боже мой! — възкликна Лий и се втренчи в боядисаната в розово Петюния, която се извисяваше като великан на паркинга, а фолксвагенът и шевролетът от двете ѝ страни приличаха на джуджета. — Какво е това?

— Говносмукачка — отвърнах и едва се сдържах да не прихна.

Лий озадачено ме изгледа и избухна в истеричен смях. Помислих си, че това ще ѝ се отрази добре. Докато ѝ разказвах за скандала с Арни, лицето ѝ посърна и се състари силно стиснатите ѝ устни побеляха.

— Петюния изглежда малко абсурдно, но...

— Меко казано! — извика Лий и продължи да се смее.

— ... но ще свърши работа.

— Сигурно. И някак си подхожда за...

— И аз си помислих същото.

— Студено ми е, да тръгваме — рече Лий. Покатери се в кабината и сбърчи нос.

— Уф, че отвратително!

— Скоро ще свикнеш и няма да ти прави впечатление. Подадох ѝ патериците, с мъка се изкачих и седнах зад волана. Допреди няколко минути имах чувството, че в ле — вия ми крак се забиват остри нокти, но сега болката беше попреминала от двата дарвона, които изпих в закусвалнята.

— Денис, ще издържиш ли?

— Трябва да издържа — казах аз и решително затворих вратата.

17. КРИСТИН

Рекох на приятеля мой (такъв съм си аз — дърдорко):

„Джон — му рекох — тъмно стана, тежко ни и горко.

*Има начин да прогоним тази мрачина —
Какво ще кажеш да си купим голяма кола?“*

*„За Бога, карай — рече той, —
и да внимаваш на острия завой!“*

Робърт Крийли

Наближаваше единайсет и половина, когато напуснахме паркинга зад магазин „Уестърн Ауто“. Първите снежинки вече падаха от притъмнялото небе. Оправихме се към дома на Джими Сайкс. Благодарение на дарвона сега сменях по-лесно скоростите.

Къщата беше тъмна и заключена. Може би мисис Сайкс е на работа, а Джими е отишъл да получи помощта за безработни. Лий изрови от чантата си поизмачкан плик, задраска адреса си и написа отгоре с красивия си, наклонен почерк: „За Джими Сайкс“. Сложи вътре ключовете, затвори го и го пусна в пощенската кутия на външната врата.

Седях в камиона, отпуснал крак от съединителя, за да си почина.

Лий се покатери в кабината и попита:

— А сега какво?

— Още един разговор.

Открих телефонна кабина близо до кръстовището между „Джон Драйв“ и „Кресънт Авеню“. Слязох, изчаках Лий да ми подаде патериците, сетне закуцуках към кабинката. Влязох и погледнах навън през мръсното стъкло — сред снежната вихрушка Петюния приличаше на огромен розов динозавър.

Набрах номера на университета „Хорликс“ и изчаках телефонистката да ме свърже със стаята на Майкъл. Арни казваше, че баща му е истински канцеларски плъх — никога не излиза през работно време, дори си носи обяд в книжен плик. Мислено благослових този му навик, когато на второто позвъняване той вдигна слушалката.

— Денис! Търсих те у вас. Майка ти каза...

Прекъснах го:

— Къде замина?

Ледена ръка сграбчи сърцето ми. Едва сега всичко ми се стори реално, започнах да си мисля, че блъфът ми ще успее.

— Откъде знаеш? — възкликна Майкъл. — Моля те, кажи ми...

— Нямам време, пък и едва ли бих могъл да ти отговоря. Къде замина Арни?

Той бавно изрече:

— Днес следобед двамата с Реджина отиват в университета „Пен“. Сутринта Арни й се обади и я помоли да го придружи. Каза... — Той се замисли. — Каза, че изведнъж се осъзнал. Когато отивал на училище внезапно го осенила мисълта, че веднъж за винаги трябва да реши, иначе ще изпусне срока за записване. Каза й още, че е избрал „Пен“ и че я моли да го придружи и да разговаря с деканите на историческия и на философския факултет.

В кабината беше студено. Ръцете ми започнаха да се вкочаняват. Лий неспокойно ме наблюдаваше от високата кабина на Петюния. Помислих си: „Колко хитро си уредил алибито си, Арни, все още си добър шахматист“. Той умело манипулираше майка си. Донякъде я съжалявах (но не съвсем), защото досега тя дърпаше конците и караше съпругът и синът й да подскачат като дървени кукли. Но днес, полуобезумяла от страх и от срам, Лъобей я бе подмамил с единственото, за което тя копнееше — животът на семейството й да се върне в обичайното си русло.

Попитах Майкъл:

— А ти повярва ли на аргументите му?

— Не, разбира се. Реджина също щеше да види лъжата, ако беше в състояние да разсъждава трезво. Таксите за обучение са толкова високи, че „Пен“ ще приемат Арни дори през юли, стига да има пари и

отлични оценки — а той притежава и двете. Знаеш ли, говореше като човек, който все още живее през петдесетте.

— Кога тръгват?

— Реджина ще го вземе направо от училище след шестия час — разрешили са му да излезе по-рано.

Това означаваше, че ще напуснат Либъртивил след по-малко от час и половина. Зададох му още един въпрос, въпреки че предварително знаех отговора.

— Няма да пътуват с Кристин, нали?

— Не, ще вземат комбито. Реджина полудя от щастие, Денис. Ако Арни е устроил клопка, то тя е гениално замислена: майка му би дала мило и драго, за да го види студент. Кажете ми какво става.

— Утре. Твърдо обещавам. Междувременно ще те помоля за още нещо — от него зависи животът на родителите ми, както и на родителите на Лий Кабът...

— Боже мой! — дрезгаво възкликна той. Гласът му прозвуча като на човек, който внезапно е получил прозрение. — Арни отсъстваше от града по време на всички убийства, с изключение на нощта, когато загина Мучи Уелч, но тогава беше... Реджина каза, че надникнала в стаята му и видяла, че спи дълбоко — сигурен съм, че не лъже... Денис, кой кара тази кола? Кой използва Кристин, за да извършва убийства?

Изкушавах се да обясня, но в кабината беше много студено, кракът отново започна да ме боли. Ако му кажех, Майкъл щеше да ме обсипе с други въпроси и в крайна сметка навярно нямаше да ми повярва.

— Слушай, Майкъл — бавно и натъртено произнесох аз. Хрумна ми, че приличам на Мистър Роджърс от телевизионните филмчета: „Голяма кола, произведена през петдесетте идва да ви изяде, Момченца и момиченца... Хайде сега, кажете «Кристин». Браво, знаех си, че можете!“ — Непременно трябва да се обадиш у нас и на родителите на Лий. Нека всички се съберат в дома на семейство Кабът. — Представих си солидната тухлена къща. — Струва ми се, че и ти трябва да отидеш там. Не излизайте никъде, преди ние с Лий да се върнем, или да ви се обадим. Кажете им, за нищо на света да не излизат след...

Пресметнах на ум: ако Арни и Реджина тръгнат от училището в два, след колко време той ще има желязно алиби, и продължих:

— След четири следобед. След този час никой от вас не бива да си показва носа на улицата. За нищо на света!

— Денис, не мога да...

— Налага се. Сигурен съм, че баща ми ще те послуша и двамата ще успеете да убедите мисис и мистър Кабът. И непременно се пази от Кристин...

— Но те тръгват направо от училището — прекъсна ме той. — Арни спомена, че ще остави колата си на паркинга...

Дори по телефона гласът му звучеше неубедително — много добре знаеше, че след случилото се през есента, синът му би оставил Кристин на обществен паркинг колкото би влязъл гол в час по математика.

— Добре, но ако случайно погледнеш през прозореца и я видиш пред вас, в никакъв случай не излизай. Ясно ли е?

— Да, но...

— Обещай ми, че първо ще се обадиш на баща ми.

— Обещавам, но...

— Благодаря ти, Майкъл.

Окачих слушалката. Ръцете и краката ми се бяха вкочанили, но челото ми беше мокро от пот. Излязох от телефонната кабина и бавно закуцуках към Петюния.

Когато се качих, Лий неспокойно попита:

— Какво ти каза? Обеща ли да се обади?

— Да. Сигурен съм, че баща ми ще съумее да ги убеди да се съберат у нас. Ако Кристин нападне някого довечера, само ние ще бъдем жертвите.

— Чудесна перспектива — прошепна тя.

Натиснах газта и Петюния с трясък се понесе напред. Бях подготвил сцената — според скромните ми възможности, разбира се — сега не ми оставаше друго, освен да чакам и да видя, какво ще се случи.

Отново преминахме през целия град, за да стигнем до гаража на Дарнъл. Минаваше един, когато спрях на паркинга пред дългата постройка с проядени от ръжда ламаринени стени. Улицата беше напълно безлюдна. Огромните колела на Петюния оставяха дълбоки

следи в непочистения сняг. Най-сетне спряхме пред вратата. Табелките, заковани върху нея бяха същите, както в онази отдавна отминала августовска вечер, когато с Арни за пръв път докарахме Кристин тук. Нова бе само бележката, залепена върху мръсния прозорец, която гласеше: „Затворено до второ нареждане“. В дъното на паркинга стоеше стар, очукан мустанг, който през шейсетте се е славил като един от най-бързите автомобили. Сега дремеше мълчалив и замислен под снежния саван.

— Майчице, тръпки ме побиват... — прошепна Лий. Подадох ѝ ключовете, които бях направил сутринта:

— Един от тях е за вратата.

Тя ги взе, слезе от камиона и тръгна към гаража. Напрегнато се вирах в огледалцето, но никой не ни обръщаше внимание. Навярно когато видят такъв огромен, набиващ се на очи камион, хората не го свързват с нещо незаконно.

Лий се опита да повдигне вратата, изправи се, отново я дръпна и се върна при мен.

— Ключът се превърта в бравата, но вратата заяжда. Струва ми се, че е замръзнала.

Помислих си: „Чудесно! Страхотно! Проблемите никнат като гъби!“

Навярно разочарованието ми се изписа по лицето ми, защото Лий промълви:

— Съжалявам, Денис.

— Не се притеснявай.

Отворих моята врата и по задник се плъзнах надолу.

— Внимавай — неспокойно каза тя, докато вървеше редом с мен и ме подкрепяше. — Гледай да не стъпваш на левия крак.

— Добре, майко — отвърнах и леко се усмигнах.

Застанах в профил пред вратата на гаража, за да се наведе на една страна и да не стоварвам цялата си тежест върху болния крак. Наведох се с мъка, левият ми крак стърчеше във въздуха, лявата ми ръка се подпираше на патериците, а с дясната хванах дръжката на вратата — навярно съм приличал на цирков акробат. Задърпах и почувствах как тя леко поддаде, но не се повдигна. Лий беше права: долната ѝ част беше замръзнала — чувах прашенето на чупещ се лед.

— Лий, ела и дръж здраво.

Тя постави двете си ръце върху моите и с общи усилия отново се опитахме да повдигнем вратата. Дочу се по-силно прашене, но ледът отказваше да я „пусне“.

Левият ми крак пулсираше от болка, лицето ми беше обляно в пот. Задъхано изрекох:

— Почти я отворихме, Лий. Започвам да броя — когато стигна до три, дърпай с всичка сила. Ясно ли е?

— Да.

— Едно..., две..., три!

Изведнъж вратата се изтръгна от леда с учудваща, дори абсурдна лекота. Изхвърча нагоре като трансперант, а аз политнах назад, патериците изхвъркнаха от ръката ми. Левият ми крак се огъна и след миг се стоварих върху него. За щастие дълбокият сняг смекчи удара, но все пак имах чувството, че нож се забива в бедрото ми, дори слепоочията ми запулсираха от болка. Стиснах зъби и едва се въздържах да не изкрещя. След секунда Лий коленичи до мен в снега и ме прегърна през раменете.

— Денис? Много ли те заболя?

— Помогни ми да стана.

Когато най-сетне се изправих на крака и пъхнах патериците под мишниците си, двамата с Лий се задъхвахме като уморени бегачи. Левият ми крак бе като жива рана.

— Вече няма да можеш да натискаш съединителя...

— Ще мога. Помогни ми да стигна до камиона, Лий.

— Блед си като платно. Трябва да те заведе на лекар.

— Не!

— Денис...

— Лий, помогни ми!

Запристъпвахме бавно към Петюния — зад себе си оставяхме криволичещи следи в снега. Когато стигнахме до цистерната протегнах ръка, хванах се за кормилото и с огромно усилие се повдигнах, като ударих десния си крак в стъпалото. Накрая се наложи Лий да ме подпре отзад и да ме избута догоре. Най-сетне се озовах зад волана на Петюния, по тялото ми пълзяха ту горещи, ту студени тръпки. Ризата ми беше мокра от пот и от разтопения сняг. До този януарски ден на хиляда деветстотин седемдесет и девета не знаех, че силната болка те кара да се потиш обилно.

Натиснах съединителя с левия си крак — в плътта ми отново се заби нож. Отметнах глава и стиснах зъби, докато болката попремина.

— Денис, отивам да намеря телефон и да повикам лекар.

Лий беше пребледняла и изплашена.

— Навярно при падането отново си счупил крака си.

— Не знам — отвърнах. — Не се обаждай на никого, Лий. Ако не сложим край на това, ще загинат твоите, или моите родители. Лъобей няма да спре дотук, защото си е наумил да отмъсти на всички лайнари по света. Ето защо и ние нямаме право да спрем.

— Но ти не можеш да караш! — възкликна тя и вдигна очи към мен.

Видях, че плаче. Докато ми помагаше да се кача в кабината, качулката на канадката ѝ беше паднала, снежинките се сипеха върху тъмнорусата ѝ коса. Наредих ѝ:

— Иди в гаража и намери метла, или някаква дълга пръчка.

— За какво ти е! — възкликна тя и още по-силно се разплака.

— Донеси я и ще ти обясня.

Лий влезе в тъмния гараж и изчезна от погледа ми. Опипах левия си крак и потръпнах от ужас. Ако отново съм го счупил, навярно ще нося частична протеза до края на живота си. Но ако не спрем Кристин, не ни остава да живеем дълго. Каква радостна перспектива!

Лий донесе метла с дълга дръжка и попита:

— Това върши ли работа?

— Да, на първо време, докато влезем вътре. После ще потърсиш нещо по-подходящо.

Отвъртях дръжката (за щастие беше подвижна) и изхвърлих навън долната част на метлата. Стиснах пръчката в лявата си ръка (ето още една патерица) и притиснах съединителя с нея. За миг той се задържа, после отскочи — дръжката за малко не разби зъбите. Прекрасно, Гилдър! Но нямах друг изход.

Извиках на Лий да се качи.

— Денис, сигурен ли си, че ще можеш да караш?

— Абсолютно.

Тя мълчаливо ме изгледа, заобиколи цистерната, качи се в кабината и седна до мен. Затворих вратата, освободих съединителя с помощта на пръчката и включих на първа. Петюния потегли, но в този

момент дръжката отново се изплъзна, цистерната заподскача и наполовина влезе в гаража, сетне двигателят се задави и спря.

— Лий, трябва ми нещо с по-широка основа. Тази пръчка непрекъснато се измъква.

— Ще потърся друго.

Огледах се наоколо. „Тръпки ме побиват“ — бе казала Лий и беше права. Единствените останали в гаража коли бяха „ветерани“, толкова „тежко ранени“, че собствениците им не си бяха направили труда да ги приберат. Останалите клетки бяха празни. Погледнах към клетка с номер дваисет и побързах да отместя очи.

Рафтовете също бяха почти празни, с изключение на няколко изтъркани гуми, подредени една върху друга като огромни черни гевреци. Единият подежник беше частично повдигнат и някаква джанта бе затисната под него.

Върху стената имаше схема за регулиране на предници, двете окръжности за фаровете проблясваха като кръвясали очи. Наоколо цареше полумрак. Вдигнах очи към тавана и видях четвъртитите нагреватели, които се гушеха в тъмнината като странни прилепи.

Имах чувството, че се намирам в гробище.

Междувременно Лий успя да отвори канцеларията на Уил. През прозореца я видях да се движи напред-назад. Спомних си, че през същия този прозорец Дарнъл наблюдаваше клиентите си — тези отрудени работници, които трябва да поддържат колите си в изправност, за да... и така нататък. Тя натисна някакъв ключ и неоновите лампи на тавана светнаха — от електрическата компания бяха пропуснали да спрат тока. Казах си, че ще накарам Лий отново да изключи осветлението, за да не привлечем вниманието на някого, но можехме да оставим отоплението да работи.

Лий отвори някаква врата и изчезна от погледа ми. Погледнах часовника си — беше един и половина.

След няколко минути тя отново се появи и дойде при мен. Носеше пръчка за миене на пода, в долния край на която беше прикрепена широка жълта гъба.

— Ще ти свърши ли работа?

— Идеално е. Качвай се, малката. Предстои ни много работа.

Лий се подчини, а аз натиснах съединителя с „новия си уред“ и възкликнах:

— Така е сто пъти по-добре. Къде го намери?

— В тоалетната — отвърна тя с гримаса на отвращение. — Там е направо гадно. Вони на пури, а в ъгъла видях цял куп мухлясали книги, от ония, дето ги продават по будките.

Ето какво бе оставил Дарнъл след себе си: празен гараж, куп порнографски книги и миризмата на отдавна изпушени пури. Потръпнах и си казах, че ако зависи от мен, бих сринал гаража до основи с булдозер и бих залял с асфалт празното място. Не можех да се отърся от чувството, че това е нещо като лобно място — мястото, където Лъобей и Кристин бяха отнели разсъдъка и живота на най-добрия ми приятел.

Лий нервно се огледа и промълви:

— С най-голямо удоволствие ще се махна оттук.

— Не може да бъде. На мен адски ми харесва, дори смятам да се преместя тук.

Стиснах рамото ѝ и я погледнах в очите, сетне прошепнах:

— Дори можем да се оженим...

Тя размаха юмрук:

— Можеш да получиш един по носа!

— Шегата настрана, Лий. Аз също нямам търпение да изляза навън.

После се заех с трудната задача да вкарам докрай цистерната в гаража. Открих, че почти нямам проблеми с натискането на съединителя, само дето пластмасовата пръчка се огъваше — но трябваше да се примиря, освен ако междувременно не намерехме нещо по-подходящо.

Изключих двигателя и се обърнах към Лий:

— Трябва да изгасиш осветлението. Може да привлече вниманието на някой минувач.

Тя покорно отиде да изпълни нарежданията ми, а аз направих широк завой и паркирах Петюния така, че задницата ѝ почти се допираше до прозореца между гаража и канцеларията на Дарнъл. Сега пътата ѝ муцуна беше насочена право към отворената врата, откъдето бяхме влезли.

Когато Лий изключи осветлението, наоколо отново се възцари полумрак. Слабата светлина, идваща от вратата, не можеше да разсее заплашителните сенки.

Лий извика от канцеларията:

— Студено ми е. Ключовете за отоплението са надписани. Мога ли да го пусна да работи?

— Добре.

След миг дочух жуженето на нагревателите. Отпуснах се на седалката и отново опипах левия си крак. Крачолът ми беше плътно опънат върху бедрото — кучият му син се подуваше. И ме болеше. Господи, колко ме болеше!

Лий се върна и се качи в камиона, сетне се затюхка, колко зле изглеждам. Кой знае защо, внезапно си спомних деня, когато Арни докара Кристин тук, когато онзи грубиян крещеше на приятеля ми да разкара трошката си от алеята пред къщата му, а Арни ми каза, че този чичко е истински Робърт Дедфорд. Господи, как се бяхме смяли тогава! Затворих очи, за да спра напирещите сълзи.

Очакването ни се стори безкрайно, времето сякаш спря. Стана два без петнайсет, два... Навън снегът продължаваше да вали. Лий отиде и натисна копчето за вратата, която шумно се спусна надолу. В гаража стана по-тъмно.

Когато се върна, тя отбеляза:

— Знаеш ли, отстрани има някакво странно приспособление — виждаш ли го? Прилича на електронно устройство за отваряне на вратата на гаража, каквото имахме в Уестън.

Стреснато се изправих на седалката и се втренчих към мястото, което ми посочваше тя.

— О, Боже мой!

— Какво има?

— Ами че това е същото! Арни се хвалеше, че Кристин има приспособление, което автоматично ѝ отваря вратата на гаража. Трябва да го счупиш, Лий. Използвай дръжката на метлата.

Тя отново излезе, застана точно под електронното око и го заудря с дръжката. Приличаше на жена, която се опитва да убие буболечка. Най-сетне усилията ѝ бяха възнаградени — дочу се звук от счупване на пластмаса и стъкло.

Лий бавно zakрачи обратно към Петюния, захвърли дръжката и се качи при мен.

— Денис, крайно време е да ми кажеш какво си намислил.

— Не те разбирам.

— Много добре разбираш.

Тя посочи към огромната врата, в горната част на която имаше пет квадратни прозорчета, пропускащи минимална светлина в помещението.

— Намислил си отново да я отвориш, когато се стъмни, нали?

Кимнах. Вратата беше дървена, но беше укрепена с напречни метални ивици, като на старомоден асансьор. Ще пусна Кристин вътре, но щом вратата се затвори, тя никога не ще успее да излезе. Поне така се надявах. Изтръгнах, като си помислих как за малко щяхме да пропуснем електронното устройство.

Точно така: отварям вратата, пускам Кристин вътре и отново спускам вратата. Сетне, с помощта на Петюния, разбивам проклетата кола на пух и прах.

— Разбрах какъв е планът ти — промълви Лий. — Но щом тя влезе в гаража, как ще затвориш вратата? Може би в канцеларията на Дарнъл има бутон, но не можах да го намеря.

— Доколкото знам, няма. Ето защо ти ще стоиш там.

Посочих бутона за ръчно отваряне, разположен отдясно на вратата, под останките от електронното приспособление, и продължих:

— Ще се притиснеш до стената така, че Кристин да не те види. Когато тя влезе в гаража (при положение че изобщо дойде) натискаш бутона и бързо се мушваш под спускащата се врата. Бам — капакът се затваря.

Лий мрачно промълви:

— Да, затваря се, но и ти оставаш вътре. Както казваше безсмъртният Уърдсуърт, това направо смърди.

— Казал го е Колридж, не Уърдсуърд. Няма друг начин, Лий. Ако останеш в гаража след затварянето на вратата, Кристин ще те прегази... Нямах да ни помогне дори бутон в канцеларията на Дарнъл — нали видя, какво се е случило с къщата му?

Тя упорито стисна устни и настоя:

— Паркирай до изхода. Когато Кристин влезе, ще се подам навън и ще натисна бутона.

— Ако застана там, тя ще ме види. Ще види Петюния и никога няма да влезе.

— Това не ми харесва! — избухна Лий. — Не искам да те оставя сам. Ти ме измами.

В известен смисъл бях направил точно това. Сега едва ли бих постъпил така, но по това време още нямах осемнайсет — няма по-голям шовинист от осемнайсетгодишния младеж. Прегърнах я през раменете. За миг тя се скова, сетне се притисна до мен.

— Няма друг начин, Лий. Ако не беше кракът ми, ако ти можеше да караш камион с обикновени скорости...

Вдигнах рамене.

— Страхувам се за теб, Денис. Искаш ли да ти помогна.

— Но ти ми помагаш! Нима не разбираш, че си изложена на по-голяма опасност от мен — ще бъдеш навън, когато мръсницата влезе, а аз само ще си седя в кабината и ще я разбия на съставните ѝ части.

— Надявам се всичко да върви според плана ти.

Тя отпусна глава на гърдите ми. Докоснах косата ѝ.

Продължавахме да чакаме. Представих си как Арни излиза от гимназията, стиснал учебниците си под мишница. Реджина го чака отвън, в семейното комби и цялата сияе от щастие. Арни студено се усмихва и ѝ разрешава да го прегърне. Арни, ти взе най-доброто решение, нямаш представа какво облекчение изпитвам, колко сме щастливи двамата с баща ти. Да, мамо. Искаш ли да караш, скъпи? Не, мамо, карай ти.

Колата им потегля сред падащия сняг. Реджина е на волана, той седи до нея, стиснал ръце в скута си, по бледото му, сериозно лице няма нито една пъпка.

Кристин стои мълчаливо на паркинга пред либъртивилската гимназия. Стои и чака снегът да се усили. Да падне мрак.

Около три часа Лий отиде в тоалетната, а аз изгълтах без вода още два дарвона. Кракът ми продължаваше да се подува, изпитвах адски болки.

След това изгубих ясна представа за времето — навярно съзнанието ми се замъгли от лекарството. Всичко бе като в сън: сгъстяващият се мрак в гаража, постепенно променящата се към сиво светлина, която струеше от високите прозорчета във вратата, бръмченето на нагревателите...

Струва ми, че с Лий се любихме... Не по нормалния начин, който бе невъзможен, заради подутия ми крак, но все пак много нежно. Смътно си спомням как дишането ѝ се ускори, докато накрая тя почти се задъхваше, как ми шепнеше да внимавам, защото не иска да ме

загуби, както е загубила Арни. Струва ми се, че изпитах безкрайно удоволствие, което за миг накара болката да изчезне. Нещо, което всички лекарства на света не биха могли да постигнат. Уви, то продължи само миг. После навярно съм задрямал.

Следващото, което си спомням със сигурност е, че усетих как Лий ме разтърсва и непрекъснато шепне името ми.

— А? Какво?

За момент не разбрах къде се намирам. Изпитвах страхотна болка в подутия си крак, главата ме блъскаше, очите ми сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Примигнах към Лий като някакъв голям, глупав бухал.

— Стъмни се — прошепна тя. — Денис, стори ми се, че чух нещо.

Отново примигнах и когато зрението ми се проясни, забелязах, че Лий изглежда измъчена и изплашена. Хвърлих поглед към вратата и установих, че е широко отворена.

— По дяволите, как...

— Аз я отворих — обясни Лий.

— Боже мой! — възкликнах, изправих се на седалката и потръпнах от болката в крака. — Не си постъпила много умно. Ако Кристин беше дошла...

— Но не дойде. Навън започна да се смрачава, снегът заваля по-силно. Слязох, отворих вратата и се върнах при теб. Казах си, че скоро ще се събудиш. Бълнуваше... а аз непрекъснато си повтарях: „Ще чакам, докато напълно се стъмни, просто ще чакам, докато навън се стъмни напълно“. Изведнъж осъзнах, че се самозаблуждавам, защото навън бе тъмно отпреди повече от половин час, а аз си въобразявах, че виждам някаква светлина — навярно така ми се искаше. А сега... Сега ми се стори, че чувам нещо.

Устните ѝ потръпнаха и тя решително ги стисна.

Погледнах часовника си и видях, че е шест и петнайсет. Ако всичко е минало добре, сега родителите и сестра ми са заедно с Майкъл и с родителите на Лий. Втренчих се през предното стъкло на Петюния в тъмния правоъгълник на вратата, откъдето нахлуваше сняг, дочух воя на вятъра. Върху циментовия под вече се бе натрупала тънка снежна покривка.

— Било е само вятърът — казах неспокойно. — Навън бушува буря.

— Възможно е. Но...

Колебливо кимнах. Не ми се искаше Лий да напуска безопасната висока кабина на Петюния, но ако не слезеше сега, никога нямаше да го стори. Няма да я пусна и тя престорено неохотно ще ми се подчини. А когато Кристин се появи и ни види, моментално ще даде на заден ход и ще избяга.

За да изчака по-подходящ момент.

— Добре — прошепнах. — Помни, че трябва да застанеш в нишата, вдясно от вратата. Ако Кристин дойде, възможно е за момент да остане отвън.

„Все едно, че души въздуха като диво животно“ — казах си наум.

— Важното е да не се изплашиш и да стоиш неподвижно. Не ѝ позволявай да те заблуди. Спокойно я изчакваш да влезе, след това натискаш бутона и изчезваш. Ясно ли е?

— Да — прошепна тя. — Денис, смяташ ли, че ще успеем?

— Разбира се, стига тя да дойде.

— И няма да те видя, докато всичко свърши?

— Така излиза.

Лий се наведе, прегърна ме и притисна устни към моите.

— Пази се, Денис. Но гледай да я унищожиш. Това е просто обикновена кола — унищожи я!

— Непременно.

Тя ме погледна право в очите.

— Направи го заради Арни. Освободи го.

Прегърнахме се за последен път, сетне Лий понечи да слезе. Блъсна с коляно чантичката си и тя падна на пода на кабината. Момичето спря, изгледа я и се замисли. Сетне се усмихна, взе чантичката и зарови из нея.

— Денис, спомняш ли си „Смъртта на Артур“?

— Донякъде.

Обикновено сливаха трите ни класа — моят, на Арни и на Лий, за часа по английска литература и едно от първите произведения, което изучавахме през тази година беше книгата на Малори. Но защо точно сега Лий си бе спомнила за нея?

Най-сетне тя откри онова, което търсеше — розово найлоново шалче, каквото носи всяко момиче, когато ръми дъжд — и го завърза на лявата ми ръка, направо върху канадката.

— По дяволите, това пък какво е? — попитах аз и леко се усмигнах.

— Бъди мой рицар — прошепна тя и също се усмигна, но очите ѝ останаха сериозни. — Бъди мой рицар, Денис.

Взех пръчката за миене на пода, която беше открила в тоалетната на Уил и несръчно я вдигнах за поздрав.

— Съгласен съм. Наричай ме сър Мокър парцал.

— Подигравай се, но знай, че не бива.

— Добре. Щом толкова искаш, ще бъда твоят верен и храбър рицар.

Тя се засмя, почувствах, че леко се отпусна.

— Не забравяй за бутона, малката. Натисни го с всичка сила. Нали не искаме вратата да се затвори наполовина? Кристин не трябва да ни се изплъзне, ясно ли е?

— Да — отвърна Лий и слезе от цистерната.

Ако затворя очи, ще я видя каквато беше тогава — в мига, преди да започне ужасът: високо, красиво момиче, с коса с цвета на пресен мед, тесни бедра, дълги крака и поразителни изпъкнали скули, облечена в канадка и избелели джинси, грациозна като балерина. Все още виждам прекрасната гледка и все още я сънувам, защото докато ние залагахме капан на Кристин, тя ни беше хванала в своя. Нима си въобразявахме, че ще надхитрим това старо и безкрайно мъдро чудовище?

Сънищата ми приличат на забавени кадри от филм. Виждам полюшването на бедрата ѝ, чувам потропването на ботушите и върху пропития с машинно масло циментов под, чувам дори шумоленето на хастара на канадката ѝ. Лий върви бавно, с гордо вдигната глава — сега тя е животното, но не хищник. Моето момиче се движи с предпазливата грация на газела, приближаваща на залез слънце мястото за водопой. Това е походката на животно, което надушва опасност. Опитвам се да ѝ изкрещя през стъклото: „Връщай се, веднага се връщай! Беше права, действително си чула нещо. Сега Кристин е навън, сгушена сред снега, с изгасени фарове. Лий, върни се веднага!“

Тя спря, ръцете ѝ се свиха в юмруци, в този миг внезапно проблеснаха фарове, които разкъсваха мрака — все едно, че се отвориха огромни бели очи.

Лий се вцепени, беше напълно безпомощна, стоеше на около метър от вратата. Обърна се към светлината и по лицето ѝ се изписа смаяно, объркано изражение.

Самият аз бях като ударен от гръм и пропуснах да се възползвам от ценните секунди. След миг фаровете ни осветиха, двигателят изрева и Кристин се понесе към нас от отсрещната страна на улицата, където се бе спотайвала с часове — може би още преди да падне мрак. Снегът образуваше върху предното ѝ стъкло прозрачни мрежи, които почти мигновено се разтопяваха от размразителя. Тя се блъсна в тротоара пред входа и вместо да спре, продължи да набира скорост. Мощният ѝ двигател яростно виеше.

— Лий! — изкрещях и с разтреперана ръка посегнах към ключовете на Петюния.

Лий се затича вдясно, към бутона на стената. Натисна го точно, когато Кристин профуча и влезе в гаража. Дочух трополенето на спускащата се тежка врата.

Колата се стрелна към Лий и се блъсна в рамката на вратата, откъдето се откъсна голямо парче дърво и се посипаха тресчици. Част от дясната ѝ броня се изкърти — разнесе се звук, напомнящ безумния смях на пияница. Кристин направи завой, след нея по пода се сипеха искри. Този път няма да пропусне, ще връхлети право върху Лий, която бе хваната в капан в ъгъла. Възможно бе да изтича навън, но вратата се спускаше прекалено бавно и навярно Кристин щеше да я последва. Най-много да бъде отнесен покривът ѝ, но знаех, че това няма да я спре.

Двигателят на Петюния изрева, пуснах фаровете. Ярките им лъчи осветиха спускащата се врата и Лий. Моето момиче се притискаше до стената, очите му бяха широко отворени от ужас. Под светлината на фаровете канадката ѝ изглеждате електриковосиня. Някакво вътрешно гласче констатира, че на тази светлина кръвта ѝ ще изглежда пурпурна.

Тя хвърли поглед към мен, сетне отново впери очи в Кристин.

Гумите на плимута изскърцаха зловещо и той се нахвърли върху Лий, като остави зад себе си димящи черни следи върху цимента. Имах

достатъчно време да забележа, че Кристин беше пълна с хора.

Тя се стрелна към Лий и момичето отскочи нагоре като човече на пружина. Стори ми се, че възнамерява да прескочи плимута, сякаш вместо обикновени ботуши носи вълшебни обувки.

Но тя се улови за металните подпори на полицата, намираща се на около метър над нея. Тази полица заобикаляше четирите стени и когато за пръв път докарахме Кристин тук, беше претъпкана със стари и нови автомобилни гуми — тогава си спомних, че приличаше на добре заредена полица в библиотека. Сега беше почти празна. Хванала се за подпорите, Лий се залюля и вдигна нагоре краката си, като дете, което иска да се преметне. Муцуната на Кристин се заби точно под нея — ако Лий бе закъсняла само секунда, краката ѝ щяха да бъдат смазани от коленете надолу. Част от никелираната броня на колата отхвъркна във въздуха. Две гуми се изтъркаляха от полицата и лудешки заподскачаха по пода като гигантски гумени гевреци.

Главата на Лий се отметна и се блъсна в стената. Кристин потегли назад, четирите ѝ гуми оставяха черни, димящи следи върху циментовия под. Навярно се питате какво съм правил през цялото това време, но всъщност всичко се случи само за секунди. В мига, когато натиснах съединителя с пръчката и включих на първа, вратата на гаража най-сетне с трясък се затвори.

Лий продължаваше да се държи за подпорите, но главата ѝ беше клюмнала на гърдите — очевидно бе замаяна от удара.

Отпуснах съединителя и някакъв спокоен глас ми прошепна: „Леко, човече, ако пак задавиш мотора, с нея е свършено.“

Петюния потегли. Форсирах двигателя и напълно отпуснах съединителя. Кристин отново се нахвърли върху Лий. Капакът ѝ беше изкривен от първия удар, металът проблясваше под олющената боя. Счупената решетка приличаше на острите зъби на акула.

Блъснах Кристин, тя се завъртя, една от гумите се измъкна от джантата. Плимутът се удари в купчина рждясали автомобилни части и с трясък се заби в стената. Настъпи тишина, нарушавана единствено от воя на двигателя му, който форсираше и затихваше. Цялата му лява предна част липсваше, но моторът все още работеше!

Ударих с всички сили спирачката на Петюния — за малко щях да смачкам Лий. Моторът на цистерната се задави и спря. Чуваше се само воят на Кристин.

Опитах се да го надвикам:

— Лий! Бягай, бягай!

Тя объркано ме изгледа, видях в косата ѝ вадички кръв — действително изглеждаше пурпурна. Лий пусна подпорите, приземи се, олюля се и падна на едно коляно.

Кристин се понесе към нея. Момичето се изправи и със залитане се скри зад Петюния. Плимутът се блъсна в предницата на цистерната. Силният удар ме отхвърли встрани. Адска болка проряза левия ми крак.

— Ставай! — извиках на Лий, докато се опитвах да ѝ отворя вратата. — Ставай!

Кристин се отдалечи на заден ход. Върна се, зави надясно и изчезна от погледа ми. Само веднъж я съгледах в огледалцето, прикрепено към страничното стъкло. После чувах единствено скърцането на гумите ѝ.

Лий очевидно не беше на себе си. Олюляваше се, притиснала с ръце главата си. През пръстите ѝ се процеждаше кръв. Застана нерешително пред Петюния, тръгна към нея и спря.

Знаех какво ще се случи — Кристин отново ще се засили и този път ще я смачка в стената.

Отчаяно натиснах съединителя с бърсалката и се опитах да запаля двигателя. Той се включи, задави се, отново изгасна. Усетих силната миризма на газолин — бях запушил карбуратора.

Кристин отново се появи в огледалцето и се устреми към Лий, която успя да отскочи назад. Плимутът се блъсна в стената. Предната дясна врата се отвори. Изкрещях от ужас и притиснах устата си със свободната си ръка. На предната седалка, като уродлива кукла в човешки ръст се отпускате Майкъл Кънингам. Ключовете върху гърдите му глава рязко се изви настрани, когато Кристин се засили и полетя към Лий. Забелязах, че лицето му е почервеняло — признак за отравяне с въглероден окис.

Не беше послушал съвета ми. Както подозирах, Кристин първо бе отишла в дома на семейство Кънингам. Майкъл се прибрал от работа и я заварил на алеята. Приближил се до нея и... Кристин го хванала. Един Бог знае как е успяла. Може би той за момент е седнал зад волана, както аз в онзи далечен есенен ден? Може би е искал да „усети атмосферата ѝ“? Добре му се е отразила през последните

минути от живота му. Може би Кристин сама е пуснала мотора и се е закарала в гаража? Може би... Може би Майкъл е открил, че не може да спре лудо форсиращия двигател, нито да излезе от колата? Извърнал глава и видял Лъобей — „душата“ на плимута, да седи до него? В този миг навярно е припаднал.

Но това нямаше значение. В момента най-важното бе да спася Лий.

Тя също бе видяла страшната гледка. От гърлото ѝ се изтръгна истеричен писък, който раздра изпълнения с изгорели газове въздух. За щастие се бе изтръгнала от замайването си.

Обърна се и побягна към канцеларията на Уил. От главата ѝ течеше кръв, която напояваше яката на канадката ѝ и капеше по земята. Изплашено си помислих, че кръвоизливът е прекалено силен.

Кристин се отдалечи на заден ход, оставяйки след себе си следи от разтопен каучук и счупени стъкла. Направи остър завой и се отправи към Лий. Вратата ѝ се затвори от центробежната сила, но миг преди това видях как увисналата глава на Майкъл се отметна на другата страна.

За миг колата остана неподвижна, моторът ѝ гърмеше. Навярно Лъобей се наслаждаваше на мига преди да убие жертвата си. Това спаси Лий — ако веднага бе връхлетял върху нея, тя неминуемо щеше да загине. Забавянето ми даде възможност отново да завъртя ключа, като мърморех нещо на глас — навярно молитва, и този път двигателят на Петюния се запали. Отпуснах съединителя и натиснах газта в момента, когато Кристин отново се устреми напред. Този път улучих дясната ѝ страна. Дочу се трясък, бронята на цистерната се блъсна в калника на плимута, който се наклони и се удари в стената. Разлетяха се счупени стъкла. Седнал зад волана, Лъобей се обърна към мен и се ухили — в погледа му проблесна омраза.

Двигателят на Петюния отново изгасна.

Избълвах всички известни ми псувни, докато посягах към ключовете. Ако не беше проклетият ми крак, ако не бях паднал в снега, сега всичко щеше да е свършено. Щях Да хвана Кристин натясно в ъгъла и да я унищожа с тежката цистерна.

Докато се опитвах да запала двигателя на Петюния (не смеех да натисна газта, за да не я задавя отново), Кристин потегли на заден ход — разнесе се оглушително стържене на метал, и се промъкна между

цистерната и стената, като остави след себе си изкривено парче ламарина.

Най-сетне моторът на Петюния забоботи. Кристин се бе оттеглила в дъното на гаража. Фаровете ѝ бяха счупени, предното ѝ стъкло представляваше мрежа от пукнатини. Изкривеният и полуотворен капак сякаш ми се хилеше.

Радиото гърмеше — Рики Нелсън пееше „Чакам те в училище“.

Огледах се за Лий и видях, че стои в канцеларията на Уил и ни наблюдава. Русата ѝ коса беше сплъстена от кръв, кръв се стичаше и по лявата страна на лицето ѝ и попиваше в яката на канадката. Ни в клин, ни в ръкав, си помислих: „Прекалено силен кръвоизлив, дори за рана на главата.“

Внезапно очите ѝ се разшириха и тя посочи зад гърба ми, устните ѝ беззвучно мърдаха зад стъклото.

Кристин с рев се носеше през празния гараж. Изкривеният ѝ капак се изправяше от само себе си и се спускаше встрани и надолу, за да покрие двигателя. Фаровете примигнаха и отново светнаха; калникът и дясната страна на купето — видях ги само за миг, но се кълна, че е вярно — се съединяваха: червен метал се появяваше отникъде, плъзваше се надолу и приемаше формата на купето. Пукнатините в предното стъкло запълзяха навътре и постепенно изчезнаха. Извадената от джантата гума беше като нова. Помислих си:

„Кристин изглежда като нова. Бог да ни е на помощ!“ Тя се насочи право към стената между гаража и канцеларията. Включих на заден ход с надеждата, че ще ѝ препреча пътя, но Кристин се стрелна покрай мен. Петюния премина целия гараж и се удари в ръждясалите шкафчета за инструменти в дъното му. Те с трясък се стовариха на пода. Видях как Кристин се блъсна в остъклената стена. Най-страшното бе, че изобщо не намали скоростта.

Случилото се през следващите няколко минути завинаги се е запечатало в паметта ми. Лий забеляза приближаването на Кристин и бързо отскочи назад. Окървавената ѝ коса беше прилепнала към главата ѝ. Момичето се спъна от въртящия се стол на Уил и падна зад бюрото. След по-малко от секунда Кристин връхлетя върху стената. Огромният прозорец, през който Дарнъл следеше какво става в гаража, експлодира и счупените стъкла полетяха в канцеларията като смъртоносни копия. Предницата на Кристин се сплеска от удара,

капакът се отвори, сетне отхвъркна и с трясък се стовари на пода. Подобно на металните шкафчета.

Предното стъкло се счупи, тялото на Майкъл Кънингам изхвъркна през назъбения отвор. Краката му се влачеха след него, главата му приличаше на странна футболна топка. Влетя през прозореца на Уил, стовари се върху бюрото като чувал с картофи, после падна на пода. Обувките му щръкнаха иззад стола.

Лий изпищя.

Падането я беше спасило да не бъде нарязана или убита от разхвърчалите се стъкла, но когато се изправи, лицето ѝ беше изкривено от ужас, бе изпаднала в истерия. При падането ръцете на Майкъл бяха обгърнали раменете ѝ — отдалеч изглеждаше, като че тя танцува с труп. Продължаваше да крещи истерично, кръвта по лицето ѝ блестеше под неоновото осветление. Най-сетне успя да се освободи от Майкъл и се втурна към вратата.

— Лий, недей! — изкрещях и отново натиснах съединителя с бърсалката. Дръжката ѝ се счупи и в ръката ми остана парче, дълго петнайсетина сантиметра.

— О, по дяволите!

Кристин се отдалечи на заден ход от счупения прозорец. След себе си оставяше локви вода, антифриз и масло.

Настъпих съединителя с подутия си крак (този път почти не почувствах болка), като придържах коляното с едната си ръка, а с другата стисках лоста за скоростите.

Лий отвори вратата на канцеларията и хукна навън.

Кристин обърна към нея смазаната си, озъбена муцуна.

Натиснах газта и връхлетях върху плимута — в този миг видях почернялото, подуто лице на дете, притиснато към задното стъкло на дяволската кола, излязло направо от ада. Изцъклените му очи сякаш ме молеха да спра.

Блъснах Кристин с всичка сила. Багажникът ѝ зейна като огромна уста. Задницата ѝ поднесе, тя се наклони и премина покрай Лий, която отскочи с разширени от ужас очи. Видях кръвта върху кожата, обточваща качулката ѝ — приличаше на зловещи капчици роса.

Почувствах прилив на сили и си казах, че ще продължа да карам, дори ако се наложи после да ампутират целия ми крак.

Кристин се блъсна в стената и отскочи назад. Натиснах съединителя, включих на задна, изминах няколко метра и превключих на първа. Моторът на Кристин изрева, тя се опита да се промъкне покрай стената. Завъртях волана наляво, отново я ударих и почти я разполових. Вратите изскочиха от пантите. Любей седеше зад волана. Виждах го черен, ту полуразложен труп, ту здравеняк на средна възраст, с прошарена коса. Взираше се в мен с дяволската си усмивка. С едната си ръка държеше волана, а другата — стиснал в юмрук, заплашително размахваше към мен.

Моторът на Кристин продължаваше да работи.

Отново превключих на заден ход. Имах усещането, че горят левия ми крак с нажежено желязо, болката стигна до лявата ми подмишница... Глупости! Беше навсякъде! Чувствах я

(Господи, Майкъл, защо не послуша съвета ми?)

във врата си, в челюстта си, в...

(Арни, толкова ми е мъчно. Искан ми се... Искан ми се...)

слепоочията ми. Кристин — или онова, което беше останало от нея — се заклатушка покрай стената на гаража, разпръсквайки купищата ръждясали инструменти, изтръгвайки подпорите на полиците, които падаха на лода с плющене, подобно на дяволско ръкопляскане.

Натиснах газта. Петюния изрева, а аз се вкопчих във волана като човек, който се опитва да се задържи върху побеснял мустанг. Врязах се в Кристин, тя отскочи към огромната врата, като шумно се разтърси.

От удара политнах към кормилото и то се вряза в корема ми, сетне задъхано паднах на седалката.

Виждах Лий, свита в далечния ъгъл, пръстите ѝ се впибах в лицето ѝ и го превръщаха в зловеща маска.

Напук на всичко двигателят на Кристин продължаваше да работи. Тя бавно се повлече към Лий като животно, чиито задни крака са счупени от капан. Смаяно установях, че се регенерира в движение: гумите ѝ постепенно се напмпваха, счупената ѝ антена изщрака и се съедини, металът започна да се сраства.

Изкрещях през сълзи:

— Да не си посмяла да оживееш!

Левият крак вече не ми се подчиняваше. Сграбчих го с две ръце и го притиснах върху съединителя. Причерня ми от болка, стори ми се,

че чувам прашенето на счупени кости.

Смених на първа и натиснах газта. В този миг за пръв и последен път чух пискливия глас на Лъобей: в него звучеше злоба от това, че са го измамили, но най-вече безумен, неукротим гняв.

— Лайнар! Майната ти, нещастен лайнар! Остави ме на мира!

Искаше ми се да извикам: „А ти защо не остави на мира приятеля ми?“, но от гърлото ми се изтръгна само хриптене.

Забих се право в задницата на Кристин. Резервоарът се проби, а цялото купе се набръчка като акордеон. Проблясна пламъче. Закрих лицето си с ръце, но пламъчето изгасна. Кристин стоеше пред мен като победителка от състезание по разрушаване на коли. Моторът ѝ се задави, изгърмя и затихна.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от басовото ръмжене на Петюния.

Лий се спусна към мен, плачеше и непрекъснато повтаряше името ми. Внезапно осъзнах, че розовото ѝ шалче все още е завързано на ръката ми.

Втрених се в него и очите ми се замъглиха. Усетих докосването на пръстите ѝ, после ме обгърна мрак... припаднах.

Свестих се едва след петнайсетина минути. Усетих нещо влажно и приятно хладно върху челото си. Лий стоеше на стъпалото на Петюния и бършеше лицето ми с мокър парцал. Хванах го и се опитах да навлажня пресъхналите си устни, но отвратително го отблъснах — вонеше на машинно масло.

— Денис, не се тревожи — промълви тя. — Излязох навън... спрях един снегорин. Навярно съкратих с десет години живота на горкия човек... Кръвта... той каза... линейка... ще извика линейка. Денис, добре ли си?

— Нима изглеждам добре?

— Не. Лий избухна в сълзи.

— Тогава недей... — преглътнах, в гърлото ми сякаш бе заседнала буца пръст. — Не задавай глупави въпроси. И помни, че те обичам.

Тя несръчно ме прегърна.

— Човекът обеща да повика и полицията.

Но аз почти не ѝ обърнах внимание. Очите ми бяха приковани в огромната купчина желязо — да, това беше най-точното определение,

защото Кристин вече не прили — чаше на кола. Но защо не беше изгоряла? Съзрях един от тасовете, изтърколил се встрани от нея.

— Преди колко време беше това? — попитах преграк — нало.

— Преди около пет минути. После намерих парцала и го намокрих в онази кофа. Слава Богу, че всичко свърши!

Пинг! Пинг! Пинг!

Вдлъбнатините по таса изчезваха.

Изведнъж той подскочи и се намести на джантата, която се търкулна към колата като огромна монета.

Лий също го видя и се вцепени. Очите ѝ се разшириха, сякаш щяха да изскочат от орбитите. Устните ѝ оформиха думата „Не“, но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук.

— Качвай се! — прошепнах, сякаш че се страхувах Кристин да не чуе. Кой знае — от нея можеше да се очаква всичко. — Седни до мен. Ще натискаш газта, а аз ще използвам десния си крак за съединителя.

— Не... — задъхано изрече тя. — Не... не... Останките от колата започнаха да потръпват — преди никога не бях виждал по-ужасяваща гледка: Кристин трепереше като смъртно ранено животно, което... все още не беше мъртво. Дочу се скърцане на метал, съединителните пръти потракваха в джазов ритъм. Пред смаяния ми поглед изкривеният болт се изправи и полетя към останките от Кристин.

— Качвай се! — извиках повторно.

— Денис, не мога! — Устните ѝ безпомощно потръпваха. — Не мога повече... — това тяло беше на бащата на Арни. Не мога повече, моля те.

— Трябва!

Тя се втренчи в мен, хвърли изплашен поглед, към потръпващите останки от старата проститутка, която Лъобей и Арни бяха разделяли, сетне понечи да заобиколи Петюния. Парче от никелираната броня отскочи и се заби в крака ѝ. Тя изкрещя и се затича. Изкатери се в кабината и задъхано се отпусна до мен.

— К-какво трябва да правя?

Хванах се за покрива и надвиснал наполовина вън от цистерната, натиснах съединителя с десния си крак. Моторът на Петюния все още работеше. Извиках на Лий:

— Натискай газта до край и в никакъв случай не отпускай педала.

Хванал се за покрива на Петюния с лявата си ръка, с дясната стиснал волана, отпуснах съединителя, цистерната се понесе напред и връхлетя върху останките от Кристин, като ги разпръсна. Стори ми се, че отново чувам яростен вик.

Лий запуши ушите си.

— Не мога, Денис! Не мога да го направя! Тя... тя крещи!

— Трябва, Лий! — Беше отместила крака си от газта, отдалеч чувах воя на сирени. Разтърсих я за рамото, страхотна болка проряза крака ми. — Лий, нищо не се е променило. Трябва да го направиш!

— Но тя пищеше!

— Нямаме нито секунда за губене. Напрегни се още съвсем мъничко.

— Ще се опитам. — Тя отново настъпи педала на газта.

Смених на задна, Петюния се върна няколко метра, натиснах съединителя, включих на първа... Внезапно Лий изкрепя:

— Денис, недей! Недей! Погледни!

Майката с момиченцето, Вероника и Рита, стояха ръка за ръка пред смазаната муцуна на Кристин, лицата им бяха тържествени и тъжни. Извиках:

— Те не съществуват! А ако действително са възкръснали, време е да се върнат в света на мъртвите...

Пред очите ми отново причерня.

— Моля те, натискай газта!

Отпуснах съединителя и Петюния се понесе напред, като набираше скорост. Момичинцето и жената не се разсеяха, подобно на призраците във филмите. Те сякаш се разпръснаха във всички посоки, ярките цветове постепенно избледняха... Сетне те напълно изчезнаха.

Отново връхлетяхме върху Кристин и разпръснахме останките ѝ из гаража.

— Те не съществуват — прошепна Лий. — Няма ги. Добре, Денис.

Гласът ѝ прозвуча отдалеч, като от някакъв тъмен коридор. Включих на задна, сетне отново се понесохме напред. Не си спомням колко пъти съм се засилвал и съм връхлитал върху Кристин, но след

всеки удар изпитвах все по-силни болки и очите ми все повече се замъгляваха.

Най-сетне се огледах с мътен поглед и забелязах, че въздухът навън сякаш е напоен с кръв. След миг осъзнах, че червената светлина на линейката се отразява върху снега. Някой блъскаше по вратата.

— Смяташ ли, че си я довършил? — попита Лий.

Хвърлих поглед към Кристин, която вече не приличаше на кола — беше се превърнала в купчина метал, парчета от тапицерия и строшени стъкла, които проблясваха под идващата отвън светлина.

— Надявам се — отвърнах. — Пусни ги да влязат, Лий.

Отново припаднах, когато тя отиде да отвори вратата.

Последвалите събития са объркани в съзнанието ми. Образи се мяркаха пред очите ми, сетне избледняваха или напълно изчезваха. Спомням си как от линейката изнесоха носилка и я разтвориха, а неоновото осветление в гаража проблясваше върху никелираните ѝ части, спомням си как някой извика: „Отрежете крачола, за да може поне да го погледнем“, а друг глас, струва ми се, че бе на Лий, възкликна: „Моля ви, не му причинявайте болка...“. Спомням си още линейката (сигурно съм бил в линейката, защото от тавана висяха две бутилки за системи) и убождането от игла...

След това се случиха странни неща. Дълбоко в себе си съзнавах, че не сънувам — страхотната болка, която изпитвах, беше най-сигурното доказателство — но всичко изглеждаше като насън. Бях натъпкан с болкоуспокояващи, но очевидно и шокът оказваше въздействие. Намирах се в помещение, ужасно напомнящо болничната стая, където бях прекарал цялата есен, мама седеше до леглото ми и плачеше. След това се появиха баща ми и бащата на Лий. Изглеждаха толкова мрачни, че приличаха на Туидълдий и Туидълдъм, както би ги описал Франц Кафка. Баща ми се наведе над мен и изрече с гръмлив глас, който прозвуча някъде отдалеч: „Как попадна там Майкъл?“ Значи единственото, което ги интересуваше, бе как Майкъл е попаднал в гаража. Помислих си: „О, приятели мои, мога да ви разкажа цялата история, от която ще ви настръхнат косите!“

Мистър Кабат се обади: „Момче, в каква каша забърка дъщеря ми?“ Спомням си, че му отговорих: „Не е въпросът в какво съм я забъркал, а от какво ви отърва тя“, което ми се стори адски духовито.

Илейн се мярна за няколко минути, стори ми се, че крие зад гърба си някакво шоколадче. Лий също се появи, и ме помоли да вдигна ръката си, за да завърже около нея розовото си шалче. Но аз бях безпомощен — имах чувството, че ръката ми се е превърнала в оловна пръчка.

Когато дойде Арни, си казах, че действително сънувам.

„Благодаря ти, човече — промълви той и аз ужасено забелязах, че лявото стъкло на очилата му е счупено. По лицето му нямаше нито драскотина, но счупеното стъкло ме изплаши до смърт. — Благодаря ти. Направи ми добро. Сега се чувствам много по-добре. Сигурен съм, че всичко ще се оправи.“

Отвърнах му или поне така ми се стори: „Не се притеснявай, приятел.“ Но той вече беше изчезнал.

Едва в неделя, на двацет и първи януари, започнах да идвам в съзнание. Забелязах, че левият ми крак отново е гипсиран и е вдигнат във въздуха. Някакъв непознат човек седеше до леглото ми и четеше криминален роман от Джон Макдоналд. Забеляза, че съм се събудил и остави книгата.

— Добре дошъл отново сред живите, Денис — тихо изрече той и грижливо отбеляза с кибритена клечка страницата, докдето бе стигнал. Сложи книгата в скута си и я покри с ръце.

Попитах го дали е лекар. Със сигурност не беше доктор Ароуей, който ме лекуваше миналия път. Този човек беше с двацет години по-млад и поне с двацет и пет килограма по-лек.

— Наричам се Рик Мърсър и съм от щатската полиция. Ако искаш, можеш да ми казваш Рик.

Подаде ми ръка, несръчно се пресегнах и я докоснах, но нямаш сили да се здрависам с него. Главата ме болеше, усещах силна жажда.

— Слушайте, нямам нищо против да отговоря на всичките ви въпроси, но преди това трябва да разговарям с лекар.

Преглътнах, той разтревожено ме изгледа, а аз продължих:

— Искам да знам дали ще остана инвалид за цял живот.

Мърсър се усмихна и промълви:

— Ако доктор Ароуей казва истината, след месец, месец и половина отново ще ходиш. Той твърди, че този път не си счупил крака си, а жестоко си го навехнал, затова се е подул като кренвирш. Казва още, че си се отървал много леко.

— Ами Арни? — попитах. — Какво се е случило с Арни?

Очите му помръкнаха.

— Какво се е случило с Арни? Кажете ми.

Той се поколеба.

— Струва ми се, че моментът не е подходящ.

— Моля ви, кажете ми. Той... мъртъв ли е?

Мърсър въздъхна:

— Да. Заедно с майка му катастрофирали на пенсилванската магистрала. Ако изобщо е било катастрофа.

Опитах се да проговоря, но от гърлото ми не се изтръгна нито звук. Посочих към книгата на нощното шкафче и си помислих, колко гадно е да се намираш в болнична стая и да знаеш точното място на всеки предмет. Полицаят ми наля чаша вода и постави сламката в нея. Отпих няколко глътки и се почувствах по-добре. Всъщност само гърлото ми вече не беше пресъхнало, всичко останало беше направо отвратително.

— За какво намеквате?

Мърсър обясни:

— Случило се е в петък вечерта, когато снеговалежът не беше толкова обилен. По радиото предупреждаваха пътуващите по магистралата да имат предвид намалената видимост. От силата на удара предполагахме, че комбито се е движило с около осемдесет километра в час. Внезапно прекосило средната линия и връхлетяло срещу идващия отсреща тежкотоварен камион, после избухнало.

Затворих очи и попитах:

— А Реджина?

— Загинала на място. Ако това те утешава, сигурно не са...

— ... страдали — довърших вместо него. — О, мистър Мърсър, нямате представа колко страдаха.

Преглътнах сълзите си и продължих:

— Боже мой, и тримата страдаха безмерно.

— Шофьорът на камиона се отървал със счупена ръка. Той твърди, че в колата имало трима души, Денис.

— Трима?

— Да. Каза още, че му се сторило... Сторило му се, че се борят.

Мърсър ме изгледа.

— Колегите ми смятат, че Арни и майка му са качили някакъв стопаджия-престъпник, който избягал преди пристигането на полицията.

Помислих си, че говори така, защото не познава Реджина Кънингам. За нея качването на стопаджия би било равносилно да отиде на прием по джинси. Тя никога не се отклоняваше от железните си принципи.

Навярно е бил Лъобей. Знаех, че не може да е на две места едновременно. Навярно е изоставил Кристин след фаталното развитие на събитията в гаража на Дарнъл и се е опитал отново да се всели в Арни. Бог знае какво е последвало. Но съм сигурен в едно — Арни се е съпротивлявал и са завършили наравно.

— Мъртъв — промълвих и този път не можах да сдържа сълзите си — бях прекалено слаб и нещастен. Все пак не можах да го опазя докрай и той загина. Спасих останалите, но не и най-добрия си приятел.

— Разкажи ми, какво се случи — каза Мърсър, остави книгата на нощното шкафче и се приведе напред. — Разкажи ми всичко, което знаеш, от игла до конец.

— Какво ви разказа Лий? Как е тя?

— Прекара тук една нощ, под наблюдение. Имаше сътресение на мозъка и рана на главата, за която бяха необходими цели дванайсет шева. За щастие по лицето ѝ няма драскотина — щеше да е жалко — такава хубаво момиче.

— Лий е повече от хубава — тя е направо красавица — поправих го аз.

— Отказа да каже каквото и да било — полицаят с възхищение се усмихна. — Нито на мен, нито на баща си. Той, меко казано, направо побесня. Дъщеря му обаче настоява, че ти ще прецениш какво и кога да събщиш.

Той замислено ме изгледа и продължи:

— Настояваше, че ти си човекът, сложил край на всичко.

Промърморих:

— Не може да се каже, че се справих особено блестящо...

Все още не можех да свикна с мисълта, че Арни е мъртъв. Беше невъзможно, нали? Изведнъж си спомних как на дванайсетгодишна възраст ни изпратиха на лагер във Върмонт. След няколко дни ми

домъчния за вкъщи и му казах, че ще се обадя на родителите си да ме вземат. Арни ме заплаши: „Ако го направиш, ще разглася из цялото училище, че са те изгонили, защото са те хванали да лапаш фъшкии в палатката си“. Едно лято двамата се изкачихме чак до върха на високото дърво в нашия заден двор и написахме инициалите си на стъблото му. Арни често идваше да спи у дома, и двамата седяхме до късно и гледахме филми на ужасите, сгушени заедно на дивана под моята завивка. Ами всичките сандвичи с „чудо хляб“, с които тайно се угощавахме? Когато стана на четиринайсет, Арни дойде при мен за съвет — беше засрамен и изплашен от сексуалните си сънища... Но кой знае защо в съзнанието ми непрекъснато се натрапваше споменът за мравешките ферми. Невъзможно е да е мъртъв приятелят, научил ме да правя мравешки ферми... Понечих да го споделя с Мърсър, но се отказах — положително нямаше да ме разбере.

Помислих си: „Хей, Арни, кажи, че не е вярно. Боже мой, животът е пред нас! Дори не сме си устройвали двойна среща с момичето в автокиното“.

— Какво се случи? — отново попита Мърсър. — Разкажи ми, Денис.

— Няма да ми повярвате — прегракнало изрекох аз.

— Ще се изненадаш, ако разбереш какво знаем — прекъсна ме полицаят. — Моят приятел, на име Джънкинс, беше натоварен с разследването на този случай. Той загина недалеч оттук. Седмица преди да умре ми каза, че в Либъртивил става нещо, в което никой не би повярвал. След това го убиха. Ето защо съм лично заинтересуван да разнищя цялата история.

Предпазливо попитах:

— Не ви ли каза нещо повече?

— Съобщи ми, че се натъкнал на извършено преди години убийство — изрече Мърсър без да откъсва очи от моите. — Казваше, че това няма значение, защото извършителят бил мъртъв.

— Лъобей — промърморих и си казах: „Ако Джънкинс се е добрал до този факт, никак не е чудно, че Кристин го е убила. Това би означавало, че е бил много близо до истината.“

— Да, и приятелят ми спомена това име — рече полицаят и се приведе към мен. — Ще ти кажа и още нещо, Денис — Джънкинс беше отличен шофьор. На младини, преди да се ожени, караше

състезателни коли на Фили Плейнс и е спечелил доста награди. Катастрофирал е с полицейската кола, като е карал с повече от сто и шейсет километра в час. Преследвачът, сигурни сме, че е имало такъв — трябва да е бил дяволски шофьор.

— Точно такъв беше — отвърнах.

— Тук съм сам — продължи Мърсър. — От два часа чакам да се събудиш. Не водя стенограф, нямам магнетофон, нито скрит микрофон. В момента не се налага да даваш показания, но искам да знам какво се е случило. Защото често навещавам жената и децата на Руди. Разбираш ли?

Замислих се и мълчах близо пет минути. Той също не промълви нито дума. Накрая кимнах:

— Съгласен съм. Но съм сигурен, че няма да ми повярвате.

— Ще видим.

Заговорих, без да знам какво точно ще кажа.

— Разбирате ли, той беше неудачник. Във всяка гимназия има поне двама като него — това е нещо като закон. Те служат като отдушници за останалите. Само че понякога намират някого, в когото да се вкопчат и оцеляват. Арни имаше мен. После се появи Кристин.

Внимателно го изгледах. Ако бях съзрял искрица недоверие в сивите му очи, които толкова напомняха очите на Арни... щях да го посъветвам да напише в рапорта си каквото намери за добре и да съобщи на съпругата на Руди Джънкинс каквото поиска.

Но той кимна, без да откъсва поглед от лицето ми.

— Просто исках да го разберете — промълвих, сетне сълзите ме задавиха и не можах да изрека следващите думи: „Лий Кабът дойде покъсно.“

Отпих няколко глътни вода и с мъка преглътнах. Говорих в продължение на два часа.

Най-сетне млъкнах. Не завърших разказа си с разтърсващи думи, просто спрях да говоря, защото гърлото започваше да ме боли. Не попитах Мърсър дали ми вярва; не го попитах дали ще ме затвори в лудницата, или ще ми даде златен медал за най-голям лъжец. Сигурен бях, че не се съмнява в думите ми, защото те потвърждаваха онова, което вече му беше известно. Нямах представа какво мисли за историята на Кристин и на Лъобей и дали вярва в способността на

миналото да протяга ръце към настоящето. И до днес не съм сигурен какво е било мнението му по този въпрос.

Настъпи кратко мълчание. Мърсър се плесна по бедрата и скочи на крака.

— Е, няма повече да ти досаждам. Родителите ти навярно искат да те видят.

Той издави от портфейла си визитна картичка — върху нея бе написано името му и някакъв номер.

— Обикновено можеш да ме намериш на този телефон, или да предадеш съобщение. Кажи на Лий Кабът за какво сме разговаряли и я помоли да ми се обади.

— Непременно.

— Смяташ ли, че ще потвърди твоята версия?

— Да.

Той втренчено ме изгледа и промълви:

— Ще ти кажа едно, Денис — ако ме лъжеш, то ти си най-изпеченият мошеник на света.

След това си отиде. Видях го само още веднъж, на тройното погребение на семейство Кънингам. Всички вестници пишеха за трагичната им и странна смърт: бащата убит от кола на собствената си алея, майката и синът — загинали при катастрофа на магистралата.

Никъде не се споменаваше, че Кристин е била в гаража на Дарнъл.

Същата вечер цялото ми семейство дойде на посещение; чувствах се много по-добре, отчасти защото се бях изповядал пред Мърсър (който беше „заинтригуван слушател“, както би казал преподавателят ми по психология, човек, с когото лесно можеш да разговаряш), но най-вече заради следобедната визитация на доктор Ароуей. Той беше в лошо настроение и се заяде с мен: посъветва ме следващия път направо да отрежа крака си с верижен трион, за да спестя на всички време и неприятности. Но все пак, струва ми се с известно нежелание, ме осведоми, че не се е случило най-лошото. Предупреди, ме, че не съм подобрил шансовете си за участие в Бостънския марафон, сетне си отиде.

Ето защо имах повод да съм в отлично настроение, когато пристигнаха родителите ми и Ели. Всъщност и тя допринесе за това, защото непрестанно бърбореше за предстоящото важно събитие —

нейната Първа среща. Някакъв пъпчив хлапак на име Брандън Хърлин я беше поканил да карат заедно кънки. Баща ми щеше да им бъде шофьор. Страхотно, нали?

Родителите ми се преструваха на весели, но мама непрекъснато хвърляше поглед към татко, сякаш го подсецаше да не забравя задължението си. Накрая тя побърза да изведе Илейн, а татко попита:

— Ще ми кажеш ли какво се случи? Лий е разказала на баща си някаква смахната история за коли, които се движат без шофьор, мъртви момиченца и какво ли още не. Горкият човек направо се е побъркал.

Кимнах. Бях смъртно уморен, но не исках родителите на Лий да ѝ се карат, нито да смятат, че ги лъже, или се е побъркала. Длъжен бях да я защита.

— Добре, ще ти разкажа всичко. Прати мама и Ели на разходка, а най-добре — на кино.

— Толкова ли е дълго?

— Да.

Той разтревожено ме изгледа и се съгласи. Разказах цялата история за втори път, а сега и вие я научихте.

Почивай в мир, Арни. Обичам те, човече.

ЕПИЛОГ

Ако ви разказвах някаква измислена история, тя щеше да има щастлив край: Рицарят със счупения крак щеше да спечели дамата на сърцето си — тази, която имала розово найлоново шалче и арогантни скули. Но това не стана. Лий Кабът сега се нарича Лий Акерман, омъжена е за търговски представител на IBM и живее в Таос, Ню Мексико. През свободното си време работи като застрахователен агент, но тъй като има две момиченца-близнаци, не вярвам да разполага с толкова. Разказвам ви толкова подробно за нея, защото се интересувам от живота ѝ и ми се струва, че все още я обичам. Разменяме си картички за Коледа, винаги ѝ изпращам честитка за рождения ѝ ден, защото тя не пропуска моя. Понякога ми се струва, че от онези трагични събития са изминали много повече от четири години.

Какво се случи с нас? Не зная. Ходихме в продължение на две години, спяхме заедно (беше прекрасно), посещавахме един и същ колеж (Дру) и бяхме добри приятели. Баща ѝ престана да я тормози, след като татко поговори с него, но оттогава очевидно ме смяташе за съмнителна личност. Струва ми се, че с мисис Кабът изпитаха облекчение, когато ние с Лий се разделихме.

Почувствах, че започваме да се отчуждаваме, и ми беше тежко, много тежко. Жадувах за нея както пушач жадува за цигара. Обичах я безумно, но се боя, че не успях да ѝ го докажа.

Казах, че не знам причината за раздялата ни, но може би излъгах. Случилото се в гаража на Дарнъл беше нашата тайна — всички влюбени имат своите малки тайни — но тази беше жестока и абсурдна, напомняше за лудост и — още по-лошо — за смърт.

Случваше се, след като сме се любили и отпуснали голи в леглото, внезапно пред очите ни да изникне лицето на Роланд Льобей. Понякога, докато обсипвах с целувки устните, гърдите и тялото на Лий, чувах прегракналия му глас: „Това е най-хубавата миризма на света... освен може би женската...“ В този миг страстта ме напускаше.

Бог ми е свидетел, че виждах подобни чувства изписани на лицето на любимата си. Влюбените не винаги живеят щастливо до края на земните си дни, дори когато са извършили геройски постъпка. Ето още нещо, което разбрах едва след четири години.

И тъй ние с Лий започнахме да се отчуждаваме. Тайната трябва да се пази от двама души, да се оглежда в други очи. Страстно обичах Лий, но всички целувки и нежни думи, всички разходки сред падащите есенни листа, не можеха да се сравнят с мига, когато тя завърза на ръката ми розовото си шалче.

Лий се омъжи, напусна колежа и замина за Таос. Отидох на сватбата ѝ без да изпитвам угризения на съвестта. Съпругът ѝ е симпатяга. Кара хонда „Сивик“ — никакъв проблем с тази кола.

Оказа се, че напразно съм съжелявал, задето няма да вляза във футболния отбор на колежа — в „Дру“ дори няма такъв отбор. Вместо това в продължение на две години посещавах лятна школа — ако събитията се бяха развили другояче, по същото това време щях да се потя на игрището под жаркото августовско слънце и да тренирам до изнемогване. Ученолюбието ми бе възнаградено — дипломирах се една година по-рано.

Ако ме срещнете на улицата няма да забележите дефект в походката ми. Но ако повървим заедно шест-седем километра (всеки ден изминавам минимум пет — навик, останал ми от физиотерапията), ще ви направи впечатление, че започвам да накуцвам.

Левият крак ме наболява през дъждовните дни и през нощите, когато вали сняг.

Понякога, когато имам кошмари — слава Богу, напоследък ми се случва доста рядко, скачам в леглото, облян от пот и откривам, че съм се вкопчил в този крак, където плътта все още е издута над коляното. За щастие опасенията ми, че до края на живота си ще нося шина, протеза, или ще се придвижвам с инвалиден стол, не се сбъднаха. Освен това откривам, че никога не съм харесвал особено много футбола.

Майкъл, Реджина и Арни Кънингам бяха погребани в семейната гробница в Либъртивил Хайс. Мъртъвците бяха изпратени до последното си жилище само от членовете на семейството — роднините на Реджина от Лайгониър, тези на Майкъл от Ню Хемпшир и от Ню Йорк.

Погребението се състоя пет дни след кошмарните събития в гаража. Ковчезите бяха затворени. Тези три ковчеза, поставени един до друг като войници, накараха сърцето ми да се свие, сякаш сграбчено от мъртвешка ръка. Едва в този миг осъзнах, че приятелят ми действително е мъртъв, че никога повече няма да ми показва как да си направя мравешка ферма. Разплаках се.

След церемонията изтъркалях инвалидния стол до ковчезите и сложих ръка върху средния. Не знаех, нито се интересувах дали е на Арни. Постоях известно време със сведена глава, после дочух глас зад себе си:

— Искаш ли да ти помогна на излизане?

Извих глава. Беше Мърсър, който приличаше на адвокат в тъмния си костюм.

— Добре. Ще ми отделите ли няколко секунди?

— Дадено.

Поколебах се и казах:

— Във вестниците пише, че Майкъл е бил убит пред дома си. Колата го прегазила, когато се подхлъзнал върху леда...

— Точно така.

— Вие ли го преместихте?

Мърсър помълча, сетне промълви:

— Това улесняваше нещата. — Извърна очи към Лий, която разговаряше с майка си, но от време на време неспокойно поглеждаше към мен. — Хубаво момиче.

— Някой ден ще се ожения за нея.

— Няма да се изненадам — отвърна полицаят. — Казвали ли са ти, че си смел като тигър?

— Струва ми се, че веднъж го чух от треньора по футбол.

Мърсър се усмихна.

— Време е да тръгваш, Денис. Не бива да оставаш тук прекалено дълго. Съветвам те да забравиш всичко.

— Лесно е да се каже.

Той кимна.

— Напълно те разбирам.

— Ще ми отговорите ли на един въпрос, който непрекъснато ме измъчва?

— Стига да мога...

— Какво...

Преглътнах, изкашлях се и продължих:

— Какво направихте с остатъците от колата?

— Лично се погрижих за тях — Мърсър говореше шеговито, но лицето му беше напълно сериозно. — Накарах двама местни полицаи да напъхат всичко в пресата в задния двор на Дарнъл. Получи се ей такава кубче. Един от колегите ми пострада — трябваше да му шият ръката.

Марсър се усмихна — това беше най-горчивата усмивка, която съм виждал.

— Твърдеше, че колата го ухапала.

После той закара стола ми до изхода, където ме очакваха семейството и момичето ми.

Така свърши всичко. Останаха само сънищата.

Сега съм с четири години по-голям и вече смътно си спомням лицето на Арни — все едно, че е пожълтяла снимка от стар училищен албум. Никога не бих повярвал, че ще се случи, но е факт. Успях да прекрача границата между юношеството и зрелостта. Притежавам университетска диплома и преподавам история на гимназистите. Започнах работа миналата година и двама от учениците ми — типове, подобни на Бъди Репертън — са по-възрастни от мен. Не съм женен, но в живота ми има няколко интересни дами. Почти не си спомням за Арни.

Освен в сънищата си.

Те са единствената причина за това повествование — всъщност има още една и след малко ще я споделя, но те допринесоха много за решението ми да разкажа тъжната история. Може би се опитвам да изстискам гнойта от раната и да я почистя? Не съм толкова богат, че да си позволя посещения при психоаналитик.

В един от тези кошмари отново съм в църквата, която е празна, с изключение на пътеката между редовете, с гръб към вратата. Не искам да се доближавам до мъртъвците, но патериците ме повличат напред против волята ми. Докосват средния ковчег, капакът му се отваря — вътре, сред копринените драперии не лежи Арни, а Роланд Д. Лъобей — разлагащ се труп във военна униформа. Лъхва ме отвратителна смрад, мъртвецът отваря очи, изгнилите му ръце, покрити с тъмна плесен, се протягат и ме сграбчват за ризата преди да успея да се

отдръпна. Той се повдига, докато отвратителното му лице е само на сантиметри от моето и прегракнало започва да повтаря: „Няма по-хубава миризма, нали? Няма по-хубава миризма, освен женската... освен женската... освен женската...“ Опитвам се да изкрещя, но не мога, защото ръцете на Лъобей са вкопчени в гърлото ми.

В другия ми сън — той е още по-кошмарен, току-що съм приключил часа в нотърдамската гимназия, където преподавам. Прибирам учебниците и записките в куфарчето си и излизам от класната стая. А в коридора, между сивите металически шкафчета, се е притаила Кристин — съвършено нова и блестяща, с четири огромни гуми и никелирано украшение във формата на крилатата Победа върху решетката. Зад волана ѝ не седи никой, но моторът ѝ форсира и затихва, форсира и затихва... От радиото се разнася гласът на Ричи Валънс, загинал преди много години в самолетна катастрофа, заедно с Бъди Холи и Джи Пи Ричардсън. Ричи пее своята „Ла Бамба“ и под звуците на латиноамериканския ритъм Кристин внезапно се нахвърля върху мен. Гумите ѝ оставят черни следи, дръжките на вратите ѝ отварят гардеробчетата от двете страни на коридора. Забелязвам, че вместо номер под решетката и има табелка с изрисуван ухилен бял череп на черен фон. Над него са изписани думите: „Рокендролът е безсмъртен“.

Събуждам се — понякога крещя — но неизменно съм се вкопчил в крака си.

Сега сънувам по-рядко. В учебниците по психология — прочел съм много от тях с надеждата, че ще разгадая непонятното — пише, че с напредване на възрастта хората сънуват по-рядко. Струва ми се, че започвам да се оправям. Миналата Коледа, когато пишех обичайната картичка на Лий, импулсивно надрасках под подписа си още три думи: „Как се справяш?“ Побързах да запечатам плика, преди да съм размислил. След месец получих нейната картичка с изглед на новия театрален комплекс в Таос. На гърба ѝ бяха написани адресът ми и един единствен ред: „С какво? Л.“

Ето защо си мисля, че по един или друг начин винаги откриваме онова, което искаме да научим.

Някъде по същото време — изглежда, че спомените нахлуват в паметта ми най-често по Коледа — изпратих писмо на Рик Мърсър,

защото един въпрос не ми даваше покой. Интересувах се какво са направили с металното кубче.

Не получих отговор.

Но времето ме научи как да се справям и с този проблем — просто избягвам да мисля за него.

Ето че свърших — старите спомени и кошмари са описани в тези акуратно подредени страници. Ще ги поставя в папка, ще ги прибера в чекмеджето и ще го заключа. Това ще е краят.

Но преди малко споменах, че има още една причина, която ме подтикна да опиша случилото се.

Неговата безумна ярост.

Преди няколко седмици прочетох малка бележка във вестника — навярно телеграфната агенция се бе заинтересувала от новината, защото беше много странна. Чувам гласа на Арни, който ми напомня: „Бъде честен, Денис.“ Ще го послушам. Признавам, че точно тази новина, не толкова старите спомени, ме подтикнаха да ви разкажа всичко.

В бележката се споменава името на някой си Сандър Галтън, който е бил убит в Калифорния и по-точно — в лосанджелиско автокино, където бил на работа. Очевидно бил сам и се канел да затвори след свършването на прожекцията. Намирал се в снекбара, когато някаква кола разбила стената, прегазила машината за пуканки и връхлетяла върху младежа, който се канел да отключи вратата към прожекционната кабина. Полицайте са сигурни в последното, защото открили ключа в ръката му. Бавно прочетох бележката, озаглавена: „Странно убийство, причинено от кола в Лос Анджелис“ и си спомних думите на Мърсър: „Каза, че колата го ухапала.“

Разбирам, че е невъзможно Кристин да е възкръснала, но всъщност цялата история беше невероятна.

Непрекъснато си мисля за Джордж Лъобей в Охайо.

За сестра му в Колорадо.

За Лий в Ню Мексико.

Какво, ако всичко започва отначало?

Че Кристин пътува на изток, за да довърши делото си?

Може би ме пази за края?

Издание:

Стивън Кинг. Кристин

Издателска къща „Плеяда“, София, 1993

Превод от английски: Весела Прошкова, 1993

Дизайн на корицата: Петър Станимиров, 1993

Коректор: Румяна Цонева, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.